FERMA DE DINOZAURI

volumul 2

202

Dan Rădoiu
FERMA DE DINOZAURI
Cartea a doua

© 2023, Dan Rădoiu
© 2023, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României RĂDOIU, DAN
Ferma de dinozauri / Dan Rădoiu. - București: Pavcon,2023
2 voi.
ISBN 978-606-9625-75-0
Cartea 2. - 2023. - ISBN 978-606-9625-77-4

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
of f ice@pa vcon. ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de Copyright.

Coperta: **George lonescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-75-0

DAN RADOIU

Ferma de dinozauri

Cartea a doua

Editura **PAVCON**
București, România, 2023

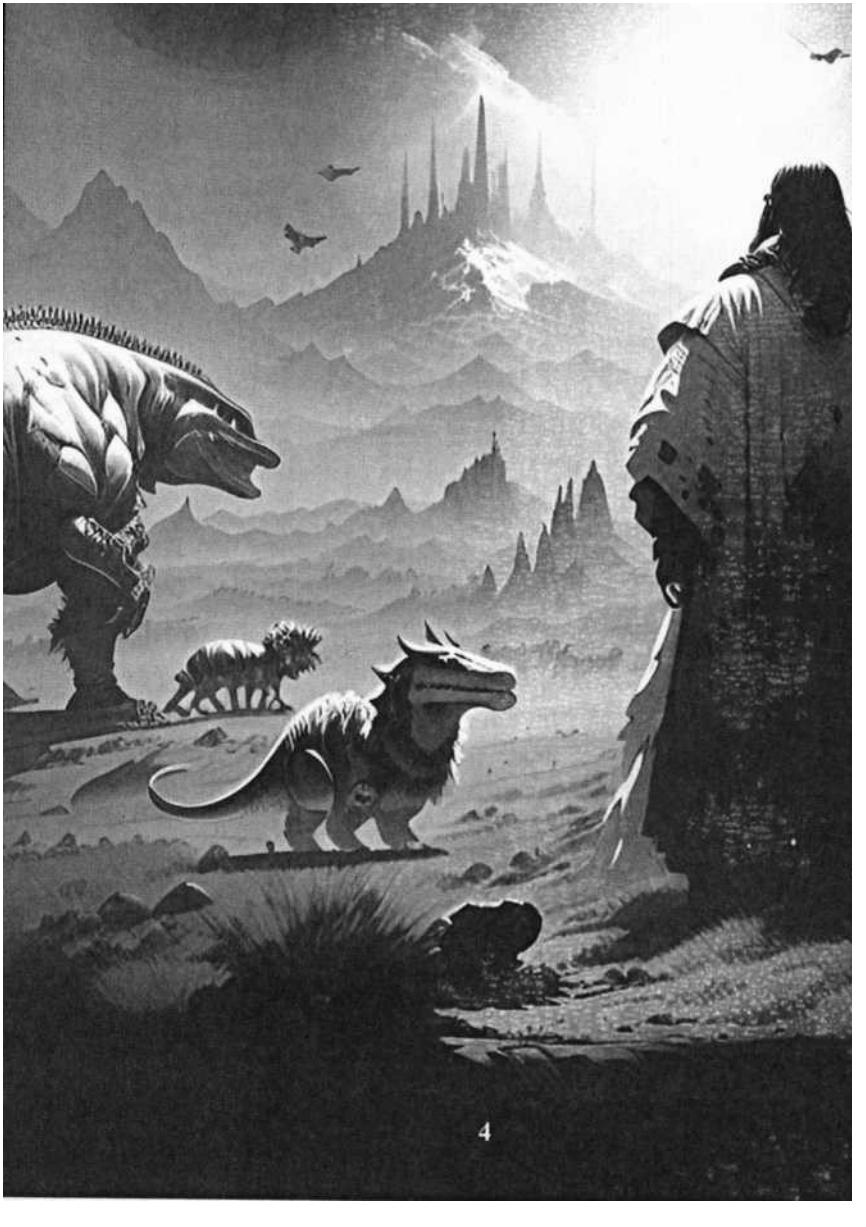

Capitolul 1

Pe biroul lui Adam se afla o coală de hârtie acoperită de cercuri și săgeți. La o privire atentă, se putea vedea că părți întregi ale schiței fuseseră trasate, șterse, apoi scrijelite înapoi cu furie.

Adam refăcu absent conturul navei spațiale în formă de bumerang către care convergeau câteva săgeți groase. Nava clanului Ybir. Privi la calendarul de pe birou, și își prinse fruntea în mâini. Atât de multe depindeau de data când aveau să sosească urmașii nemernicului. Cât timp îi mai rămăsese? O lună? Două săptămâni?

Alături de coala de hârtie se aflau un puzzle 3D dezasam- blat. Adam luă o piesă complicată, un soi de arici cu țepii inegali, și o roti de câteva ori între degete. Căută printre piesele rămase, luă una puțin mai mare decât o unghie, și o alătură fără greș la cea dintâi. Din câteva mișcări precise, termină partea din spate a vaporului, pupa, în limbajul marinarilor. Urmară cele trei coșuri binecunoscute, apoi etrava alungită, proiectată să taie nepăsătoare valurile Atlanticului timp de generații.

Adam privi la nava asamblată și simți cum i se strânge inima. Patru zile, doar atât plutise Titanicul

făcuseră să nu participe la călătoria de inaugurare a navei condamnate. Aruncă peste umăr o piatră imaginară, trimițând după ea ghinionul și piaza-rea.

Puse creionul jos cu un gest brusc și se ridică din scaun. Anchilozate, articulațiile genunchilor îi pocniră sec, smulgându-i un geamăt de suferință. înjură printre dinți. Blestematul de accident genetic și urmările lui. Pășind cu economie, se îndreptă către biblioteca din lemn sculptat.

Pe cotorul unuia dintre volumele îmbrăcate în piele se putea vedea scris „II Principe". Adam își trecu degetele pe deasupra cărții, ușor ca o mângâiere de bărbat ce își reîntâlnește o amantă din trecut. Fără să se oprească, trecu la volumul alăturat: „Dell'arte della guerra"[1]. Melancolia îi cuprinse inima. Se făceau aproape cinci sute de ani de când așternuse pe hârtie respectivele lucrări sub numele de Niccold Machiavelli. Pe buze îi flutură un surâs rece. Oare ce ar zice nerecunoscătorii de pământeni dacă ar afla că neprețuita lor Biblie fusese gândită și scrisă de același presupus autor florentin?

Se strâmbă scârbit:

— Câțiva s-ar sinucide, alții ar înnebuni, dar cei mai mulți și-ar vedea mai departe de viețile lor mărunte și inutile.

Clătină din cap, după care scuipă printre buze o bobiță de salivă.

— I-am construit mai bine decât am sperat ori decât am intenționat, mormăi el indispus. Sunt mai

1 *Prințul, Arta războiului,* de Niccold Machiavelli.

Trase către el prima carte, apoi pe a doua. De undeva din spatele lor se auzi un declic de mecanism bine uns, iar o parte a bibliotecii pivotă, dezvăluind ușa unui seif.

In interior, într-o cutie de metal fără capac, se aflau câteva recipiente din sticlă închise etanș. Adam întinse mâna și luă unul. înăuntru, suspendat într-o soluție de gel transparent, plutea un deget de la picior. Pe eticheta containerului se vedeau câteva ideograme Anunnaki scrise îngrijit de mână.

— Heinrich Himmler, citi Adam cu voce tare.

Pe chip îi trecu o grimasă. Hitler fusese un incompetent cu gura mare și priză la public, însă nimic mai mult de atât. Să-1 adauge colecției lui ar fi fost inutil. Adevăratul arhitect și strateg al ororilor celui de-al doilea război mondial, camerele de gazare, uciderea a milioane de oameni nevinovați în numele purității rasiale, fusese cel al cărui deget îi parvenise în urma bunăvoinței unui oarecare caporal englez. Matrița genetică aparținând unuia dintre cei mai mari monștri pe care îi dăduse omenirea vreodată fusese astfel prezervată.

Adam puse containerul înapoi la locul lui și luă altul. Suspendată în gel se găsea o bucată de inimă. Ventriculul era vizibil hipertrofiat, mușchiul cardiac prezentând o mulțime de vase de sânge sparte. losif Vissarionovici Stalin fusese un bărbat căruia îi

Din seif, luă o bucată grosolană din metal, apoi se reîntoarse la birou. Ușa încăperii se deschise brusc, iar Eber își făcu grăbit apariția:

— In ce stadiu vă aflați cu arestarea Bătrânului? Când am să pot să-i vorbesc? rosti el, apoi văzu obiectul, iar vorbele i se opriră ca îndesate cu ciocanul înapoi în piept. Șopti: Este ceea ce cred eu că este? Palmele îl ardeau, amintindu-și de fierul ascuțit pătrunzându-i printre oase.

Adam îi făcu cu ochiul. Eber întinse mâna și luă obiectul, un cui lung de cincisprezece centimetri, ridicându-1 la înălțimea ochilor.

— E autentic?

Adam își încrucișă mâinile peste pântecul umflat și încuviință.

— Când ziceai că se întâlnește grupul, în câteva ore? spuse Eber, strângând cuiul în palmă ca pe un cuțit.

Lui Adam i se șterse rânjetul de pe chip. 11 judecase greșit pe individ? I se supusese Eber doar de formă, așteptând un moment prielnic ca să îl ucidă? își strecură mâna sub birou, pipăind butonul de panică instalat acolo.

Eber cântări pironul în palmă, apoi i-1 aruncă cu un gest indiferent înapoi lui Adam.

— Pentru ce mi-ai făcut atunci, pentru modul în care te-ai folosit apoi de chipul meu, ai merita să te bat până când ai cădea lat. Ar durea, ar fi neplăcut, dar ai supraviețui. Parcă așa mi-ai zis la vremea aia, nu?

— Nu și dacă îți pasă cât de cât de soarta boarfelor tale, surâse sardonic Adam. Inchipuiește-ți

mente de negociere, le sporise și mai mult valoarea. Oricât și-ar fi dorit Kenan să se răzbune pe ele pentru episodul cu butonii din diamant, acum îi era imposibil s-o mai facă.

— îmi pare rău, murmură el. N-am vrut să sune cum s-a auzit. Pentru mine, cel puțin, nu sunt chiar atât de departe vremurile când ne permiteam să ne zicem în față ceea ce gândeam unul despre celălalt.

Adam se ridică din scaun și ocoli biroul. Eber nu se dezmințea. Dădea din picioare, mușca zăbala, dar atâta timp cât pe umerii lui apăsau viețile unor păduchioși de pământeni, mergea în direcția indicată. Clătină satisfăcut din cap. Dacă reacția Hristosului său de tinichea ar fi fost alta, dacă nu s-ar fi burzuluit întâi, ca apoi să scheaune supus, ar fi intrat la bănuieli.

îl luă pe după umeri pe Eber.

— Dovedește că ți-au trecut gărgăunii din cap, scoate de la Bătrân informațiile care ne privesc, iar acele vremuri se vor întoarce. Atât pentru tine, cât și pentru zevzecul ăla încăpățânat. Pare greu de crezut, știu, dar ai să vezi; o să fie bine pentru toată lumea.

Adam deschise ușa de la biroul său. Rezemat de un perete, aștepta un bărbat îmbrăcat într-o jachetă îmblănită din piele, pantaloni vătuiți de iarnă, și bocanci înalți. Lângă el, așezată pe un scaun simplu din lemn, cu mâinile odihnind cuminți în poală, stătea o femeie în uniformă de menajeră.

— Doina, spuse Adam, condu-1 pe prietenul meu în camera lui. Dânsul trebuie să se schimbe de haine.

— Intră și închide ușa, i se adresă Adam bărbatului ce aștepta disciplinat să-i vină rândul. Șeful securității grupului Anunnaki în România se grăbi să dea curs ordinului primit.

Varujan Stâncă era un bărbat trecut de cincizeci de ani. Avea o față pătrată, cu un nas subțire ca o lamă de cuțit, iar părul des, încărunțit în cea mai mare parte, îi era tuns scurt, milităreste.

— Cum decurg lucrurile afară? îl întrebă Adam.

Varujan luă poziție de drepți.

— Intemetul a fost oprit, așa cum ați dat dispoziție. Prin oamenii noștri am primit informări complete. Poliția a intrat peste furnizorii de internet și i-a obligat să sisteze serviciile de date. Au cam mârâit ei, au amenințat cu justiția, cu Uniunea Europeană, dar până la urmă n-au avut încotro și s-au supus. Conexiunile prin satelit au fost sistate și ele. Aparatura mobilă de bruiere și dronele furnizate de aliații noștri au fost amplasate în dispozitiv și sunt operaționale. Bucureștiul a fost practic eliminat de pe harta intemetului!

Adam își reținu un zâmbet. Dronele și echipamentele de bruiaj îi fuseseră oferite guvernului român cu titlu de așa-zis împrumut de către una dintre companiile producătoare de armament ale grupului.

— Nici o conexiune legală, vrei să spui, își provocă el omul de încredere.

Varujan continuă să stea drept ca o vergea de oțel. Privea înainte, țeapăn, doar buzele i se mișcau.

Tonul de tablă, cazon, i se înmuie puțin:

— N-avem ce griji să ne facem în privința lor. Ne-am asigurat că sunt dintre cei cu care am păstrat o relație bună de-a lungul timpului.

Adam încuviință. întreținerea acelei „relații bune" pe care o menționase șeful securității, necesitase plata unor importante sume de bani către polițiști de toate gradele. O rugăminte discretă venită din partea lui, atârna mai greu decât un ordin direct al șefului Politiei. ♦ 1

— Văd că ați luat măsurile corespunzătoare, rostiAdam, dar chiar și așa, s-ar putea să nu fie suficient. Dușmanul împotriva căruia luptăm este inteligent, bine pregătit, și dispune de fonduri uriașe. Să-l subestimăm ar fi o greșeală de neiertat! Trebuie să i-o luăm înainte, să gândim mai repede și mai bine decât ar putea s-o facă el.

— La ordinele dumneavoastră! rosti tare Varujan Stâncă.

De data aceasta, Adam surâse. în alte timpuri omul său ar fi pus un genunchi în pământ și ar fi strigat de să se zguduie ferestrele: *Poruncă, Măria-Ta!*

— Ai auzit vreodată de internetul negru?

Varujan îl privi mirat.

— Da. Comercializare de droguri, pornografie infantilă, arme de toate felurile. Făcu o pauză aproape insesizabilă: Are vreo legătură cu situația noastră?

Adam clătină din cap.

— Ar putea avea. Există rapoarte care

litate prin care să se strecoare printre ochiurile plasei țesute de tine.

Culoarea dispăru de pe chipul lui Varujan.

— Vreo sugestie de unde să încep, domnule?

— Am mai mult decât o sugestie, rosti Adam. Mergi la subsol și folosește una dintre stațiile securizate. Ți-am pregătit toate informațiile pe care le avem despre acești pirați de doi bani. Nu sunt complete, presupun, dar reprezintă un punct de start. In voce i se strecură iritarea: Vezi? Așa pățești dacă nu-ți faci la timp curat în casă. Ar fi trebuit să ne fi ocupat mai devreme de ei!

Șchiopătând ușor, Adam se înapoie la birou.

— Care e stadiul pregătirilor pentru operațiunea din Brașov?

Varujan încuviință energic:

— Casa pe care mi-ați indicat-o se află sub supraveghere continuă. De îndată ce veți transmite ordinul, oamenii noștri vor intra peste țintă și-o vor aduce încoace. Sunt pregătiți, cu arma la picior.

Adam studie în treacăt schema pe care o desenase cu câteva minute în urmă. Arestarea Bătrânului era una dintre etapele principale.

— în regulă. Atât pentru moment. Mergi și consultă datele despre care ți-am spus, apoi pregătește-te să transmiți mai departe ordinul de a-1 aresta pe răufăcător.

Varujan salută milităreste, apoi ieși întins pe ușă. Adam privi lung în urma lui. Pe birou, pironul

creației lui îl copleșea. Unde ar fi fost aceste brute nerecunoscătoare dacă el, Adam, nu le-ar fi dat să creadă în ceva mai înalt decât viețile lor becisnice, scurte și pline de boli?

Scuipă din nou, cuprins de silă. S-ar mai fi ascuns și azi prin peșteri, terifiați de tunete și fulgere, pradă animalelor sălbatice, asta ar fi făcut.

Scrâșni din dinți: » ,

— Păcat că m-am lăsat purtat de val și n-am schimbat mesajul lui Eber. Am fost un prost. Am pariat pe o religie a iubirii când ar fi trebuit s-o transform într-una a urii. Iubirea moleșește. îl transformă până și pe cel mai de seamă viteaz într-o cârpă numai bună de șters la dos. Ura, în schimb, este exact opusul lâncezelii. Arde, consumă, mută munții din loc, dacă este cazul, ca să-și afle satisfacția!

Cu un gest brusc, luă cuiul și îl împlântă adânc, cu toată forța, în blatul biroului. Lacul plesni, trimițând raze în toate direcțiile.

-tr -fr

Adam și Eber pătrunseră împreună în sala de ședințe amenajată la subsolul casei. Șapte fotolii tapițate în piele mov de Cordoba, culoarea sângelui de dinozaur, așteptau dispuse în jurul unei mese de conferințe. Adunați într-un colț al încăperii, mai mulți bărbați vorbeau tare.

Unul dintre ei, un tip masiv îmbrăcat în costum de

rător! Nu pot să uit ce față a făcut fătuca aia când i-ai bătut la geam, călare pe junghiul ăsta. Stăteai cu picioarele încrucișate sub tine, trăgeai din narghilea, și te dădeai mare vrăjitor!

Cel interpelat, un bărbat bronzat, îmbrăcat în pantaloni de vară, o cămașă înflorată și pantofi sport încălțați pe piciorul gol, rânji plin de el:

— lasmina o chema. Pământenii au făcut o mulțime de filme pe tema asta...

Lameh, bărbatul în costum de motociclist, își vântură brațul prin aer, continuând să râdă:

— Da, știu. Ce n-am văzut însă, în nici unul dintre ele, a fost partea în care eu și prostovanul de Jared pilotam cu capul în jos navetă, ca să ai tu pe ce să-ți pui covorul!

Jared se strâmbă. Era un tip cu barbă, îmbrăcat într-un costum cu dungi fine, de profesor universitar.

— Pe lângă cele enumerate de tine, spuse el acru, îmi mai aduc aminte cum nu te-ai sfiit să scoți naveta de sub camuflaj. Fugeau pământenii care încotro când ne-au văzut.

Lameh își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— După bușiturile cu tâlc care se auzeau venind de deasupra, m-am gândit că respectiva domnișoară era prea ocupată de ce-i explica Galoș, ca să mai fie atentă la ce se petrecea în jurul ei. N-ar fi trebuit s-o fac, recunosc, dar mă plictiseam groaznic. Aveam chef să fac ceva, orice, și aia mi-a trecut atunci prin minte!

Eber se apropie, răvășit de sentimente contradictorii. îl durea că nu-1 vedea acolo pe Seth, mort în accidentul de la Tunguska, pe Nathaniel, dar în același timp se bucura să-i revadă pe cei asemenea lui.

— Da, eu sunt, spuse el, un zâmbet șters alergându-i fugar pe chip. Bucuroși de oaspeți?

— De oaspeți, nu, punctă Adam, venind lângă el. De prieteni vechi care ni se alătură după o perioadă nepermis de mare de absentă, da, oricând. își consultă ceasul. Si că vorbeai des- pre surprize, Galoș, haideți să ne așezăm la masă. V-am pregătit ceva.

Eber se așeză pe o laterală. Kenan, pe partea opusă. Ceilalți își traseră fiecare câte un scaun. Adam luă loc în capul mesei și își făcu de lucru cu o tabletă digitală aflată dinaintea lui. Ușa se deschise și intră Varujan.

— Ești sigur că vrei să-l avem pe câinele tău de pază cu noi, aici? spuse Galoș în dialectul Anunnaki. Nu mi se pare o idee chiar bună; cine știe cum îi merge gura la beție. Vrei să citim prin fițuicile de scandal despre ochii noștri mov ori despre limba de neînțeles pe care o vorbim?

— Fii liniștit, îi răspunse Adam cu un zâmbet în colțul gurii. Varujan nu ar vorbi nici torturat, nici drogat.

— Că parcă ai tu de unde să știi asta! îl întrerupse Galos.

nu, nu există vreun dubiu că așa au stat lucrurile. Pentru că dacă ar fi vorbit, camarazii lui nu s-ar mai fi întors liniștiți acasă. Ca și el, erau sabotori infiltrați în spatele frontului.

— Da, impresionant, mârâi Galoș, dar chiar și așa...

— Cât despre loialitatea lui, rânji Adam, să zicem că ultimul lucru care ar putea să-i treacă prin minte ar fi să ne vândă, le- puroaica de nevastă-sa i-a făcut zece copii. Adevărat, m-am îngrijit și eu să se întâmple așa. Legumele de care n-au dus niciodată lipsă acasă, carnea, vinul, au avut hormoni de sculătoare și de fertilitate în ele cât să fi puit un batalion întreg. în afară de vreo doi care sunt prea mici, pe restul i-am trimis să studieze la cele mai bune școli din lume, ăăă, departe de tatăl lor. Se văd în vacanțe și cam atât. In caz că - așa cum ai zis, vorbește gura fără el - poate să-și ia adio de la progenituri. Un contractor local le ia gâtul și le trimite căpățânile acasă la tăticu', să le țină în bibliotecă pe post de amintire.

Toate privirile să îndreptară către Varujan. El le ignoră, neînțelegând nici măcar un cuvânt din limba pe care o vorbeau invitații. Privirea lui era ațintită către singurul om din încăperea aceea a cărui autoritate o recunoștea.

— Eu zic să începem, spuse Adam în română.

Varujan luă tableta digitală și atinse de câteva ori ecranul cu degetele. Pe panoul video apăru imaginea

d intr-un material asemănător cu plastilina, înfipse în el un dispozitiv electronic gros cât o țigară, apoi se dădu un pas în spate. Plasticul se aprinse cu lumină orbitoare și începu să sfârâie. Metalul încuietorii se înmuie, curgând ca o bucată de unt aruncată în tigaie.

Bărbatul cu căciulă lovi ușa cu piciorul și năvăli înăuntru:

— Ține-ți mâinile la vedere și nu mișca! O bășină dacă dai, și te pupă mă-ta rece! răcni el.

Camera video surprinse imaginea unui bărbat tânăr. Stătea așezat pe canapea, cu un pahar în mână. II ridică, închinând în cinstea „musafirilor".

— Ținta a fost neutralizată și urmează să fie transportată aici cu elicopterul în aproximativ cincizeci de minute, comunică scurt Varujan.

Chipul bărbatului de pe canapea intră în cadru.

— Oprește-te! strigă Adam. Stomacul i se zbătea ca o pisică înghesuită într-un sac. Nu, nu poate fi cu putință..., murmură el, apoi răcni: Spune-le să se apropie de răufăcător. Vreau să-i văd mutra!

Operatorul camerei se conformă fără să aștepte să i se reconfirme ordinul. Glasul care strigase era cel al unui dement în plină criză.

— Uitați-1, spuse Varujan, strângând tableta în mâini.

— Ăsta nu-i Bătrânul! explodă Adam. Răscoliți casa din pivniță și până-n pod. Puneți-i foc, dacă e nevoie, dar aduceți-mi-1 pe Bătrân! Executarea!!

realizându-se prin intermediul rețelei de telefonie fixă a armatei.

— Ai zece secunde să-mi zici ce s-a întâmplat cu ținta. începe să vorbești, scrâșni el cu voce înceată.

Adam și toți ceilalți membri ai grupului îl urmăreau fără să spună nimic.

Varujan clătină din cap, apoi închise convorbirea. Chipul îi era palid ca hârtia de pergament.

— Acum câteva ore, un curier a greșit adresa. Abia dacă a intrat în casă. Nici măcar ușa n-a închis-o. Omul meu a considerat că nu trebuie să se alarmeze și l-a lăsat să plece. I-a făcut totuși o poză cu mobilul, doar așa, în caz de nevoie; mi-a trimis-o în timp ce vorbeam. Un moment, să o transfer pe monitor.

Panoul TV se întunecă timp de o secundă, apoi fotografia unei furgonete apăru pe ecranul înalt și lat cât tot peretele. Adam izbi cu pumnii în masă, răcnind din fundul plămânilor. La volan, conducând

Capitolul 2

In întuneric, David se simțea orb și neajutorat. Bătăile în ușă îl scufundaseră înapoi în coșmarul pe care momentul de intimitate cu Marina îl alungase vremelnic.

— Deschideți! Știu că sunteți acolo! răsună de jos aceeași voce bărbătească. Pe partea cealaltă de pat, Marina se îmbrăca grăbită.

— Deschideți, lui Teodor i s-a făcut rău, continuă glasul. Mișcările Marinei deveniră frenetice.

— Trebuie să ne grăbim! gemu ea. „Teodor" înseamnă urgență absolută. Trebuie să lăsăm totul baltă și să fugim cât ne țin picioarele!

Ușa dormitorului se deschise, iar Marina părăsi în grabă încăperea. La parter, Serghei aștepta cu pistolul în mână.

— E în regulă, poți să-i deschizi, își făcu tânăra apariția în fugă. Este Bătrânul.

— Ești sigură? șopti rusul.

— Da, sunt absolut sigură, gâfâi Marina. îi recunosc glasul. El este.

David li se alătură, călcând neauzit.

— El și cei patruzeci de gealați care îi țin pistolul la tâmplă, se răsti el în soaptă. Să nu ne pripim. Ceva

Marina scutură din cap.

— N-avem timp! imploră ea. L-ați auzit pomenindu-1 pe Teodor. N-ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost o urgență!

David bombăni ceva neinteligibil și trase de piepții bluzei de pijama. Serghei le făcu semn pe mutește să se dea la o parte. Cu mâna stângă începu să deschidă ușa, în timp ce cu cealaltă ținea pistolul. Mișcările îi erau fluide, reținute. Călca pe vârfuri, cu genunchii flexați, gata să lovească ori să tragă în orice moment.

Ușa se deschise, lăsând să intre un bărbat într-o jachetă din fâș, cu o șapcă pe cap.

— Nathaniel! strigă Marina, sărindu-i de gât.

Noul venit îi măsură din priviri pe ceilalți doi bărbați.

— David Aman și Serghei Mîșkin, presupun, rosti el.

Rusul închise ușa, continuând să țină pistolul pregătit.

— Presupui bine, mârâi el. Tu cine ești?

— Priviet[2], zâmbi nou-venitul. Eu sunt Nathaniel, pe numele meu, hm, să-i zicem originar. Mitologia - ori mai bine zis, Geneza scrisă de Adam - m-a ținut minte drept Noe. Probabil că voi mă știți de *Bătrânul.*

Modul în care Marina se cuibărise la pieptul nou-venitului, senzația de „acasă" ce i se întipărise pe chip, îi săpă lui David o poftă de nestăvilit de a-1 lua de guler pe individ și de a-1 arunca afară cu un bine

2 ripnBCT = Salut.

semăna deloc cu un moș, cu un bătrân. Chipul colțuros, bărbia proeminentă și gura fermă emanau distincție și o virilitate atavică, de prinț barbar.

David mormăi iritat:

— De „bătrânul" te știm, da. Auzi, am avut și eu odată un prieten. II chema Costică Scurtu. N-avea decât vreo doi metri și un pic. La fel și tu.

Nathaniel râse tare, sincer, fără ascunzișuri.

— înțeleg de unde vine nedumerirea voastră. Dacă m-ați fi văzut cu câteva ore în urmă, vi s-ar fi părut îndreptățită porecla, în mod normal, port o barbă ca de Moș Crăciun, deasă și albă ca spuma laptelui. Din totdeauna am avut-o așa. O ciudățenie genetică. Aș fi putut să scap de ea, dar mi s-a părut hazlie prin elementul de unicitate, așa că am păstrat-o.

David își trecu agasat mâna prin frizura pleoștită, apoi rată încă o dată buzunarele inexistente ale pantalonilor. își scoase pieptul înainte, strivind între dinți o înjurătură.

— Cum ne-ai găsit? întrebă uscat Serghei.

— E mult de povestit, zise Nathaniel privind drept în ochii rusului. înainte de orice, trebuie să ne punem la adăpost, să plecăm de aici. Apoi o să vă spun totul.

— încearcă acum, îl întrerupse David. Două minute în plus sau în minus, tot aia e.

— Două minute pot fi o veșnicie atunci când nu le ai. Felul în care v-am dat de urmă le-ar putea da și altora idei. Ar putea fi deja pe drum încoace.

Serghei puse piedica pistolului.

doi tineri. Puneți ce nimeriți pe voi. Nu trebuie să vă vină bine. Important este să vă fie cald. Afară trebuie să fie minus șaptesprezece grade.

David dădu să se opună, dar privirea de gheață a lui Serghei îi opri cuvintele în gât.

— Bine, spuse el în silă și intră în baie pentru a-și lua hainele pe care le lăsase acolo.

Serghei îi aruncă niște șosete groase Marinei.

— Pune-le pe astea. Ale tale trebuie să fie ude.

Tânăra le prinse din zbor. O altă pereche zbură către David care între timp se întorsese.

— La fel și tu. Dizenteria și degeraturile au pierdut mai multe războaie decât au câștigat rachetele și tancurile la un loc. Dacă Hitler și-ar fi dotat soldații cu haine adecvate iernii rusești, în Piața Roșie s-ar fi cântat acum *O Tannenbaum.*

David luă cu un aer dezgustat ciorapii groși, dar se abținu să obiecteze.

Bătrânul crăpă de o palmă ușa.

— Se poate mai repede? Deocamdată e liniște în stradă, dar nu știu cât o să rămână așa. Ideal ar fi să nu ne vadă nimeni ieșind.

— Ideal eram o fată blondă, aveam niște conduri roșii, iar pe voi v-ar fi chemat *Sperietoarea de ciori, Leul cel Laș* și *Omul de tinichea*[3], dar cine sunt eu să zic ce este ideal și ce nu! se răsti David, ocupat să-și pună șosetele.

Serghei scoase la vedere un palton și o căciulă

3 Personajele principale din „Vrăjitorul din Oz".

prea tare atenția. își puse un fes negru, pardesiul pe care îl purtase cu câteva ore înainte, și-i ridică gulerul.

— Gata?

David îi ținu haina Marinei să se îmbrace, apoi încercă să-i pună căciula pe cap. Gestul mărunt de grijă o emoționă pe tânără. Sub masca piticului morocănos continua să existe bărbatul care nu ezitase să se așeze între ea și oamenii lui Adam.

— Păstreaz-o pentru tine. Eu am gluga, îi zâmbi ea, atin- gându-i în fugă obrazul.

Nathaniel privi prin crăpătura ușii.

— Haideți acum. Strada e goală, spuse el, ieșind din casă.

David o luă înaintea Marinei, asigurându-se instinctiv că nu exista linie dreaptă între ea și un posibil trăgător. încă o dată, ca pericolul să poată ajunge la ea, ar fi trebuit să treacă de el. Prin el, mai exact.

Zăpada trosnea sub pașii lor. Marina se dezechilibră, agă- țându-se în ultima clipă de Serghei.

— Ține-te de mine, îi spuse el, oferindu-i brațul.

In șoaptă, îi zori pe ceilalți doi:

— Mergeți mai în față. Cine ne caută se uită după un grup de trei persoane. Câte doi o să atragem mai puțin atenția.

Nathaniel schimbă imediat trotuarul și grăbi pasul. David se uită iritat în spate, apoi traversă strada.

Nathaniel privi în sus. La etajul doi, un chip cu ochii migda- lați trecu ca o părere prin dreptul geamului. Nathaniel făcu scurt un calcul mental, apoi formă la interfon un număr de două cifre.

— Ce faci? șopti Marina, cuprinzându-și trupul cu brațele. Frigul își spunea deja cuvântul. E târziu. Lumea doarme!

— In noaptea asta nu doarme nimeni, spuse David, cuprin- zându-i cu brațele pe Serghei și pe Marina, aducându-i lângă el.

— Cine e? se auzi vocea unei femei în vârstă.

Nathaniel se apropie de interfon și rosti ceva într-o limbă melodioasă. Câteva clipe domni tăcerea, apoi ușa se deschise cu un bâzâit.

— Haideți, intrați! Grăbiți-vă! spuse el.

— Chineză, coreeană, japoneză?! se stropși David. Ce s-a întâmplat cu bătrânul *Sesam deschide-te?*

Nathaniel le făcu semn să-l urmeze în direcția scărilor.

— Oricare dintre ele ar fi fost bună. în bloc locuiește o persoană cu trăsături orientale. Ce inimă de piatră și-ar lăsa vecinul la ananghie într-o noapte ca asta? Poate și-a pierdut omul cheile și nu mai are cu ce să intre în bloc.

începu să urce câte două trepte.

— Veniți, șopti el. Trebuie să ne mișcăm repede dacă vrem să nu ne vadă careva.

Nathaniel se opri la primul etaj și ciocăni la o ușă. Serghei remarcă numărul apartamentului. Era același cu cel la care Nathaniel sunase de jos.

Ușa se deschise. înainte ca femeia să poată schița un gest, Nathaniel intră peste ea și-i puse mâna la gură. Serghei i se alătură cu pistolul la vedere. David o zori pe Marina să se grăbească și închise ușa în urma lui. Totul durase mai puțin de trei secunde.

— Te rog să nu strigi, îi șopti femeii la ureche Nathaniel. M-ai forța să te rănesc, lucru pe care n-aș vrea să-l fac. Pot să îmi retrag mâna? îmi promiți că n-ai să țipi?

Bătrâna încuviință din cap. Era o femeie slabă, trecută de șaizeci de ani, îmbrăcată într-un tricou și o pereche de pantaloni de trening.

Nathaniel își îndreptă spatele, apoi îi oferi femeii brațul. Perplexă, ea îl luă. Blând, dar ferm, Nathaniel o conduse în sufragerie. Ceilalți îi urmară.

Pe ecranul televizorului rula o redifuzare a comunicatului CSAT. Ochii femeii se umplură de groază, iar bărbia începu să-i tremure. Se desprinse de Nathaniel și începu să se retragă cu spatele. Serghei i-o luă înainte, interpunându-se între ea și fereastră.

— Să nu mă omorâți! reuși ea să îngaime. Luați ce vă trebuie din casă. Bani nu prea am, doar ceva mărunțiș mi-a mai rămas prin portofel. Luați-i și duceți-vă! N-o să spun nimănui, vreodată, că ați fost aici!

Rusul merse la fereastră și își lipi obrazul de sticla rece. în fața casei lui oprise un automobil militar de teren, un Humvee. Patru bărbați se agitau în jurul lui.

coli fiecare milimetru pătrat din străzile adiacente. Va trebui să fim extrem de creativi ca să scăpăm.

☆ *A*

Varujan Stâncă intră în casa lui Serghei în urma oamenilor lui. Razele puternice ale lanternelor străbăteau în toate direcțiile întunericul. »

— N-au plecat de mult, îi raportă unul dintre ei, un bărbat solid ca un tanc. Becurile sunt fierbinți, aproape că m-am ars la mână, iar caloriferul încă merge. Nu pot fi prea departe!

Doi pași mai încolo, un alt membru al echipei dicta într-un aparat de emisie-recepție cu aspect antic adresa unde se aflau.

— Se rezolvă, spuse el. Câteva păsări se îndreaptă încoace. Vom avea într-un minut, cel mult două, întreaga zonă acoperită video.

Varujan blestemă în sinea lui. Plafonul jos de nori făcuse imposibilă folosirea dronelor specializate în supravegherea de la mare înălțime. »

— O să-i prindem, spuse primul bărbat. Dacă sunt într-o mașină, îi săltăm înainte să apuce să-și dea seama ce i-a lovit.

în sufragerie se aprinse lumina. Varujan pomi să inspecteze camera cu pas măsurat. Subtil, aproape insesizabil pentru cine nu știa să-l recunoască, în aer plutea mirosul cenușiu al fricii. „Aroma strânsului din buci", cum o numise ofițerul american sub comanda căruia își efectuase stagiul de pregătire înainte să fie trimis pe frontul din Irak.

etă umană înarmată cu un satâr disproporționat îl întâmpinară, împărțind pagina. Deasupra lor, câteva semne ascuțite fuseseră scrijelite suficient de tare încât să treacă pe partea cealaltă.

— Nu cred că au fugit cu o mașină, murmură el, trecându-și degetele peste desen. Cea pe care au furat-o, pun pariu că au abandonat-o pe undeva prin apropiere. Ar fi fost nebuni s-o păstreze. Desigur, ar fi putut să fure alta, dar nu cred că au avut timpul - ori energia necesară s-o facă. Cel mai probabil că sunt pe jos.

Se întoarse brusc către subordonatul lui:

— Contactează-i pe oamenii noștri. Spune-le să treacă prin sita cea mai fină străzile din zonă. Scări de bloc, parcări acoperite, subsoluri, imobile abandonate - dacă există! - nimic să nu le scape. Rusul nu e deloc prost. Știe că avem drone, dovadă cascadoria din pasajul Victoria. Din aer, o cameră cu infraroșii îi vede la marele fix, nu contează că-i noapte. Dacă nu-i găsim la prima trecere, înseamnă că s-au băgat pe undeva, ca șobolanii.

Bărbatul salută cu mâna la tâmplă, apoi ieși din casă. Pe gresia din hol zăcea o pereche de șosete albe. Varujan le ridică. In mână se simțeau umede. Le duse la nas. Intuiția îi spunea că fuseseră purtate de infractoare, de Marina Pânzaru. închise ochii. Alături de imaginea tinerei cu craniul ras se insinuă cea a Măriei, fata lui cea mare. Se făceau doi ani de când nu o mai văzuse. Studia la MIT, în Statele Unite. După cum mergeau lucrurile, n-avea să se mai

A ☆ A

Femeia se zgribuli pe canapea, încercând să ocupe cât mai puțin spațiu, să devină invizibilă. In casa ei dăduseră buzna infractorii din cauza cărora în București fusese declarată starea de necesitate; doar Ceaușescu, în prag de revoluție, mai îndrăznise să facă ceva similar.

— Așa, și acum? se răți David, întorcându-se cu spatele la femeia peste care intraseră cu forța.

— Acum așteptăm, spuse calm Nathaniel.

Răspunsul primit nu-1 satisfăcu pe David:

— Așteptăm, ce? Să se facă primăvară, să vină alegerile euro- parlamentare? Să-i crească Marinei părul?

Nathaniel rămase imperturbabil.

— Așteptăm să vedem care va fi următoarea mutare a urmăritorilor, ce altceva? îmi pare rău s-o spun, dar este posibil să trebuiască să ne batem pentru viețile noastre. Din buzunarul de la spate scoase un cilindru dintr-un material asemănător cu obsidianul, pe suprafața căruia se puteau vedea câteva butoane din metal.

— O sabie laser? șopti David. Glasul încetase să-i mai fie arțăgos, transformându-se în venerația puștiului care își întâlnește eroul favorit din benzile desenate.

— Nu chiar, râse abia auzit Nathaniel, dar principiul este aproximativ același: o unealtă

— Cu femeia ce facem? interveni Serghei. Ne poate compromite în orice moment. Este suficient să țipe o dată ca să ne trezim cu toți vecinii pe cap.

— înarmați cu furci, făclii și topoare, conduși de însuși președintele comisiei de cenzori, Nea Tândală Opăritu, completă din reflex David. Marina își ridică ochii în tavan, Serghei îl ignoră, iar pe Nathaniel îl încercă un surâs în colțul gurii.

Corpul de bibliotecă lângă care se strânseseră conținea titluri precum: *Amintiri din viitor, Zeii nu ne-au părăsit niciodată, Amintirea unei umbre,* și multe altele de acest gen. Toate, fără nicio excepție, abordau subiecte precum paleoastronautica, construcția piramidelor din Egipt, desenele misterioase de pe platoul Nazca, precum și posibilitatea existenței unor civilizații extraterestre.

Nathaniel se întoarse către femeie. Până și tricoul pe care îl purta avea o inscripție elocventă. Sub fotografia încețoșată a unei farfurii zburătoare stătea scris cu litere fanteziste: *Ei sunt aici!* David îi urmări privirea și pufni exasperat.

Nathaniel se desprinse de ceilalți și înaintă către ea. Femeia se chirci în canapea și își înconjură pieptul cu brațele.

— Cred că din cauza vitezei n-am avut ocazia să ne cunoaștem, spuse el. Eu mă numesc Nathaniel.

— I se mai spune și *Bătrânul.* Nu mă îndoiesc că înțelegeți de ce. Este suficient să-l priviți, cârti David. Chipul încruntat și vorba posacă îl făceau să pară la

cunosc. Vă rog să-mi permiteți să vi-i prezint pe prietenii mei. Domnișoara se numește Marina, domnul cu barbă de lângă dânsa este Serghei Mîșkin - vocea îi coborî, adoptând un ton conspirativ - tipul e un fenomen, un fel de Jason Bourne de la Răsărit, iar tânărul spiritual care ne privește așa suav este nimeni altul decât David Aman.

— Iar dacă distinsa doamnă îmi împrumută un pix și o coală de hârtie, îi pot lăsa adresa și codul numeric personal. Pentru o coroborare mai rapidă cu serviciul de evidență a populației, interveni David plin de solicitudine.

Nathaniel îi făcu cu ochiul Aureliei.

— După cum vă spuneam, suav și spiritual.

Bătrâna trase cu coada ochiului la David, la ținuta lui bățoasă, de cocoș care tocmai a călcat pe un cablu electric neizolat, la părul care îi stătea în dezordine, și se trezi că zâmbește.

Nathaniel îi puse o mână pe umăr. Aurelia tresări, dar nu se retrase.

— Spuneți-mi, doamnă, considerați că acești oameni sunt teroriștii periculoși despre care ați auzit vorbindu-se la televizor? Uitați-vă la ei și decideți singură.

Ceva din vocea melodioasă a bărbatului de lângă ea o îndemna să-i acorde încredere. își făcu curaj și dădu curs rugăminții lui. Cei patruzeci și mai bine de ani pe care și-i petrecuse ca profesoară, o învățaseră să vadă dincolo de aparențe. Tânăra rasă în cap și

parte din acea categorie. Cu rusul stătea altfel treaba. Pe el îl simțea în stare de orice. Clătină din cap.

— Nu par chiar fioroși, rosti ea cu greutate, evitând să se uite în direcția lui Serghei.

— Pentru că nu sunt, Aurelia, spuse Nathaniel, luând mâinile femeii între ale lui. Totul este o înscenare pusă la cale pentru a face scăpați oameni importanți din anturajul primului ministru și al președintelui.

Făcu o pauză, apoi dădu glas ideii care îi venise privind la cărțile din biblioteca femeii.

— Știi prin ce se caracterizează o dezinformare bună? Nathaniel continuă fără să aștepte ca Aurelia să-i răspundă: Printr-o combinație bine aleasă între minciună și cantități periculoase de adevăr. îți sună de undeva cunoscut? Teroriștii de la Revoluția din Decembrie? Conturile secrete ale lui Nicolae Ceausescu? Conducătorii de azi au învătat de la cei de ieri cum » 1
se fac lucrurile. Da, este adevărat că au fost sustrase cantități importante de uraniu îmbogățit destinat reactoarelor nucleare de la Cernavodă. Si da, la fel de adevărat este că ele au fost vândute pe sume fabuloase în Coreea de Nord, dar în nici un caz de către acești tineri. Nu le-au văzut în viața lor. Habar n-au că există acele bare de uraniu. Cu riscul să mă repet, uită-te la ei. îi vezi capabili de așa ceva?! Un șoarece de calculator și o absolventă de științe sociale!

Dând glas gândului ei nerostit, Nathaniel realizase ce n-ar fi reușit să facă oricâte discursuri meșteșugit alcătuite: îi sădise în suflet Aureliei îndoiala. Ca orice cadru didactic, nu iubea guvernele, indiferent de culoarea lor politică. Cu toții mințeau și își vedeau de interesele de partid fără să le pese de consecințele faptelor lor. De ce ar fi fost situația de față diferită? In plus, teoria conspirației constituise pasiunea ei de o viață. Să fie implicată într-o afacere cu spioni, materiale nucleare și strategii secrete era ca și cum Crăciunul, împreună cu ziua ei și Sfântul Nicolae, ar fi venit toate deodată.

— Noi i-am ajutat pe coreeni să-și construiască bombele care au întors pe dos o lume întreagă? rosti cu voce tremurătoare Aurelia, apoi dădu drumul unui râs ca un chițăit: Nici nu vreau să mă gândesc ce-o să se întâmple când o să afle a cui a fost vina! Or să ne dea pe toți prin catran și fulgi, de la est la vest, și de la nord la sud, după care or să ne pună să țopăim călare pe băț!

Privirea îi trecu de la David la Marina, îl ocoli pe Serghei, apoi se opri asupra lui Nathaniel. între sprâncene îi apăruse o cută.

— Da, copiii nu prea par genul de teroriști care să arunce lumea în aer... spuse ea, glasul împuținându-i-se cu fiecare cuvânt.

Nathaniel lăsă liniștea să se aștearnă. întreaga lui atenție era concentrată asupra bătrânei. îi simțea până și ritmul în care respira.

— Dar, ceva nu se leagă, nu-i așa? surâse el.

— Nu-nu, totul e în regulă, murmură ea împiedicat.

— Aurelia, nu știu cu ce te ocupi, dar în mod sigur nu ești actriță. Habar n-ai să minți! râse Nathaniel, strângând palmele Aureliei. E un gând care nu-ți dă pace, nu-i așa? Dă-i glas, să-l auzim cu toții.

Serghei se încruntă și își aranjă pardesiul. Pentru Aurelia, gestul de nerăbdare al rusului fu elocvent. Cu cât încerca mai mult să-l mintă pe bărbatul de lângă ea, cu atât își complica mai mult situația.

— Bine, fie, spuse ea, desprinzându-se de atingerea lui Nathaniel. Dacă sunteți atât de inofensivi, niște simpli cetățeni onești, de ce v-au scos autoritățile țapi ispășitori? De ce pe voi și nu pe mine, ori pe Ling, vecinul de deasupra? Ceva trebuie să fi făcut voi, altminteri nu se poate. Știi, are românul o vorbă: nu iese fum până nu faci foc...

Surâsul dispăru de pe chipul lui Nathaniel.

— Am zis despre ei că n-au habar de vânzarea barelor de uraniu, nu de mine, spuse el. Când și-au dat seama că știu de afacerea lor, organizatorii loviturii de stat au înțeles că au foarte puțin timp la dispoziție. Ca să mă împiedice să dau în vileag informațiile pe care le aveam, au tăiat accesul întregului oraș la internet. N-a fost suficient. Trebuia să pună repede mâna pe mine, așa că au desenat o țintă pe spatele prietenilor mei. Mai simplu spus, m-au obligat să aleg între datorie și viețile lor. Dar, după cum vezi, cel puțin până acum, planul lor n-a funcționat. Suntem împreună, gata să ne batem dacă

omologul lui din desenele animate, când individul își punea în minte un lucru, trebuia să-l obțină neapărat, oricât de nepotrivit ar fi fost momentul. Acum voia să știe cum îi găsise Bătrânul, și bătea din picior să afle. Idiotul!

Nathaniel, din contră, îi mulțumi în gând lui David. Cărțile din biblioteca femeii vorbeau de la sine despre nevoia ei de a crede în povești extraordinare, ieșite din comun. S-o facă parte dintr-una însemna să ajungă la inima ei, să-i aprindă imaginația.

— Când am văzut la televizor că Marina, David și un tip de care nu auzisem în viața mea până atunci, Serghei Baranov Mîșkin, sunt dați în urmărire generală sub acuzația de terorism, mi-am dat seama că trebuie să-i găsesc neîntârziat. Viețile lor se aflau în primejdie. Ce m-a ajutat, a fost prezența lui Serghei. Datorită lui Marina și David se aflau încă în libertate - era singura explicație posibilă, cea care se impunea de la sine. Am făcut o presupunere riscantă, dar care părea că se potrivește: Serghei era spion. Doar așa se putea explica faptul că nu fuseseră încă prinși!

Aurelia trase cu coada ochiului la Serghei. Pe figura rusului nu se putea citi nimic, poate doar puțină plictiseală.

— Apoi, continuă Nathaniel, am mai făcut încă o presupunere: că tipul are o casă secretă pe undeva prin București, una despre care nu știu nici măcar superiorii săi. Numește-o vizuina lui, bârlogul unde

pistolului să fugă de nebun către Piața Progresul. Se întoarse către Serghei: Excelentă diversiune!

Rusul rămase impasibil. Pe David îl încercă un sentiment de invidie. Omul părea dăltuit în granit. Nici un mușchi nu i se clintea pe obraz. *Strașnic tip!* gândi el, iar un zâmbet de ștrengar îi lumină chipul. Serghei îi remarcă schimbarea de atitudine și-i făcu cu ochiul.

— Dar ce sens ar mai avea o casă secretă dacă orice amărât de polițist ar putea să afle că locuiești acolo doar arătând o poză de-a ta băiatului care aduce pizza la domiciliu, nu? continuă Bătrânul.

De data aceasta, Serghei tresări. Scutură din cap, parcă întristat de propria omisiune, și își băgă mâinile în buzunare.

— Pentru că întotdeauna există un băiat cu pizza, nu? surâse Nathaniel. Un poștaș, o femeie de serviciu, un copil care își plimbă câinele. Tot timpul cineva te vede. Dar te aștepți ca toate aceste lucruri să-i fie cunoscute unui agent cu experiență, cum este prietenul nostru. Ce va face el când va ajunge la locuința lui secretă, la o oră târzie, mort de foame și de oboseală? Va suna la o pizzerie din apropiere, cel mai probabil una cu program non-stop.

Serghei își întoarse capul și privi pe fereastră. Deși buzele îi rămaseră nemișcate, David fu convins că înjura și blestema în sinea lui cum poate doar Ivan Turbincă ar mai fi fost în stare s-o facă.

— Cum Săcăluș Ilie a fost trimis către piața

departe - apoi m-am uitat ce pizzerii cu program prelungit se găsesc în vecinătate; sunt cinci. M-am prezentat la telefon drept colonelul Panaitescu de la brigada antitero și i-am întrebat dacă au livrat vreodată la o adresă unde au trebuit să lase comanda la ușă, banii aflându-se în cutia de scrisori sau asemănător. Am primit câteva adrese posibile. Dintre toate, doar la tine am văzut trei rânduri de urme străbătând curtea. După dimensiuni, părea că pe acolo trecuseră doi bărbați și o femeie. Continuarea o știți și voi, încheie Nathaniel.

Aurelia îl urmărea cu ochi strălucitori. Inima îi bătea puternic. Deducții logice, identități false, citirea urmelor. Romanele copilăriei și adolescenței, toate acele situații extraordinare pe care le văzuse cu ochii minții, iată, se întâmplau aievea. Privi la Nathaniel, cercetându-i sinceritatea. Ceea ce văzu o mulțumi. Părea că omul acela n-avea strop de răutate în el, doar compasiune și căldură. Dacă mințea, era un actor demn de Oscar.

Privirea îi călători de-a lungul pereților. Pe un raft vopsit în verde pastel făcea de strajă un suport de lumânare sub forma unui pitic din cositor, înalt de o palmă. Avea o pălărie cu boruri largi, o barbă stufoasă ce-i ajungea până la burtă, și o erecție aproape la fel de mare ca el. Aurelia îi zâmbi. Dintotdeauna fusese o rebelă; puțin îi păsase de gura ori de părerile lumii. Nu o dată se distrase observând privirile ultragiate ale prietenelor venite în vizită.

— E frig afară mai rău decât în Siberia. Un ceai o să vă facă bine! spuse ea pe tonul pe care se adresa de obicei elevilor in- disciplinați.

Serghei o privi câș, iar Aurelia se trezi că roșește. *Pe vremea asta, noi în Siberia ne luăm costumele de baie, pipa din os de zimbru, o litră de inspirație lichidă, și mergem să ne hârjonim la copcă cu focile și cu pinguinii,* spunea zâmbetul care adâncea crețurile de la colțurile ochilor rusului.

— Mă rog, poate nu chiar ca în Siberia, mormăi ea, apoi traversă cu pas ușor sufrageria. Serghei rămase privind în urma ei.

David o ajută pe Marina să-și dea jos jacheta, apoi se dezbrăcă și el de palton. în cameră era cald și mirosea a coajă de portocală uscată și a baton de scorțișoară. Lângă geam, așezate în stativele lor, se aflau un acordeon de mici dimensiuni și o chitară acustică. David își trecu degetele peste corzile ei și scutură neîncrezător din cap. Cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă repetase *I wish you were here,* apoi ieșise să alerge în parc. își pusese în minte ca la întoarcere să facă ordine între haine - câteva sacouri nu-i mai plăceau, trebuia date - apoi să cerceteze mai în detaliu ce trebuia să facă pentru a obține brevetul de aviator. Să piloteze un avion cu reacție fusese un vis drag lui.

— E în regulă. Dacă vrei, poți să cânți la ea, se auzi vocea cristalină a Aureliei. Oricum, nu cred că în noaptea asta mai doarme cineva.

David mormăi ceva neinteligibil si își retrase

David deschise cât putu de încet fereastra, apoi puse un genunchi în podea și își ascuți auzul. Aerul rece aducea până la el frânturi de vorbe:

— în afară de câțiva speria ți care se gândeau că or să poată ieși din București pe șest, și vreo două potăi rătăcite, dronele n-au găsit pe nimeni, spuse o voce groasă. Zici că au intrat în pământ!

— Nu, dar probabil că acolo o să-i băgăm de îndată ce punem laba pe ei, îi ținu isonul un alt glas.

Varujan Stâncă se uită în spate, către casa rusului. Căutările intraseră în impas.

— Câți oameni avem pe străzi în momentul acesta? întrebă el pe un ton alb, fără intonație. Nici un semn exterior nu trăda zbuciumul din sufletul lui. Să nu-i prindă pe răufăcători ar fi însemnat să-și condamne copiii la moarte.

— Ai noștri sau cu totul?

— Doar ai noștri.

Urmă o pauză.

— Douăzeci și doi. Au fost douăzeci și patru, dar unul dintre ei a alunecat pe o creastă de gheață și a trebuit dus de urgență la spital. Idiotul și-a rupt piciorul în două locuri.

Varujan ridică privirea, cercetând blocurile care mărgineau strada. La etajul întâi al scării vecine, o fereastră stătea deschisă de-o palmă. *Cât de departe pot ajunge doi pufuleți și un moșneag în câteva minute, pe o vreme ca asta?* se întrebă în sinea lui. *Două sute, trei sute de metri?*

— Voi doi, spuse el scurt, rămâneți aici. Rețineți pe

Se uită la scara aflată în dreptul lui.

— Tu, ocupă-te de ușă! se răsti la bărbatul de lângă el.

Cel interpelat scoase de sub haină un pistol și lovi cu crosa armei geamul, apoi băgă mâna prin spărtură și acționă butonul încuietorii electrice. Varujan intră primul, urmat de subordonatul lui.

David plecă la fereastră. Becul stradal oferea suficientă lumină cât să distingă contururile obiectelor din încăpere.

— E groasă! șopti el. S-au oprit la scara vecină. In curând or să ajungă și aici. Serghei ridică pistolul, studiindu-1 în lumina sângerie ce venea de afară.

— Câți sunt?

— Patru.

— Sunt înarmați?

David privi peste umăr, în direcția ferestrei.

— N-am văzut, spuse el, dar cred că da. Par hotărâți și siguri pe ei.

în liniștea din încăpere se auzi un declic slab. Serghei ridicase piedica pistolului.

— Foarte bine. Nu mi-a plăcut niciodată dezechilibrul de forțe. Crezi că ai putea să te ocupi de unul dintre ei?

Din intonația vocii, Nathaniel înțelese că întrebarea îi fusese adresată.

— Da, dar nu aș vrea să se ajungă acolo. Nu este vina acelor oameni că se află pe o cale greșită, ci a celor care i-au îndrumat pe ea

memoria?! Ah, stai. Am uitat. Sunteți o gașcă! Auzindu-1, Serghei se posomori.

Lovitura promptă de picior a Marinei nu fu de natură să îmbunătățească cu nimic starea de spirit a lui David. Cu cât ea îi lua mai mult apărarea individului, cu atât acesta îi devenea mai antipatic. își încrucișă brațele și se cufundă în mutenie.

Aurelia își drese glasul. O idee îi încolțea în minte cu repeziciune.

— înțeleg că polițiștii sunt prin apropiere. Pot să aprind puțin lumina?

— Chiar ar fi indicat! Locurile întunecate trezesc cel mai repede suspiciunea, spuse Nathaniel. Numai să nu vă apropiați prea mult de ferestre. Nu vrem ca urmăritorii noștri să afle câți suntem.

Lumina se aprinse.

— Exact gândul meu, rânji Aurelia. Aș putea să vă ascund în baie!

Nathaniel o privi cu bunăvoință.

— Dacă apucă să intre în casă, nu cred că se vor mulțumi cu o inspecție superficială. Vor intra în toate camerele, se vor uita pe sub paturi, în șifonier. Mi-e teamă că nu vom scăpa așa de simplu.

— Nu și dacă abia vor aștepta să plece! rosti Aurelia, pe buze întinzându-i-se un inconfundabil zâmbet feminin.

Merse lângă bibliotecă.

— Sunt câteva lucruri de care bărbații se păzesc ca de foc. Tampoanele igienice sunt unele dintre ele.

amar - sexul la vârsta a treia. Oamenii privesc mai simplu la victimele întinse pe asfalt ale unui accident rutier decât la doi bătrâni care se sărută. Li se pare obscen, pervers, contra naturii. Parcă dacă ai împlinit o vârstă înaintată, nu ai mai avea voie să iubești, să te bucuri de trupul tău și de al partenerului, să simți fluturi în stomac. Poți doar să te vaiți de șale, de proteza care nu-ți mai stă, și să-ți aștepți docilă moartea.

Obrajii îi ardeau. Aurelia își mușcă buza până când carnea se învineți, apoi spuse:

— Uitați cum mă gândesc să facem.

A A A

Varujan își șterse fruntea și înjură în surdină. Erau ultimele apartamente din bloc. După modelul vânzătorilor din ușă în ușă, el și omul lui urcaseră cu liftul la ultimul etaj, apoi coborâseră pe scări. Oftă și își îndreptă umerii. Oasele îl dureau și se simțea transpirat, murdar, dar mai ales, descurajat. Nici unul dintre cei chestionați nu-i văzuseră pe fugari.

Se sprijini de tocul următoarei uși și bătu tare cu pumnul.

— Deschideți! Serviciul de combatere a terorismului, rosti el răgușit. Lângă el, subordonatul se ținea țeapăn ca o scândură. Repetiția și oboseala căutării nu-i știrbiseră cu nimic disciplina cazonă.

Ușa se deschise, iar în prag apăru o femeie în vârstă îmbrăcată într-un neglijeu din mătase roșie,

— Ilie, golanule, strigă ea către interiorul casei, ce spun eu și ce faci tu? îți zic că vreau să ne-o punem cu un cuplu drăguț, iar tu ce faci? îmi aduci doi băieți de-ai tăi?

Deschise ușa larg, făcându-le bărbaților de pe palier semn să intre în casă.

— Haideți, mergeți în baie să vă spălați. Găsiți acolo prosoape. Chipul i se posomorî. Pregătisem un costum de iepuraș cu urechiușe și codiță, dar cred că nu mai e cazul. Voiam să-l poarte doamna, să se bucure și ochii mei de ceva frumos. Nici prin gând nu mi-a trecut că o să mă trezesc cu doi hăndrălăi!

Varujan o privea cu gura căscată, incapabil să articuleze vreun sunet. Aurelia îi surâse galeș și-i arătă sânii îngreunați de trecerea vremii:

— Poate tu, frumosule, să fie ceva de capul tău. Desigur, asta dacă n-oi fi vreunul dintre ăia cărora le plac și lor musculoșii. Hai, încearcă o dată și cu o femeie care știe ce-i aia meserie. Vezi dacă îți place!

Subordonatul întoarse capul și lăsă să-i scape o înjurătură. *Grijania mamii ei de viață. Asta ne mai lipsea după chinezul de deasupra, o babă perversă!*

Printr-un efort de voință, Varujan izbuti să se smulgă din starea de stupoare.

— Doamnă, bălmăji el, noi suntem, ăăă, organul de ordine. Anchetăm cazul teroriștilor cu bomba.

Imediat ce cuvintele i se desprinseră de pe buze, realiză greșeala.

— Atâta timp cât organul e puternic și vânjos,

Varujan, urmat de omul lui, păşiră stingheri înăuntru.

— Haideţi în dormitor pentru un păhărel, susură femeia, păşind legănat. Ce preferaţi, whisky, coniac?

Varujan privi în urma Aureliei, la pielea albă a feselor ei. Gândul de-a o urma „pentru un păhărel" îi urca stomacul în gât.

— Aşteptaţi, spuse el, dar fu prea târziu. Femeia dispăruse într-o cameră situată la jumătatea holului. Călcând ca bătut cu vergi în călcâie şi la tălpi, se luă după ea.

Oh, nu! gemu Varujan în sinea lui. întins pe pat se afla un bărbat în vârstă, gol ca în ziua naşterii. Sprijinit într-un cot, trăgea din chiştocul unei ţigări fără filtru şi zâmbea. Două tuşe savant aplicate de fard îi înlocuiau sprâncenele, împrumutân- du-i aerul unui diavol bătrân şi plin de vicii, impresie întărită şi de buzele rujate strident. în aer plutea o aromă discretă de vanilie combinată cu mirosul inconfundabil al marijuanei.

Ghiujul îi zâmbi lui Varujan şi bătu cu palma în saltea, invi- tându-1 să i se alăture. Aurelia îl certă cu degetul ca pe copiii mici, apoi bătu din gene către ceilalţi doi bărbaţi:

— Cum nu cred că v-ar veni bine vreunuia dintre voi costumul de iepuraş, chicoti ea, aş putea să mi-1 pun eu. Mi s-a spus că sunt nostimă aşezată pe lăbuţe şi cu codiţa în sus!

Fu prea mult pentru Varujan. Renunţă la ideea de a le mai arăta pozele fugarilor si aruncă în grabă:

— Dacă i-am fi văzut, fiți siguri că ne-ați fi găsit hârjonin- du-ne de-a valma, claie peste grămadă, râse Aurelia, trecându-și încet degetele peste coapsa bărbatului. Așa cum puteți constata și voi, amândoi am trecut de ceva vreme de vârsta conversațiilor plictisitoare și a partidelor interminabile de Macao. De ce să ne pierdem timpul pe canapea când am putea merge direct în pat?

Varujan bolborosi ceva neinteligibil și porni cu pași mari către ieșire.

— Nu vă deranjați, zise el din mers, găsim singuri drumul!

— Că mare ți-e grădina, Doamne! suflă subordonatul odată ieși ți afară. A fost mai rău decât vezi prin filmele de groază. Ați văzut ce came albă și ce piei căzute avea baba? Și jegosul ăla cu botul rujat de i se revărsa socoteala pe cearceaf. Ne făcea bezele și ochi dulci!

Varujan îl înjunghie cu o privire care ar fi putut să ucidă un urs adult și bătu la ușa următorului apartament.

-fr -fr -tr

In sufragerie, Serghei stătea la un capăt al canapelei, Aurelia la celălalt. Amândoi purtau halate pufoase de baie. Pe dedesubt Aurelia își păstrase neglijeul și ciorapii cu bandă, iar pe Serghei nu-1 demachiase. Deși mic, exista riscul ca urmăritorii să se întoarcă. încăperea era luminată doar de

Rusul își trecu palma peste bărbie. Obrazul i se iritase și începuse să-l mănânce. Se așteptase să fie așa. în timpul scurt pe care-1 avusese la dispoziție, își dăduse barba jos cu o foarfecă de croitorie, apoi se răsese cu aparatul roz și cu floricele al Aureliei; cu sprâncenele procedase la fel. Când se văzuse în oglindă, fardat și rujat, avusese un șoc. Femeia făcuse o treabă nemaipomenită. Devenise de nerecunoscut.

Se sprijini de pernele canapelei și își dădu capul pe spate.

— Și acum? murmură el cu ochii închiși, apoi întinse mâna către Aurelia, gest de fumător. Femeia trase cu sete din țigara cu iarbă pe care o ținea între degete, apoi i-o dădu.

David strâmbă din nas și își vântură mâna prin aer. Nu suporta mirosul de iarbă și nici pe cei care se drogau.

— Iată, în sfârșit cineva care pune cele două puncte pe um- laut, mormăi el. Tonul îi sună posac, necooperant. Gândul de a pleca unde vedea cu ochii, lăsându-i pe conspiratori cu fanteziile lor, se accentua pe măsură ce treceau orele. Ar fi fost cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face. Existau în lume locuri de paradis unde și-ar fi putut petrece puținul timp rămas până la apocalipsă. Ar fi putut s-o ia și pe Marina cu el. Pe chip îi trecu o strălfulgerare de furie și alungă gândul pe jumătate format. Degeaba i-ar fi propus să meargă cu el, că n-ar fi

— în alfabetul chirilic îi spune „io" la litera aia de care zici, pronunță Serghei cu accent rusesc. Scrisă cu majusculă, seamănă cu piticul-sfeșnic de își face veacul pe polița doamnei. La pălărie, mă refer.

Aurelia chicoti și întinse mâna după țigară. Drogul ușor transformase pericolul în care se găseau într-o situație amuzantă. Mutrele pe care le făcuseră cei doi polițiști atunci când intraseră în dormitor continuau să-i trezească accese de bună dispoziție. într-o altă situație, ele s-ar fi transformat în hohote nestăvilite de râs.

— întotdeauna am zis că în pălărie stă tot șarmul lui, dar nimeni nu m-a crezut. O țineau una și bună, să-l dau pe Tolstoi jos de acolo ori măcar să-l pun - poftim oroare! - în spatele vreunei fotografii. Dacă s-ar fi putut, una de epocă, în tonuri sepia!

Privi la piticul în apropierea căruia ardea una dintre lumânări. Cea mai mare parte a umbrei proiectate pe pereți și pe jumătate din tavan nu o constituia pălăria.

— Hmm, scuze pentru nume..., îngână ea în direcția lui Serghei, făcând eforturi să nu râdă. Trase din țigară, apoi i-o întinse.

Rusul deschise un ochi, cercetându-1 pe pitic cu un aer critic.

— N-ai de ce, concluzionă el. Cel puțin din punctul de vedere al bărbii, există o clară asemănare între ei doi.

Vocea lui David se insinuă ca șuieratul unui șarpe

șmecheră, apoi or să plece de unde au venit. Dinozaurii nu cresc în cotețele radioactive!

Marina se ridică de la locul ei ca propulsată de un arc.

— Eu zic să nu ne pripim cu supozițiile fanteziste, interveni ea, acoperindu-1 pe David. Avem și așa suficiente pe cap. Ce rost ar avea să ne pierdem timpul cu povești de foc de tabără? înainte de toate, trebuie să scăpăm de aici.

Furia lui David crescu precum un foc peste care arunci benzină. Marina, Nathaniel, nu se deosebeau cu nimic de cei împotriva cărora luptau. înfierau metodele lui Adam, dezinformarea și minciunile de care acesta se folosise, dar procedau întocmai ca și el.

— Stimată doamnă, spuse el, oprindu-se dinaintea Aureliei, ce încearcă domnișoara cu aspect de călugăr budist reformat să vă spună este că ar trebui să-mi țin gura. Să nu vă dezvălui faptul că într-o lună de azi înainte, tovarășii șmecherului de la fereastră, extratereștrii ca și el, or să vină și or să ne tragă de urechi până or să ni le lungească ca la măgarii de prăsilă, pe motiv că unde sunt dinozaurii lor!

— David, n-ai dreptul! strigă Marina. Nu poți tu să hotărăști cine...

— Ba da! mugi David. Pot să fac orice îmi trece mie prin cap fără să trebuiască să dau socoteală nimănui. Vorbești de drepturi?! Al meu a venit sub forma unui cec în alb atunci când mi-ați pus în cârcă

este renumită pentru părerile ei non-conformiste privind extra- tereștrii. Ce rău ar putea să ne facă?

Scutură din cap, privirea oprindu-i-se asupra lui David:

— Care-i treaba cu 4chan.org și cu dinozaurii radioactivi?

— Poveste lungă, mârâi David. E suficient să spunem că dacă nu mă pot conecta la internet până mâine la prânz, este posibil ca America și Rusia să intre în război până la ora două. Mai departe, fă singur calculul. Vezi ce-ți dă.

Nathaniel schimbă o privire iute cu Marina. Tânăra încuviință abătută.

— în cazul acesta, o să vedem ce putem face, oftă el. Până mâine la prânz mai e. Acum, îmbrăcați-vă. E timpul să mergem.

Serghei ridică țigara la nivelul ochilor. Sutele de misiuni la care participase în Afganistan îl învățaseră să-și stăpânească emoțiile în focul luptei. își plimbă degetul mare peste capătul umezit și plin de ruj.

— Indiferent ce o să facem, spuse el, va fi mâine dimineață. Cei pe care vreau să-i contactăm au o casă pe lângă Grădina Icoanei. Până acolo sunt pe puțin zece kilometri. Vom fi prinși înainte să ajungem la jumătatea drumului.

— Putem să ne strecurăm. O să fim atenți! se băgă Marina.

David o privi furios, dar se abținu să-i spună ceva. De când apăruse nenorocitul de „bătrân", individa se

cum să ajungem prea departe. Timpul nu ne-ar fi permis. Fii convinsă că cerul de deasupra noastră zumzăie de drone capabile să detecteze o persoană după căldura trupului. Și că veni vorba de gonaci, tipul de mai devreme nu este un ageamiu, ba chiar deloc, aș putea spune! Trebuie să avem grijă cu astfel de oameni.

— Are dreptate, interveni Nathaniel. Greșeala mea, nu am luat în calcul supravegherea aeriană. Se pare că va trebui să abuzăm de ospitalitatea Aureliei. Privi către femeie: Ne mai ții câteva ore la tine?

— Am auzit bine? bâigui femeia. O să fie război... nuclear?!

David își trecu mâna prin păr.

— Nu neapărat, spuse el încurcat. Nu va fi, dacă reușesc să mă conectez la internet.

Nathaniel rămase tăcut, așteptând adevărata întrebare. Aurelia scutură din cap, încercând să alunge efectele drogului ce-i îmbâcsea mintea.

— Ce ați zis mai devreme, șopti ea, privirea lipindu-i-se de cărțile din bibliotecă, despre, hm... extratereștri, a fost o glumă, nu-i așa? Spuneați că în curând or să afle toți. Ce anume?

David îi aruncă o privire sfidătoare lui Nathaniel. Acesta luă țigara dintre degetele Aureliei și trase un fum, apoi se așeză pe podea, cu picioarele încrucișate sub el.

— Povestea pe care ai s-o auzi a început acum foarte mult timp...

lent ce aducea a marș funebru. *Zdrang, zdrang. Du-l, du-l, c-a trăit destul, du-l, du-l. Zdrang, zdrang, ta-da-da-da, zdrang, zdrang.*

Privirea îi alunecă la Marina care între timp se întorsese la locul ei. Degetele de la mâna stângă abandonară acordul trivial, lăutăresc, în favoarea unuia cu barre. Cuvintele nepieritoarei melodii îi veniră de la sine pe buze:

There's a lady who's sure
AU that glitters is gold
*And she's buying a stairway to heaven**

— Adică vrei să spui că noi suntem creația cuiva, a unei civilizații extraterestre? Că în tot timpul acesta ne-am bătut ca chiorii între noi dacă ne tragem din maimuțe ori din coasta lui Adam? explodă Aurelia, întrerupându-1 pe Nathaniel din povestit.

David surâse amar. Reacția femeii îi aducea aminte de-a lui. Continuă să cânte în șoaptă, doar pentru sine:

There's a sign on the wall
But she wants to be sure...[4] [5]

Așa, și după aia? se trezi el gândind. *Ce faci când în sfârșit ești sigur, dar nu-ți convine ce ai aflat?*

4 Există o doamnă care este sigură / Că tot ce strălucește este aur / Și își cumpără o scară către paradis - primele versuri ale cântecului „Stairway to Heaven", al formației Led

5 Pe zid este un semn / Dar ea vrea să fie sigură — „Stairway to Heaven", Led Zeppelin.

Capitolul 3

Cu două ore în urmă.

în sala de ședințe amenajată în subsolul casei lui Adam nimeni nu îndrăznea să vorbească. Fotografia Bătrânului umplea peretele de televizoare.

— Varujan! răcni în română Adam.

Șeful securității înțepeni în poziție de drepți.

— Ordonați!

Adam arătă cu mâna întinsă către ecran. în spatele ochelarilor, ochii îi străluceau mov întunecat.

— Știi cine-i ăsta? îl recunoști de undeva?

Până să răspundă, lui Varujan începu să-i sune telefonul mobil. își privi întrebător superiorul.

— Răspunde! lătră Adam.

Varujan își puse casca în ureche și se îndepărtă câțiva pași.

— Nu mă interesează detaliile, rosti el apăsat. Știți unde sunt acum?

Urmă o pauză de câteva clipe.

— Rămâi la aparat, ordonă Varujan. Inaintă până lângă Adam și spuse cu voce scăzută: Unul dintre băieții noștri crede că știe unde se află fugarii. I-a venit o idee și a urmărit-o până la capăt. Ceva legat de serviciile de curierat.

Adam inspiră adânc și se sprijini de masă

— Mergi și vezi despre ce este vorba. Ține minte că îi vreau vii. Morți nu-mi sunt de nici un folos.

Varujan salută regulamentar și ieși alergând din încăpere.

Lameh se ridică în picioare. Jacheta din piele neagră cu ținte, bocancii înalți și pantalonii mulați, tot din piele, îl făceau să pară un adolescent rebel. își trecu mâna prin părul creț și rosti cu un aer de falsă compasiune:

— Vedeți, asta este ceea ce numesc eu poziția șaizeci și opt: ți-o dă gros la muzicuță, dar nu-ți întoarce favorul. Zice că-ți rămâne dator. Ai idee, a câta oară te căprălizează Nathaniel? Că eu le-am pierdut șirul.

Adam încercă un zâmbet chinuit.

— O să începem fără el. Mi-aș fi dorit să fie și căposul ăla cu noi, dar nu mai putem aștepta. Am vrut să fie o surpriză. Să ne așezăm.

Lameh se făcu că n-aude. Scoase din buzunarul interior al jachetei o tabacheră din oțel îndoită pe alocuri și lustruită de folosința îndelungată, și scoase o țigară de foi din ea. Eber își drese discret vocea. Lameh îl văzu și-i zâmbi:

— Vrei și tu una? Sunt din Cuba, răsucite pe coapsă de Juanita. Te gâdilă într-un anume fel pe gât când tragi din ele.

— Aș prefera să nu fumați aici, îl întrerupse Adam. încăperea nu este foarte spațioasă. O să miroasă urât.

Lameh își aprinse tacticos țigara, apoi îi aruncă lui

Adam înșfacă tableta și o manevră furios. Pe ecranul de pe perete apăru schița stilizată a navei spațiale în formă de bumerang.

— Așa cum știți deja, reprezentanții legali ai clanului Ybir se află pe drum. Ținând cont cât ne-a luat nouă să ajungem aici prima dată, înclin să cred că vor sosi într-o lună, maxim două. Iar când o vor face, știm cu toții ce se va întâmpla.

în încăpere se lăsă o tăcere de gheață. Până și Lameh încetase să mai zâmbească. Satisfăcut de efectul cuvintelor sale, Adam continuă:

— Planul pe care vi-1 propun este simplu, spuse el, trecân- du-și degetele pe deasupra tabletei. Pe ecranul mare apăru o fotografie a Pământului luată din satelit. De îndată ce întâlnirea aceasta se sfârșește, doi dintre noi se vor afla în permanență pe orbită, pilotând navetele care ne-au mai rămas. Conform procedurii comerciale standard, clanul Ybir este obligat să-și anunțe prezența de îndată ce vor ajunge! Văzând că nu le răspunde nimeni, vor fi nevoiți să trimită pe cineva jos.

Unul dintre vârfurile navei mamă se mări, umplând tot ecranul.

— In clipa în care vor deschide ușile hangarului, una dintre navetele noastre - camuflată, desigur - va pătrunde înăuntru. Vom beneficia de avantajul surprizei. Sistemele navei vor crede că este vorba de o defecțiune a senzorilor și o vor trata în consecință, ceea ce ne va da suficient timp pentru a pune mâna

ei, acea clădire reprezenta o versiune miniaturală a palatului imperial, simbolul care apărea pe toate documentele oficiale.

Ochii lui Adam străluceau.

— Se va face în sfârșit dreptate! Nava clanului celui care ne-a înșelat încrederea va fi biletul nostru de întoarcere acasă. O să putem da uitării pietroiul ăsta nenorocit!

Cu excepția lui Lameh și Eber, toți cei prezenți își manifestară zgomotos aprobarea.

— Ce facem dacă blestemata aia de familie aduce cu ea un transportor de came? interveni Galoș. Ar putea s-o facă. La cum cred ei că stau lucrurile pe aici, probabil că se așteaptă să găsească dinozaurii aliniați unii lângă alții precum pământen- cele la plajă într-o zi cu soare!

Adam îi zâmbi și îi mulțumi printr-o înclinare a capului.

— M-am gândit și la asta. Dacă așa se vor petrece lucrurile, vom distruge transportorul cu o bombă atomică.

Galoș se lăsă pe spătarul scaunului. în ochii lui se citea îndoiala:

— Au momâile astea așa ceva, o rachetă capabilă să lovească o țintă aflată pe orbită? Parcă ultima dată ziceai că sateliții lor militari sunt încă de jucărie, că laserele pe care le au n-ar putea aprinde nici măcar o bășină de țânțar.

— N-avem nevoie de rachete, surâse Adam. Ideea mi-a venit de la covorul vostru zburător. Este

în cameră se lăsă o tăcere stânjenită. Adam își desfăcu larg brațele.

— Din nefericire, opțiunile noastre sunt limitate. Singura noastră șansă de a rămâne în viață este să nu se afle niciodată ce s-a întâmplat aici. Așa cum știi și tu, în imperiu donarea se pedepsește cu moartea. Dacă nu vrem să fim decapitați de îndată ce ne întoarcem acasă, va trebui să luăm în calcul măsuri drastice.

— Adică să-i ucidem, presă Lameh. De ce nu le spui pe nume acelor măsuri „drastice"?

Zâmbetul dispăru de pe chipul pământiu al lui Adam.

— Bine, fie, rosti el pe un ton scăzut, amenințător. Vom fi nevoiți să-i ucidem. Ești mulțumit acum?

Lameh îl ignoră. Scutură scrumul pe jos, apoi trase adânc din țigară.

— Ca să fiu sincer, mi se rupe de ei, atâta doar că nu-mi plac surprizele. Vreau să știu de la început în ce mă bag. Trase un fum, apoi încă unul. Cu pământenii pe care îi vom lăsa în urmă, cu ei ce se va întâmpla? întrebă el, fixând jarul incandescent.

Adam îi cântări pe furiș din ochi pe cei aflați la masă. Doar Eber urmărea interesat schimbul de replici.

— Ce să se întâmple? încercă el un surâs încurajator. îi lăsăm să își vadă de ale lor. N-o să le fie simplu fără îndrumarea noastră, cel mai probabil că or să dea foc planetei, dar asta n-o să ne mai privească. Când o să se întâmple vom fi departe, la

Lui Eber simți că i se face frig. Intuia că pe lângă capturarea navei clanului Ybir, Adam mai urmărea ceva, ceva cumplit. Trebuia neapărat să afle despre ce era vorba până nu era prea târziu. *Da, dar cum?* se întrebă neliniștit în sinea lui.

Adam simțea noi întrebări formându-se în mintea păstorilor. Să le dea curs înainte să și-l atragă pe Lameh de partea lui ar fi fost o greșeală. Se ridică de la masă, invitându-i pe ceilalți să facă la fel.

— Eu zic să luăm o mică pauză, spuse el. Să ne mai dezmorțim puțin. O s-o rog pe Doina să ne aducă ceva de la bucătărie.

Lameh îi ieși în întâmpinare lui Adam. Ceilalți păstori discutau aprins ori se plimbau prin încăpere.

— Și pe ea tot cu copiii o ai la mână?

Adam scoase o bucată de piele de căprioară din buzunarul sacoului și începu să-și șteargă ochelarii.

— Poți să-i zici și așa. Fata ei cea mare studiază la un colegiu de teatru în California. Cea mică e la Târgșor.

Observând privirea nelămurită a lui Lameh, Adam adăugă:

— Târgșor e singura închisoare de femei din România. A intrat acolo pe motiv că ar fi omorât pe cineva, un hăndrălău cu care și-o trăgea pe unde apuca. Ridică din umeri: Eu ce să-i fac dacă nu i-a plăcut cartea?! Aveam nevoie s-o știu într-un loc unde să-mi vină simplu să ajung la ea, iar acolo mi-a venit cel mai la îndemână s-o depozitez.

Adam își reținu cu greu o înjurătură. Ca și Eber, Lameh se ținuse la distanță de efortul de grup. In ultima sută de ani abia dacă se văzuseră de două ori. Dacă n-ar fi avut nevoie de el pentru asaltul asupra navei-mame a clanului Ybir, i-ar fi ordonat lui Varujan să-i facă felul. Individul punea mult prea multe întrebări.

— Cineva trebuie s-o facă dacă vrem să ne întoarcem acasă, spuse el, punându-și înapoi ochelarii. S-a nimerit să fiu eu acela, atâta tot.

Lameh lăsă să-i cadă țigara pe podeaua din beton a sălii de ședință și o stinse cu piciorul.

— Care-i treaba cu pământenii? spuse el, țintuindu-1 cu privirea pe Adam. Și te rog, nu-mi spune că planul tău este să-i lași să-și vadă fericiți de ale lor, că nu ține. Cel puțin, nu la mine.

— Și de ce mă rog, nu?

Lameh izbucni în râs.

— Spune-mi, chiar te aștepți să cred o asemenea minciună idioată? Adică, omorâm echipajul navei Iui Ybir ca să nu se afle ce am făcut, dar lăsăm în urma noastră o ditamai planeta plină de rebuturi care strigă în gura mare CLONARE? Mă crezi tâmpit?

— Da, ai dreptate, mormăi Adam, nu m-am gândit la posibilitatea asta...

— Termină cu prostiile! îl întrerupse Lameh, tu tot timpul te gândești la posibilități. E felul tău de viață, modul în care respiri. Tu și atunci când te ștergi la cur, te așezi în așa fel încât să nu te prindă

Adam oftă. Să continue să mintă ar fi însemnat să și-1 întoarcă pe Lameh împotriva lui, iar odată cu el, întreg grupul. Dizidența e un lucru periculos; se aseamănă cu un măr stricat. Este suficient unul singur într-o ladă ca să le strice pe toate celelalte. Lui Eber îi găsise punctul slab, dar împotriva lui Lameh n-avea nimic. Trebuia să-i dea ceva. Spuse cu voce scăzută:

— Să zicem că odată plecați nu va mai trebui să ne facem griji din cauza lor. O să-i ajutăm să se omoare între ei. Există o modalitate simplă, pusă la punct de un rus nebun acum mulți ani, prin care putem porni oricând dorim noi un război nuclear...

In colțul opus al încăperii, Eber se apropie precaut de Kenan:

— Urâtă treabă dacă Ybirii aduc un transportor de came cu ei. O să fim obligați să omorâm dintre ai noștri, cetățeni imperiali și ei. Ce bine ar fi dacă nu s-ar ajunge la așa ceva, încercă el o deschidere neutră. Să treacă direct la subiectul care îl interesa, materialele necesare construirii unei veste explozive, ar fi însemnat sinucidere curată. De la episodul cu bufonii, dar și din cauza ascunzătorii secrete a lui Nathaniel, Kenan îl ura cu pasiune.

— Ce vrei? îl repezi acesta. Ceasul nu ți-1 dau ca să-1 donezi vreunui bordel de călugărițe cu ziua.

Eber ignoră remarca veninoasă.

— Nemernicul de Lameh, spuse el, clătind din cap cu un soi de invidie prietenească, întotdeauna a avut

Kenan îl măsură din cap până în picioare.

— Vrei să-ți fac rost de cuie? Când realiză potrivirea, izbucni în râs: Stai, că în cazul tău, cuiul are mai multe înțelesuri. De care sortiment vrei? De mână, de picior sau de plămân?

Eber își lăsă privirea în jos, având grijă să pară rănit de cuvintele fostului său prieten.

— Fă-mi rost de câteva țigări, atât.

Kenan se uită peste umărul lui Eber. Ce urmărea, cu adevărat, nemernicul? Pentru țigări cu prafuri ori cu iarbă, cel mai simplu ar fi fost să-i ceară lui Lameh. Când ai în grupul tău un șef de cartel de droguri, natural ar fi să i te adresezi direct lui.

Dădu să-l repeadă, apoi se răzgândi.

— Bine, o să vorbesc eu cu Lameh, dar, ai grijă, dacă te prinde Adam cu ele, nu spui de unde le ai.

— Exact asta voiam să te rog și eu. De dragul vremurilor trecute, mi-aș dori să rămână între noi rugămintea pe care ți-o fac. Relațiile dintre mine și Adam sunt un pic tensionate pentru moment. N-aș vrea să pun și mai mult paie pe foc. Știu că nu-i de acord cu consumul anumitor substanțe. Să-i aduc unele în casă, așa, chiar de la început, n-ar fi tocmai în regulă.

Kenan încuviință și se prefăcu că vrea să plece. Dacă Eber se folosise de țigări doar ca de un pretext, o să încerce să-1 oprească.

— Un moment, te rog, dacă poți să mai rămâi. Ar mai fi ceva... Kenan își ascunse rânjetul în spatele

— Nu te-ai schimbat deloc în două mii de ani. Tot cu ochii după fuste ești. O să-ți aduc unul, mormăi Kenan. Discutăm mai încolo, când n-o să mai fie atâta lume pe aici.

Eber închise ochii și se sprijini de perete. Subtilitatea nu fusese niciodată punctul forte a lui Kenan. îi acceptase rugămintea doar ca să-l poată vinde mai târziu lui Adam. In lipsa unui ajutor din interiorul grupului, planul de a-și asambla o vestă

Capitolul 4

— Cam asta ar fi, își încheie Nathaniel povestea. Acum știi tot ce știu și ceilalți.

Aurelia îl învălui într-o privire strălucitoare. Nu părea nici pe departe afectată de lucrurile pe care le aflase, din contră. Dezvăluirile lui Nathaniel veniseră să-i confirme lucrurile în care crezuse încă din tinerețe, din clipa când îi căzuse în mână prima carte despre extratereștrii antici. Starea pe care o resimțea se asemăna cu iluminarea religioasă. Se simțea izbăvită. îndoielile aparțineau trecutului. *Există sau nu viață după moarte? Există Rai, Iad, reîncarnare?* își găsiseră în sfârșit răspunsul: *Nu, nu există!*

Pierdut în gândurile lui, David schimbă melodia.

Oh, life is bigger, murmură el în surdină,
It's bigger
Than you and you are not me[h]

Aurelia încuviință cu un surâs.

— *Losing my religion,* inspirată alegere, șopti ea. Dă-mi și mie bandoneonul, te rog.

David se opri din cântat.

— Ce să îți dau?

Aurelia arătă către instrumentul muzical aflat în suportul lui. David lăsă chitara jos.

6 Oh, viața e mai mare / E mai mare / Decât tine, iar tu nu

— A, acordeonul. îmi cer scuze, n-am auzit ce ai zis, spuse el, ridicându-se pentru a-i îndeplini rugămintea.

Aurelia luă instrumentul muzical și-l desfăcu cu gesturi de amantă care își întâmpină iubitul.

— Diferența dintre un acordeon și un bandoneon este una de substanță. In timp ce acordeonul dă bine la nunți, botezuri și ceva cumetrii, bandoneonul își găsește de minune locul într-o orchestră filarmonică. Comparația poate părea un pic exagerată, dar e cam ca pianul cu țambalul. Principiul e pe undeva pe acolo, însă, ce diferență de clasă!

își trecu degetele pe sub curelele instrumentului.

— Ce cântăm? Se întoarse către Serghei. De când îl avusese gol în dormitorul ei, rusul încetase s-o mai îngrozească. Ceva de prin Siberia?

Nathaniel o cântări din priviri. Aurelia ar fi fost o candidată de primă mână pentru grupul lui. Felul în care reacționase la dezvăluirile pe care i le făcuse îi întărea speranța că pentru omenire ar mai putea exista o șansă.

Serghei își drese glasul.

— Recunosc că mi-ar plăcea să aud cum sună Katiușa pe bandoneon - ar fi o premieră pentru mine...

Aurelia îi făcu semn să-și țină vorba.

— Ne ocupăm imediat și de dedicații. O clipă doar, să mă înțeleg cu tânărul. Știi melodia de o vrea nentu' Serghei?

Serghei scutură din cap.

— Serios, ar trebui să încercăm să prindem câteva ore de somn. Nu mai e mult până dimineață, iar mâine o să fie o zi plină.

Aurelia pufni în râs. Parcă niciodată nu se simțise mai vie ca atunci. Și-ar fi pus o fustă cu volane și ar fi ieșit în stradă să danseze cancan până i-ar fi degerat picioarele. Ar fi băut vin roșu direct din sticlă - o erezie în sine! - și ar fi pufăit tutun aromat dintr-o lulea, prăbușită într-un fotoliu din piele.

își puse mâinile în șolduri, imitând o precupeață guralivă:

— Unde fuseși, vere, în ultima jumătate de oră? N-auzisi că vine sfârșitul lumii? Vrei să ne prinză dormind? Unde mai pui că dacă te culci acum, ți se strică bunătate de machiaj. Rămâi așa. N-o să trebuiască să stăm cu orele mâine dimineață după tine ca să te aranjezi.

Nathaniel își trecu palma peste o lamelă de parchet. Influența drogului se simțea în comportamentul Aureliei. O vedea în gesturile ei largi și energice, în modul în care își ținea bărbia ridicată. Avea impresia că dacă își desfăcea brațele ar fi putut să zboare până la stele. Putea s-o tempereze ori putea s-o sprijine. Un cântec rusesc la ora două noaptea, când unul dintre cei mai căutați oameni ai momentului era rus, nu constituia chiar cea mai bună idee. Oftă și scutură din cap. Era periculos, era nepotrivit, dar oamenii din acea

— Aș putea să încerc eu, spuse el, mimând nesiguranța. Cred că îmi mai aduc aminte versurile. Serghei îl măsură necooperant, dar nu spuse nimic.

— începe așa, spuse Nathaniel. în șoaptă, prinse să cânte în rusă, cu voce profundă, de bariton:

înfloreau merii și perii
Ceața se țâra deasupra râului[7]

Degetele lui David coborâră singure pe griful chitarei, sub- țiind sunetele, făcând-o să sune ca o mandolină. Serghei se uită impresionat la Nathaniel. Accentul era impecabil, iar interpretarea ar fi cules aplauze la scenă deschisă în oricare dintre concertele susținute de corul Armatei Roșii. împotriva voinței lui, îi zâmbi.

Aurelia mângâie bandoneonul, făcându-i semn lui David să nu se oprească. Doar fărâma de precauție rămasă o împiedica să nu cânte cât de tare putea.

Serghei coborî de pe canapea și veni lângă David. La rândul ei, Marina își părăsi locul de lângă bibliotecă și li se alătură. Fără să-și dea seama, formaseră un cerc.

— N-a ieșit rău deloc! râse Aurelia când melodia ajunse la sfârșit. Dacă o să mai existe vreodată un mâine, mi-ar plăcea să repetăm cândva experiența!

In stradă, Varujan se opri. O senzație vagă, ca o mâncărime pe cerul gurii, îi spunea că îl mai văzuse undeva pe pervers, dar oricât se străduise, nu reușise

7 PacLjBeTaviH нбАОНМ м rpyniii / IIonabi/iM TyMaHH Ha4 peKofi = înfloreau merii și perii / Ceața se țâra deasupra

angajatorul lui îi credea capabili să străpungă blocada instituită asupra intemetului.

☆ Ar *'te*

La primul sunet al alarmei care ar fi trimis-o în mod normal la școală, Aurelia se dădu jos din pat. Coborî încet, să n-o trezească pe Marina care încă dormea cu spatele la ea. își strecură picioarele într-o pereche de papuci ce aduceau a două gărgărițe uriașe, și merse în sufragerie.

Pe ecranul televizorului, cu sonorul tăiat, rula o emisiune matinală de divertisment. Se auzeau doar respirațiile celor din încăpere. David dormea pe canapea, cu o mână sub cap. Serghei se înfășurase într-o pătură mițoasă și se culcase direct pe podea. Sprijinit cu spatele de bibliotecă stătea Nathaniel. Când Aurelia intră, el deschise ochii.

— Neața, spuse încet femeia. Nu dormi?

— Bună dimineața, răspunse el tot în șoaptă. Am convenit cu băieții ca prima strajă să-mi aparțină și nu i-am mai trezit. I-am lăsat să doarmă.

înfofolit în pătura lui, Serghei urmărea discuția. Se trezise imediat ce Aurelia intrase în cameră. în munții din Afganistan, abilitatea de a auzi prin somn ce se petrecea în jur, făcea diferența dintre un soldat viu și unul cu gâtul tăiat.

— Mă duc să pun de cafea, șopti Aurelia, strângându-și halatul pe lângă ea. Mișcările îi erau

Ieși din cameră și trecu în bucătărie.

Din hol se auzi lipăitul unor picioare goale. Frecându-se la ochi, apăru Marina. Purta un trening al Aureliei, prea mic pentru ea. Chipul îi era obosit, cu cearcăne adânci.

— Cred că arăt înfiorător, mormăi ea. Am nevoie urgentă de un duș!

— Așteaptă, te rog, o opri Nathaniel. Pe buze îi flutura un zâmbet misterios.

în încăpere pătrunse mirosul de cafea tare. Marina gemu:

— Aș ucide pentru o cană. Abia îmi țin ochii deschiși. Zici că m-a bătut careva!

Surâsul lui Nathaniel se adânci.

— O rezolvăm și pe asta. Să se trezească și băieții. Mă rog, David, că Serghei nu mai doarme de ceva vreme.

Rusul se ridică în capul oaselor, mulțumindu-i lui Nathaniel printr-o înclinare a capului. Bătrânul îi întoarse gestul. Doi cavaleri căliți în lupte, arătându-și gratitudinea unul față de celălalt la sfârșitul unei nopți de veghe.

Aurelia intră în cameră cu un recipient din sticlă plin ochi cu cafea și cu două cești.

— Marina, ajută-mă tu, te rog, cu restul. Mai sunt unele pe bufet. Marina ieși și se întoarse imediat cu încă alte trei căni.

— Să-l trezească cineva pe junior, zâmbi Aurelia. Nimeni nu răspunse invitației. Femeia îi privi lung,

David mormăi ceva prin somn, dar nu se trezi. Aurelia îi aduse mai aproape ceașca de nas și continuă:

Au sucre, a la vanilie, ou au chocolat
A deguster a plusieurs, c'est sympa![8]

De data aceasta, tânărul deschise ochii. Aurelia îndepărtă rapid ceașca în așa fel încât el să n-o răstoarne.

— Bonjour, mon cher, surâse ea, ridicându-se în picioare. Dacă te trezești suficient de repede, mai prinzi ceva cafea fierbinte, altfel va trebui s-o bei rece.

David se ridică în șezut și își prinse capul în palme.

— Cât este ceasul? întrebă el cu glas răgușit.

— Șase și jumătate.

Tânărul se uită confuz în jur.

— E târziu. Trebuie să plecăm! bolborosi el. încercă să se ridice în picioare, dar mișcarea îi fu prea bruscă și ameți. Pe bâjbâite se așeză înapoi.

— Ține, îi spuse Aurelia, întinzându-i cafeaua. David o luă și bău cu sorbituri mari, fără să ia seama că se opărește. în cele din urmă, de pe buze îi scăpă un oftat de satisfacție. îi întinse cana înapoi femeii și se bătu cu palmele de genunchi:

— Mă duc două minute până la baie, apoi putem

8 Iată rețeta mea secretă / Pentru a face clătite bune / Cu zahăr, vanilie ori cu ciocolată / Să fie mâncate în mai mulți e drăguț - cântec franțuzesc pentru copii.

Dintr-un buzunar al jachetei scoase un disc din metal nu mai mare decât podul palmei. Văzându-l, Marina tresări și își duse mâna la piept.

— Este ceea ce cred eu că este? șopti ea abia auzit.

Nathaniel încuviință.

— Memoria nu te înșală, spuse el. Aceasta este o unitate de regenerare personală. Fiecare păstor are una. Este modul prin care reușim să traversăm mileniile. Poate fi folosită împotriva bolilor - Marina m-a văzut vindecând-o pe mama lui Teodor de cancer - dar și pentru refacerea stării de energie a trupului.

David ridică o privire sticloasă de oboseală către Bătrân.

— Adică, vrei să folosești chestia aia pe noi?

Nathaniel ridică discul în aer.

— De ce nu?

Marina dădu să spună ceva, dar David se încăpățână.

— îți mulțumesc pentru gândul tău cel bun, se răsti el, dar am să zic pas. Cafeaua îmi e suficientă. încearcă pe altcineva chestia aia! Ca orice fată cuminte, am și eu principiile mele: fără sărutări pe gură la prima întâlnire și fără proceduri medicale care nu au fost aprobate de Ministerul Sănătății.

— Poți să începi cu mine, nu se lăsă Marina.

David privi într-o parte. încă o dată pudelul scheuna, solicitând atenție. Mai rău era că nici măcar nu îl mai taxa pentru intervențiile lui acide. Era ca și cum, odată cu sosirea Bătrânului, el ar fi încetat să

Vocea lui Nathaniel șovăi. Exista o doză de risc în ce urma *
să-i ceară Aureliei.

— Pe tine, dacă ești de acord, te-aș lăsa la urmă. Aș vrea să te rog ceva...

— Desigur! Despre ce este vorba?

— Ca să ne putem strecura pe sub nasul oamenilor lui Adam, o să avem nevoie de două lucruri: de niște haine care să nu atragă atenția și să ne schimbăm cât de cât înfățișarea.

— Cred că vă pot ajuta cu ambele, îl întrerupse Aurelia. La nici o sută de metri de aici e un magazin de articole sportive și unul de haine second-hand. Nu e chiar cea mai potrivită variantă, îmi dau seama, dar nu cred că o să găsiți altceva în zonă.

încruntarea lui Nathaniel se mai atenuă.

— Nu-ți face griji, spuse el. Este exact ce ne trebuie. Ultimul lucru pe care îl vrem este să ieșim în evidență. Niște haine purtate ne vor ajuta să trecem neobservați. Știi cumva la cât deschid?

— într-o zi normală, pe la opt, dar, cu nebunia de afară, cine știe dacă măcar or să vină la lucru! Așa cum eu n-am să mă duc azi la școală, angajații ar putea foarte bine să stea acasă.

Una dintre lumânări sfârâi și se stinse.

— Da, asta ar putea fi o problemă, rosti încet Nathaniel. Avem nevoie de haine, dar nu avem de unde să le luăm. Să așteptăm două, trei ore, ar fi prea riscant. Ne-ar aduce prea aproape de termenul

și totul se rezolvă! Ce facem dacă nu-i găsim acasă? Poate și-au luat costumele de baie și s-au dus la ștrand. Ori și mai bine, dacă nu dispun de o modalitate alternativă de acces la internet, așa cum crede Serghei că ar putea sta lucrurile?

Rusul își băgă mâinile în buzunare și își lăsă bărbia în piept.

— Și ce ai vrea să facem altceva? Să stăm degeaba până la ora doisprezece, iar după aia să ne ascuțim auzul, așteptând să sune sirenele de alarmă? Mergem la cea mai apropiată stație de metrou ca să prindem un loc bun în tunel?

— Nu asta voiam să zic, bătu David în retragere, dar mi se pare iresponsabil să ne punem toate speranțele în niște așa-zis specialiști despre care nici măcar nu știm că sunt în oraș! Poate că restricția de circulație i-a prins la schi, în Predeal!

Serghei îl învălui într-o privire de gheață.

— Ai o idee mai bună?

David își prinse capul în palme.

— Aș putea să mă predau, spuse el pe un ton scăzut. Este singurul mod prin care putem să evităm războiul.

Cea de-a doua lumânare pâlpâi de câteva ori, apoi se stinse. Din fitilul înnegrit se ridică miros de ceară arsă. Cuvintele lui Nathaniel căzură sec, sunet de secure lovind butucul:

— Așa este. Dacă vrem să fim siguri că în câteva ore nu izbucnește al treilea război mondial, ar trebui să te predai.

— In regulă, zâmbi el, mi-a fost teamă că va trebui să te conving. Se ridică în picioare fără să șovăie. Atunci, haideți să-i dăm drumul. Cât timp voi vă pregătiți de plecare, eu am să-mi fac un duș. Considerați-1 un gest de PR menit să salveze onoarea grupului nostru de proscriși. N-aș vrea să rămânem în cărțile de istorie drept *Mirositorii.*

— Care istorie?

Cel care pusese întrebarea fusese Nathaniel.

Buna dispoziție dispăru de pe chipul lui David ca stropită cu acid. Vedea în privirea neîndurătoare a lui Nathaniel unde bătea acesta, dar se făcu că nu pricepe.

— Cea pe care vom apuca s-o scriem dacă nu izbucnește războiul, mormăi el ursuz.

— Sună poetic, rosti Nathaniel pe un ton uscat, dar adevărul este că într-o lună n-o să apucăm să scriem nimic, nici măcar propriile epitafuri. N-o să avem timp. O să fim prea grăbiți să murim de mâna clanului Ybir.

David își încleștă pumnii.

— Mi se rupe de Ybiri! răcni el. O să vedem cum o să ne descurcăm cu ei când or să ajungă aici. Cine știe, poate pe drum îi lasă vreun piston, li se strică instalația de dezaburire a parbrizului ori fac pana prostului și se prăbușesc pe Jupiter. Nu înțelegi? Până la ei, va trebui să supraviețuim zilei de azi! Suntem legați de scaunul electric, dar ne facem griji să nu ne îmbolnăvim de cancer de la tigara pe care ne-o

Marina schiță gestul de a se duce la el, dar renunță în ultimul moment. Nathaniel umplea camera aidoma unui uriaș.

— Dacă m-ai pune să aleg între un război nuclear și să așteptăm cu mâinile în sân întoarcerea clanului Ybir, rosti Nathaniel, apăsând pe fiecare cuvânt, aș alege-o fără să clipesc pe prima. Ea măcar dă o șansă pe termen lung omenirii. Ne vom ascunde prin peșteri câteva sute de ani, vom uita matematica și fizica pe care le știm, dar la un moment dat, vom renaște din propria noastră cenușă, poate mai înțelepți decât data trecută. Insă, să-l lăsăm pe Adam să-și urmeze nestingherit planul înseamnă moarte sigură. îl cunosc pe individ cum gândește. Vrea să plece acasă, dar nu va putea s-o facă atâta timp cât în urma lui rămâne o civilizație donată din genomul Anunnaki. într-un fel sau altul, va face curat în urma lui. Va șterge urmele crimei pe care a înfăptuit-o. Cum anume s-a gândit să ducă la bun sfârșit o lucrare de o asemenea anvergură, nu știu, iar lucrul acesta mă îngrozește!

îi puse mâna pe umăr lui David. Tânărul tresări, dar nu se feri.

— lată de ce, cu orice risc, trebuie să rămâi în libertate. Ești singura noastră șansă să-l învingem pe Adam. Fără tine, putem la fel de bine să ieșim în stradă și să facem cu mâna primului polițist.

— Mulțumesc pentru precizări, mormăi David. Țin să-ți spun - ca fapt divers - că dacă ar încerca vreunul

san. Am să intru în prima bodegă pe care o întâlnesc și-am să închin o cană de vin fiert în onoarea matale!

Nathaniel surâse.

— Universul are căile lui întortocheate și ciudate prin care și-i alege pe cei care îi vor duce la îndeplinire voia.

David își încleștă pumnii.

— Ce-mi aud urechile sună periculos de tare a slujbă de duminică. îndrăznește să scoți din joben vreo divinitate de-a voastră, de-a extratereștrilor, să ne zici că și voi îndesați mătănii, cruci, hexagoane, octogoane - ori doar că vă plesniți peste posterior sub clar de lună - șuieră el, și îți jur că te bat cu toată sabia aia laser a ta. încearcă-mă, numai!

Pe Nathaniel îl umflă râsul.

— Bine, îți promit că voi avea grijă să nu spun o vorbă despre cele șaizeci de zeități pe care cetățenii imperiului îi țin la mare respect. Unii le aduc chiar ofrande.

David rămase blocat, cu gura deschisă, apoi își aminti discuția, iar o stare de nostalgie îl cuprinse. Se întâmplase acum un secol, când el și Marina se întreceau care se dovedește a fi mai nesuferit.

— Da, spuse el fără chef, îmi amintesc de ele. De-aia orele au șaizeci de minute, iar minutele tot atâtea secunde, că pe tine, pe Adam, Eber - ori cine o fi fost de serviciu în ziua aia la platane - v-a lovit nostalgia și ați zis să țineți aproape de prietenii voștri imaginari când ați împărțit cadranul orologiilor. Să nu te superi pe mine, dar faza în sine îmi aduce

cobră regală călcată pe vârful cozii, dar cel puțin nu mai voia să se dea prins în mâna dușmanului.

— Sunt curios, i se adresă Nathaniel, m-ai fi împușcat dacă aș fi insistat ca David să se predea? Ar fi inutil să negi. Ți-am văzut gestul.

David se opri din perorat, cuvintele stingându-i-se pe buze, își ținea respirația, așteptând să audă răspunsul.

Rusul schiță un gest de nepăsare. N-avusese nici cea mai mică intenție să nege.

— Nu știu, probabil că da. De acolo de unde vin eu, nu ne vindem camarazii, oricât de buni ar fi banii pe care i-am putea lua pe ei.

— Iar David este camaradul tău? întrebă Nathaniel pe un ton plat, fără inflexiuni.

Serghei îl învălui într-o privire cercetătoare pe tânăr, măsu- rându-1 din cap până în picioare.

— Da, este camaradul meu, răspunse el simplu. Știu că mai degrabă s-ar lăsa ucis în luptă decât să întoarcă dosul și să dea bir cu fugi ții, iar pe front, asta reprezintă totul. înseamnă să-ți poți lăsa fără teamă viața în mâinile celui de lângă tine, apoi să vă întoarceți amândoi teferi acasă. Se uită către Marina: ... la familie și la cei dragi...

Chipul tinerei femei se goli de sânge. Cuvintele rusului nu lăsau loc la interpretări. întoarse capul și își mușcă buza.

— Cu hainele cred nu-i chiar așa o problemă mare, spuse Aurelia. Lui Serghei i-ar trebui o haină mai

acasă. I-am văzut plecând ieri pe la prânz cu o grămadă de bagaje. Dacă nu s-au întors până acum, nici nu cred că or s-o facă prea curând. Ionel e un tip subțirel. S-ar potrivi la măsuri cu David. Izabela, cu Marina. N-ar trebui decât să, hm, să ne uităm Ia ei în șifonier. Nu se poate să nu găsim ceva.

Serghei se uită profesoral Ia ea, ca pe deasupra unor ochelari.

— Ce vreți? se apără Aurelia. înțeleg că e soarta lumii în joc. Putem să le lăsăm niște bani pentru deranj.

— Cred că este o idee bună, spuse Nathaniel. Din buzunar scoase unealta multifuncțională. Am nevoie doar de câteva secunde pentru a intra în apartamentul lor.

Serghei se îndreptă către ușa de la intrare și se uită pe vizor. Cu o seară în urmă, oamenii lui Adam aproape pătrunseseră cu forța în apartamentul de vis-a-vis. Fusese nevoie de câțiva vecini care să le explice că nu e nimeni acasă.

— E liber, spuse el. Putem s-o facem. Ești sigur că o să-ți ia doar câteva clipe? Suntem la etajul întâi. Oricui îi vine ideea să urce pe scări, dă peste noi.

Nathaniel i se alătură.

— Foarte sigur, spuse el. Ai să vezi.

Incapabil să reziste, David se apropie și el. Aurelia zâmbi în sinea ei. Tânărul îi aducea aminte de generații întregi de adolescenți. Competitivi, temperamentali, în permanență puși pe ceartă, dar

— Haide, șopti el, strecurându-se afară.

Nathaniel îl urmă, călcând fără zgomot. Puse un genunchi pe prețul de la intrare al celuilalt apartament, potrivi unealta multifuncțională pe gaura cheii, apoi apăsă pe un buton. In aer se ridică un fir de fum mirosind a metal ars. Procedă la fel și cu cea de a doua încuietoare, apoi apăsă pe clanță.

— Gata, spuse el cu glas scăzut, deschizând ușa. Serghei, iar după o scurtă ezitare și David, îl urmară înăuntru. Toată operațiunea durase, într-adevăr, doar câteva secunde.

— Chiar e un laser drăcia aia?! șopti David.

Serghei îi făcu semn să tacă și intră în dormitor. Nathaniel luă hainele din cuier și începu să le trieze.

— Mai curând un phaser. Rupe legăturile dintre atomi și-i transformă în vapori. Dezintegrează ținta. Se aplecă și luă ceva de jos. Par numărul tău. Cred că or să ți se potrivească, spuse el, ridicând în aer o pereche de ghete cu bordură aurie.

— Doar ca accesoriu pentru ultimul drum! se răsti în șoaptă David, privind cu scârbă la încălțămintea fistichie.

Nathaniel porni pe urmele lui Serghei.

— Vezi dacă nu-i găsești juniorului ceva care să se asorteze cu ăștia, spuse el, apoi se opri în ușa dormitorului. Pe pat se aflau un costum din piele și câteva biciuști de diferite dimensiuni. Două camere video pe trepied stăteau gata de a fi pornite.

— O afacere lucrativă de familie, spuse Nathaniel.

— Avem noroc, sunt din păr natural de cea mai bună calitate. Marinei or să-i vină bine.

Serghei observă ghetele din mâinile lui Nathaniel.

— Ce-i cu alea? întrebă el, studiind suspicios încălțămintea.

— I-a plăcut cântarea de aseară, se amestecă David. Vrea să înceapă să se producă pe la nunți, să-și facă un nume printre băieți.

Nathaniel îl ignoră și scoase din șifonier un hanorac pe care scria tot cu auriu: „GUCCI".

— Iată și continuarea, râse el, luându-1 Ia îndoitura cotului, în ultima clipă remarcă o cutie de accesorii, luă ceva dinăuntru pe care îl ținu ascuns în pumn. Aranjată puțin barba, cu gluga trasă pe ochi și ceva atitudine, vei înceta să mai fii tânărul hacker căutat de toată suflarea polițienească din oraș.

Serghei luă perucile, o pereche de blugi, două tricouri din bumbac și câteva articole de lenjerie, și se îndreptă către ieșire.

— Haideți, își zori el însoțitorii. Să nu zăbovim mai mult decât este cazul.

De partea cealaltă a ușii, Aurelia stătea cu ochiul lipit de vizor, supraveghind palierul. Marina se învârtea prin bucătărie ca un animal închis în cușcă.

— De ce stau atât? șopti ea. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum. De cât timp au nevoie să ia niște nenorocite de haine?

Aurelia dădu să-i răspundă, dar apariția unui bărbat îmbrăcat într-o bluză slinoasă de trening o

Aurelia se îndepărtă de vizor.

— O să se lase cu scandal, murmură ea, ținându-se de tocul ușii. Vasile, unul dintre vecini, habar n-are că Ionel nu e acasă. La cum se bălăngăne pe picioare, probabil că bea de ieri, de când s-a întors de la muncă. E o poveste care se repetă. Ori de câte ori se îmbată, Vasile vrea ca Ionel să-și mute mașina pe motiv că ăla a fost locul lui de parcare de la începuturi, de când s-a mutat aici.

— Vecine, dăschide că vreau să-ți spui o vorbă, se auzi de afară vocea împleticită a lui Vasile.

Marina se strecură pe lângă Aurelia și privi prin vizor afară, întărâtat de absența oricărui răspuns, vecinul nemulțumit își spori insistențele.

— Vecine, nu te fă al dreacu, că mă fac și eu. Odată iau o rangă și-ți aranjez farurili și parbrizu' de nu-ți mai recunoști cazanu'. Făcu doi pași împleticiți în spate, aproape lipindu-se de ușa Aureliei. Raus[9], că acuș mă duc să-i pui foc! răcni el cât îl țineau plămânii.

— Dă-te la o parte, îi spuse Marina Aureliei, fără să se mai obosească să vorbească în șoaptă. *Ar fi bine să nu mă înșel. Dacă băieții nu pândesc din apartamentul celălalt, am feștelit-o rău. Singură n-o să mă descurc cu el!* își spuse în sinea ei și smuci tare de ușă.

Nu se înșelase. în apartamentul vecin, Serghei îl

9 Afară! — germană.

Serghei înjură înciudat.

— Nu merge, spuse el. E prea departe nenorocitul. Până să-l înhățăm, o să aibă timp să zbiere. își luă ochiul de la vizor. Asta dacă nu vrei să-i faci felul cu jucăria pe care ai folosit-o ca să intrăm aici...

Nathaniel scutură din cap.

— Nici nu mă gândesc. Este o ființă cu aspirații și idealuri, așa mărunte cum or fie ele, și căreia îi e frică de moarte. N-o să-l ucidem doar pentru că ne stă în cale!

Serghei se întoarse la postul lui de observație. El n-ar fi avut nicio problemă să facă uz de forță împotriva nepoftitului, dar să vadă acest soi de respect pentru viață la unul dintre cei pe care îi considera responsabili de moartea Nataliei, constituia un prilej de reflecție.

— Și atunci? spuse el privind pe vizor.

Glasul Bătrânului sună înciudat:

— Ah, dacă ar fi rămas unul dintre noi la Aurelia...

în acel moment, ușa celuilalt apartament se deschise brusc, iar Marina îl trase înăuntru pe bețiv.

— Umnaia dievăcika[10], șopti Serghei cu un zâmbet în colțul gurii. Deschise ușa și parcurse în fugă cei câțiva metri care îl despărțeau de apartamentul Aureliei.

Vasile deschise gura să strige, dar nu mai apucă. Serghei intră în casă și-l lovi puternic cu podul palmei în bărbie. Individului i se înmuiară picioarele

10 YMHaa AeBoqKa! = Fată deșteaptă!

— Cred că nu ne-a auzit nimeni, gâfâi el cu urechea la pândă.

— Nu mă miră, spuse Aurelia. De mult crizele lui Vasile nu mai interesează pe nimeni. îngenunche lângă bărbatul căzut, întinse mâna să-l atingă, dar nu-și duse gestul până la sfârșit. E mort? întrebă ea cu voce albă.

Nathaniel se aplecă și îi luă pulsul la gât lui Vasile. Ceva nu-i plăcu, așa că îi ridică o pleoapă, apoi pe cealaltă. Una dintre pupile îi era dilatată și fixă.

— Nu, spuse el pe un ton reținut, dar îmi e teamă că va fi în curând, dacă nu facem ceva. S-a lovit serios la cap. Ajutați-mă să-l duc undeva unde să stea întins.

Serghei și David se mișcară deodată. îl luară de mâini și de picioare pe Vasile și îl duseră în dormitorul Aureliei. Bărbatul respira șuierat, iar în obraz avea pete roșii.

în mâna lui Nathaniel își făcu apariția unitatea personală de regenerare.

— O să dureze câteva clipe până se adaptează la fiziologia lui, spuse el, așezând obiectul pe pieptul bărbatului. în centrul discului se aprinse o lumină roșie, apoi o hologramă luă naștere deasupra lui Vasile.

Nathaniel arătă către un punct situat în creier unde miriadele de capilare se preschimbau într-o zonă compactă.

— Iată, acesta trebuie să fie cauza. Un cheag de sânge, probabil. Unitatea de regenerare se va folosi

Lumina din centrul discului se preschimbă în verde și începu să pulseze.

— E în ordine, spuse Nathaniel, îndreptându-se de spate. Haideți în sufragerie. Nu mai avem ce face aici. Ceilalți îl urmară, dar la o oarecare distanță. Una este să ți se spună despre isprăvile unui luptător cu sabia, și altceva e să-l vezi hăcuind dragonul. Cel mai afectat de cele văzute era David.

Nimeni nu se așeză pe canapea. Erau prea surescitați să poată sta pe loc.

— Iți mulțumesc, vorbi primul Serghei. N-aș fi vrut să-1 am pe prăpăditul ăla pe conștiință. Oboseala și-a spus cuvântul. L-am lovit mai tare decât am intenționat. O să fie bine?

Nathaniel ridică una dintre peruci, pe cea roșcată, și o privi în lumină.

— Chiar mai bine decât înainte, spuse el. De îndată ce va termina procesul de reconstrucție a zonei afectate, unitatea îl va cufunda pe Vasile într-un somn adânc și odihnitor. Se va trezi în formă și plin de energie. Este exact ce v-am propus și vouă.

Serghei se uită la fiecare pământean în parte. Dacă cineva trebuia să-i fie extraterestrului cobai, doar el putea fi acea persoană. Intr-o haită, lupii mari se aruncă dinaintea pericolului pentru a-i proteja pe lupii tineri. Marina, David - și mai nou, chiar și Aurelia - erau haita lui.

— După ce termini cu Vasile, ia-mă pe mine, spuse el, iar un zâmbet strâmb, care ar fi părut mai potrivit

— Nicidecum, spuse Nathaniel. Va fi suficient să te întinzi pe canapea. Dar, până atunci, mai putem să rezolvăm câteva lucruri. Prinse privirea Marinei și arătă către peruca din mâna lui, apoi către celelalte două: Pe care o vrei?

Marina se strâmbă dezgustată. Gândul că va trebui să-și lipească de pielea capului ceva în care o altă femeie transpirase, o umplea de greață.

— Pe niciuna.

— Mă tem că va trebui să alegi totuși una, insistă Nathaniel. Dintre noi toți, tu poți fi cel mai ușor recunoscută.

Marina se uită dintr-o parte la peruci. Așa moi cum erau, îi păreau scalpurile meșteșugit prelucrate ale unor cadavre.

— Pe aia roșcată, alese ea la întâmplare.

— Perfect, spuse Nathaniel, întinzându-i o perucă de un blond aproape alb, ale cărei vârfuri fuseseră tăiate inegal, franțuzește.

— Ce-i cu mizeria asta? se feri Marina. Ți-am zis că o vreau pe cea roșcată!

Nathaniel nu se clinti.

— Tocmai de aceea o vei lua pe aceasta. Cei care ne urmăresc și-au făcut o idee despre cum arătăm pe baza informațiilor pe care le au deja despre noi. Ei caută un spion experimentat, un hacker cu alură de intelectual și o tânără stilată care...

Marina străbătu fără chef distanța care o despărțea de Nathaniel.

din casa lui Serghei, Marina nu-i adresase nici măcar un cuvânt.

Nathaniel nu terminase. îi întinse lui David ghetele cu bordură aurie și hanoracul „de firmă".

— N-ar strica dacă ai putea să-ți alterezi puțin și mersul, spuse el, evitând să se uite în ochii tânărului, unul care să fie în ton cu vestimentația. Mai cu atitudine, dacă mă înțelegi ce vreau să zic.

Timp de o clipă, încrâncenarea de pe chipul Marinei fu înlocuită de un zâmbet de strengăriță gata să arunce o replică acidă, apoi momentul trecu, iar cuta dintre sprâncene îi reveni, parcă mai adâncă decât înainte.

David luă hainele de parcă ar fi fost niște animale moarte.

— Fără un pumn de semințe, rosti el încruntat, aifonu' din buzunarul de la spate și brelocu' de la bemveu ca să-l învârt pe deget, nu pot să dau curs sugestiei tale. îmi lipsește recuzita, dacă mă înțelegi ce vreau să zic.

Nathaniel băgă mâna în buzunar. Pe buze i se întindea un rânjet care nu prevestea nimic bun.

— Atunci, acest mic accesoriu o să te ajute de minune. I-a aparținut vecinului Ionel, spuse el, făcând să apară un cercel din sticlă imitând diamantul, mare cât un bob de piper. în locul tijei de metal care ar fi trebui să străpungă lobul urechii, avea o pastilă minusculă de lipici chirurgical.

David dădu ochii peste cap și lăsă să-i scape un

putea citi teama. La fiecare propoziție pe care o termina, avea tendința să privească în partea stângă.

— Ii e frică, șopti ea.

— Are și de ce, i se alătură Serghei. Nu-l vedem, dar sunt convins că lângă ea se află cineva care ține o armă la vedere. Instrucțiunile sunt simple: spune exact ce i se dictează de pe prompter ori lucrurile pot lua rapid o întorsătură urâtă pentru ea.

Nathaniel le făcu semn să tacă. Vocea monotonă a prezentatoarei umplu încăperea:

— Consiliul Suprem de Apărare a Țării îi sfătuiește pe cetățenii Bucureștiului să-și păstreze calmul și să nu încerce să părăsească orașul. Nu există motive de panică. Autoritățile se află în posesia unor indicii care vor duce în cel mai scurt timp la arestarea teroriștilor.

Pe ecran apărură fotografiile suspecților, urmat de comunicatul difuzat în seara precedentă.

Lângă piticul-sfeșnic se afla un telefon cu butoane. Aurelia îl luă din stativul lui și îl porni. In difuzor se auzi sunetul prelung al tonului de apel.

- Știți ce nu înțeleg? spuse ea. De ce pe lângă telefoanele mobile nu le-au tăiat și pe cele fixe?

— Ar fi fost inutil scopului lor, îi răspunse Serghei. Odată ce le-au pus căluș furnizorilor de internet, au putut menține în stare de funcționare comunicațiile locale. Poți să încerci, dar nu cred că vei reuși să suni în afara Bucureștiului. Procedând astfel, autoritățile s-au asigurat că „teroriștii" nu se vor putea conecta

Ținând active liniile fixe, ei s-au asigurat ca cetățenii pot raporta la poliție eventualele apariții ale suspecților și au păstrat accesibile serviciile de urgență. Imaginați-vă ce ar fi însemnat ca oamenii să nu poată telefona la salvare ori la pompieri!

Prezentatoarea de știri își luă la revedere de la telespectatori, promițând că o să revină în scurt timp cu noutăți.

Aurelia luă telecomanda și parcurse grila de programe. Unele posturi, ca BBC-ul și CNN-ul, lipseau ori afișau mesajul „Program indisponibil. Contactați operatorul de cablu". Cele care funcționau totuși difuzau emisiuni de divertisment ori filme de comedie.

— O lovitură de stat executată ca la carte, murmură Serghei. Impresionantă realizare, având în vedere timpul scurt pe care l-au avut la dispoziție.

— Asta crezi că s-a întâmplat, o lovitură de stat? spuse Aurelia.

Serghei oftă și se îndepărtă de televizor.

— Nu neapărat, spuse el. Câteva persoane au fost schimbate, fără îndoială, dar instituțiile statului au rămas la locul lor. Președinția, Parlamentul, primul ministru, sunt la post, înde- plinindu-și mandatul, care în cazul de față reprezintă prinderea teroriștilor. Cei care au înțeles ce e bine pentru ei, sfârșitul crizei îi va găsi mai bogați și mai influenți. Ceilalți - idealiștii, ai putea să-i numești - fie au fost arestați sub diferite acuzații, fie sunt deja morți.

Serghei se întoarse brusc către ea.

— Care este încă acolo! Spune-mi că ai un radio vechi prin casă! exclamă el.

Aurelia rânji și ridică un braț în aer. Un atlet care trece primul linia de sosire în ciuda piciorului scrântit, s-ar fi regăsit în expresia ei de biruință.

— Bate Cuba, tavarașci! râse ea. Normal că am! L-am păstrat de zestre, da' n-a fost să fie. Mă gândesc că ursitul meu s-o fi îmbătat și o fi nimerit pe delături.

Serghei îi zâmbi subțire, arătând către dormitor.

— Ah, nu mulțumesc, se eschivă Aurelia. Pe Vasile ți-l las ție! Tu l-ai atins la panoul de control, tu să ai grijă de el dacă rămâne paliu. Că nu merge chiar așa, se auzi vocea ei îndepăr- tându-se pe hol. Unul cu munca și altul cu distracția!

Scoase dintr-un dulap un aparat de radio mare cât o poșetă, și i-l aduse lui Serghei. Pe o plăcuță atașată de carcasă stătea scris „Gloria".

— O priză?

— Găsești lângă canapea.

Serghei conectă radioul la curent și se așeză cu el în brațe. Un punct roșu se aprinse lângă butonul de volum, semn că aparatul funcționa. Din multitudinea de butoane, rusul îl alese pe cel de unde scurte.

— Ca și celelalte posturi, spuse el, Europa Liberă s-a mutat pe internet, dar intuiția îmi zice că, având în vedere circumstanțele, e posibil să emită din nou pe calea undelor.

— Acolo! exclamă David.

Rusul se opri. Auzise și el frântura de cuvânt românesc. Dădu potențiometrul o jumătate de milimetru înapoi. Paraziții electronici se transformară într-o voce eterică, abia inteligibilă:

Situația de la București continuă să se deterioreze. Surse necon- » <

firmate din rândul populației vorbesc despre împușcături la ieșirea din oraș. Elicoptere ale poliției și armatei au fost văzute survolând neîntrerupt capitala, iar în cel puțin trei ocazii au deschis focul asupra unor ținte aflate la sol. Există bănuiala că doi generali ar fi fost arestați sub acuzația de participare la complot și că inspectorul general al Poliției Române, domnul Virgiliu Bunea, s-ar fi sinucis în biroul dânsului. Echipe mixte formate din polițiști și soldați îi legitimează pe cetățeni, operând arestări discreționare. Nimeni nu știe ce se întâmplă cu cei reținuți.

Glasul dispăru acoperit de o avalanșă de pocnituri și fluierături, iar oricât încercă Serghei, nu mai reuși să reintre pe frecvența postului.

— Ar putea fi de la condițiile atmosferice ori de la bruiaj, spuse el, punând aparatul deoparte. în glas i se citea oboseala.

— în absența actelor, putem foarte bine să rămânem în casă ori să ne predăm direct, murmură Marina. Primul control va fi și ultimul.

Nathaniel scoase dintr-un buzunar al jachetei două

Pe buletinul Marinei scria „Anamaria Moldovan". Pe al lui David, „Ciprian Stoenescu". Nici una dintre fotografii nu îi prezentau așa cum arătau în realitate. Marina avea păr, iar David purta cioc și era ras pe lateralele capului. Nathaniel le observă expresiile nedumerite.

— Numiți-o prevedere, spuse el. Ne-am gândit că dacă vreodată veți ajunge să le folosiți, ar fi bine să nu semănați cu voi înșivă. Din priviri își ceru scuze lui Serghei: Prasti minia, priateli[11]. Pentru tine n-am pregătit nimic. Ai apărut prea târziu în poveste și habar n-aveam cine ești când am pornit încoace. Puteai foarte bine să fi fost omul dușmanului.

Marina privi la fotografia prelucrată. Degetele strângeau bucata de plastic de parcă ar fi vrut s-o rupă. Zeci de întrebări îi veneau în minte, împresurând-o. De ce îi făcuse Bătrânul acte false fără știrea ei? Și de ce le păstrase la el, de ce nu i le dăduse să le aibă la ea? Și mai ales, de ce nu-l recrutase chiar el pe David, de ce avusese nevoie de ea? Explicația inițială, precum că abilitățile ei de a citi emoțiile îi vor fi de folos în atragerea tânărului de partea lor, i se părea străvezie și cusută cu ață albă. Ce știuse Nathaniel, iar ei nu-i spusese?

își feri ochii:

— Puteai să mă lași să-mi aleg măcar numele, spuse ea, punând actul fals deoparte. Mi-ar fi plăcut ceva mai sonor: Anais, Emma, Adrienne

11 IlpocTH MeiiH, npnJiTe/ib = lartă-mă, prietene.

Nathaniel se grăbi să anunțe că lipsește câteva clipe și trecu în dormitor. Privirea confuză, dar în același timp de gheață a Marinei, îl avertiza că intra în criză de timp. Doar situația precară în care se aflau o împiedica pe tânără să-i ceară socoteală. Iar atunci când avea s-o facă, risca s-o piardă. Nimănui nu-i place să fie folosit ori manipulat.

— E în regulă spuse el când se întoarse. In mână ținea unitatea de regenerare. Vasile e bine. Următoarele ore o să și le petreacă dormind. Ii privi pe rând pe cei aflați în încăpere: Cine-i primul?

David deveni brusc interesat de peisajul de afară. Aurelia ridică mâna, dar Serghei i-o luă înainte.

— începi cu mine, spuse el, făcând un pas înainte.

Nathaniel arătă către canapea.

— întinde-te. Un zâmbet îi îndulci trăsăturile virile. Și nu, nu e nevoie să îți scoți cămașa ori să-ți ridici mâneca. Este su- » » » ♦
ficient să stai nemișcat două minute.

Serghei se întinse pe spate, cu mâinile pe lângă el. Nathaniel activă discul și i-1 puse pe piept. Cu excepția câtorva zone colorate în galben pal, întreaga hologramă era verde.

— După cum arată corpul tău pe dinăuntru, n-aș zice că stau de vorbă cu un bărbat trecut de o anumită vârstă. Aș putea presupune că îți place să mănânci puțin cam gras, dar n-aș zice că e ceva grav, zâmbi Nathaniel. Cred că există adolescenți care te-ar invidia pentru starea ta de sănătate.

Circumferința discului prinse a se lumina gradual

somnul ar putea să devină un lux pe care să ni-1 permitem mai rar sau deloc.

Serghei se ridică în picioare. Senzația de minte arsă îi dispăruse în totalitate. își scutură brațele, apoi încercă o genuflexiune rapidă. Pocnetul articulațiilor se auzi distinct în încăpere.

— Da, adolescenții bolnavi de gută sau cu vreun picior mai scurt, rânji el, îndepărtându-se de canapea.

— Cine urmează? întrebă Nathaniel.

Aurelia se strecură ca o zvârlugă pe lângă David și se întinse pe canapea.

— Cum se zice, tavarașci „Sunt gata!" în rusă? întrebă ea. Obligată să își țină mâinile nemișcate, își flexa gleznele și degetele de la picioare. Femeia în vârstă dispăruse, înlocuită de o fetiță pe cale să desfacă darul de sub bradul de Crăciun.

— Ia gatova, îi răspunse Serghei, pufnind în râs.

Procesul se repetă aproape identic.

— Dacă ai prin casă, n-ar strica să iei un antibiotic, spuse Nathaniel după ce luminile de pe circumferința discului se stinseră. Unității de regenerare i-ar lua mai mult timp s-o rezolve decât avem noi la dispoziție acum.

Aurelia încuviință. Holograma lăsase să se vadă o mică zonă roșiatică în partea de jos a abdomenului.

— E o infecție urinară rebelă, spuse ea plecându-și ochii jenată. Mă mai supără din când în când. O să iau niște amoxici- clină și o să-mi treacă.

Veselia Aureliei era contagioasă. Purtat de propria energie, Serghei îi trecu o mână după umeri. Ca o continuare firească, Aurelia îl luă de talie și se lipi de el.

— Haroșaia, murmură rusul, un zâmbet tineresc luminân- du-i obrazul ridat.

Aurelia îl privi nedumerită.

— Poftim?

— *Harașoe* adverb, și înseamnă „bine". Dacă vrei să zici „bună", adjectiv, atunci e *haroșaia.*

Aurelia îl dupi tare de șold, smulgându-i un icnet de surpriză.

— Știi, spuse ea încet, mă întreb dacă drăcia aia poate să facă mai mult de atât, dacă poate să reîntinerească un om.

Nathaniel îi zâmbi.

— Cu suficient de mult timp la dispoziție pentru tratament, poate transforma un moș în baston înapoi în adolescentul care a fost.

Aurelia își ridică privirea către Serghei.

— îți dai seama, murmură ea, cum ar fi să existe posibilitatea s-o poți lua de la capăt? Să mai fii o dată tânăr, să nu te doară articulațiile când stă să plouă, dar să ai mintea și cunoștințele unui om trecut prin viață?

Serghei privi la discul din metal strălucitor, apoi la Nathaniel, și înclină din cap, pierdut în gânduri.

David se întinse pe canapea.

— Ai grijă în ce ordine apeși pe butoanele alea. N-

Nathaniel porni dispozitivul. Pe măsură ce treceau secundele, David simțea cum i se curăță mintea și trupul. Era ca și cum de pe piele i s-ar fi luat un strat de păcură vâscoasă. închise ochii, lăsând sentimentul de proaspăt să-l învăluie. Când timpul se termină, se ridică vioi de pe canapea.

Marina nu se grăbi să-i ia locul. Rămase pe loc, studiindu-și mentorul cu o privire pătrunzătoare.

— Hai și tu, îi făcu semn Nathaniel să se așeze.

Fără tragere de inimă, Marina dădu curs invitației.

— Știu că ai întrebări pe care ai vrea să mi le pui, spuse Nathaniel, cântărind în palmă unitatea de regenerare, dar mai așteaptă puțin. îți promit că îți voi răspunde la toate la câte voi ști s-o fac.

Pe chipul Bătrânului nu se vedea nici un semn de minciună, încet, mușchi cu mușchi, trupul Marinei își pierdu rigiditatea, iar pe buze îi apăru un surâs.

— Pregătită?

— Ia gatova! replică Marina, stârnind un chicotit lui Serghei. Nathaniel porni unitatea de regenerare și i-o așeză pe piept.

Timp de câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi un sector de pe circumferința discului porni să clipească.

— Hm, asta complică puțin lucrurile..., spuse Nathaniel, ale- gându-și cuvintele. în interiorul hologramei, o zonă violacee atrăgea atenția. Era mare cât o măslină, neregulată și compactă ca un boț de plastilină strânsă în pumn.

Hipnotizată de aglomerarea întunecată, Marina își

Imaginea pe care o vedea plutind dinaintea ochilor era similară cu cea pe care o văzuse la mama lui Teodor.

Nathaniel ignoră avertizarea unității de regenerare și apăsă încă o dată în centrul ei.

— Nu e cazul să îți faci griji, spuse el. Vom rezolva diseară acest aspect. Acum ne-ar lua mai mult timp decât avem. Știu că e complicat, dar închide ochii și încearcă să te relaxezi.

Marina îl auzea, dar nu își putea desprinde ochii de la asasinul tăcut care se ascundea la câțiva centimetri sub pielea ei, gata să-i curme viața.

— Am cancer?! murmură ea. Sunase ca o întrebare, dar fusese o afirmație.

Nathaniel își încrucișă mâinile.

— Doar până diseară, când vom avea timp să ne ocupăm de el. Câteva ore petrecute în pat, cu o carte bună în mână, o cană de cafea ori un pahar de vin, și totul o să se rezolve.

Dintr-un singur pas, David fu lângă canapea. Submarinele atomice, războiul ce stătea să se declanșeze, pericolul extraterestru, încetaseră să mai existe pentru el. Indiferent, ca și cum ar fi înlăturat o creangă uscată din drumul lui, îl îmbrânci pe Nathaniel, proiectându-1 în Serghei. Puse un genunchi în podea și luă degetele Marinei. Pielea tinerei femei era rece și transpirată.

— Nu-ți face griji, spuse, privind adânc în ochii ei. Nu trebuie să așteptăm până diseară. Uite cum facem: rămâi tu aici, iar eu mă duc cu Serghei să

Nathaniel își îndreptă ținuta. In spatele lui, Serghei ținea în mână pistolul, cu toate simțurile la pândă.

— Din păcate, nu se poate, spuse Nathaniel. Mai devreme sau mai târziu, apartamentul spart al vecinului Ionel va atrage cuiva atenția. Găurile din încuietorile ușii vor trezi suspiciunea. Ca să le facă, hoții ar fi trebuit să folosească o bormașină normală, lucru ce ar fi ridicat tot blocul în picioare din cauza zgomotului. Primul loc unde vor întreba va fi aici. Ieri noapte am scăpat ca prin urechile acului. Ar fi bine să nu ne forțăm norocul.

Privirea îi trecu la Aurelia:

— Ar trebui să vii și tu cu noi. Nu cred că aici mai ești în siguranță.

— La același lucru mă gândeam și eu, întări Serghei, strângând în palmă umărul femeii. Nu mi-a plăcut deloc cum s-a uitat la mine starostele de ieri. O clipă mi-a fost teamă că m-a recunoscut. Să nu-i vină vreo idee să se întoarcă.

— Mi se rupe unde se duc restul! strigă David. Să-și găsească un apartament nelocuit ori o cameră la hotel. Cât durează tratamentul Marinei, eu și cu tine o să încercăm s-o scoatem la vopsea cu intemetul.

Privirea îi deveni tăioasă. Să-l vadă pe Serghei ținând-o protector după umeri pe Aurelia îi turna venin în suflet. Cât timp Marina nu se făcea bine, nimeni n-ar fi avut dreptul să se simtă altfel decât îngrozit și pus pe treabă.

cap. Nici urmă de oboseala care îi începoșase mintea. Puse deoparte unitatea de regenerare și se ridică în capul oaselor.

— Au dreptate, oftă ea, trecându-și degetele peste obrazul lui David. Dorința de a-1 săruta pe buze pe bărbatul care nu ezita să pună în cumpănă soarta lumii ca să-i sară ei în ajutor era atât de puternică încât îi sfâșia inima. L-ar fi înlănțuit cu brațele și i-ar fi spus cuvinte pe care nici măcar în mintea ei nu îndrăznea să le pronunțe. Pierdută în îmbrățișarea lui, l-ar fi lăsat ca din două trupuri să facă unul singur. La o adică, lumea putea să-și rezolve și singură problemele!

Suspină, iar luminițele din privire i se stinseră. Tocmai acolo era problema: lumea nu putea să-și rezolve singură problemele. Miliarde de oameni depindeau de deciziile pe care ei aveau să le ia. Exemplul de mai devreme fusese grăitor. De dragul ei, David fusese dispus să riște soarta întregii lumi. Oftă și scutură din cap. Până când criza n-avea să fie depășită, între ea și David nu putea fi nimic. N-avea dreptul să pună în pericol singura șansă ce-i mai rămăsese umanității. Un David îndrăgostit devenea un David șantajabil și fragil, ușor manipu- labil.

Lacrimi mari i se încurcară printre gene, împăienjenindu-i vederea. Privi către Nathaniel, căutându-i aprobarea. Era singurul care putea înțelege vipia care îi pârjolea sufletul. Și el sacrificase totul pentru oameni, această specie

Pe buze îi flutură un zâmbet amar:

— Cancerul meu nu fuge nicăieri. Tot acolo o să-l găsim și peste câteva ore.

Contrar stilului său de bărbat fatal, David o strânse la piept pe femeia care îl respingea. Prin materialul bluzei de trening îi simțea umerii înguști și tremurul trupului. închise ochii. Mintea îi era goală, absentă de orice replică presupus deșteaptă ori imbecilă. Se gândi la timpul care se scurgea nemilos, la minciuna colosală numită religie, apoi la virusul pe care va trebui să-1 modifice, și constată că nimic din toate acele lucruri nu-1 interesau. Ce își dorea mai presus de salvarea speciei umane era ca Marinei să-i fie bine. Puțin îi păsa că era îndrăgostită de un alt bărbat. S-o știe în viață, sănătoasă, la adăpost de pericole, era mai important decât să fie a lui.

îi șterse tinerei o lacrimă ce-i cobora în fugă pe obraz, o ciupi ușor de pomete - dacă ar fi avut păr, i l-ar fi răvășit întocmai ca unui copil care plânge că s-a lovit - apoi se întoarse către Nathaniel. Glasul îi sună egal, amenințător tocmai prin lipsa oricăror inflexiuni:

— Poartă-te frumos cu ea. Dacă i se întâmplă ceva, îți jur pe toți sfinții iadului că te ucid cu mâinile mele, indiferent dacă va trebui să merg pe jos din galaxie în galaxie până te găsesc!

Serghei se desprinse de Aurelia și merse la fereastră. Din cer cădeau fulgi mari și pufoși, diafani în fragilitatea lor.

— Ar trebui să ne grăbim, spuse el. Pe vreme de

Capitolul 5

Pe bulevardul ce ducea către Casa Poporului se circula anevoios. Sute de mașini se înghesuiau bară la bară, sperând să mai câștige câțiva centimetri. Zăpada care căzuse și numărul mare de autovehicule făceau ca viteza de deplasare să nu depășească câțiva kilometri la oră. Urcat pe trotuar staționa un tanc cu motorul pornit. Vopseaua de camuflaj caracteristică echipamentelor armatei române - o combinație de nuanțe de verde și maro - fusese înlocuită de un amestec de pete albe și gri. Cineva se asigurase că va fi greu de urmărit printre troienele de zăpadă murdară ce sufocau orașul. Sprijiniți de o șenilă, trei soldați fumau și vorbeau tare. Câțiva pași mai încolo, un altul ciocănea frustrat în ecranul unui telefon mobil.

Varujan văzu un loc liber la bordură și-i indică șoferului Humvee-ului să parcheze acolo.

— Vă spui eu, asta-i mâna chinezilor! decretă unul dintre soldați, un roșcovan pipernicit, vioi ca o veveriță. Nu știau cum să-i înarmeze pe coreeni și i-au găsit pe proștii de români să facă treaba în locul lor.

— De unde atâta români? N-ai văzut că unul era

echipament de luptă nesupravegheat constituia o încălcare gravă a regulamentului. Profitând de neatenția soldaților, un inamic ager s-ar fi putut strecura în interiorul tancului și să-l captureze. Istoria militară era plină de astfel de întâmplări. Strânse din dinți, forțându-se să nu-i apostrofeze pe soldați. Anii lui de armată se încheiaseră odată cu intrarea în serviciul domnului Petcu. Să-i învețe pe recruți ce înseamnă disciplina militară nu mai era treaba lui. Pe bancheta din spate a automobilului se aflau doi polițiști. Le făcu semn să-1 urmeze și porni la pas întins.

Dar soldatul roșcovan văzuse Humvee-ul și pe bărbatul masiv îmbrăcat în jachetă din piele și bocanci înalți. Nu purta uniformă, dar umerii largi, felul mlădios în care călca, evitând grămezile de zăpadă - inofensive la prima vedere, dar care ar fi putut ascunde o mină anti-personal - lăsau să se întrevadă militarul experimentat. După privirea grea pe care i-o aruncase, vestind mustruluială și referințe proaste la dosar, nu putea fi decât un superior.

Luă poziție de drepți cu mâna la caschetă:

— Atențieeeee! strigă el, privind drept înainte. Ceilalți îi urmară din reflex exemplul.

Varujan își boți buzele, încercând să suprime zâmbetul care se străduia să-i alunge încruntarea. Se uită dojenitor la roșcovan, clătină din cap, apoi le întoarse soldaților salutul. După glas erau moldoveni de-ai lui, aduși probabil tocmai din Roman. Grăbi

arcadă purta urma unei cicatrici adânci. Pe cap avea o căciulă din lână neagră, iar în spate ducea un rucsac pe care scria cu litere mari: *POLIȚIA.*

Bărbatul se apropie și își lipi fruntea de geam.

— Căcat, nu-i nimeni. Se vede un scaun, dar e gol. Speram să scap de asta, mormăi el, scoțând din buzunar o trusă de spărgător. Luă un șperaclu și se apucă să lucreze la încuietoare, în câteva secunde ușa se deschise.

Varujan intră primul. în hol mirosea a aer închis și a haine îmbâcsite.

— La ce etaj? întrebă cel de al doilea polițist, un bărbat cu părul cărunt, trecut de cincizeci de ani.

— La cinci. Tu vii cu mine, îi răspunse Varujan, îndreptân- du-se către ascensor.

Polițistul cu cicatrice făcu un pas în direcția lor.

— Tu urci pe scări, îl opri Varujan. Ne vedem sus. N-aș vrea ca noi să urcăm cu liftul, iar suspectul să coboare pe scări.

Polițistul dădu să obiecteze, dar privirea de om obișnuit să nu i se discute ordinele a lui Varujan îl făcu să se răzgândească. Mai avusese în viața lui superiori severi, dar nici unul ca malacul în haine fără însemne militare. Figura mereu încruntată și ordinele răstite îl duceau cu gândul la un comisar rus gata să-i împuște pe soldații care nu se mișcau suficient de repede când începea atacul. Apucă de balustradă și pomi să urce treptele în pas alergător.

Cabina ascensorului se opri. Polițistul cu cicatrice

Bătu la ușă. Nici un răspuns. Deasupra tocului se vedea obiectivul unei camere video. Varujan bătu iar. Din nou, nici un răspuns. Lovi cu pumnul:

— Deschideți, poliția!

Nici un sunet nu răzbătea până la ei. Apartamentul părea cufundat într-o tăcere de casă pustie.

— Ocupă-te, spuse Varujan.

Polițistul cu cicatrice evaluă încuietoarea care se întrezărea complicată și clătină din cap. Genul acela de broască nu putea fi deschisă cu un șperaclu, oricât de îndemânatic ar fi fost el. Se vedea obligat să folosească un explozibil special.

își dădu jos rucsacul din spate și scoase o bandă lipicioasă, asemănătoare plastilinei. O înfășură în jurul butucului, înfipse în ea un cablu, apoi se dădu câțiva pași în spate. Varujan și polițistul cărunt se îndepărtară și ei.

— Acoperiți-vă urechile, spuse polițistul cu cicatrice, declanșând un buton.

O detunătură ca de petardă răsună pe palier, reverberându-se în întreaga casă a scărilor. Câteva uși se deschiseră, lăsând să se vadă figuri curioase.

— Intrați înăuntru, spuse polițistul cărunt. Aceasta este o operațiune antitero. Nu e nimic de văzut.

O femeie în vârstă intră în casă, dar nu închise ușa, continuând să se zgâiască din prag.

— închideți ușa, doamnă, o apostrofă polițistul. E posibil să înceapă să șuiere gloanțele pe aici. Ați putea fi rănită!

centist, una mai mare și una mai mică, încadrau un televizor cu diagonala generoasă, prins în perete. în aer plutea miros de țigară.

Cei doi polițiști porniră să verifice apartamentul. Căruntul reveni primul.

— Cuibul e gol, spuse el. E încă abur în baie. Nu cred să fie mai mult de un sfert de oră de când a plecat.

Celălalt polițist i se alătură, ieșind dintr-unul din dormitoare.

— Nu-i acasă. L-am ratat cu puțin! spuse el, completând cu o înjurătură consistentă.

Varujan atinse mucul de țigară din scrumieră. Capătul încă era cald.

— Te-ai întâlnit cu cineva pe scară în timp ce urcai? întrebă el îngândurat.

Polițistul cu cicatrice scutură din cap. Varujan puse mucul înapoi și merse la fereastră.

— Ai auzit ceva, vreo ușă deschizându-se? Să nu se fi ascuns la ghena de gunoi până ai trecut de el.

— N-avea cum, spuse polițistul. în blocul acesta ghenele au geamuri. Aș fi văzut dacă e cineva acolo. Se scărpină în cap: Asta dacă nu s-o fi băgat pe tub, iar acum se ține de pereți să nu cadă! râse el tare. Colegul lui îi ținu isonul.

Varujan își făcu privirea roată. Eleganța greoaie a mobilierului nu lăsa să se întrevadă o persoană dispusă să se ascundă pe tubul de gunoi. Ciocoii de soiul celui care locuia aici nu se ascund în privată, o

Polițiștii se uitară unul la celălalt.

— Da. Oricum nu-s multe locuri unde s-ar fi putut ascunde, spuse polițistul cărunt. Două debarale înghesuite și eventual sub pat, unde deja m-am uitat.

Varujan porni la pas prin cameră, cu mâinile la spate. încăperea avea o geometrie oarecum neobișnuită. într-un colț se afla un stâlp de rezistență, fapt ce dădea un aspect asimetric spațiului de locuit. Privirea îi urcă. Lângă tavan se aflau orificiile unei guri de aerisire. își trecu palma peste bărbie. Discutabilă decizia constructorului să includă un tub de aerisire într-un element de structură.

Se aplecă, privind îndeaproape suprafața netedă a stâlpului. Acolo unde se îmbina cu restul peretelui văzu o crăpătură subțire. O lamă de ras abia ar fi intrat în ea. Pornea din podea și se oprea la un metru deasupra solului. își trecu degetele pe deasupra ei, abținându-se să ciocăne în zid. Bănuia ce se află dincolo.

— Antonio Vulpeș, strigă el, ești înconjurat. Ieși din ascunzătoare cu mâinile la vedere! Neauzit, își schimbă locul.

Două focuri de armă răsunară unul după celălalt, făcând să dispară o bucată din așa-zisul stâlp de rezistență. Un tablou aflat pe direcția locului unde stătuse Varujan se prăbuși la podea. Polițiștii ridicară pistoalele, dar el îi opri cu un gest. își luă avânt, apoi izbi cu piciorul în locul pe unde ieșiseră gloanțele.

vadă niște picioare. Varujan nu pierdu timpul și lovi cu vârful bocancului într-una dintre rotule. Un strigăt prelung răsună din spatele peretelui fals.

— Trageți-1 afară! ordonă Varujan. Polițiștii îl înhățară de glezne pe bărbatul aflat în ascunzătoare și-l întinseră pe spate. Polițistul cu cicatrice ridică piciorul să-l lovească în cap, dar Varujan îl opri.

— De-aici preiau eu. Se uită la bărbatul căzut. Parchetul dispăru, înlocuit de podeaua mâncată de păduchi a unei cocioabe din Mosul[12]. De undeva din spate auzi vocea ofițerului irakian care îl torturase fără întrerupere două zile și două nopți: *Care ți-e misiunea? Câți sunteți? Cine îți sunt complicii?*

Varujan își duse mâinile la tâmple și începu să le maseze. Bărbatul întins pe podea semăna cu Sandu, băiatul lui cel mare: figură prelungă și armonioasă, cu osatură mândră, ochi negri și bărbie voluntară. Presiunea pe tâmple crescu. Nu-1 ajuta să gândească astfel. Pentru ca adevăratul Sandu să fie în siguranță, trebuia ca tânărul care îl privea îngrozit să spună tot ce știa. Trebuia ca el, Varujan, să devină ofițerul irakian.

Ii puse un genunchi în piept tânărului și își lăsă greutatea pe el. Bărbatul începu să horcăie. Varujan îi lipi țeava armei în locul unde pometele întâlnea nasul și începu să apese.

— O să vreau să stai liniștit, spuse el cu o voce

12 Mosul — oraș în nordul Irakului, aflat la 400 km în nord față de Bagdad.

— Ți-am dat o dispoziție simplă și clară, reluă el pe același ton calm, fără inflexiuni. Ți-am spus să stai liniștit, dar se pare că nu ne înțelegem. Mă obligi să te pedepsesc.

Tânărul se sufoca din cauza genunchiului care îi apăsa sternul. Bolborosi ceva și încercă să-1 împingă pe bărbatul ce stătea aplecat deasupra lui întocmai precum un înger al morții, pândind să-i soarbă ultima suflare.

— Nu ne înțelegem, murmură Varujan. Poziționă arma în așa fel încât să devină perpendiculară pe os, apoi își mută greutatea asupra ei. Zdrobită de apăsarea fierului, carnea se învineți, apoi plesni.

Tânărul urlă și lovi cu palma în podea ca luptătorii de arte marțiale atunci când se predau. Varujan slăbi presiunea.

— Vezi că ne înțelegem? zâmbi el.

Schimbă pistolul în mâna cealaltă, îi zâmbi încurajator bărbatului căzut, apoi îl izbi fulgerător cu cotul în obraz.

— Pe viitor, când îți spun să nu te miști, încremenești, da? Cum bărbatul căzut nu-i răspunse suficient de repede, îl lovi din nou, având grijă să nimerească în același loc.

Tânărul izbucni în plâns și își acoperi îngrozit ochii.

Varujan se ridică în picioare.

— Urcați-1 în canapea, spuse el, ștergându-se în genunchi. Polițiștii se grăbiră să-i execute ordinul.

Pe chipul lui Varujan apăru același zâmbet de unchi care i-a adus nepotului o cutie de bomboane pe ascuns.

— Numele, repetă el. în clipa următoare un dos de palmă năucitor se abătea peste capul tânărului. De groază, acestuia îi scăpară câțiva stropi de urină în chiloți.

— Este nevoie să repet încă o dată? surâse Varujan.

— Antonio V-vulpeș! strigă tânărul.

Varujan îl privi mândru, ca un profesor încântat de prestația elevului său preferat, apoi îl pălmui din nou. Lovitura căzu grea, îndesată, ca lama unui satâr despicând o articulație. Capul lui Antonio zbură într-o parte, izbindu-se de spătarul canapelei. Din nas i se împrăștiată picături de sânge până pe ecranul televizorului.

— Vârsta! răcni Varujan.

— Treizeci și cinci de ani! bălmăji cât putu de repede Antonio.

Varujan își încrucișă mâinile la spate. Intensitatea vocii îi coborî la normal:

— Ocupația?

— Poftim? se aplecă în față tânărul, cu palma în dreptul urechii.

Varujan ridică pumnul să-1 lovească, apoi își dădu seama că ținta nu trăgea de timp. Folosirea pistolului în incinta mică a ascunzătorii îi afectase temporar auzul.

— Ocupația, repetă el, ridicând glasul.

Nu se aștepta să-i folosească la ceva întrebarea pe care tocmai i-o pusese tânărului, dar voia să-și țină prada în stare de alertă. Răspunsul pe care îl primi îl făcu să tresară:

— Doar pe rus îl știu. Pe ceilalți nu i-am văzut în viața mea!

De pe palier se auzeau șușoteli. Ușa apartamentului se mișcă, împinsă de o mână nevăzută. Lui Varujan îi veni o idee. Groaza devine si mai adâncă atunci când este combinată cu ♦ răspunderea pentru viața altora. în Irak, experimentase el însuși acest sentiment.

îi făcu semn polițistului cu cicatrice:

— Ieși și spune-le să plece. Dacă e iar baba din apartamentul alăturat, ia-o de păr și dă-o cu capul de perete. Prima dată cu fruntea, apoi cu dinții, să-i zboare proteza. Executarea!

Antonio își agită brațele prin aer ca un om care încearcă să oprească un camion care se îndreaptă către el în plină viteză:

— Lăsați-o pe tanti Maria în pace. Ea n-are nicio vină...

Nu mai apucă să termine. Lovitura precisă de pumn a lui Varujan îl izbi în același loc unde îl rănise țeava pistolului. Lumea lui Antonio se transformă într-o explozie de alb, iar auzul îi dispăru în totalitate. Când își reveni, se regăsi nas în nas cu bărbatul în haine civile.

— Când eu îmi exprim o dorință, tu nu obiectezi. O execuți întocmai și la timp! șuieră Varujan.

— Mai ești aici? îi surâse Varujan. Polițistul își băgă capul între umeri și se grăbi către holul de la intrare. Beatitudinea de pe chipul nebunului îl îngrozea. II făcea să vrea să fugă și să nu se mai oprească până nu ajungea în stradă.

Urmară niște ordine lătrate, apoi se lăsă liniște.

— Gata, i-am cumințit, gâfâi polițistul la întoarcere. Le-am zis să meargă în casele lor și să pregătească o declarație cu tot ce au făcut în ultimele două săptămâni. Cine n-are minim patru pagini o să fie dus la secție pentru o anchetă completă.

Varujan îi făcu cu ochiul lui Antonio.

— Vezi? râse el. Așa se face! Eu zic „sari"...

— Iar eu întreb cât de sus! îi luă vorba Antonio. Pometele umflat îi ridica colțul gurii, spoindu-i pe chip un rânjet permanent de bună-dispoziție terifiată.

Varujan se așeză pe cealaltă canapea. O curiozitate nu-i dădea pace:

— De ce n-ai plecat când ai auzit comunicatul? spuse el. îl știai pe rus. Nu se poate să nu te fi gândit că s-ar putea să-ți bată cineva la ușă.

Antonio își îndreptă spatele și rămase țeapăn.

— Dintr-un ghinion, oftă el. Oricât am căutat prin casă, nu mi-am găsit buletinul. Cred că l-am pierdut zilele trecute pe undeva, dar habar n-am unde.

— Si n-ai nici un alt act de identitate? Permis de conducere, pașaport?

Antonio scutură din cap. Cunoștea mentalitatea

Cine nu ieșea bine la control era băgat într-un transportor de trupe al armatei. Când mașina se umplea, pleca, iar o alta îi lua locul.

— Ba da, dar mi-a fost teamă, spuse el. Am zis că mai bine stau acasă. Cu rusul m-am întâlnit într-o dărăpănătură de service auto. Era puțin probabil ca cineva să mă fi văzut discutând cu el.

Varujan bătu cu degetele în brațul canapelei.

— Ce treabă ai avut cu rusul, cu Mîșkin?

Antonio se uită la cei doi polițiști. Parcă n-ar fi vrut să spună de față cu ei toate acele lucruri.

— O chestie simplă, mormăi el. A vrut ca băieții mei să se uite în e-mail-ul unei fufe despre care se zvonea că ar fi amanta unui cunoscut om politic.

- Si? ♦

Pe chipul tumefiat al lui Antonio trecu în galop un rânjet înfoiat.

— Și misiune încununată cu succes! La scurt timp după ce i-am dat rusului ce dezgropaseră băieții mei, respectivul a avut un moment de iluminare - chiar așa l-a numit într-un interviu - și brusc a devenit un adversar feroce al proiectului Roșia Montana.

— Băieții tăi? se răsti Varujan. Este a doua oară când folosești această expresie? Cine sunt ei?

Antonio surâse chinuit.

— Antonimii, așa le-am zis. Dădu cu piciorul într-o bucățică de rigips, trimițând-o sub canapea. De la Antonio - băieții mei... spuse el, evitând să se uite în ochii bărbatului care îl strivea prin simpla lui

Varujan își încrucișa brațele. își petrecuse noaptea coordonând arestarea unor puștani de liceu - sau mai rău - a unor elevi de școală generală care nimeriseră într-un fel sau altul pe lista domnului Petcu. Pe Antonio îl păstrase pentru sine datorită profilului său diferit de al celorlalți, și iată, nu se înșelase.

— Unde pot fi găsiți acești Antonimi? Am dori să le punem câteva întrebări, spuse el. Polițistul cu cicatrice își scoase mobilul, pregătit să noteze adresele.

Antonio își pipăi cu vârful degetelor falca umflată.

— Habar n-am. N-am știut niciodată. Văzu expresia de iritare de pe chipul lui Varujan și adăugă repede: Vă jur! Când găseam un client, făceam ca în Dosarele X, lipeam două benzi de scotch pe geam. Până seara, uneori chiar și mai repede, primeam un e-mail de la o adresă pe care n-o mai văzusem în viața mea, de fiecare dată alta. Criptam materialul pe care îl aveam de la client - mi-au dat un program special pentru asta - și îl trimiteam la adresa respectivă. într-o oră, două, primeam înapoi un mesaj în care mi se spunea cât era contravaloarea serviciului solicitat. Mai departe, comunicam clientului suma. Dacă era de acord, plătea jumătate înainte, jumătate după.

— Bani gheață? îl presă Varujan.

Antonio scutură din cap.

— Nu, Bitcoin. De la clienți încasam cash, pe care îl transformam apoi în Bitcoin. Prima tranșă le-o livram toată, nu mă atingeam de ea. Din a doua îmi

patru, toți îmbrăcați în negru din cap până în picioare, toți cu cagule pe cap. Draperiile erau trase. Abia dacă am văzut ceva.

Varujan se uită la polițistul cu cicatrice. Pe lângă explozibili, era considerat un expert în calculatoare.

— E posibil? îl întrebă el.

Polițistul încuviință. Pe chipul lui se vedea că este impresionat.

— Da. O stratagemă simplă și practic infailibilă. Genul acesta de transferuri sunt imposibil de urmărit. Se uită la Antonio: De unde cumpărai Bitcoins?

— De la diverși țipi. E plin intemetul de oferte. Mă întâlneam cu ei prin benzinării, mall-uri sau prin alte locuri publice. Eu le dădeam banii, ei îmi transferau pe loc Bitcoins, și asta era tot. Ne mai vedeam data viitoare.

Polițistul își băgă mâinile în buzunare.

— Sună plauzibil, spuse el. Nu văd de ce n-ar funcționa o schemă ca asta.

Varujan se aplecă înainte. Ochii lui semănau cu cei ai unui șarpe hipnotizându-și prada.

— Ce nu ne spui? Ce știi pentru tine? rosti el, neslăbindu-1 din priviri pe Antonio.

întrebarea îl descumpăni pe tânăr. întrebarea fusese de fapt o afirmație, ca și cum bărbatul ar fi putut să-i citească gândurile. Să le dezvăluie ceea ce într-adevăr ținuse pentru el însemna să le pecetluiască soarta Antonimilor. Ezită doar o

selă, o pereche de bețe chinezești din lemn. Luă doar unul, o sticlă de oțet și un prosop de pe masă, apoi se întoarse în sufragerie.

— întindeți-1 pe spate! se răsti el. Polițiștii se uitară speriați unul la celălalt, apoi se grăbiră să execute ordinul.

— Așteptați! strigă Antonio. Ce aveți cu mine?! V-am spus tot ce știam!

Varujan desfăcu sticla și puse capacul deoparte.

— Nu încă, dar ai s-o faci. Îți trebuie doar un mic imbold, un ajutor, dacă vrei să-i spui așa.

îi fulgeră pe polițiști cu privirea:

— Aveți grijă să nu se miște!

Căruntul îi înfipse o mână în păr tânărului și îi dădu capul pe spate. Cel cu cicatrice se repezi să-l țină de picioare.

— Idioților! V-am zis să-l țineți nemișcat! scrâșni Varujan. Lăsă bidonul jos, iar cu mâna rămasă liberă, îl lovi cu sete pe tânăr în capul pieptului.

Antonio încetă să se mai zbată. Icnea și gemea, incapabil să respire. Lovitura îi fusese aplicată cu precizie în plexul solar.

Varujan scufundă bățul în sticlă până îl simți că atinge suprafața lichidului dinăuntru. Când îl trase afară, de capătul lui atârna o picătură de gel incolor.

— N-ai să crezi, dar minunea asta conține sodă caustică concentrată, spuse el pe un ton ușor, de conversație. Este incredibil cât de eficientă poate să fie în dizolvarea grăsimilor. Cu grijă, să nu dea pe lângă, îi băgă bățul într-o nară lui Antonio, apoi

— Puteți să-i dați drumul.

Antonio începu să se zbată haotic. încă nu putea să respire, dar faptul acesta trecuse pe planul doi, după usturimea feroce care îi incendia mucoasa. Incapabil să gândească, își băgă un deget în nas, favorizând împrăștierea substanței corozive. Usturimea fu înlocuită de o durere cumplită. Urlă cât îl țineau plămânii.

Varujan numără până la treizeci, apoi îi întinse oțetul.

— Vestea bună este că dacă te miști repede n-o să-ți perforeze cerul gurii. Aia proastă este că o să doară ca dracu'. Eu în locul tău, m-aș grăbi.

Orbit de durere, Antonio luă sticla și își turnă în nară. Durerea care urmă îi depăși orice imaginație. Se prăbuși pe podea, cu genunchii la gură. Din nas îi curgea oțet amestecat cu mu- cozități și sânge.

Varujan se aplecă deasupra lui.

— Mai minte-mă încă o dată și îți promit că data viitoare te badijonez în ureche, iar apoi sub pleoape. îmi spui tot ce știi sau te las orb și surd. Tu hotărăști.

îi întinse prosopul.

— Hai, șterge-te. la-ți câteva momente ca să-ți revii, și hai să discutăm ca între doi bărbați.

Antonio nu văzu mâna întinsă a lui Varujan, dar îi simți apropierea. Terifiat, își acoperi capul cu brațele și izbucni într-un hohot de plâns necontrolat.

Varujan strivi sub călcâi o așchie de ipsos, apoi apăsă si răsuci până o transformă în praf. Se pripise,

își scutură o scamă imaginară de pe mâneca jachetei. Din păcate pentru tânăr, n-avea timp de finețuri. întocmai ca pe front când un soldat încremenea în loc, punând în pericol viața camarazilor lui, frica trebuia înlocuită cu groază.

Apucă bidonul și i-1 întinse polițistului cu cicatrice.

— E terminat. Nu mai avem ce scoate de la el. Toarnă-i pe gât ce a mai rămas în sticlă și hai să mergem. O să trimitem băieții de la laborator să constate decesul.

Ca un gândac întors pe spate, Antonio începu să se agite.

— Așteptați, bâigui el, ridicându-se într-un cot. Știu lucruri. Vă pot fi de folos!

Polițiștii se repeziră să-l ajute să se urce înapoi în canapea. Tânărul își prinse capul în palme. Era inutil să mai încerce să-și protejeze sursa de venit. într-un fel sau altul, avea să se descurce și fără banii Antonimilor. Important era să rămână în viață.

— S-au crezut deștepți, dar nici eu nu mă născusem ieri, bolborosi el. Mi-am făcut un calcul simplu: între momentul când puneam semnul în geam și cel în care mă contactau treceau uneori și câteva ore. Explicația putea fi una singură: cineva verifica o dată sau de două ori pe zi dacă între timp nu pusesem semnul în fereastră. Mai rămânea doar să-mi dau seama cine.

Antonio își tamponă nasul cu prosopul. Durerea

în ultimele minute, apoi izolam figurile pietonilor de pe trotuar. Am avut noroc. In trei dintre situații, un BMW decapotabil trecuse pe stradă cu câteva minute înainte să fiu contactat. Printr-o cunoștință care lucrează în poliție - și care îmi datora o favoare - am aflat că proprietarul locuiește într-o vilă de lângă Grădina Icoanei.

— II știi cum arată? L-ai putea recunoaște? se interesă Varujan. Polițiștii se dădură și ei mai aproape, vizibil interesați.

Antonio nu răspunse pe dată. își privi mâinile, apoi își aduse aminte ce i se întâmplase ultima dată când nu spusese tot adevărul și bâțâi din cap:

— Da. După ce am aflat unde stă, am închiriat o dubiță și m-am așezat la filaj vizavi de casa lui. Pe individ îl cheamă Horia Ghezzo, iar după statură, ar putea fi unul dintre cei trei.

Varujan lovi cu pumnul în mânerul canapelei.

— Ai zis că erau patru!

Antonio clătină obosit din cap.

— Da, trei bărbați și o femeie, o roșcată. I-am văzut părul ieșind de sub cagulă.

Varujan se uită la ceas. Era aproape ora nouă. Luă prosopul și îl înmuie în oțet. încet, fără să se grăbească, tamponă interiorul nării lui Antonio.

— încearcă să nu te miști, spuse el. Vreau să fiu

Capitolul 6

Ceasul din sufrageria Aureliei arăta șapte și jumătate. Marina își aranjă peruca, asigurându-se că nu-i stă strâmb.

— E ok așa? Într-o mână ținea o oglindă, în cealaltă buletinul fals, comparând cele două imagini.

Într-o lume mai bună - una în care Marina n-ar fi avut cancer și nu s-ar fi ferit să-i vorbească - David i-ar fi făcut cunoscută impresia lui: chiar semăna cu un personaj dintr-un film de desene animate pentru adulți! Bretonul îi venea până deasupra sprâncenelor, iar în obraji avea doi bujori făcuți din fard. Pe buze purta culoarea albastră a rujului Aureliei, contrastând cu nuanța de blond apropiată de alb a perucii. Ochii alungiți din creion dermatograf o întinereau cu cel puțin cinci ani, o adolescentă rebelă pornită într-o cruciadă personală împotriva idealului de cuminţenie feminină.

David își trecu o mână peste obrazul neras, apoi prin păr. Ca să ajungă să semene cu fotografia din buletin era nevoie de câteva ajustări.

— Revin imediat, spuse el, îndreptându-se către baie.

Nathaniel îl opri:

— Așteaptă. Pot să te ajut. Am ceva experiență.

— înrudite meserii. Unde ai profesat? în Valea Jiului?

Nathaniel își băgă mâinile în buzunar și râse.

— Nu, în comitatul Lincoln, prin o mie opt sute și ceva. Am avut onoarea discutabilă să-l fi avut drept client pe Billy the Kid[13] cu o zi înainte să evadeze din închisoare. Un puști ciudat. Din câteva puncte de vedere, să știi că-i semeni.

David își plesni palmele una de alta, simulând încântarea:

— Extraordinar! Și lui îi plăceau cartofii copți cu rozmarin? Ridică un deget sfătos în aer, de înțelept care se pregătește să dezvăluie misterele universului: Stai! Nu cumva și printre cunoștințele lui se numărau niște unii la fel de bineveniți ca bolile rușinoase în noaptea nunții sau ca râia crescută la sub braț?

îl ocoli pe Nathaniel și ieși din cameră. Bărbatul oftă exasperat, apoi se luă după el. Marina privi în gol în urma lor.

Aurelia îl prinse pe Serghei de braț și strânse.

— Biata fată, murmură ea abia auzit. Am avut o prietenă care a suferit de aceeași boală. Când a aflat, două zile n-a mâncat și n-a dormit. Doar a băut și a ascultat muzică.

își trecu degetele peste etajera pe care stătuseră lumânările, apoi dădu un bobârnac în dotarea piticului. Beatrice fusese printre puținii care îl apreciaseră pe Tolstoi.

— Noroc cu Nathaniel, spuse ea. Fără unitatea lui de regenerare, Marina s-ar fi aflat într-un

mare pericol.

Serghei strânse din pumni. Același aparat ar fi putut s-o salveze și pe soția lui de la boala cumplită de care tot Anunnaki se făcuseră vinovați.

— Da, noroc cu el, repetă ca un ecou.

13 Billy the Kid - tâlhar american din Vestul Sălbatic.

Prinsă în propriile gânduri, Aurelia nu văzu momentul de furie din ochii rusului.

— Ai auzit ce a spus Nathaniel? rosti ea în șoaptă. Că unitatea de regenerare nu doar vindecă, ci și reîntinerește.

Se lipi de Serghei și chicoti:

— îți dai seama cum ar fi s-o putem lua de la început? Să mai fim o dată tineri, să mai avem încă o dată viața înainte - să fim puștani, nebuni! - dar cu mintea de acum?!

Efervescența Aureliei era de neoprit. Serghei tuși ca să-și ascundă zâmbetul.

— Probabil că m-aș apuca să cânt la chitară și să fumez chestii interzise, spuse el, străduindu-se să rămână serios. Nashest- vie ar scrie pe mine! Văzând nedumerirea Aureliei, adăugă: Nashestvie e un festival în aer liber, renumit prin lipsa de conformism a participanților. A fost denumit, și nu doar o dată, drept „Woodstock-ul rusesc".

Absentă, Marina își palpă sânul. Sub forma unei mici indu- rații, cancerul era acolo, mărindu-și în taină volumul, ascun- zând-se în spațiul dintre coaste, așteptând momentul potrivit pentru a-și trimite mesagerii ucigași în celelalte organe din corp.

Se sprijini de spătarul canapelei. Nu se temea. Cu ajutorul unității de regenerare a lui Nathaniel, avea să se vindece în câteva ore. David era cel care o îngrijora. Prin comportamentul ei, îl rănea pe nedrept, dar altceva nu știa ce ar fi putut să facă. Dacă ar fi renunțat fie doar și pentru o clipă la zidul

lipsa de seriozitate a lui David, felul în care el trata până și cele mai importante lucruri. Strânse spătarul canapelei. Din nou, David. *Ah, de ce a trebuit ca soarta omenirii să depindă de tine?!* Pufni pe nas și dădu o înjurătură care ar fi făcut atent un camionagiu. încălzindu-se de la căldura trupului ei, peruca emana un parfum floral excesiv de puternic. Transpirase, iar pielea capului o mânca de parcă ar fi avut păduchi. Se scărpină furioasă, continuând să înjure printre dinți.

David reveni în sufragerie. Nathaniel se întrecuse pe sine. Din podoaba capilară a tânărului mai rămăseseră doar vestigii. Pe lateralele capului era aproape ras, iar în bărbie avea un cioc de mărimea unui timbru poștal. Aducea vag cu un cunoscut cântăreț de muzică lăutărească, renumit pentru cântecele sale cu dușmani.

Serghei se opri la jumătatea unui cuvânt. Aurelia pufni în râs.

— Ține un pix la îndemână. O să ai nevoie pentru autografe, spuse rusul. Să vedem de unde îți facem rost de un BMW. Neapărat să parchezi pe locul pentru handicapați!

— Nu pot, se strâmbă David. Pe ăla din fața casei tale l-au luat soldații. Mergem? spuse el, nelăsându-i timp lui Serghei să răspundă.

— Ar trebui să ne împărțim în grupuri mici, interveni Nathaniel. împreună vom atrage atenția. Cinci suntem prea mulți.

— Eu îl voi însoți pe David, rosti Nathaniel.

Serghei aprobă printr-o înclinare a capului. In afirmația bărbatului nu fusese nicio urmă de invitație să li se alăture. Nathaniel proceda așa cum ar fi făcut orice conducător militar: își concentra puterea de foc acolo unde era cel mai mult nevoie de ea. Dintre ei toți, David era singurul care conta. Oricare alt membru al grupului putea fi sacrificat pentru ca el să supraviețuiască.

— Ne-a mai rămas să stabilim rutele de deplasare, spuse el. Aurelia, Marina, cum vă gândiți să ajungeți la Grădina Icoanei?

— Cu tramvaiul. Stația este în capătul străzii. Ne lasă în Piața Victoriei. De acolo putem să luăm metroul sau să mergem pe jos.

— Preferabil pe jos, spuse Serghei. în metrou sunt camere video. Iar tu, David?

Tânărul se trase de smocul de păr din bărbie.

— Nu cred că e o idee bună să ne despărțim, spuse el. Adică, nu așa. Să meargă Marina cu Nathaniel, iar noi cu Aurelia.

Serghei se uită la vârfurile bocancilor. David nu voia s-o despartă pe Marina de sursa leacului ei. Cât timp rămânea împreună cu Nathaniel, șansele ei de vindecare erau maxime. Dacă se despărțeau, s-ar fi putut rătăci unii de alții. O singură persoană putea să-1 facă să accepte situația.

— Aurelia are dreptate. Am să merg împreună cu ea, spuse sec Marina.

trează-ți pentru tine strategiile infantile și cugetările pline de miez. Am și eu o minte. Pot să-mi dau seama de una singură ce-i bine pentru mine și ce nu!

Chipul lui David deveni pământiu.

— In regulă, spuse el. îmi pare rău că te-am inoportunat cu ideile mele. N-o să se mai întâmple.

Marina își mușcă buza pe dinăuntru ca să nu izbucnească în plâns. Dacă ar fi fost în stare, ar fi mers chiar mai departe decât o făcuse deja. L-ar fi îmbrâncit pe David. Și-ar fi pus mâinile în șolduri și și-ar fi bătut joc de el pentru că nu fusese suficient de abil să facă sex cu ea. în loc să-i poarte de grijă, l-ar fi făcut s-o urască. Așa ar fi fost drept. Copiii ce își întindeau mâinile către mamele lor, îndrăgostiți! care își furau sărutări în parc, bunicii care le citeau nepoților cărțile copilăriei lor - cu toții aveau nevoie de David mai mult decât avea ea. Ei erau bulgărele de lumină al umanității. Ea era doar o femeie oarecare, și pe deasupra, și bolnavă de cancer.

— O să mergem pe jos o bucată de drum, apoi o să vedem, răspunse Nathaniel în locul tânărului. Tu cum te gândești să procedezi?

Serghei își îmbrăcă paltonul, își verifică pistolul, apoi îl puse înapoi în tocul de umăr.

— Am să „împrumut" o mașină. S-ar putea să ne fie de folos mai încolo.

Aurelia se încruntă. Dădu glas primului lucru care îi trecu prin cap:

— O mașină furată? N-o să fim în pericol să ne oprească din cauza ei?

țele de ordine sunt mult prea ocupate cu ce se întâmplă în oraș ca să mai aibă timp de o amărâtă de mașină furată. O să fim în siguranță - mă rog, cât de în siguranță putem fi într-o situație ca asta.

Nathaniel scoase un teanc de bancnote din buzunare, lei și euro, și îi dădu fiecăruia câte o parte. Aurelia șovăi. Ținea în mână salariul ei de profesoară pe câțiva ani.

— Nu-i prea mult? spuse ea. Adică, la ce ne-ar putea trebui? Am o cartelă de transport. O să ne ajungă mie și Marinei.

Serghei împărți banii primiți în mai multe sume, apoi le puse în buzunare diferite, gata de a fi folosite fără a mai trebui numărate.

— Ține-i la îndemână. Cu ei poți cumpăra informații, loialități sau chiar vieți. Nu se știe când se pot dovedi utili.

Aurelia băgă banii în buzunar. Ce o îngrozise la Serghei cu o seară în urmă, acum îi dădea încredere că vor scăpa cu bine. Nici unul dintre gesturile lui nu era de prisos. Simțeai în ele luptătorul experimentat, obișnuit să privească violența în ochi.

Rusul le dădu adresa exactă unde trebuia să ajungă.

— Pe colț este un restaurant. Fac niște sandvișuri senzaționale. Intrați și așteptați-mă acolo. Am să vin și eu cât voi putea de repede. Să ne prezentăm cu alai la ușa unor oameni care își trăiesc viața la marginea legii, s-ar putea dovedi o idee nu tocmai bună.

Aurelia își umezi buzele, se uită la locul care obișnuise să fie casa ei, apoi păși peste prag. Printre gene i se încurca o lacrimă. Era posibil să nu se mai poată întoarce vreodată la ban- doneon și la cărțile ei.

Pe rând, fugarii părăsiră casa. Serghei rămase ultimul. Sub un impuls de moment, luă piticul-sfeșnic și-l băgă în buzunar.

— Pașii[14], Lev Nicolaevici, oftă el. Timpul e scurt și nu ține cu noi, dar e în regulă. Nu-mi amintesc s-o fi făcut-o vreodată.

Când ajunse în stradă, o luă în sens opus, îndepărtându-se de direcția în care o luaseră ceilalți.

* 1

-fr

Tramvaiul intră zdrăngănind în stație. Lângă vatman, vizibil prin geamul murdar, se întrezărea un soldat cu arma la vedere. Privea drept înainte, impasibil și neîndurător, gata să-l împuște pe vatman dacă acesta ar fi refuzat să-și facă datoria.

Ajutându-se de coate, Marina și Aurelia reușiră să se urce. In tramvai domnea o atmosferă de saună, saturată de respirațiile atâtor călători. Mirosea a haine vechi, a rânced și a frică.

— Puteți să-mi validați și mie cârdul de călătorie? îl rugă Aurelia pe un bărbat corpolent care purta pe cap o căciulă din blană de miel.

14 rtouian = Să mergem..

doar cineva care voia să-și păstreze anonimatul și-ar fi păstrat chipul acoperit.

Tramvaiul se puse hurducăind în mișcare. Aurelia se strecură lângă burduf și se prinse de o bară de susținere.

— Anamaria, vino aici, îi spuse ea Marinei. Tânăra avu nevoie de câteva clipe pentru a-și da seama că ei i se adresase. *Să nu uit! Anamaria Moldovan, așa mă cheamă în buletin!* Atentă să nu i se miște peruca, se alătură Aureliei.

La câțiva pași de ea, un tânăr cu barbă se certa cu un bărbat în vârstă, adus de spate.

— Că numai voi sunteți de vină, ăștia de una-două vreți să dați jos guvernul! perora bătrânul. Nu vă mai ajunge că băgați oameni cumsecade la pușcărie, acum v-ați pus pe făcut bombe atomice! Ia să mai fi trăit el Ceaușescu, ce v-ar mai fi adunat el de pe străzi și v-ar fi trimis la muncă! Da, da, la muncă! ridică el vocea. Acolo vă e locul, în fabrici, în uzine, nu în piață, să destabilizați ordinea de stat!

Tânărul dădu să-i dea o replică usturătoare bătrânului, dar fu redus Ia tăcere de prietena lui, o adolescentă mărunțică, cu un nas ascuțit care-i dădea o înfățișare de pasăre speriată. Din cauza fricii și a nesiguranței, oamenii din tramvai erau ca un dulău gata să muște pe oricine le trecea pe dinainte. Lipsindu-i un dușman la îndemână - ce simplu ar fi fost dacă teroriștii ar fi fost țigani, evrei sau arabi - ura populară se canaliza către următorul factor

Marina avu un moment de stupoare. Hoțul de buzunare o întreba cât e tariful pentru un sex oral. O luase drept prostituată! Gândul îi zbură la David. Ce ar fi zis dacă s-ar fi aflat în locul ei?

își modulă vocea, încercând să imite tonul lui flegmatic. Cuvintele în argou îi veniră din ciondăneli văzute ori auzite pe stradă:

— Prietene, ia vreascu' de pe bombeu, că-i a lu' tata Fane Clondir, improviză ea din mers. Ăla care a făcut-o ultima dată fără să-i ceară voie, acu' se pișă ca femeile, cu curu' pe colac. I-a dispărut înaintarea, dacă mă înțelegi ce vreau să zic.

Mâna de pe fundul ei se făcu nevăzută. Fie exista un interlop cu numele acela, fie tonul vocii ei fusese suficient pentru a-1 pune pe gânduri pe individ. Profitând că tramvaiul intra în stație, hoțomanul își făcu loc printre călători și coborî grăbit.

Marina simți că îngheață. La două scaune distanță, o femeie corpolentă, cu părul înspicat cu alb, o urmărea cu coada ochiului. Lângă ea, un bărbat cu obrazul păstos, complet inofensiv ca înfățișare, îi studia ca din întâmplare pe ceilalți călători. Marina își găsi puterea să-i ignore. Modelul îi era cunoscut din perioada când studiase psihologia grupurilor sociale, mai exact, înăbușirea revoltelor populare. *Delatori profesioniști. îi vânează pe liderii de opinie. După ce îi găsesc, fie îi recrutează, fie îi aruncă în închisoare sub diverse acuzații!*

Femeia își făcu loc printre călători, îndreptându-se

Marina își lăsă greutatea pe o singură parte, ca și cum ar fi avut un picior mai scurt. Postura ei se modifică subtil, devenind asimetrică. Atunci când oamenii sunt instruiți să recunoască o persoană pe baza unei fotografii, ei automat îi asociază o postură care li se pare că s-ar potrivi cu atitudinea ei. în poza din pașaport arăta ca o femeie sigură pe ea, nu ca o vrabie udă, cu aripa ruptă.

Moșmondi intenționat după buletin, folosindu-se de scurtul răgaz pentru a-și schimba starea de spirit. Degetele îi atinseră în treacăt sânul, iar gândul îi zbură la David și la durerea întipărită pe chipul lui atunci când îl respinsese pe nedrept. Voința care o susținuse până în acel moment dispăru, înlocuită de disperare.

îi întinse documentul femeii. Pe chip îi curgeau două șiroaie de lacrimi.

— Domnișoară Anamaria Moldovan, puteți să îmi spuneți cu ce treabă prin oraș? rosti femeia corpolentă, neimpresionată în vreun fel de lacrimile Marinei.

Pentru cei mai mulți dintre foștii informatori ai Securității, Revoluția din '89 reprezentase sfârșitul carierei lor, dar nu și pentru femeia corpolentă. Dintr-o turnătoare oarecare, a cărei singură sarcină constase în a trage cu urechea la ce vorbeau colegii ei de facultate, fusese ridicată în grad de noua orânduire, șef peste echipa însărcinată cu supravegherea populației în caz de situații speciale. Situații ca cea

Femeia corpolentă privi în ochii plânși ai Marinei. Intuiția îi spunea că ceva nu era în regulă cu ea.

— Vă felicit, domnișoară, pentru nervii de oțel pe care îi aveți. Sunteți îngrijorată pentru prietenul dumneavoastră, dar ați avut timpul și răbdarea necesară să vă machiați în felul în care ați făcut-o. Nu vi se pare ciudat?

Dintre călători se ridică un murmur de aprobare.

— Târfă ordinară! mârâi o femeie în cojoc, grasă ca un pinguin. Uită-te la ea ce păr are, zici că-i scoasă din filmele de după doișpe' noaptea!

Marina blestemă minciuna neinspirată; ar fi trebuit să se gândească din timp la ceva plauzibil. Ii mai rămăsese doar să rîste. își tamponă ochii cu dosul mâinii, ținând degetul mic ridicat grațios în aer:

— Mă machiasem ca să merg - făcu o pauză cât să pară nehotărâtă - la... filmare. Privi pe lângă femeia corpolentă, simulând vinovăția. Știți, murmură ea, având grijă să rămână neconvingătoare, joc într-o telenovelă. într-o lună-două o să se dea la televizor!

Femeia corpolentă studie cu atenție dreptunghiul din plastic aflat în mâna ei. Documentul era în regulă, dar nu și posesoarea lui. Tânăra mințea.

— Domnișoară, izbucni ea într-un soi de râs rece, ce ați zice dacă v-aș invita să mă însoțiți la secție?

Marina privi în jos, lăsând să i se strecoare în voce un oftat. Era momentul culminant al strategiei ei.

— E în regulă, vin! Poate o să-l găsim pe Florin

teamă să nu-1 fi găsit Nicu, prietenul fetei din Popești cu care mai filmez din când în când.

Interesul femeii corpolente se stinse precum flacăra unei lumânări în bătaia vântului. Tânăra mințea, într-adevăr, dar nu într-un fel care ar fi putut s-o intereseze. Individa nu juca într-o telenovelă, ci într-un film porno ori se ocupa cu videochat-ul.

Luă în calcul s-o ducă la secție - doar așa, în lipsă de ceva mai bun - dar apoi își imagină mușchiuluiala pe care avea s-o ia din partea agentului al cărui timp urma să-l irosească, și se răzgândi.

îi înapoie Marinei în scârbă buletinul.

— Vă sfătuiesc să vă întoarceți acasă. O să ajungă și Florin. Izbucni în același râs înghețat: Desigur, presupunând că n-a fost reținut. Dacă e la noi, mă tem că o să mai întârzie ori - cine știe - poate că n-o să se mai întoarcă deloc!

Tramvaiul coti pe bulevardul Ion Mihalache și se opri. Șinele erau blocate de mașini care staționau cu motorul oprit.

— Claxonează-i, ordonă soldatul. Obedient, vatmanul apăsă pe un buton. Aerul se umplu de trilul strident de clopot. Nu se întâmplă nimic.

— Deschide-mi ușa, spuse soldatul.

Vatmanul se execută fără să crâcnească.

Soldatul merse și bătu în geamul primului autovehicul care staționa pe șină, un Mercedes negru. Șoferul își dădu ochii peste cap și coborî geamul.

— Și unde vrei, cumnate, să mă duc? Nu vezi că n-am unde?

Soldatul ridică brațul și-1 izbi pe șofer cu patul armei în obraz. Carnea se despică, lăsând să se vadă albul osului.

— Staționați neregulamentar, repetă calm soldatul. Vă rog să eliberați calea de rulare a tramvaiului.

Femeia aflată pe locul din dreapta își înfipse mâinile în păr și începu să zbiere, acoperind gemetele bărbatului de la volan.

— L-ai omorâââââât, nenorocituleeeee!

Soldatul trase piedica și îndreptă arma către femeie.

— Iepuraș, mută mașina, te rog! scânci ea hipnotizată, cu ochii la bezna din interiorul țevii.

Șoferul se văi ta cu mâna la obrazul care începuse să se umfle. Soldatul îi băgă țeava pușții de asalt în ureche și începu să apese.

— Faceți ce vă spune soția dumneavoastră. în caz contrar, am să vă dau la o parte și am să mut chiar eu mașina.

Femeia se agăță de umărul șoferului și începu să-l zgâlțâie. Privirea rece, lipsită de orice fărâmă de milă a soldatului, vorbea de la sine despre ce avea să i se întâmple bărbatului ei dacă nu îndeplinea ordinul primit.

Șoferul puse mâna pe claxon și se puse în mișcare. Celelalte mașini îl ajutară, făcându-i loc. Văzuseră cu

în tramvai, pasagerii aplaudau și chiuiau. Cineva le făcea dreptate. Umilința la care îi supuseseră de atâtea ori șoferii aroganți, își găsea în sfârșit răsplata. Femeile în vârstă i-ar fi gătit soldatului o mâncare bună. Cele tinere, s-ar fi dezbrăcat bucuroase pentru el. Bărbații i-ar fi adus o bere rece și l-ar fi lăsat să schimbe la bunul plac canalul televizorului. în doar câteva clipe, din instrumentul urât al represiunii, bărbatul în uniformă se transformase într-un apărător al celor năpăstuiți, într-unul dintre acei haiduci despre care citiseră ori învățaseră în anii de școală.

Pe un fundal de claxoane, blesteme șoptite, și uneori scrâșnet de fiare îndoite, tramvaiul se puse în mișcare. în urma lui, nici un autovehicul nu cuteză să se urce înapoi pe șină.

Soldatul scoase din buzunar un pachețel de șervețele și începu să-și șteargă patul armei. Când termină, mototoli în pumn hârtia plină de sânge.

— Un coș de gunoi? întrebă el pe un ton perfect calm.

Vatmanul se uită cu venerație la chipul ars de soare al soldatului. Pentru prima dată în atâția ani de muncă, se simțea cu adevărat bărbat, important și demn de luat în seamă. El și tramvaiul lui primiseră considerația pe care o meritau. Luă ghemotocul de hârtie și-l băgă în buzunar.

Lameh rămase impasibil, dar în sinea lui zâmbea. Fiecare dintre pasagerii ori șoferii care văzuseră ce se întâmplase vor merge la locurile lor de muncă ori

A A A

Prin perdeaua de fulgi care se revărsa din cer, David le văzu pe Marina și pe Aurelia urcând în tramvai, și respiră ușurat.

— Iar acum, plătim un șofer să ne ducă? Așteptăm următorul tramvai? întrebă Nathaniel.

David se uită în jur. Mașinile abia se mișcau, iar șina era pustie. Le trebuia o modalitate mai rapidă de-a ajunge la destinație. O motocicletă ar fi fost bună, dar luând în considerare condițiile meteorologice și starea drumurilor, nici nu se punea problema.

— Am putea încerca să luăm metroul..., spuse el cu jumătate de gură. Semnul luminos al intrării în subteran se vedea dincolo de refugiul stației de tramvai.

Nathaniel își băgă mâinile în buzunare, așteptând. îi era perfect egal ce se va întâmpla în continuare. în oricare dintre situații, planul lui avea să avanseze. Dacă reușeau să țină secretă existența submarinelor rusești, David n-avea să precupețească nici un efort pentru a modifica virusul. Viețile a opt miliarde de oameni se pot transforma într-un excelent stimulent atunci când atârnă în balanță din vina ta.

Iar dacă nu, Adam n-avea să permită un război nuclear tocmai atunci. Se va folosi de persoanele influente pe care le controla de ambele părți, va minți, va dezinforma - poate chiar va da ordin să fie

Din ninsoare se materializă un grup de polițiști. Cel mai mare în grad schiță gestul de a le cere actele celor doi bărbați care priveau neputincioși la traficul congestionat, apoi renunță. Un șmecheraș de cartier împreună cu unchiul ori cu fratele lui mai mare. Nu se potriveau cu profilul căutat de ei. Mormăi un avertisment care ar fi putut fi la fel de bine și o înjurătură și trecu mai departe.

David îndrăzni să respire abia după ce polițiștii se îndepărtaseră câțiva pași.

— Nu-i o idee bună, spuse el. Am ajunge repede, adevărat, dar am fi prinși precum șoarecii în cursă. Un control ne ia ca din oală. Ah, dacă am putea să ne cățărăm pe unul dintre vagoane, am fi în siguranță. în câteva minute am fi la Gara de Nord, iar de acolo am putea să mergem pe jos. într-o jumătate de oră am fi la locul de întâlnire...

— Prea riscant! Chiar dacă am ajunge teferi la destinație - ceea ce mă îndoiesc - ne-am murdări atât de rău pe haine încât am atrage imediat atenția asupra noastră.

David se uită către intrarea în stația de metrou și blestemă cu voce tare. Nathaniel avea dreptate.

— Am putea s-o luăm pe jos prin tunel...

Lovi cu piciorul într-o grămadă de zăpadă, împrăștiind-o în toate direcțiile.

— Ah, păcat că n-avem un pistol! I-am fi obligat pe conductori să ne ia cu ei în cabină. Acolo nu ne-ar fi văzut nimeni!

Pe peron călătorii se înghesuiau unii în alții. Părea că starea de necesitate scosese toți oamenii din oraș afară din casele lor. în loc să aștepte la adăpost să se liniștească lucrurile, ei umpleau străzile, căutând să se țină la curent cu mersul evenimentelor.

Dinspre capătul celălalt al stației se vedeau doi polițiști apropiindu-se.

— Poate ar fi mai bine să ieșim, spuse încet Nathaniel, căutând să nu atragă atenția asupra lor. Problema nu erau actele false ale tânărului, ci atitudinea lui. Fiecare gest pe care îl făcea striga în gura mare: VINOVĂȚIE!

David simți cum îi transpiră palmele. Tabela de afișaj anunța că mai sunt două minute până la sosirea următorului tren, iar el nu găsise încă ce-i trebuia. Cercetă cu atenție stâlpii de susținere ai stației în căutarea unui buton de alarmă, dar nu văzu nici unul. Fără posibilitatea de a crea agitație ori panică, nu-și putea pune planul în aplicare.

O voce hârâită se auzi venind de undeva de jos:

— Da' ce bașcheți dă barosan ai, patroane! Dă și mie doi lei să-mi iau și io ceva de mâncare.

David se uită să vadă cine îl interpelase. Sprijinit cu spatele de un stâlp stătea un bărbat în zdrențe. Avea ochii înroșiți și răspândea un puternic miros de alcool în jur. Dădu să-1 repeadă, dar se opri. Tocmai realizase cum urma să obțină diversiunea de care avea nevoie. Scoase din buzunar niște bani și-i arătă bărbatului:

— Oi fi eu beat, cumetre, dar să știi că-n bostan nu mi-o trag! Caută-ți pe altu'. Mie îmi place femeile.

David așează bancnotele una peste alta și le rupse pe din două. O parte i-o întinse bețivului, pe cealaltă o păstră pentru el.

— E vorba de sor-mea, zise el. S-a înhăitat ca proasta cu un nenorocit care o învață numai de rău. Abia dacă o mai recunoști. Din cauza lui, tâmpită a bătut-o ieri seară pe mama de i-a învinețit un ochi.

Bețivul deveni sobru.

— Un copil n-ar trebui să-și lovească niciodată mama. E păcat. Mare păcat..., murmură el umezindu-și buzele, uitându-se cu jind la banii înjumătățiți.

— E simplu, nu-i dădu David timp să se dezmeticească. îți dau cinci sute de lei ca să-l îmbrânceșți pe conductorul trenului care intră acum în stație. ÎI aștepți să iasă din cabină - dacă n-o face, îi bați în geam - apoi îi dai un brânci zdravăn și strigi cât te țin plămânii s-o lase în pace pe Margareta. Ce zici? După ce termini, te întorci să-ți dau și restul de bani.

Bețivul rânji:

— De ce n-ai zis așa, barosane? Ți-1 bat și pe gratis pe jegos! Câini spurcați! Câte șuturi în cur mi-am luat eu de la ei, n-ai tu fire de păr în barbă.

Bărbatul se ridică în picioare, înhăță jumătățile de bancnote și se îndreptă clătinându-se către celălalt capăt al stației. Din tunel se auzea un huruit îndepărtat.

— Te ții tare, ha? se împiciorongi bețivul. Nu ți-a ajuns că ai făcut-o pe fata aia cu capul, ai mai pus-o s-o bată și pe mă-sa! Trase un scuipat care îi ajunse conductorului pe pantof. Degeaba ai scule pe tine băi, târtane, că tot un jeg rămâi. Ești un căcat în țoale de domn!

Conductorul întinse mâna către bețiv să-l alunge. Bețivul se feri și tăbărî cu pumnii pe el.

— S-o lași în pace pe Margareta, auzi? Să-i ceri scuze femeii ăleia, că i-ai nenorocit copilul! răcnea el, continuând să-l lovească pe conductor. Unul dintre polițiști scoase un fluier din buzunar și începu să sufle în el. Auzind scandalul, călătorii ieșiră din vagoane și se înghesuiră să vadă bătaia. Ochii tuturor erau îndreptați înainte.

— Acum! îi șopti David lui Nathaniel. Folosește-te de briceagul tău minune și deschide ușa cabinei ultimului vagon.

Nathaniel porni cu pas întins către capătul trenului. Lipi unealta multifuncțională de butucul încuietorii cabinei de comandă, vaporizându-1. David puse jumătățile de bancnote sub o doză de bere goală care zăcea pe jos, apoi intră după Nathaniel și închise cu grijă ușa, atent să nu facă zgomot.

— Lasă-te în jos. Repede! spuse Nathaniel.

David se întinse pe spate și propti ușa cu picioarele. Pe scările de lângă ei coborau în fugă alți polițiști. Hărmălaia crescu în intensitate, apoi se opri.

— Sper să nu pățească nimic tipul, spuse el. Mi-ar părea rău să știu că i s-a întâmplat ceva din cauza

în difuzoare se auzi semnalul de închidere a ușilor, apoi garnitura se puse în mișcare.

— Excelentă idee! spuse Nathaniel. Cred că vom fi primii la adresă. Nu ne rămâne decât să sperăm că și Serghei se va mișca la fel de repede.

David înjură cu voce tare. Abia în acel moment realiza că, în absența rusului, degeaba ajungeau la casa din Grădina Icoanei. Bulversat de comportamentul Marinei, omisese să ia în calcul acest aspect.

— Ne-am pripit, spuse el. Tu ar fi trebuit să rămâi cu Marina, iar eu să fi mers cu Serghei. N-are nicio noimă cum ne-am împărțit!

Nathaniel nu răspunse. N-ar fi ajutat să-i spună tânărului că trata conexiunea Ia internet ca pe un aspect secundar al planului său. Exercițiul i se părea util doar prin faptul că îi ajuta pe fugari să devină o echipă.

Garnitura alerga prin tunel, înghițind distanța până la următoarea statie.

— Ai vindecat și alți... pământeni de boli incurabile până acum, nu-i așa? rupse David într-un târziu tăcerea.

— Nu atât de mulți pe cât mi-aș fi dorit. Genul acesta de vești circulă repede. Prea multe miracole și Adam ar fi prins de veste unde mă aflu.

— Ți s-a întâmplat să nu funcționeze în cazul vreunuia dintre ei?

— Foarte rar. Bolile de care sufereau respectivele

David nu-și găsea locul. Ar fi vrut să întrebe, dar în același timp îi era frică să audă răspunsul. Lui Nathaniel i se făcu milă de el:

— Nu cred că e cazul să îți faci griji: Marina va fi bine. In reprezentarea holografică pe care ai văzut-o și tu, tumoarea apărea ca un cancer obișnuit. Nimic deosebit ori ieșit din comun.

Trenul intră în stație. Staționă câteva clipe, apoi închise ușile și plecă.

David încerca sentimente contradictorii. Pe de o parte, situația în care se aflau îl forța să se concentreze doar asupra misiunii care îi fusese băgată pe gât. Orice clipă în care nu se gândea cum ar putea să modifice virusul, îi părea timp pierdut. Pe de altă parte, erau atâtea întrebări pe care ar fi vrut să i le pună lui Nathaniel. Mintea lui iscoditoare sărea din mister în mister, arzând de nerăbdare. Existaseră turnul Babei, Atlantida, grădinile suspendate ale Babilonului?

Dar, mai presantă decât orice altă întrebare era cea legată de însăși misiunea în sine:

— O să funcționeze? Adică, să presupunem că reușim să transmitem mesajul tău pe un număr semnificativ de telefoane mobile. Ce se va întâmpla după aia? Familia lui Ybir tot va veni. Cum ne va salva planul tău?

Acela era punctul critic al recrutării lui David. Tânărul era prea inteligent ca măcar să încerce să-i ascundă adevărul. Trebuia să-i spună tot.

— într-un anume fel, o să meargă. Anunnaki sunt

David se încruntă.

— Ce fel de avantaje ar putea aduce o planetă distrusă, pustiită de războaie și îmbibată de sânge?

Nathaniel scutură din cap.

— Gândește-te la camerele de gazare, la piețele unde obișnuiau să se țină execuțiile publice ori la clădirile în care s-au petrecut crime celebre. Ce au făcut semenii tăi din aceste locuri?

David simți cum i se face un gol în capul pieptului.

— Muzee, șopti el. Le-au înconjurat cu garduri și au pus taxă de intrare... Buzele i se albiră. Adică, vrei să zici că asta i se va întâmpla Pământului? Va fi transformat într-un muzeu nenorocit? Vocea i se frânse într-un răcnet gâtuit: O rezervație, o grădină zoologică destinată amuzamentului rudelor noastre mai vârstnice? Vă veți da jos din OZN-urile voastre strălucitoare și vă veți holba cum ne împerechem ori cum ne omorâm unul pe altul, în timp ce pe garduri vor fi afișe mari: „Nu hrăniți rebuturile! Evitați contactul direct. Pericol de infestare cu păduchi"?!

Nathaniel își lăsă bărbia în piept și rămase așa.

— Ah, nu, strigă David. Va fi mai rău de atât! Dacă planul tău va merge, dacă într-adevăr filmul pe care îmi ceri să-l distribui va avea succes, ne vom transforma într-o gloată de foști criminali care au înțeles că drumul pe care mergeau era greșit, dar care vor trebui să continue să se ucidă între ei doar pentru că așa spune programul grădinii zoologice. Mă înșel?

Trenul opri în stație, zăbovi cât le trebuită

durează o veșnicie. Robii sunt prizonierii, învinșii care au supraviețuit războiului. Au supraviețuit, înțelegi? S-au făcut utili învingătorilor și au fost cruțați. Trăind, au fost în stare să planteze germenii luptei ce avea să-i transforme înapoi în oameni liberi. Sunt convins că așa se va întâmpla și în cazul vostru.

— Al vostru? ricană David. Ce s-a întâmplat cu „noi"? Tu unde vei fi, de partea cealaltă a gardului, ținând prelegeri savante și explicându-le turiștilor povestea pe care ai învățat-o pe dinafară?

— Eu, împreună cu ceilalți păstori, vom fi judecați, apoi executați pentru faptele noastre. Va fi parte din înțelegerea mea cu familia Ybir. Prin publicitatea de care vor beneficia procesele noastre, Pământul va fi salvat de la distrugere. Brusc, trei sferturi din imperiu vor vrea să vadă cu ochii lor „minunea". Profiturile vor fi, literalmente, astronomice.

David se ridică în capul oaselor:

— Prevăd niște turiști supărați, să știi. Dacă planul tău funcționează, o să fie ca și cum te-ai duce la un meci de box în care sportivii au fumat o recreațională, iar acum se au ca frații. Se țin de după gât, se despăduchează unul pe celălalt precum maimuțele rhesus, și cântă împreună melodii de inimă albastră. Unde mai e distracția într-o schemă ca asta?

Nathaniel își feri privirea.

— N-or să ne lase, nu-i așa? șopti David. în ochii lui se putea citi ura. Or să găsească drăguții de Ybir o

transformi într-o brută înzestrată cu darul vorbirii. Si totul, bineînțeles, va fi înregistrat, documentat, oferit contra cost publicului din imperiu. Mă înșel?

Nathaniel schiță un gest de neputință.

— Nu știu ce să zic. Există și această posibilitate...

— Stau și mă gândesc dacă n-ar trebui să mergem pe mâna lui Adam, îl opri David. Cu el, cel puțin, am avea posibilitatea unei morți demne, cu arma în mână.

își privi palmele. Ceva în povestea individului nu se potrivea.

— Auzi, spuse el rar, alegându-și cuvintele, dar cum se face că, deși te-ai ținut departe două mii de ani și mai bine de ceilalți păstori, știi atât de multe despre planurile lui Adam?

Garnitura încetini, pregătindu-se să intre în stație; ajunseseră la destinație. Nathaniel se ridică în picioare, invitându-1 pe David să facă la fel.

— De îndată ce se deschid ușile trenului, o să ne amestecăm printre ceilalți călători; ne vor ascunde de ochii conductorilor. Dacă totuși ne oprește cineva, lasă-i în seama mea. Orice s-ar întâmpla, rămâi calm, nu atrage atenția asupra ta. Du-te la locul de întâlnire și așteaptă-mă acolo.

David privi prin parbrizul cabinei la peronul stației și rămase pe gânduri. Nathaniel se folosise de prilejul ivit ca să nu-i răspundă la întrebare.

fr "ir A-

Pe capota autovehiculului, câțiva fulgi de zăpadă se topeau, dând naștere unor buburuze lenticulare de apă. Serghei încetini pasul. Mașina se afla de puțină vreme acolo; motorul nu apucase încă să se răcească. O idee nebunească îi încolți în minte.

Interfonul îl întâmpină ruginit și plin de vopsea. Sub panoul de butoane, cineva scrisese cu ojă roșie: *MUIE PSD!*

Serghei apăsă de două ori pe cifra zero și o dată pe unu. Era cea mai sigură alegere. Polițiștii fie mergeau din casă în casă, caz în care începuseră cu ultimul etaj, fie deja terminaseră cu primul apartament.

— Cine e? rosti o voce groasă.

— Poliția! Deschideți! lătră Serghei. Incuietoarea electronică bâzâi, permițându-i să intre în hol.

Pe palier, în fața ușii, îl aștepta un individ îmbrăcat în pantaloni de pijama și un pulover mult prea mare pentru trupul lui hieratic.

— Să trăiți! spuse el, luând poziție de drepți.

— Intrați în casă, îi tăie Serghei elanul. O să ajungem și la dumneavoastră. Să aveți pregătite documentele de identitate, certificatul de naștere și contractul de vânzare-cumpărare ori cel de închiriere al apartamentului.

Chipul bărbatului deveni pământiu. Serghei nu-i dădu timp să se dezmeticească:

— La ce etaj au urcat colegii mei? Nu zice că nu știi. Esti genul care toată ziua stă cu ochiul lipit de

— Intrați, vă rog, în casă, își reînnoi el îndemnul. Bărbatul în pijama își vârî capul între umeri și închise ușa fără să mai aștepte să i se mai spună o dată.

Serghei chemă liftul și apăsă pe butonul cu numărul șapte. Cabina se puse în mișcare scârțâind. Rusul profită de momentul de răgaz pentru a-și inspecta arma. O trase afară, îi ridică piedica, apoi o puse înapoi.

De la șapte la șase coborî pe scări. Pe rând, își lipi urechea de ușile apartamentelor. Dintr-unul se auzea un aparat de radio dat tare. *Aici trebuie să fie. Au dat volumul la maxim ca să nu se audă ce se întâmplă înăuntru,* își spuse Serghei. Scoase cu o mână pistolul, iar cu cealaltă apăsă încet și constant pe clanță.

în hol, cu spatele la el, se afla un polițist pirpiriu. își frământa chipiul în mână, privind stăruitor la vârfurile bocancilor. Era palid la chip, iar buzele îi tremurau.

Din dormitor se auzi un hohot gros de râs, urmat de un plici de carne lovită. Polițistul tresări de parcă l-ar fi lovit pe el. Serghei îi lipi țeava pistolului sub ureche și-i șopti amenințător, având grijă să i se citească accentul rusesc în voce:

— Scoate un singur cuvânt și te împușc în cap, apoi îmi încerc norocul cu ceilalți. Câți sunteți?

— Trei, îngăimă polițistul.

— Hei... țineți mâinile acasă... se auzi un glas împleticit de femeie beată. Gata, v-ați convins că nu e

Alte hohote de râs urmară.

— Fă, dintre toate boarfele la care am vrut să le ciufulesc maimuța, doar tu îmi scăpaseși! Când te vedeam în fiecare dimineață, în fustă scurtă și pe tocuri, mi se scula atât de rău că-mi întindea șlițul de la pantaloni. Unde morții tăi plecai, boită și fâțâind din bucile alea rotunde, tare aș fi vrut să știu! Rămâneam ca prostul, cu măciuca ca coada de la lopată, privind în urma ta cum se uită armăsarul la iapă.

— La birou, unde era să mă duc? rosti șovăielnic femeia. Serghei închise ușa apartamentului, apoi se furișă în direcția vocilor.

— Poate vrei să zici „sub birou"! hăhăi bărbatul. Zi pe bune: te băgai acolo să i-o sugi șefului, nu-i așa? Râsul se transformă într-un mieunat subțire. Da' las' că-i bine. A venit și vremea noastră! Tu n-ai de unde să știi, dar află că ne-au pus tartori la stână, pe mine și pe mutul ăsta de Sandu! O să ne-o sugi pe rând - da' și deodată! - până o să te doară fălcile, morții tăi de boarfă penală!

Femeia icni speriată. După ce văzuse la televizor comunicatul, o frică paralizantă o cuprinsese. Era ca și cum s-ar fi întors în timp, în decembrie '89. Avea doar cinci ani pe atunci, dar își aducea aminte fiecare detaliu: împușcăturile răsunând pe străzi, gloanțele trasoare incendiind cerul nopții, și cel mai rău, trupul însângerat al tatălui ei întins pe masă. Glonțul îl lovise în ochi, smulgându-i o bucată din cap. Ca să uite de zilele acelea, de copilăria petrecută în haine de

Privea confuză în jur, incapabilă să focalizeze pe ceva anume. Doi bărbați îmbrăcați în uniforme de camuflaj o încadrau. Unul își băgă mâna pe sub părul ei și o luă de ceafă, plescăind din buze. Glasul îi tremura de anticipația plăcerii:

— Eu o să fiu primul, Sandu al doilea, iar după aia o să te băgăm o țâră și la mijloc, așa, să te rotisăm ca pe oaia la proțap: pe la amândouă capetele. O să fie ca la horă: of-of, măi-măi! Să moară mama dacă n-ar trebui să ne plătești pentru ce o să îți facem!

Serghei inspiră adânc. Mușchii i se încordară. După faptă și răsplată.

Pe primul îl lovi cât putu de tare în tâmplă cu pistolul. Osul se înfundă, apoi se frânse, trimițându-i așchii în creier. Al doilea, un bărbat uscat, cu ochi negrii și pometi osoși, întinse fulgerător mâna către pistolul pe care îl ținea la vedere, sub curea. Serghei nu-1 lăsă să-și ducă gestul până la capăt. Lovitura cu mânerul armei îl nimeri pe negricios în punctul în care nasul se unește cu fruntea, zdrobindu-i cartilajul și expunându-i fosele nazale. Sângele țâșni ca dintr-o fântână arteziană, împroș- când stropi lipicioși în jur.

Serghei nu pierdu vremea. Se repezi înainte, izbindu-1 pe individ cu capul în plină figură. Bărbatul căzu de-a latul saltelei, cu brațele desfăcute în cruce. Rusul înhăță o pernă, apoi i-o apăsă pe cap, și îl împușcă prin ea. Zgomotul sună înfundat, ca explozia unei petarde aruncată într-un cazan. Fără să se oprească, procedă la fel și cu celălalt.

Femeia privi la chipul diavolului ce se uita gâfâind

mortului. Acestuia îi lipsea un ochi. Ca și tatălui ei, glonțul îi intrase prin orbită, smulgându-i partea din spate a cefei. Femeia își duse mâna la piept și se prăbuși leșinată.

Serghei luă un cearceaf dintr-un dulap, îi legă cât putu de blând mâinile și picioarele, apoi reveni în bucătărie. In jacheta polițistului găsi o legitimație pe numele de Victor Voiculeț și cheile unei mașini. Le luă și le băgă în buzunar.

— Trezește-te, spuse el, lovindu-1 încet peste obraz pe bărbatul întins pe podea. Nu voia să-i facă mai mult rău decât îi făcuse deja. Nu uitase groaza și scârba întipărită pe chipul polițistului la auzul zgomotelor din dormitor.

Bărbatul gemu și deschise ochii. Serghei îi luă pistolul și i-1 goli de cartușe.

— Care este codul pentru reluarea patrulării?

Polițistul scutură din cap și dădu să se ridice. Serghei îi puse mâna în piept și îl împinse înapoi, blând, dar ferm.

— Ce cod de pornire? bolborosi polițistul. E un nenorocit de Renault. De unde atâta electronică pe el?!

Serghei arătă către arma pe care o ținea în mână:

— Nu mă lua de tâmpit. Procedurile voastre nu diferă foarte mult de ale noastre. Odată cu instituirea stării de necesitate, pentru a preîntâmpina capturarea vehiculelor aparținând forțelor de ordine, în momentul începerii - ori reluării - deplasării,

— Pe drum încoace, mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă cu ei. Râdeau, își dădeau coate, și-și făceau unul altuia semne obscene. Când mi-au cerut să opresc în fața blocului, am încercat să mă opun, dar nu le-a păsat. Ăla negriciosul mi-a dat un bobârnac în frunte și mi-a zis să-mi bag un deget în cur și să dau o tură de bloc în pasul piticului, că de acum înainte, ei sunt șefii. Se băteau pe spate și ziceau că „A venit în sfârșit și vremea vierului"...

— Codul, repetă Serghei. O să îți împrumut pentru o vreme mașina și n-aș vrea să am probleme cu colegii tăi.

Polițistul oftă.

— Spui că ești echipajul nouăzeci și doi, apoi confirmi că nu au existat incidente la adresă.

— Atât?

- Da.

Serghei luă cătușele polițistului și le deschise, trăgând cu putere de ele. Omul mințea. Rosti rece:

— Bine, ridică-te în picioare. Apucă de țeava caloriferului și strânge până văd că ți se albesc unghiile. Am să fac așa cum zici, apoi am să mă întorc aici. Dacă îți văd pe geam colegii, am să te trimit să le ții de urât pe lumea cealaltă băieților din dormitor.

Polițistul se ridică mai întâi într-un cot, apoi în genunchi. Gesturile îi erau ezitante, șovăitoare.

— Iar după ce dispeceratul îți confirmă primirea raportului, adăugă el în silă, zici că mai stai o

Dacă mașina unui echipaj pleca de pe loc fără să contacteze dispeceratul, se declanșa o alertă. Dacă agentul nu spunea cuvintele corecte, la fel. Simplu și ingenios.

Mintea îi funcționa la viteză maximă, căutând punctele slabe ale planului său, inventând scenarii. își drese glasul, încercând să imite vocea dogită a polițistului, dar nu prea îi reuși. Va trebui să se prefacă bolnav.

— Cum o cheamă pe soția ta? Avea nevoie de câteva detalii personale, ceva de care să se poată folosi la nevoie.

— Angela, răspunse polițistul. E mai înaltă ca mine și e blondă.

Polițistul îndesa cuvintele unul după altul, oferind detalii nesolicitate. Transpira, iar vocea îi tremura.

Serghei îi palpă buzunarele până găsi ce căuta: telefonul mobil. îl porni, constatând că nu dispune de un cod de blocare.

— Cum spuneai că o cheamă, Angela? Ești sigur că nu le confunzi? spuse el, ciocănind cu unghia în ecranul aparatului. Cel mai apelat număr îi aparținea cuiva pe nume Carmen.

Polițistul îl privi fioros.

— S-o lași în pace pe soția mea! N-ai tu treabă cu ea!

WhatsApp se afla printre aplicațiile existente în acel telefon mobil. Serghei îl deschise. Ultimul mesaj, adresat lui Carmen Voiculeț, întreba: *Vrei să cumpăr ceva în drum spre casă?* Continuă să deruleze printre

tea inamicului, era un gest care merita respect. închise telefonul și i-1 puse înapoi în buzunar polițistului. Ca să-i obțină cooperarea necondiționată, ar fi putut să-1 amenințe că-i va ucide soția, dar fie și numai simplul gând îl umplea de greață. Luă un prosop de pe calorifer, iar dintr-un sertar, un ghem de sfoară.

— îmi pare rău, dar va trebui să fac asta, spuse el. Nu vreau ca după ce ies pe ușă să te apuci să strigi după ajutor. Deschide gura!

Polițistul se execută fără să crâcnească. în mai puțin de un minut, un căluș improvizat îl împiedica să scoată orice sunet mai puternic decât un geamăt, permițându-i în același timp să respire în voie.

Serghei îi inspectă legăturile și cătușele, declarându-se mulțumit. Victor Voiculeț urma să aibă în zilele următoare ceva dureri de maxilar din cauza prosopului pe care i-1 băgase în gură, dar nimic mai mult de atât. Se asigură că drumul e liber, apoi ieși din casă. în urma lui, polițistul așteptă câteva minute, apoi începu să lovească cu talpa bocancului în aragaz, făcând câteva oale și tigăi să se atingă între ele. înfundat, zgomotul abia dacă răzbătea dincolo de ușa apartamentului.

Serghei deschise portiera și se urcă în mașină. înăuntru plutea un miros acru de fum de țigară. Banchetele din spate erau arse, iar pe jos zăceau mucuri strivite cu piciorul. Bărbații în uniforme de camuflaj se distraseră cum putuseră mai bine până ajunseseră la destinatie.

— Aici echipajul nouăzeci și doi, spuse el. Vocea îi sună fon- făită, ca a unui bolnav de gripă. Confirm că nu se înregistrează incidente la adresă.

— Tu ești Voicule? se auzi un glas de bărbat în difuzor. Ce dracu ai pățit de te auzi așa de înfundat?

Serghei își lipi microfonul de obraz și își trase demonstrativ nasul.

— Habar n-am, mormăi el necooperant. Oi fi dormit fără cipilică, desculț și cu ușa de la șifonier deschisă.

Urmă o pauză cu o secundă mai lungă decât ar fi trebuit.

— O fi tras Angela plapuma de pe tine și te-a lăsat să dormi cu genunchii la gură, oferi dispecerul pe un ton de conversație banală, de băieți care schimbă impresii în vestiar ca să mai treacă timpul.

Serghei rămase cu degetul în aer, pipăind butonul microfonului. Potriveala era prea mare ca să fie o simplă coincidență. *Cine o fi Angela? Amanta, fosta soție, colega de la arhivă?* închise ochii, rememorând fotografia pe care o văzuse în telefonul polițistului. Sprâncenele femeii aveau aceeași nuanță de culoare cu părul, ceea ce reducea probabilitatea ca ea să fi fost vopsită.

— Carmen? fonfăi printre dinți pentru a accentua senzația de om bolnav. Ai uitat că-i blondă din născare? Aștia-s neam de suedezi. Se trag din pinguini și foci. De plapumă n-au nevoie pentru că habar n-au ce-i ăla frig. Și fără să-i dea timp dispecerului să spună ceva, adăugă: Vezi că mai stau

Serghei studie sistemul de comunicații al mașinii; era similar cu cel al autovehiculelor militare. Exista o bandă comună, disponibilă tuturor, și una privată. Apăsă pe un buton marcat cu o cheie. Computerul de bord contactă sediul, îi transmise parola prin intermediul căreia urma să fie criptată întreaga conversație, apoi rămase în așteptare. în bord se aprinse o lumină verde. Legătura fusese realizată.

— Cu cine vorbesc? răsună în difuzoare.

Serghei își îndreptă spatele, lăsând anii lungi de armată să preia conducerea. Mintea i se întoarse în trecut, pe vremea când era doar un simplu soldat. Cuvintele îi veniră de la sine pe buze:

— Agent principal Voicu Voiculeț! La ordinele dumneavoastră! rosti răspicat.

De partea cealaltă a convorbirii, Varujan clipi plăcut impresionat. în glasul agentului aflat pe teren se simțea o disciplină pe care n-o întâlnise la niciunul dintre ceilalți polițiști.

— Aș vrea să vorbesc cu unul dintre soldați, spuse el. Care-i mai aproape de tine?

O parte importantă din formarea lui Serghei ca agent secret o constituiseră tacticile de dezinformare. Scoate o parte de adevăr la iveală - cea despre care nu vrei să se afle - apoi prefă-te că faci tot ce îți stă în putere pentru a proteja minciuna rămasă, iar toată lumea se va repezi s-o creadă pe cea din urmă. Era doar o chestiune de sincronizare a pașilor.

Serghei reluă manevra, de data asta având grijă să respire aproape de microfon.

— Ce se întâmplă, nouăzeci și doi? Ți-am pus o întrebare. Răspunde-mi! se răsti iritat Varujan.

Serghei deschise microfonul, își drese vocea, numără până la cinci, apoi mormăi încurcat:

— Lipsesc pentru moment. Nu este niciunul prin apropiere...

— Dar unde mama dracului sunt? explodă Varujan.

— Sus...

— Sus? Sus, unde?!

— Nu știu exact. Mi-au zis să-i aștept în mașină până se întorc...

Varujan strânse în pumn microfonul și trase aer în piept.

— Agent Voiculeț, dacă nu vrei să-ți petreci noaptea în arestul secției, te sfătuiesc să vorbești. Unde s-au dus soldații?

Din nou, Serghei deschise microfonul, lăsând să treacă secunde lungi până să vorbească.

— Nu sunt sigur, dar cred că era vorba despre o domnișoară, o iubire neîmpărtășită a unuia dintre ei. Pentru a oferi veridicitate spuselor lui, adăugă: Nu Sandu, celălalt. Ala subțire ca un arac de viță de vie și negricios la mutră. Până să ajungem aici, ne-a tot spus cum... Serghei își lăsă vocea să i se transforme într-un murmur neinteligibil.

— Cum, ce? răcni Varujan.

— Cum rămânea el ca prostul, cu măciuca întărită, visând la bucile domnișoarei. Zicea că, uite, a venit în sfârșit și vremea vieții... turul dintr-o răsuflare

văzuse nevoit să apeleze la indivizi cu un trecut nu tocmai alb. Negriciosul despre care-i spunea polițistul avea la dosar mai multe plângeri pentru violență domestică și tentativă de viol.

— De cât timp au plecat? oftă el.

Serghei făcu un calcul rapid cât durase totul.

— Cam de un sfert de oră, spuse el moale, lungind cuvintele.

Varujan înjură cu glas tare. Să-l trimită pe polițist după oamenii lui ar fi însemnat să piardă un timp pe care nu-1 avea, iar un alt echipaj cu mașină nu mai exista în zonă.

— Uite cum facem, spuse el. Iți dau o adresă unde locuiește un suspect. O suspectă, mai bine zis. O arestezi, apoi o aduci la sediu. De soldați am să mă ocup personal când au să se întoarcă. Ai înțeles?

— Da, să trăi ți! Arestez persoana suspectă și o aduc Ia sediu! confirmă Serghei, disciplina cazonă întorcându-i-se în voce.

— în ordine, spuse obosit Varujan, înmânându-i microfonul dispecerului.

— Suspectul se numește Elena Skutnik, iar adresa este strada Surorilor, numărul...

Serghei simți cum se crispează până în vârful degetelor de la picioare. Skutnik nu era un nume simplu de uitat. Când îl auzise prima dată, îl asociase cu Sputnik, numele primului satelit artificial din istorie. Purtătoarea lui nu putea fi nimeni alta decât prietena Iui Horia Ghezzo, hacker-ul către casa

Acționa butonul microfonului, reducând la tăcere tirada dispecerului. Avea nevoie de câteva clipe să-și pună gândurile în ordine.

— Te-am auzit cu întreruperi. Poți să mai zici o dată?

Dispecerul îl întrebă dacă absența cipilicii îi provocase și otită, apoi repetă adresa. Serghei o scrise într-un bloc notes montat lângă volan tocmai în acest scop. Strada îi era cunoscută. Se găsea la cel mult doi kilometri de locul unde se afla în momentul acela.

Porni motorul, îndepărtându-se încet de bordură. înainte să apeleze la serviciile lor, îi studiase pe Antonimi vreme de câteva luni. Făcea parte din regulile jocului. Nu încredințezi unor amatori secrete care ar putea să facă de rușine o națiune întreagă. Ghezzo și Elena făceau un cuplu ciudat. El, delicat și cu figură de intelectual, era forța motrice a grupului. Ea, eminența cenușie din spatele puterii, părea a fi omul cu idei. S-o atragă de partea lor ar fi constituit o șansă nesperată. Pentru Ghezzo oricum nu se mai putea face nimic. Dacă numele lui apăruse în contextul unei acțiuni aflate în desfășurare, era ca și pierdut. Acceleră progresiv, îndreptându-se către adresa ce-i fusese indicată.

Varujan rămase o vreme pe loc, urmărind peste umărul dispecerului deplasarea pe hartă a mașinii de poliție. Abia când aceasta ajunse aproape de destinație, se hotărî să plece. Aceeași senzație ca în

Capitolul 7

Mașina de poliție în care se afla Serghei înainta pe strada mărginită de case ridicate ori renovate după Revoluția din Decembrie '89 de proaspeții îmbogățiți ai acelor timpuri. Grădinile mari ce se întrezăreau în spatele porților din fier forjat erau dotate cu chioșcuri de vară, terenuri de tenis ori piscine de dimensiuni impresionante.

Serghei încetini în dreptul unui magazin amenajat la parterul uneia dintre vile. Casa Elenei Skutnik se afla la câteva zeci de metri mai încolo. Din cercetările discrete pe care oamenii ambasadei le făcuseră, știa că există o poartă care dădea în grădina casei vecine. Ca să fie sigur că femeia n-avea să fugă pe acolo atunci când avea să-i sune la ușă, trebuia să-și facă rost de câteva accesorii.

Pătrunse în magazin, dând ușa de perete:

— Bună ziua, spuse el fluturând legitimația pe care i-o luase polițistului. Agent Voicu Voiculeț, brigada de antiterorism.

Proprietarul magazinului, un bărbat trecut de șaizeci de ani, mărunt de statură, cu o mustață stufoasă și păr rar, îi ieși în întâmpinare:

— Bună dimineața, cu ce vă pot fi de folos? bâigui

— îngrășăminte de grădină țineți? M-ar interesa în special niște nitrat de amoniu.

Proprietarul ciuli urechile. Stagiul militar și-l făcuse într-o unitate de geniști. Substanța de care îl întrebase polițistul în haine civile era un ingredient de bază în explozibilii artizanali. Potriveala era prea mare pentru a fi o simplă coincidență.

— îmi pare rău că nu v-am reținut numele domnule..., începu el.

— Voiculeț, îi tăie vorba Serghei.

— Așa, da, Voiculeț, se înclină plin de solicitudine proprietarul. îmi pare rău, dar nu comercializăm în magazinul nostru substanțe potențial periculoase.

— Periculoase, spuneți? rosti Serghei fără să-l privească. Tonul lui flegmatic, dezinteresat, lăsa să se întrevadă o poveste străvezie, însăilată pe loc. Am nevoie pentru un mandarin japonez pe care îl țin în ghiveci. De ceva vreme îi tot cad frunzele. M-am gândit că nu i-ar strica câteva linguri de îngrășământ. Ați spus „periculos". Credeți că în loc să-i facă bine ar putea să-i dăuneze?

Proprietarul puse cârpa de o parte și își șterse palmele de napron. Fiul lui cel mare tocmai se întorsese de la Paris, unde fusese plecat la studii, cu o bursă. înainte să-și desfacă bagajele, să mănânce ori să-și salute familia, Paul s-a dus direct în camera lui, a întins pe podea un covor pe care îl adusese cu sine și a început să se roage cuprins de beatitudine către Mecca. Din cauza lui se afla polițistul acolo?

— Ați spus că sunteți de la antitero, bolborosi el.

Ori a fumigenelor, oftă Serghei în sinea lui. în magazinul pirpiriului nu se găsea nimic care i-ar fi putut fi de folos. Când o întâlnise pe Elena Skutnik, rămăsese cu impresia unei femei care s-ar fi simțit la ea acasă în Vestul Sălbatic ori în vreo așezare pierdută printre troienele Siberiei. Agresivă și directă până la limita impoliteții, mai mult ca sigur că ținea cel puțin o armă în casă. Pentru a o prinde pe picior greșit trebuia să simuleze un asalt al forțelor de ordine. Să-i sune pur și simplu la poartă într-un moment în care în oraș fusese instituită legea marțială ar fi însemnat să riște să-i scape printre degete.

Mormăi ceva neinteligibil și începu să se îndrepte către ieșire când privirea i se opri pe cutia de table înnegrită de trecerea timpului, ce se ițea din spatele tejghelei. După cum arăta, fusese produsă în perioada comunistă. Dacă și piesele dinăuntru aveau aceeași vârstă, tocmai găsise ceea ce îi trebuia.

— Pot să mă uit puțin? spuse el întinzând mâna.

Proprietarul luă cutia și i-o întinse:

— Vă place să jucați? bălmăji el tâmp.

— Uneori, atunci când am timp, spuse Serghei, apoi își aminti de obiceiul românesc și adăugă: Tablele merg de minune cu o bere rece și niște mici cu mușchi.

Chipul proprietarului se lumină.

— Si asa nu sunt cine știe ce clienti! Scot două sticle de la « » 1 •

— Fiți amabil, spuse el, tonul de comandă al vocii contrazicând invitația politicoasă, credeți că v-ați putea despărți de câteva dintre aceste piese? îmi sunt necesare în misiunea care mi-a fost încredințată. Scoase din buzunar o bancnotă de o sută de lei și o puse pe tejghea alături de cutia din lemn: Vă rog.

Cu ochii la bani, proprietarul bâțâi din cap, fericit că-i poate face un favor polițistului cu ochi iscoditori, prea iscoditori pentru gustul lui:

— Desigur, desigur, puteți să le luați pe toate! O să-mi cumpăr eu altele noi.

Serghei îi mulțumi cu o înclinare cazonă a bărbiei.

— Și aș mai dori una dintre rolele acelea de scotch, o folie de aluminiu și două cutii de chibrituri, spuse el îndesând câteva piese în buzunarele jachetei.

Proprietarul îi puse într-o pungă de plastic obiectele cerute și i le întinse. Serghei mulțumi și ieși afară. în drum, luă cu sine bucata de bordură pe care proprietarul o folosea în timpul verii pentru a ține poarta deschisă, apoi se urcă în mașină și demară cu viteză redusă. Când consideră că s-a îndepărtat suficient, opri în spatele unui automobil acoperit de zăpadă. Lipit de sticla ferestrei magazinului, proprietarul privea ușurat în urma lui.

Serghei luă una dintre piesele jocului de table, apoi îi alătură câteva bețe de chibrit în așa fel încât măciuliile să intre în contact cu plasticul. înveli ansamblul în folie de aluminiu, înfășură cu scotch,

apoi trase de centura de siguranță, asigurându-se că mecanismul de blocare funcționează. Zidul care înconjura proprietatea era prea înalt pentru a fi escaladat. Poarta cu înfloriturii ornamentale reprezenta singura modalitate de a pătrunde înăuntru.

Serghei își trase cât putu de mult scaunul în spate, apoi călcă fără milă pedala de accelerație. Cauciucurile mușcară furioase din zăpada bătătorită, transformând mașina de poliție într-un veritabil berbec de asalt. Poarta prinse a se mări, năpustindu-se în întâmpinarea lui. încă puțin!

Serghei intui pericolul cu o fracțiune de secundă înainte ca el să se petreacă. Apucă frâna de mână, dar nu o acționă, lăsând mașina să intre în plină viteză pe porțiunea de gheață ce sclipea sub zăpadă. Când roata din față începu să patineze, trase de volan în direcție inversă, acționă frâna de mână, apoi o eliberă imediat înapoi. Mașina alunecă în lateral, apoi se re- dresă, continuându-și drumul.

Poarta se prăbuși cu zgomot, smulsă din balamalele ei. în interiorul mașinii, airbag-urile plesniră precum floricelele de porumb. Serghei apăsă pedala de frână cu toată talpa, oprind automobilul la mai puțin de un metru de scările ce duceau la intrarea în casă. Pe pipăite, se eliberă din centura de siguranță și își croi drum afară. Pieptul îl durea și abia putea să respire, iar fata și-o simțea umflată în

15 /tniiraftca, npMdvpoKÎ = Mișcă, imbecilule!

16 Co/waT, KOTopbifi ocraHouirrcji — MepTnbiu co/i4aT = Soldatul care se oprește este un soldat mort!

Ușa vilei se materializa dinaintea lui. Prin jachetă, Serghei se asigură că pistolul se afla în tocul de umăr, apoi începu să izbească cu piciorul în ușă:

— Elena Skutnik, știm că ești înăutru! urlă el. Nu face pe deșteaptă dacă ți-e dragă viața și ieși afară cu mâinile la vedere. Avem ordin să tragem în plin!

Fără să aștepte vreun răspuns, Serghei apucă bucata de bordură și o aruncă cu toată puterea printr-una dintre ferestre. Sticla se dezintegră, lăsând să se vadă interiorul unei camere de zi. Una după alta, aruncă înăuntru fumigenele artizanale, apoi o luă la fugă către ieșirea care dădea în grădina din spate. Plămânii îi ardeau, trimițându-i junghiuri de foc în creier. Fără energia pe care i-o dăduse unitatea de regenerare a lui Nathaniel n-ar fi avut nicio șansă de reușită. Aceea era o misiune pentru un bărbat în floarea vârstei, nu pentru unul trecut de anii pensionării!

Ușa se deschise de o palmă. Serghei continuă să alerge de-a lungul peretelui cu pași de pisică. O mână strângând un revolver cu țeava scurtă își făcu apariția prin deschizătură, cercetând perimetrul. Serghei o aștepta pe femeie să pășească, apoi o lovi peste încheietură.

Elena Skutnik gemu de durere, lăsând revolverul să-i scape. Degetele n-o mai ascultau. Precisă, lovitura lui Serghei îi afectase nervii motori, incapacitându-i temporar abilitatea de a-și folosi mâna dreaptă.

— îmi pare rău pentru disconfortul creat. Continuă

— Grăbește-te, spuse el. Cu puțin noroc, poate ajungem la Horia înaintea polițiștilor, dar trebuie să ne grăbim.

Nu era adevărat. Dacă oamenii lui Adam porniseră pe urmele celorlalți membri, însemna că liderul grupului fusese arestat deja, dar avea nevoie ca Elena să coopereze. Cu cât părăseau mai repede zona, cu atât scădea riscul de a fi capturați. Poarta dărâmată și trâmba de fum care ieșea prin fereastra casei îi făcuse deja pe vecini să anunțe organele de ordine.

Auzind numele iubitului ei, Elena își reveni din starea de șoc.

— Domnule Mîșkin, dumneavoastră sunteți? întrebă ea cu glas nesigur. Chipul bărbatului îmbrăcat în pardesiu și fes aducea vag cu cel al rusului care apelase de câteva ori la serviciile lor, teroristul din cauza căruia fusese instituită starea de urgență în București.

— Da, spuse Serghei, făcându-i semn femeii să se grăbească. Unde ți-e mașina?

— în garaj, spuse ea, urnindu-se cu greutate din loc.

Serghei înjură printre dinți. Treabă de amatori. La ce era bună o rută de salvare în lipsa unui mijloc de locomoție corespunzător?

Un strat gros de omăt acoperea grădina casei învecinate. Serghei dădu să se răstească la Elena

17 rioAnan xona = cur complet!

însemna doar un singur lucru: pericol de moarte! îl ocoli grăbită, îndreptându-se către casa vecinilor ei. Ca să-și poată ajuta prietenii, trebuia să rămână cu orice preț în libertate.

— Unde l-au dus pe Horia? întrebă ea fără să privească în spate.

Serghei nu se putu opri să nu zâmbească. Formulându-și în felul acela întrebarea, tânăra încerca să-și verifice bănuiala care îi încolțise în minte.

— Nu știu, spuse el străduindu-se să nu rămână în urmă. Durerea din piept se intensifica pe măsură ce trecea timpul. Impactul cu poarta din fier forjat îl lăsase cu cel puțin o coastă fisurată.

Elena se opri, întorcându-se furioasă către el:

— Dar l-au ridicat, nu-i așa? strigă ea.

Serghei strânse crosa pistolului, dar nu-1 scoase la vedere. Să amenințe o femeie cu arma îl umplea de silă. în locul Elenei ar fi putut fi Natalia, Marina ori Aurelia. Amintirea neobositei doamne profesoare îi aduse un zâmbet involuntar pe buze.

— Probabil, oftă el. E mult de povestit, iar timpul nu ține cu noi. *Oare a câta oară aud această expresie în ultimele douăzeci și patru de ore?*

Elena privi în sufletul ei, la cufărul în care își întemnițase groaza ce o cuprinsese când văzuse comunicatul de la televizor. Pentru o clipă, doar pentru una singură, avea nevoie să se lase cuprinsă de ea. Umerii i se năruită, iar un suspin prelung îi sfâșie pieptul. Lacrimile porniră grele, croindu-și

își încrucișa genunchii și își cuprinse trupul firav într-o îmbrățișare de copil maltratat. Ghetele ude, mușchii încordați, și poziția inconfortabilă, îi transformară vorbele în dârdâituri abia inteligibile:

— încotro? șopti ea, compunându-și o privire goală de conținut.

— Acasă la Horia. Mi-am dat întâlnire cu niște prieteni acolo.

Elena se urni cu greutate din loc. Mergea împleticit, cu bărbia în piept, simulând un hohot de plâns continuu. Haita ei era în pericol. Trebuia să-și scoată prietenii din ghearele autorităților. Avea nevoie de ei, de senzația de întreg pe care doar prezența lor putea să i-o ofere, mai tare decât avea nevoie să respire. Nu va lăsa pe nimeni și nimic să-i stea în cale. într-un fel sau altul, știa că o să-i elibereze. Mai rămânea să vadă cum.

— Ai dreptate, ne trebuie o mașină, spuse ea continuând să înainteze înverșunată prin zăpadă. Are vecinul una. O s-o luăm pe a lui.

Serghei pomi pe urmele ei.

— O să-l rogi frumos să ți-o împrumute? întrebă el pe un ton dinadins zeflemitor. Era o inflexiune în vocea femeii care îl tulbura. O întâlnise la toți sociopații ajunși în posturi în care îi puteau chinui fără teamă pe cei ajunși în puterea lor. Gardieni de închisoare, milițieni zeloși, comandanți sadici de pluton, ofițeri Stasi și KGB ale căror fapte ar fi îngrozit gestapo- viști cu experiență. Trebuia să afle cu cine

tu s-o faci, poți să-mi dai mie pistolul. Oricum nu mi-a plăcut niciodată individul. Un mârlan și un parvenit căruia îi place să dea petreceri doar ca să se poată lăuda cu ce și-a mai cumpărat pe la vreo licitație sau alta.

Serghei se asigură că piedica pistolului este ridicată. Dinspre femeia măruntă de statură se ridica un val de furie rece, periculoasă ca o lamă de ras mânjită cu sânge infectat.

☆ -A A-

Casa lui Horia Ghezzo era o vilă discretă, situată pe una dintre străzile din spatele Bisericii Anglicane. Grădina, o fâșie îngustă de pământ, lăsa să se vadă o atenție pentru detalii vecină cu obsesia. Ghivecele îngropate în pământ aveau toate aceeași înălțime, plăcuța cu numele străzii fusese prinsă folosind o nivelă, iar cei doi pomi fructiferi, un cais și un măr, fuseseră tunși astfel încât coroanele crengilor lor să formeze două sfere aproape perfecte. Pe acoperiș, ancorat într-un sistem de prindere care ar fi putut susține la fel de bine și un tanc, fusese amplasat un panou de celule fotovoltaice care, într-o zi însorită, furniza mare parte din energia consumată în casă.

Varujan inspectă din reflex terenul. Zăpada din fața casei era neatinsă. Nimeni nu ieșise. Nimeni nu intrase de când se oprise ninsoarea.

— Ne trebuie un plan, spuse el. Mi-e teamă că dacă îi sunăm la ușă, individul o să distrugă

treaba, nu mai aude o săptămână. Când o să intrăm peste el, o să-l găsim mult prea ocupat să se lovească de pereți ca să-i mai ardă să distrugă vreun material.

Varujan scutură din cap. La același lucru se gândise și el, însă avea nevoie de șeful Antonimilor în deplinătatea facultăților lui mentale, apt pentru a-i răspunde la întrebări. Incapa- citat nu-i era de nici un folos.

Vizavi de locul unde opriseră mașina era o casă care deborda de bunăstare. Stilul vetust, cu risipă de detalii arhitecturale, contrasta flagrant cu ferestrele transformate în oglinzi de folia aurie de protecție care acoperea sticla.

— Cred că vom cere ajutorul unui vecin, spuse Varujan. Se dădu jos din mașină, făcându-le semn polițiștilor să-1 urmeze.

— Nu cred că vom avea cine știe ce succes, spuse polițistul cărunt. Asta e o zonă de oameni cu bani. în astfel de locuri, proprietarii abia se cunosc între ei. Nu cred că o să ne fie de vreun ajutor să-l rugăm pe unul dintre ei.

Parcate la bordură se aflau două mașini, un Mercedes și un Bentley. Ambele fuseseră curățate de zăpadă.

— Nu și dacă este vorba de o vecină, spuse printre dinți Varujan. Pe chip îi stăruia o expresie sumbră, de om hotărât să facă tot ceea ce trebuia să facă pentru a-și atinge misiunea.

Traversă strada și deschise poarta casei. Spre

dență, ar fi părut nepotrivite chiar ca parte a unui machiaj de seară. Pantaloni drepți și pantofi cu tocul înalt îi completau vestimentația.

— Bună ziua, spuse Varujan. Numele meu e Varujan Stâncă și sunt coordonatorul militar al stării de urgență instituită în București ca urmare a amenințării teroriste. Cum probabil știți deja, ne aflăm pe urmele unor infractori care intenționează să construiască o bombă nucleară pe teritoriul României.

Femeia își puse mâinile în șolduri:

— Așa, și?

— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a-1 putea prinde pe unul dintre ei. Vă rog să vă îmbrăcați corespunzător pentru vremea de afară. Vom face împreună o scurtă plimbare.

Femeia se sprijini furioasă de tocul ușii cu o mână, cu cealaltă gesticulând vehement:

— Da' știți că aveți tupeu?! Nu știu despre ce teroriști vorbiți. Aici e casă de oameni cinstiți, cu prieteni acolo unde trebuie. Habar n-am cine sunteți și nici nu mă interesează! Hai, valea, cântați la altă masă. N-am mărunt și nici dispoziție să mă plimb!

Apucă de ușă, gata s-o trântească cu putere. Varujan făcu un pas, bocancul lui zădărnicind intenția femeii.

— Ia proteza, că ți-o rup! se stropși ea arțăgoasă. Varujan se simți învăluit de un puternic miros de alcool.

vede un măcelar care evaluează un animal înainte să-l cumpere.

— Nu ține. E prea frig. Veniți mai la primăvară. Să se mai dezgheațe strada!

Varujan împinse scurt cu umărul în ușă și păși peste prag. Polițiștii se grăbiră să-l urmeze.

— Cum îți permiți, mă, săracule, să intri peste mine în casă? Păi tu știi cine-i soțul meu? Un telefon trebuie Nelu să dea și ați zburat cu toții din funcțiile voastre de căprari prăpădiți. Ia zi, cum te cheamă în buletin pe tine și pe maimuțele astea două? Ca să știu despre cine să-i zic lu' al meu să facă reclamație la Guvern.

Varujan trase aer în piept, forțându-și nervii să i se supună. Furia e cel mai mare inamic al comandantului care vrea să-și ducă la bun sfârșit misiunea ce i-a fost încredințată. Un dos de palmă peste față, un genunchi în stomac, niște vorbe scrâșnite lângă ureche, i-ar fi câștigat pe loc cooperarea, dar, de ce s-o chinuie pe femeie când și-o putea lua drept aliat? Finețea fusese ceea ce-i lipsise ofițerului irakian pentru a-l face să vorbească.

— Stimată doamnă, nu am fi apelat la dumneavoastră dacă n-am fi știut că o putem face, spuse el coborându-și conspirativ vocea. Avem și noi, vă imaginați, sursele noastre. Credem că vecinul dumneavoastră, cel care are casa pe colț, este în cârdășie cu teroriștii. Ca să nu distrugă dovezile pe care, sunt sigur că v-ați și gândit deja că le are ascunse în casă. avem nevoie să-i bată cineva

Păi în cutia aia de pantofi nu mi-aș pune nici măcar poșeta! Și să mai zică careva că-i vreo sfârâială să ai casă-n buricu' târgului când ai asemenea gioarse de vecini. Te ia cu sfârșeală de la stomac când îi vezi așa de coate-goale!

Varujan o privi fără să spună nimic. Expresia îi era sobră. Neprimind răspuns la invitația la bârfă, femeia se întoarse la informația pe care tocmai o primise:

— Cine ar fi zis, dom'le, că scoverga aia de bărbat poate fi un terorist? Dădu să spună ceva, apoi realiză gravitatea situației și se albi la față: E la el în casă bomba? Vere, da' ce panaramă de treabă! Află că nu mai stau o secundă aici! 11 sun pe Nelu, îmi iau hainele, bijuteriile, Mercedesul, și mă duc blană la ai mei în Domnești! Dacă o fi să bubuie, n-ajunge explozia până acolo, nu-i așa? se milogi ea pe un ton rugător.

— Doamnă, pentru liniștea dumneavoastră - și absolut confidențial - materialul radioactiv a părăsit deja țara. Ultima dată era în Bulgaria, în drum către Grecia.

— Vere, dar asta-i mai ceva ca în filme! spuse femeia. își plesni mâinile între ele. Scoase capul și privi hoțește către casa de peste stradă. Zici că vrei să-l scoatem pe marțafoi la raport fără să se prindă că-i sună garda la ușă?

Varujan își păstră aerul sever.

— întocmai.

Femeia se uită la cei doi polițiști și strâmbă din nas la vederea vestelor inscripționate.

Polițiștii văzură aprobarea în privirea șefului lor și rămaseră pe loc.

— Dați-vă jos bocancii și așteptați în bucătărie, se răsti ea. Găsiți în termos cafea proaspătă. Zahăr, dacă vă trebuie, e în cutia cu albinuțe de lângă.

își puse o scurtă din piele care abia îi ajungea până la buric, o pereche de ghete din lac și deschise ușa. Pe când se pregătea să iasă, ochii îi căzură pe o cutie din carton sprijinită de pantofar, iar în ochi i se aprinse flacăra unei idei.

— Vere, cred că te-ai scăpat în cristelniță la botez, râse ea. Norocul tău că ieri veni curierul cu niște outfit-uri de mi le-am comandat în State. O să-l facem pe marțafoi să creadă că a greșit prostovanul adresa.

Luă din cuier o șapcă inscripționată cu emblema unui club de iahting din Miami și i-o întinse lui Varujan:

— Dă jos căciula aia de tataie Gogu și pune-o p'asta. Nu-i ea ce trebuie, dar să sperăm că nu se prinde marțafoiul. Că vorba aia, la lumânare, toanta-i floare. La fel și când te uiți prin vizor.

Varujan luă șapca, dar nu și-o puse.

— Explicați-mi, vă rog, cum vă gândiți să procedăm.

Femeia reveni la atitudinea de precupeață cu mâinile în șolduri:

— Da' ce-i atât de explicat, vere? O să-1 facem pe marțafoi să creadă că a venit la mine un colet care trebuia să ajungă la el. Zi-i că scrie numele lui pe cutie și o să-ți deschidă ușa mai repede ca fata mare

Femeia scutură din cap și pufni în râs:

— Ce-ți mai umblă și ție mintea, vere! Că nu degeaba te-ai făcut gardist. Ai dreptate, când vine vorba de femei, niciodată nu știi când și-au mai comandat ceva, o țoală ori vreo bijuterie mai cu dichis care nu se găsește pe la noi. Bravo! Acu' ia de te proptește în cutia aia și hai să mergem. Scoate burta în față, să creadă târtanul că e greu pachetul!

Varujan își puse șapca, apoi luă cutia și făcu câțiva pași de probă.

— Mai crăcănat, vere, mai crăcănat! îl apostrofă femeia. Și mai pe călcâie. Douăj' de kile să creadă lumea că cari acolo! Ascultă la mine și n-o să-ți pară rău. Bag mâna în foc că marța- foiul o să se grăbească când o să te vadă așa împovărat și n-o să mai fie atent la mutra ta de curcan înțolit în haine de stradă.

Varujan prinse de părțile laterale ale cutiei de parcă ar fi fost plină ochi cu nisip. Femeia aprobă zgomotos și împreună ieșiră din casă.

De partea cealaltă a ușii, Horia Ghezzo atinse în grabă comenzile unui monitor miniatural, mărind pe rând chipurile celor doi musafiri nepoftiți. Impertinentă prin insistența ei, soneria zbârnâi din nou, izgonind liniștea casei cu sunetul ei enervant.

— Vecine, crez că ai un colet, se auzi în difuzor vocea femeii. La adresă văd că e trecut numărul meu, da' la expeditor am impresia că apari tu.

Horia își trecu mâna peste bărbie cu un gest

rând cu un june tomnatic recunoscut pentru afacerile lui cu carburanți destinati armatei.

* I

Soneria se auzi din nou.

Horia ezita să deschidă ușa. Ce motiv avusese femeia să vină în persoană împreună cu curierul? După mersul aferat cu care se dădea jos din mașina ei mare cât un autobuz, și după nasul pe care și-l ținea mereu pe sus, nu părea genul tocmai altruist. Vremea de afară ar fi fost suficientă pentru a ține în casă persoane mai dispuse la sacrificiu decât vecina lui.

Femeia se dădu mai aproape de Varujan, prefăcându-se că citește de pe cutie:

— Zice așa: Retur - Asociația Salvați Copiii. Ordonator: Elena Skutnik. După cum sună când o scuturi, și după cât de grea e sărăcia de cutie, cred că e ceva din tablă înăuntru.

Horia se trezi că zâmbește. Opri monitorul și deschise ușa. Părea că una dintre acțiunile caritabile ale Elenei, cel mai probabil niște jocuri de construit destinate unei case de copii, eșuase din cauza neglijenței vreunui lucrător de la Poștă.

Bărbatul săltă cutia în brațe ca și cum ar fi stat să-i rupă mâinile și i-o întinse:

— Ai grijă, prietene, că zici că-i plină cu cărămizi. M-a rupt de spate!

Imediat ce întinse brațele pentru a lua coletul, Horia văzu șapca așa-zisului curier și înțelese

toată lumea. Tot ce vrem de la tine sunt câteva informații. Ai înțeles?

Deși înarmat și mult mai solid, pe Varujan îl încercă un sentiment de teamă obscură. în locul expresiei terifiate care se aștepta s-o întâlnească pe chipul cu trăsături fine ale lui Horia, găsi un zâmbet luminos, de om împăcat cu sine însuși. Dacă ar fi privit peste umăr, ar fi văzut o femeie într-o pereche de ghete ude, însoțită de un bărbat în vârstă ai cărui ochi i s-ar fi părut, din nou, cunoscuți de undeva.

Rusul! gândi Horia, iar pentru o fracțiune infinitezimală de secundă între el și Serghei se stabili un tunel de comunicare aproape telepatic:

Nu lăsa să i se întâmple ceva! Ai grijă de ea! Eu am să-i țin pe loc cât am să pot de mult.

Serghei încuviință scurt și-i trecu un braț pe după umeri Elenei, obligând-o să pună distanță între ea și primejdia ce-i înhățase iubitul.

Horia îl bătu calm, vag amuzat, pe Varujan peste mâna cu care îl ținea de gât:

— De ce nu ați spus așa de la început? Cred că sunt oarecum priceput în acest domeniu. Comerțul cu informații este modul cu care îmi câștig existența. Dacă dispuneți de fondurile necesare, orice este de vânzare.

Varujan se uită la polițistul cu cicatrice și-i făcu semn să se ocupe de blondă.

— Vă rog să mă însoțiți. Am să vă conduc acasă, spuse acesta indicându-i discret femeii poarta.

Ea îi sunase la poartă, făcându-l să cadă în laț. Iar ei ce făceau? In loc s-o invite să asiste la interogatoriu - așa cum ar fi fost corect să facă! - o trimiteau acasă ca pe ultima curvă proastă. Cum doar pe vecinul ei putea să-și verse în siguranță furia, dădu un șut cutiei și începu să zbiere:

— Ești pe mă-ta! Ești un nimic, un zero! Un marțafoi cu o mașină de toată jena, și un terorist mârșav, asta ești!

Horia își aranjă gulerul bluzei de trening, mânecile, apoi continuă imperturbabil:

— Unele informații, le mai dăm uneori și pe gratis. Cum ar fi, de exemplu, că soțul doamnei Filomena întreține relații sexuale regulate cu o anumită Viorica Vulpescu, cunoscută în branșă și sub pseudonimul de DubluVe, un mic tribut adus modului unic în care dumneaei știe să se desfacă privirii camerelor video de înaltă rezoluție. Un spectacol în sine, vă asigur. Dacă vă interesează, vă pot da adresa.

Femeia icni ca lovită în stomac. Preț de câteva clipe, căută cu asiduitate minciuna în ochii lui Horia. Când nu o găsi, slobozi un răget și traversă în fugă strada.

— îmi pare că toate imunitățile parlamentare din lume n-au să-l scutească azi pe domnul Pătrulescu de la o anchetă în toată regula, concluzionă Horia cu un aer pretins filozofic, apoi schiță un gest de invitație: Ziceați ceva despre niște informații despre care presupun că nu se află în cartea de telefon și nici pe siteul Ministerului de Finanțe

Varujan îl studie cu un aer posac.

— Mă tem că nu înțeleg despre ce este vorba, mormăi el neprietenos.

— Un fapt nu tocmai bărbătesc, rosti Horia intrând la rândul lui în casă, urmat îndeaproape de cei doi polițiști. Sufăr de o afecțiune a pancreasului. Dacă nu mănânc consistent și atunci când mi-o cere corpul, mi se face rău și leșin.

Varujan își consultă grăbit ceasul de la mână.

— îmi pare rău să aud acest lucru. Vă însoțim în bucătărie. Putem discuta acolo cât timp mâncați.

— Neah, se strâmbă Horia, atingându-și ceafa. în gesturile lui, cât și în privirea dojenitoare, se putea vedea reproșul. Varujan simți cum de nervi i se strâng în bocanci degetele de la picioare. Nu-mi place nimic din ce-i în frigider. Mai bine să comandăm o pizza. Una cu porumb și ciuperci uscate pentru mine și trei cu carne pentru dumneavoastră, presupun. Norocul nostru că mai funcționează liniile telefonice terestre, altfel, vă dați seama, ce ne-am fi făcut?

Varujan îl opri cu un gest:

— Nu este nevoie să vă deranjați. Durează doar câteva minute ceea ce ne interesează pe noi.

— Dar, nu este nici un deranj. Ce deranj să fie atunci când la ușa ta sună trei bărbați înarmați, te dau cu capul de perete, zbiară la tine de te fac să crezi că acum-acum o să-ți zboare creierii cu pistolul pe care ți l-au înfipt în beregată?

Arătă către un culoar lung, în capătul căruia se

Varujan își băgă mâinile în buzunare, amânând să dea un răspuns. Care era jocul pe care i-1 propunea tânărul firav la trup, dar în sufletul căruia se putea citi o voință mai tare decât otelul? »

— Bine, fie, cedă el. Dacă doar câteva minute durează, facem așa cum spuneți dumneavoastră.

— Perfect! Pizza să fie cu șuncă, cârnați, cu piept de pui?

— Cu șuncă și extra ciuperci pentru mine, dacă se poate, spuse polițistul cu cicatrice, dar privirea cruntă a lui Varujan îl reduse la tăcere la fel de eficient ca o palmă administrată în plin obraz.

Capitolul 8

Instalația de aclimatizare din subsolul casei lui Adam funcționa la capacitate maximă. însuși gerul de afară, dacă s-ar fi aflat printre invitați, și-ar fi tras discret căciula mai pe frunte.

Adam cuprinse încăperea cu privirea. Exceptându-1 pe Nathaniel, se aflau cu toții acolo. Eber și Lameh beau bere direct din sticlă. Jared strângea în palme o cană cu ceai fierbinte din plante, încercând să afișeze indiferența. Galoș, surferul, dâr- dâia într-un fotoliu. Dinaintea lui se afla o băutură proteică în care amestecase spanac tânăr, avocado și o ciocolată cu fructe pe care o găsise în bucătărie.

— Parcă prin părțile astea au găsit piesa de aluminiu pe care a pierdut-o împiedicatul de Galoș, nu-i așa? spuse Lameh, păstorul în costum de motociclist. Aiud parcă îi zice orașului. Mi se pare amuzant cum se scarpină în cap rudele mai puțin drăguțe ale maimuțelor, încercând să-și dea seama ce caută respectiva piesă într-un strat geologic de pe vremea dinozaurilor.

Galoș oftă, iar glasul îi deveni greu:

— N-am fost eu, ci Seth. S-a întâmplat cu puțin înainte de cataclism. A lovit o piatră la aterizare. îl

Seth că își forțase naveta dincolo de parametrii de siguranță, așa cum obișnuia să facă, ori a lui Adam pentru că încercase să-i pătrundă secretele?

— Ați văzut ultima trăsnaie care le-a dat prin cap unui grup de duraci? turui Jared, încercând să umple tăcerea inconforta- bilă care se așternuse.

Adam tresări. Lameh plescăi plictisit. Jared și aerele lui de boiernaș. In imperiu, o persoană lipsită de orice titlu nobiliar ori de avere, obligată să muncească din greu pentru traiul zilnic, se numea durak[18]. Vorbitorii de limbi slavice ar fi fost surprinși să afle originea respectivului cuvânt.

— Pe baza datelor colectate prin intermediul unuia dintre serviciile de secvențializare a ADN-ului - scuipi într-o epru- betă, iar ei îți zic de unde ți se trag strămoșii - duracii au făcut un portret robot al Evei, femeia originară. Pot să vă spun că au nimerit-o la fix! Pe cinstea mea, cu excepția câtorva detalii, juri că-i aia pe care am construit-o noi de la zero.

Eber își trecu degetele peste gâtul sticlei, apoi se șterse de pânza grosolană a robei pe care Adam îl obligase să o poarte. Asemănarea cu idolul pământean era cum nu se putea mai evidentă.

— Și pe care am putut-o vedea, apoi, în primele icoane creștine, cele pictate de Seth, rosti el absent.

Lameh își întinse picioarele. Pe chipul lui se citea expresia unui motan care se îndreaptă agale către soricelul imprudent.

18 /ţypaK - durac - prost (rusă).

și să se bucure pentru așa-zisa ta înviere? Ce zici de Paște când ciocnești ouă roșii cu prietenii? Adevărat Am înviat? De Crăciun te bagi în scutece, cauți trei șmecheri îmbrăcați în mătăsuri și brocarturi, și un bou care să răsufle asupra-ți aer cald?

Ridică sticla în bătaie de joc către Adam și râse:

— Până la urmă ai avut dreptate când ai prezis în cartea ta favorită că a doua lui venire va marca sfârșitul lumii. Iată-1, e aici, cu Apocalipsa alergându-i grăbită la călcâi. Așa precizie, mai rar! râse el încă o dată, apoi bău prelung.

Adam ridică din umeri, dar nu spuse nimic. Deși aerul condiționat bătea direct pe el, transpira abundent.

Eber trase din țigară, amânând să dea un răspuns. Virulența tonului îl surprindea. S-ar fi așteptat la un asemenea atac din partea lui Jared ori a lui Galoș, susținători necondiționați ai lui Adam, dar nu a lui Lameh. Pe buze i se strecură un surâs. Cearta în tabăra adversarului este întotdeauna binevenită.

— Ce să zic, zâmbi el într-o parte, privind fix la jarul țigării, mulțumită ajutorului tău indirect, unele dintre ocaziile menționate s-au transformat în adevărate evenimente memorabile. Ori de câte ori degustam împreună cu prietenii, dar mai ales, cu prietenele mele, o prăjitură cu opium ori cu canabis, la tine mă gândeam. Pământenii au pentru ce să-ți mulțumească. Dacă le-ar spune cineva secretul, anume cine a cultivat primul respectivele plante, mai

— în sfârșit un client recunoscător! Că numai de rău aud în ultima vreme despre pasiunea mea horticolă.

în încăpere se lăsă tăcerea. Galoș își drese glasul. Jared adoptă o ținută severă, cu brațele încrucișate peste piept. Plantele halucinogene nu făcuseră parte din flora inițială a Pământului. Apariția lor se datorase lui Lameh care, încă înainte de cataclism, își înjghebase o mică plantație. *Pentru uz propriu,* o numise el, expresie care avea să străbată nealterată mileniile.

— Vă dă mâna să râdeți! șuieră înverșunat Adam. Aș vrea să vă văd ce ați face în absența unității de regenerare, câte droguri ați mai putea să luați înainte să vă distrugeți sănătatea. Câte milioane de tineri inteligenți - că tâmpiții nu se droghează, ăia beau vin acru până se pișă pe ei - am pierdut în felul acesta? Unde ar fi fost știința astăzi dacă n-ar fi existat drogurile voastre care să-i abată pe cei dotați de la chemarea lor?

Lameh își compuse o expresie de lehamite și pârțâi din buze. Puțin îi păsa lui de tinerii care mureau din cauza consumului de droguri. Lui îi plăceau armele, vânătoarea, mersul pe motocicletă și sporturile violente. Cine n-are stomac pentru prafuri, ar face bine să stea departe de ele. O doză de pulbere de cactus, o dușcă de alcool tare, și o femeie cu sânii grei, de fiecare dată alta, dădeau culoare nopților lui. îl defineau. îl făceau să fie bărbatul care

tele să treacă legi care să permită producătorilor să amestece cocaină în laptele praf pentru sugari.

Eber strecură o privire către Lameh. Nu-i era străină lipsa de interes a acestuia la adresa modului de viață din imperiu. O mai întâlnise și în alte ocazii. Cândva, în trecut, trăise un număr de ani pe o insulă unde se găsea o colonie penitenciară. Cei ce locuiau acolo se împărțeau în două categorii: condamnați!, și cei care, deși își ispășiseră pedeapsa, refuzaseră repatrierea. Climatul ecuatorial, oceanul nesfârșit, femeile indigene, primitoare și lipsite de mofturile celor de acasă, îi prinseseră în mrejele lor aidoma unei plase de păianjen. I se întâmplase același lucru și lui Lameh?

— Am auzit bine? Nu vrei să mai vezi vreodată un dinozaur viu? spuse el, privind cu pretinsă teamă către ceilalți membri ai grupului. Ce i-ați făcut lui Lameh cât timp am lipsit? Nu-i mai plac luptele cu dinozauri? A renunțat la dorința de glorie? Nu mai vrea să intre în arenă alături de ceilalți păstori măcelari?

— Cred că nici lui nu-i prieste frigul, spuse Galoș cu arțag. Dacă i-ar fi plăcut aerul de banchiză, nu se făcea șef de cartel de droguri în Mexic. Se muta în Finlanda, aproape de Cercul Polar. își masă brațele, strecurând priviri nemulțumite către aparatul de aer condiționat.

Adam închise ochii. Inabilitatea de a-1 prinde pe Nathaniel îi afectase imaginea de sef al grupului,

transpire. Pe buze i se strecură un surâs șters. Păstorii nu erau cu nimic mai buni decât cei pe care îi creaseră. Durerea îi impulsiona, obligându-i să găsească soluții, iar plăcerea le întuneca judecata, reducându-i la stadiul de simple dobitoace dotate cu darul vorbirii.

— Jared, spuse el tare, ce se mai aude cu manuscrisele bibliotecii din Alexandria? Sunt la locul lor? Ce-ar fi dacă o echipă de arheologi condusă, să zicem, de tine, le-ar scoate din ascunzătoarea unde stau de două mii și mai bine de ani?

Jared își netezi barba cu o mișcare nervoasă. înainte să se alăture expediției lui Ybir, intenționase să devină istoric-ro- mancier în slujba imperiului. într-o societate în care evenimentele erau consemnate cu acuratețea nemiloasă a înregistrărilor digitale, istoria mai putea capta interesul plătitorilor de impozite doar în măsura în care putea dezvălui amănunte suculente. Cădea în sarcina istoricilor-romancieri să găsească secretele murdare care conduseseră la condamnarea la moarte a prințului moștenitor ori pricina pentru care regina-mamă găsise de cuviință să-și străpungă inima cu un pumnal cu doar câteva clipe înainte de a fi arestată de oamenii fiului ei.

— Da, cred că da, spuse el pe un ton nesigur. Adică, nu știu să mai fi intrat cineva în peștera unde le-am ascuns în ziua în care lulius Cezar a pus foc orașului. Aș fi auzit. O astfel de știre ar fi zguduit

pozitaseră în amfore din lut ars pe care le-au sigilat apoi cu ceară de albine. Când treaba a fost gata, i-a ademenit pe toți într-o fundătură de galerie și i-a zidit acolo. Câteva ore mai târziu, flăcările cuprindeau clădirea de deasupra, incendiind câteva sute de copii fără importanță. Adevărata comoară fusese pusă la adăpost.

— Ocupă-te de organizarea expediției. Voi contacta câțiva oameni potriviți din guvernul egiptean. Până mâine seară ar trebui să ai toate aprobările și permisele necesare pentru a începe săpăturile. Ingrijește-te să ai un motiv plauzibil în privința locației.

♦ »

Jared căută cu privirea la ceilalți păstori. Și ei păreau la fel de nedumeriți ca și el.

— Bine, dar de ce tocmai acum? Cu spectrul clanului Ybir planând deasupra noastră ar fi atâtea altele de făcut. De ce să pierdem timpul dezgropând morții?

Adam își îngădui un surâs modest, de patron al artelor care își dorește ca actul lui de mărinimie să rămână anonim:

— Mă gândesc că așa ar fi corect. Ție îți datorează brutele astea nerecunoscătoare știința scrisului. Fără contribuția ta discretă, fenicienii n-ar fi inventat alfabetul care a stat apoi la baza tuturor celorlalte sisteme de scriere. Ar fi continuat să taie gâtul caprelor în cinstea lui Lameh. Și n-a fost doar

să deguste din luminile rampei. La rândul lui, considera că le merită pe deplin.

— In regulă, rânji el, am să mă ocup. Dă-mi o oră, și îți voi pune pe masă un motiv bazat pe măsurători topografice luate din izvoare istorice atestate științific. O să fie amuzant să-i văd pe așa-zișii mei colegi de breaslă plesnindu-se peste frunțile lor late, întrebându-se cum de nu le-a venit lor mai întâi ideea.

— Așa cum ai făcut cu Troia? strecură Adam nevinovat.

Paloarea spălă buna dispoziție de pe chipul lui Jared.

— Știai? întrebă el cu voce împiedicată.

— Normal că am știut. Schliemann n-ar fi putut găsi orașul fără ca cineva să-i arate cum să interpreteze versurile tale. Cum altcineva n-ar fi putut s-o facă, mi-a fost clar că tu ai fost.

Jared ridică din umeri.

— Mă plictiseam de moarte. Să dau la târnăcop alături de celelalte maimuțe angajate cu ziua a fost o diversiune binevenită. Fiecare piatră pe care o scoteam la iveală îmi vorbea. Cât de frumoși, cât de neînfricati erați tu, Lameh si Seth în armurile voastre strălucitoare, strunindu-i pe duraci să se ucidă între ei!

— Cred că și noi ne cam plictiseam, râse Adam. Spatele i se îndreptă, amintind de conducătorul de oști din acea vreme.

— Cam da, îi tinu isonul Lameh. Mă rog, mai

Jared bălmăji câteva cuvinte de mulțumire și părăsi în fugă camera.

— Galoș, spuse Adam îndreptându-și atenția către surferul care continua să tremure în scaunul lui. Ce ai zice de un nou Woodstock? Doar că de data asta îi vom zice Icestock. Locul de desfășurare: Pe banchiză!

într-o stranie aplicare a legilor matematicii conform cărora minus cu minus dă plus, Galoș încetă să mai tremure.

— Poftim? întrebă el ducând o mână la ureche, convins că trebuie să fi înțeles anapoda.

— Ai auzit bine. îl vom organiza pe banchiza polară. Trimite vorbă tuturor televiziunilor și companiilor de media din portofoliul nostru. Să afle toată lumea că pe toată durata festivalului, drogurile vor putea fi cumpărate la liber. Canabis, cocaină, heroină, LSD, vor fi disponibile fără prescripție și vor putea fi consumate în public.

Kenan scutură din cap, râzând ca pentru sine:

— Ingenios. Banchiza polară se întinde dincolo de limita celor 12 mile care definesc apele teritoriale ale țărilor din zonă. De acolo, începe țara nimănui. Singurele legi care se mai aplică sunt cele ale țării sub al cărei pavilion se află respectiva navă. Dar, în cazul de față nu va exista nici una. Banchiza însăși îi va lua locul. Există, totuși, o problemă: firma organizatoare. în lipsa unui cadru legal, s-ar putea invoca legile țării în care a fost înregistrată.

o bătălie pe viață și pe moarte. Lameh, de la tine am nevoie de o cantitate însemnată de extract de cactus. Vocea îi deveni șuierată, coborând temperatura din cameră sub pragul de îngheț: Formula originală. Cea pe care ai adus-o cu tine din imperiu, nu varianta curentă.

Lameh apucă de una dintre țintele jachetei din piele și începu să o rotească încet între degete.

— Ești sigur? Adică, știi la fel de bine ca și mine ce efect are asupra pământenilor...

Adam își întoarse privirea către Eber:

— Produce isterie colectivă, susură el, degustând încântat fiecare cuvânt. Sădește în cei care au consumat-o o nevoie irezistibilă de suicid. împreună cu biblioteca lui Jared, incidentul de la Icestock o să le dea de lucru duracilor. Venirea clanului Ybir îi va găsi ocupați. Un lucru cât se poate de bun nouă.

Eber își lăsă bărbia în piept. în dorința lui de a-i arăta că ține soarta pământenilor la degetul mic, Adam lăsase să-i scape un amănunt important: sosirea familiei Ybir trebuia să-i găsească pe pământeni „ocupați". Ocupați să ce? Dintr-odată, frigul din încăpere îi pătrunse în trup, făcându-1 să se scuture. Zeci de mii de tineri aveau să-și găsească sfârșitul pentru a-i asigura lui Adam diversiunea de care avea nevoie în planul lui.

— Nu știu câtă agitație o să se producă, spuse el sub imboldul unei idei de moment. O adunătură de drogați ascultând răgetele fără sens ale altor

baie pe care probabil și le-au achiziționat deja. Niște hârțoage vechi, fără poze, vor trezi puțin, spre deloc, interesul. Părerea mea este că ne trebuie mai mult de atât dacă îi vrem pe localnici puși pe treabă, gata să-și ia gâtul unul altuia.

— N-avea tu grijă, mârâi Adam prost dispus, că or să mai fie și alte incidente.

— N-ar fi mai simplu să aranjăm câteva incidente teroriste? sări Galoș, mândru de ideea care îi venise. Americanii mai au turnuri. Avem de unde alege. Ori și mai bine! Ce ai zice de un atentat cu rachete asupra Casei Albe? Folosim o dronă produsă în China, dar dirijată dintr-o locație aflată în Arabia Saudită. Trei dintr-o lovitură!

— Idiotule, lătră Adam, îi vreau dezbinați, nu în război! Asta o să vină mai încolo...

Realizând că dezvăluise mai mult decât intenționase, Adam se opri. Gura îi era strâmbă, iar din ochi îi picura ură.

Eber se forță să respire egal. Orice tresărire, cât de mică, l-ar fi dat de gol. Planul lui Adam prevedea un conflict generalizat. Nu încăpea nicio îndoială în această privință. Urma el să aibă loc înainte de sosirea clanului Ybir? Puțin probabil. Ca Adam să poată pune mâna pe nava care avea să-1 aducă înapoi în imperiu, era esențial ca în momentul intrării Ybirilor pe orbită să fie pace. Nimeni nu coboară pe o planetă învăluită în ciupercile exploziilor nucleare.

Privi trist, neputincios în podea și ridică din umeri.

scandal și terminând cu alea bisericești, să vorbească despre festivalul de pe banchiză. Discută cu avocații lui Kenan și găsește cea mai bună locație. Contactează-i pe prietenii noștri din Federația Rusă și îngrijește-te ca părerea lor să fie una neutră, în acord cu legile maritime în vigoare. Nu le place că se întâmplă la ei în prag, consumul de droguri este un flagel care trebuie eradicat fără milă, dar îi avertizează pe toți ceilalți să nu care cumva să trimită forțe de ordine în zonă.

— Poate ar trebui să mă duc cu el, interveni Kenan, profitând de oportunitatea ivită. O să meargă mai repede dacă am să contactez eu însumi firmele de avocatură din portofoliul nostru. Râse fără veselie: Sunt câteva sute, dacă le numărăm doar pe cele mari și foarte mari.

Adam își șterse palmele de pantaloni și se ridică în picioare.

— Lasă-l că se descurcă, spuse el fără să-i pese că Galoș se mai afla încă în cameră. De tine o să am nevoie pentru altceva. Mergi și strânge-ți lucrurile. Într-o jumătate de oră plecăm.

Kenan îl privi surprins:

— Bine, dar cu Nathaniel ce facem? Obsesia lui pentru David, recunosc, mă pune pe gânduri. N-ar trebui să le permitem să rămână împreună.

— Ori în viață, îl întrerupse Adam. Varujan s-a dovedit incapabil să-i prindă pe fugari, însă tot răul spre bine. O să ne folosim de motivul pe care l-am

punse acesta rezervat. Cu tot cu manevrare și încărcare, probabil că vreo trei ore.

— Perfect. Ia una cu hidrogen și detoneaz-o deasupra orașului, apoi vino la sediul nostru din Londra. O să controlăm de acolo criza. Vina o să cadă, bineînțeles, pe teroriști. Simțindu-se încercuiți, au ales moartea în locul unei vieți petrecute în închisoare.

îl privi batjocoritor pe Eber:

— Ți-am spus să nu-ți faci griji. Modalitățile prin care îi poți ține în priză pe duraci sunt multe și variate.

Eber privi disperat în jurul lui. Adam nu blufa. Ca să scape de Nathaniel, era pregătit să șteargă orașul de pe hartă.

— Dă-mi timp până mâine seară și ți-1 scot pe Nathaniel din gaură de șarpe, spuse el cu glas spart. N-am nicio îndoială că poți controla un incident de o asemenea magnitudine, dar de ce ai face-o dacă nu ești obligat? Mulțimile sunt animale imprevizibile. O știi la fel de bine ca și mine.

Adam își încrucișă satisfăcut mâinile peste burta umflată. Momentul de cumpănă trecuse. Păstorii, până chiar și răzvrătitul de Eber, primiseră câte o misiune care avea să-i țină ocupați. își recăpătase autoritatea de conducător al grupului. Acum putea să-și vadă mai departe de planul lui.

— Ai până se întoarce Lameh cu bomba, zâmbi el rece. Dacă în trei ore nu mi-1 aduci pe Bătrân, o să-

înșelătoare. Te poate împiedica să regăsești drumul înapoi la ai tăi.

ir ir -ir

Pe televizorul suspendat deasupra barului se succedau fotografiile celor trei teroriști.

— Arată bine, bagaboanta. Chiar și așa rasă în cap, și tot i-aș plasa o nucleară la punct fix. Una d'aia cu explozie! Remarca fu întâmpinată cu o palmă răsunătoare după ceafă.

— Auu, ce dai, mamina, ce, nu mai știi de glumă? Nu știi că tu ești Soarele meu, Luna mea, stelele mele? Ghiontul sosi precis, vizând coastele trubadurului improvizat.

— Da' dușmănoasă mai ești, soro, în dimineața asta! Nu cumva te-ai trezit cu curu'n sus și cu fața la cearceaf?

Urmă un rânjet de mâini murdare șterse de o cârpă unsuroasă:

— Ah, da' tâmpit mai sunt. Uitai că eu te pusei așa, plătică de saltea și ridicată de bombeu.

Vocea feminină șfichiui veninoasă:

— Hai, supără-mă tu mult, și ai să vezi ce se întâmplă. Că numai la nucleare și la mașini îți stă capul ăla țuguiat al tău!

David strânse din dinți și privi la cei doi tineri ce pierdeau vremea sprijiniți de bar. Haine și încălțăminte de firmă. Ceas de aur, brățară cu

Ceasul de pe televizor arăta câteva minute după ora zece. Erau acolo de aproape o oră. Făcu semn fetei care servea la mese:

— Fii te rog amabilă, încă o cafea și o apă plată.

— Și mie una, completă Marina cu voce lemnoasă.

— Cafea sau apă?

— Amândouă.

Femeia plecă înțepată, blestemând și suduindu-i pe clienții mitocani, pe curvele cu păr fistichiu în special.

— Mai stau până la și un sfert, apoi o să plec, spuse hotărât David. Bărbia înfiptă în piept îl făcea să semene cu un taur pregătit să se repeadă asupra toreadorului. Vă sfătuiesc să faceți la fel. Absența lui Serghei poate avea o singură explicație: l-au prins. Nu-1 văd pe bătrânul urs spunându-le de bună voie oamenilor lui Adam unde să ne găsească, dar pentru așa ceva există pastile și injecții.

Marina schiță gestul de a-1 prinde de mână, dar se opri.

— Mai așteaptă, spuse ea în șoaptă. Orașul este împânzit de patrule. Poate a trebuit să se ascundă pe undeva până să-și poată relua drumul. Nu-i nicio grabă. Mai e până la doisprezece.

— Chiar crezi asta? îl vezi pe Serghei - David surâse, cuvântul urcându-i-se de la sine pe buze - al nostru, ascunzându- se în spatele pubelelor de gunoi, așteptând nepăsător să treacă primejdia, în timp ce lumea gonește neștiutoare către marginea

degetele, strecurându-i în suflet regrete și păreri de rău. Ar fi dat orice să fie din nou seară, Marina să deseneze dinozauri în caiet, iar Serghei să-l urmărească circumspect, gata să pună mâna pe armă. Absența rusului îi dădea o senzație de gol, de pustiu, pe care nimeni, nici chiar Marina, nu l-ar fi putut umple.

își îndreptă spatele, bău cana de cafea dintr-o singură înghițitură și își puse brațele pe masă, pregătit să se ridice. Fiecare clipă pierdută într-o așteptare inutilă punea în pericol viața lui Serghei. Eliberarea lui avea să facă parte din înțelegerea pe care o va încheia cu oamenii lui Adam. Până nu-1 va ști în siguranță, nu le va spune urmăritorilor despre bomba cu ceas de pe 4chan.org. Privirea îi fugi către cei doi de la bar. Iar dacă lumea avea să se sfârșească din această cauză, poate că nici nu merita să fie salvată.

— Așteptați cinci minute după plecarea mea, apoi mergeți și voi, spuse el cu glas coborât. Găsiți de urgență un loc sigur și țineți o vreme capul la cutie. Cu puțin noroc, poate o să ne revedem într-un viitor nu foarte îndepărtat.

Marina îl privi îngrozită. în ochi îi înotau lacrimi grele:

— Nu face asta, spuse ea, abținându-se cu greu să nu izbucnească în plâns. L-ai auzit pe Nathaniel ce a zis: între războiul nuclear și planul lui Adam...

David îi luă palmele între ale sale. Tânăra tresări

marazii la greu, indiferent cât de seducător ar fi gândul. înainte să plec, am să vă las instrucțiuni despre cum să descărcați sursele virusului. Nu sunt singurul hacker capabil să-l modifice ca să se potrivească planului lui Nathaniel. Există alții mult mai pricepuți decât mine. Nu trebuie decât să-i căuta ți.

— Nu-i adevărat! suspină Marina furioasă. Dacă-i așa de simplu cum spui, de ce te-a ales Nathaniel tocmai pe tine? Rămâi! Nu ne putem permite riscul să te pierdem! Lumea...

David îi strânse preț de o clipă degetele, apoi îi dădu drumul. în sufletul ei, Marina lăsă să-i scape un vaiet sfâșietor. Simțise în gestul lui finalitatea condamnatului care a terminat să-și ia rămas bun, iar acum se întoarce pentru a înfrunta scările ce duceau la eșafod.

David scutură din cap, șoptind abia auzit:

— Lumea... Lumea, da. Cu puțin noroc am să-1 eliberez pe Serghei și am să opresc războiul. Neapărat în această ordine, îmi pare rău dacă dorința mea nu-i este pe plac lui Nathaniel. Nici n-ar avea cum. Ca și Adam, el are o agendă pe care vrea să și-o ducă la îndeplinire. Pentru el, noi toți, inclusiv tu, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, suntem doar niște soldăței de plumb, gata să ne jucăm rolul atunci când circumstanțele de moment o impun. Cât despre soarta care ne-ar aștepta dacă așa-zisul lui plan ar avea câștig de cauză, am niște rezerve de natură

— înclini sau atârni? Că dacă o faci pe una, clar n-o poți face pe cealaltă!

David o privi lung. Un regret imens, o tristețe de proporții cosmice, îi cenuși inima.

— Să ai grijă de ea, spuse el, uitându-se la Nathaniel pentru prima dată de când intraseră în restaurant. Du-o într-un loc sigur și fă-o bine. Altfel, martori îmi sunt cei șaizeci de mucenici și sfinți ai voștri...

— Că ai să mă ucizi cu mâinile tale, indiferent dacă va trebui să mergi pe jos din galaxie în galaxie până mă găsești! îl întrerupse Nathaniel. Știu, mi-ai mai zis-o. N-am uitat între timp.

David luă de la bar o coală de hârtie și un pix. Scrise câteva rânduri, împături hârtia, apoi i-o dădu lui Nathaniel:

— Ai aici locația virusului. Introdu parola pe care ți-am dat-o și o să poți accesa sursele. Folosește-te de ele cum știi mai bine. Am apucat să mă gândesc puțin. Majoritatea țărilor, dacă nu toate, au un serviciu național de alerte. îl folosesc pentru a preveni populația în situațiile de excepție: uragane, cutremure, inundații. Dacă l-ai putea deturna, ai avea la dispoziție vectorul necesar pentru a transmite un link către filmul de care mi-a povestit Marina. Ce îți zic eu aici nu acoperă situația în care Adam trage intemetul afară din priză, dar poate fi un punct de pornire pentru cel care mă va înlocui.

— Vezi, exact de asta avem nevoie de tine și de

David îl privi fără interes și se ridică.

Sub pielea obrazului, mușchii maxilarelor lui Nathaniel zvâcniră o singură dată. Orice ar fi spus, n-ar fi contat. Hotărârea lui David era definitivă. Avea doar câteva clipe la dispoziție pentru a-1 opri. Câteva clipe și doar o singură modalitate de-a o face.

— Nu, articulă el tare și răspicat.

David se opri, privindu-1 dezorientat:

— Nu... ce?

— Nu am s-o vindec pe Marina până când nu îți vei duce la îndeplinire misiunea. Cancerul ei este într-o fază incipientă. Riscurile sunt minime să facă metastaze mai devreme de o lună.

David încuviință cu gravitate din cap. Cărțile fuseseră date pe față.

— Aș putea să îți înfig pixul acesta în ochi, apoi să te dau cu capul de masă, spuse el gânditor, evaluând distanța dintre el și Nathaniel. Beneficiind de unghiul potrivit, cred că ar putea să-ți perforeze osul orbitei și să-ți pătrundă în creier. Ce zici de ideea mea?

Nathaniel își depărtă brațele, invitându-1 să-și pună în aplicare amenințarea:

— Ai putea, dar cum rămâne cu unitatea de regenerare? Vei ști cum să te folosești de ea pentru a o vindeca pe Marina? Nu mi-o lua în nume de rău, doar încerc să-mi dau seama ce opțiuni ai.

David simți cum i se înmoaie picioarele și se lăsă să cadă înapoi în scaun. Lângă el, Marina urmărea albă la chip scena.

virusului. Mai sunt câteva ore până vor începe sirenele să sune. Am face bine să ne găsim un adăpost până atunci. Problema de pe 4chan...

— Cred că tocmai e pe cale să-și găsească rezolvarea, îl întrerupse Nathaniel. De partea cealaltă a ușii, Serghei îi dădea instrucțiuni unei femei blonde, mică de statură.

— La masa pe care o vezi ocupată stau prietenii mei. De îndată ce ne alăturăm lor, te vei așeza lângă mine. Realizez că arestarea lui Horia nu ți-a picat chiar bine, dar n-avem încotro; trebuie să continuăm. Să n-o facem ar însemna sfârșitul a tot ceea ce cunoaștem. Nu încerca vreo stratagemă. Ar fi nu doar păcat, dar și inutil. La primul început de strigăt pe care te văd că vrei să-l dai, am să te împușc în cap. Nu-mi stă în caracter să amenințe o femeie, dar în situația de fată, dacă nu ești cu noi, ești împotriva noastră. Sunt prea multe în joc ca să-mi permit vreun risc. Ai înțeles?

Elena își înghiți lacrimile care dădeau s-o năpădească și înjură neauzit. Rusul îi citise gândurile. Sperase că restaurantul va fi plin. Secția de poliție nu era departe. Cu puțin noroc, poate una dintre patrule se oprise acolo pentru un sendviș cald. Imediat cum ar fi intrat, ar fi început să strige. Luat prin surprindere, Serghei ar fi avut de ales între a fi capturat și a-și lua tălpășița, lăsându-și complicii în voia sorții. Prinderea teroriștilor ar fi dus, fără îndoială, la eliberarea lui Horia. Scrâșni din dinți. îi

Serghei încuviință și intră primul în restaurant. Sub jachetă, pistolul îi apăsa pieptul, gata de a fi folosit. Merse drept la masa prietenilor săi, desfăcându-și din mers brațele.

Barmanul, împreună cu perechea de la bar, îi urmăriră cu privirea, înregistrând figura descompusă a Elenei, cât și ghetele ei din care curgea apă.

— Ea este Elena, prietena lui Horia Ghezzo, tipul despre care v-am vorbit, spuse Serghei tare, pe un ton intenționat jovial. l-am explicat pe drum despre ce este vorba și pare interesată să se alăture echipei noastre. Zic s-o ascultăm. N-am nicio îndoială că ideile pe care ni le va împărtăși vor fi dintre cele mai interesante.

Serghei trase două scaune. Unul i-1 oferi Elenei, pe celălalt se așeză el. Aurelia sesiză prima intenția rusului. Pentru a evita suspiciunile nedorite, întâlnirea lor trebuia să pară una de lucru.

își drese vocea și se porni să ciripească veselă. Cuvintele i se rostogoleau importante de pe buze, subliniate cu creion der- matograf și mult fond de ten, după stilul colegelor ei mai tinere de cancelarie.

— Elena, ne bucurăm că ai dat curs invitației noastre. Dumitru ne-a vorbit foarte frumos despre tine și despre prietenul tău. Cu toții eram nerăbdători să vă întâlnim.

Arătă către David:

— Marian v-a pregătit chiar și un pachet de bun venit. L-a lăsat în masină. O să-l recuperăm pe

Barmanul mai stărui preț de o clipă cu privirea asupra Elenei, își aduse aminte de ghetele ei neadecvate vremii de afară, murdare și pline de apă, apoi se uită scârbit în altă parte. îi era cunoscut genul acela de situație. Chiar și locul unde se așezaseră, în colțul cel mai ferit al încăperii, își găsea astfel justificarea. Un șef bătrân, unul dintre acționari ori poate chiar patronul, își luase o lupoaică tânără, lefteră și dispusă la compromisuri, iar acum tocmai le-o băga pe gât oamenilor lui.

Luă un pahar deja curat și începu să-l curețe nervos.

— Ați reușit în timpul care a trecut să accesați datele privind utilizarea intemetului Ia nivel metropolitan? se interesă David, intrând și el în joc. Este ceea ce ne interesează cel mai mult în acest moment. Orice alt aspect poate fi abordat într-o întâlnire ulterioară.

Elena își adună mâinile în poală, își trase nasul, apoi spuse pe un glas tremurător:

— Da, dar cred că cel mai bine ar fi să-1 așteptăm și pe Horia. El cunoaște cel mai bine subiectul în cauză.

Serghei o călcă scurt pe picior, apoi se repezi să adauge:

— La noi în firmă există o vorbă: „Mai bine" este dușmanul de moarte al lui „bine", iar în nouăzeci și nouă la sută din cazuri „bine" este suficient pentru a factura clientul

Elena își băgă capul între umeri ca pentru a se feri de o lovitură și spuse pe un ton de copil care bravează, care știe că va fi pedepsit pentru ce urmează să spună, dar care nu vrea să dea înapoi:

— îmi pare rău, dar Horia este singurul care știe cum pot fi accesate datele despre care m-ați întrebat. în absența lui, mă tem că nu putem continua.

Făcu o pauză cât să lase să-i scape un suspin, apoi spuse abia auzit:

— Mă gândesc că am putea să-i facem o vizită. Dacă vă grăbiți așa de tare, cred că ar fi cea mai la îndemână soluție.

David privi într-o parte și blestemă așa cum n-o mai făcuse niciodată până atunci. Toți în jurul lui negociau soarta lumii ca și cum ar fi fost vorba despre cotețul de păsări din curtea vecinului. Dacă pe Horia îl prinseseră oamenii lui Adam, nu se mai putea face nimic pentru el. Să încerce să-1 scoată din mâinile lor, ar fi fost sinucidere curată. Scutură din cap și rămase tăcut.

— Câți sunteți cu toții în echipa voastră? întrebă pe un ton neutru Marina.

Elena tresări. Privirea curvei cu perucă o sfredelea până în miezul creierului, căutându-i punctele slabe, încercând să-i pătrundă secretele.

— Pa-patru, se bâlbâi ea.

Marina se hotărî să riște:

— Trei bărbați și o femeie, adică tu?

- Da...

— Sună promițător. O fată și trei grădinari. Ajută-mă să înțeleg. Ce rol ocupi tu în cadrul grupului? Bucătăreasă dimineața, spălătoreasă după ce așterni masa, iar noaptea, servicii de dormitor la membrul căruia i-a venit rândul în caietul de planificare? Consideră întrebarea mea o simplă curiozitate feminină.

Chipul Elenei deveni stacojiu, însă în privirea ei, în loc să clocotească furia, sălășluia un sentiment de mirare.

La dracul înjură Marina. *Să vezi că am nimerit-o fără să vreau!*

— Nu-i adevărat! se stropși ea. De unde ai scos una ca asta? Horia este iubitul meu! Urmează să ne căsătorim în curând. Ce ți-am făcut, ca să-mi spui asemenea mizerii?

Marina luă o linguriță de pe masă și-i atinse Elenei o zonă aflată imediat sub ochi. Spre deosebire de tertipurile de mai devreme, furia ce-i schimonosea acum trăsăturile era autentică.

— *Levator labii superioris,* spuse ea cu un zâmbet rece, denumit colocvial și „mușchiul facial al minciunii". Aproape invizibile ochiului uman, mișcările lui denotă când cineva mimează o emoție, una pe care știe că ar trebui să o aibă, dar pe care n-o încearcă cu adevărat în momentul acela.

Se uită la Serghei, apoi puse lingurița pe masă:

— Nu te lăsa impresionat de figurația ei; e de duzină. Mai întreab-o o dată despre internet. Prima

încoace, murmură ea fără adresă. își masă degetele înghețate, căutând să trimită puțină căldură în ele.

Când își ridică privirea, de pe chipul ei dispăruse orice urmă de neajutorare. Locul fetiței abuzate fusese luat de o femeie cu bărbie voluntară, gata să-și croiască drum cu unghiile ori cu dinții, dacă situația ar fi cerut-o. Luă linguriță și o strânse meditativ în pumn.

Pe scaunul ei, Marina simți o nevoie viscerală să pună distanță între ea și noua apariție. Serghei își drese glasul și-și băgă ca din întâmplare mâna sub jachetă.

Elena își îndreptă spatele și privi fără teamă în ochii femeii cu perucă. Dacă voia să-și păstreze poziția de egalitate în negocierile ce aveau să urmeze, trebuia să-i răspundă cu aceeași monedă. Doar în Biblie cei umili împărățesc pământul.

— Are dreptate târâtura, râse ea, mușcându-și insolent buza de jos. Câteva aspecte, cum ar fi că puțin îmi pasă de rachetele care stau să pornească încoace, le-am lăsat intenționat deoparte. Sper să nu mi-o luați în nume de rău.

Puse cu zgomot linguriță pe masă:

— Dacă asta a fost tot, să știți că eu m-aș întoarce acasă. Așa cum vă puteți da și singuri seama, am picioarele bocnă. Mi-aș vinde sufletul pentru o pereche de șosete flaușate și o cană de ceai fierbinte!

Serghei îi puse o mână pe genunchi, oprind-o să se ridice de pe scaun.

— Continuă ce ai început, spuse el printre dinți, și

femei, copii, pensionari ori militari în termen, că tot nu mi-ar păsa. Dacă vreți să vă conectați la internet înainte de ora doisprezece, ați face bine să veniți cu o idee care să-l scoată pe Horia din mâinile ticălosului care i-a pus pistolul la cap sub ochii mei.

— Exclus! se răsti Serghei. Timpul...

— Este în regulă, îl întrerupse David. Oboseala îi apăsa pe umeri ca o povară uriașă, strivindu-1, îmbătrânindu-1.

Zâmbi amar, abținându-se în ultima clipă să nu întoarcă privirea către Marina. Elena remarcă gestul lui și deveni atentă.

— Știu ce simți, spuse David. Decât o lume fără Horia, mai bine una în flăcări. Nu te condamn pentru alegerea ta. în locul tău, probabil că aș fi procedat la fel.

— Continuă, se răsti Elena. Că bănuiesc că urmează un „dar", nu-i așa?

— Doar un „și", surâse obosit David. Dacă Horia ar fi fost aici, mi-ar fi dat dreptate. Din punct de vedere logic, „dar" este o negație. îl face pe zero în unu și invers. Operatorul „și", pe de altă parte, întoarce adevăr dacă ambii operanzi sunt adevărați. Cu alte cuvinte, răspunde cu adevăr la adevăr. Ajută-mă să mă conectez la internet „și" îți promit că Horia îți va fi înapoiat înainte ca ziua să se încheie.

Elena nu răspunse pe dată, căutând pe îndelete minciuna pe chipul cu trăsături virile ale bărbatului aflat de partea cealaltă a mesei. în locul ei găsi o

Fu rândul Marinei să intre în alertă. Așa cum fusese pusă, întrebarea Elenei putea primi doar un singur răspuns: jurământul de loialitate al bărbatului care face o promisiune unei prințese aflate în primejdie. Cuvintele lui David veniră să-i confirme bănuiala:

— E simplu. In cinci minute, tu, Serghei și Nathaniel, o să plecați către casa lui Horia. Cu puțin noroc, o să-i găsiți încă acolo pe el și pe oamenii lui Adam. Să-l ducă la poliție ori în vreo casă sigură ar fi pierdere de timp. Noi suntem prada pe urma căreia aleargă. Pe noi ne vor. Cum și de ce au ajuns la voi reprezintă un mister pentru mine.

— Să nu ne pripim, interveni Nathaniel. De acord, eliberarea lui Horia este o prioritate de care...

— De care o să vă ocupați imediat, tu și Serghei, nu-l lăsă David să termine. Să ți-o spun pe-aia dreaptă, m-am săturat de tot acest bine general care sacrifică fără să clipească oameni și destine. Calitatea unei societăți o poți măsura după modul în care îi tratează pe cei vulnerabili. O lume căreia nu-i pasă pe câte cadavre se cocoață pentru a se salva de la pieire, poate că nici nu ar trebui să mai existe.

Privi în ochii Elenei, căutând la rândul lui trădarea:

— Știi vreo modalitate prin care m-aș putea conecta la internet?

— Da. N-am de unde să știu sigur că va funcționa, dar modalitatea există. Mai rămâne doar să încercăm s-o punem în practică.

— Bine. în lipsă de altceva, mă mulțumesc și cu atât. Zi-mi despre ce este vorba, apoi poți pleca. Serghei, ia-1 pe Nathaniel și mergeți să-l eliberați pe Horia. Dacă a existat vreodată un moment în care viața să trebuiască să bată filmele de acțiune, acum este acel moment. Nu se poate să nu existe în mintea aia a ta de KGB-ist fruntaș ceva care să nu se potrivească cu situația noastră. Prizonieri se iau si se eliberează de când » 1
lumea.

Serghei surâse și încuviință din cap. Sub presiunea momentului, David se transformase în locotenentul care ridică piedica armei, apoi se aruncă primul în vâltoarea luptei, conducându-și cu intuiție și curaj oamenii printre gloanțele dușmanului.

— Nu-ți face griji, găsim noi ceva. Cu tine cum rămâne?

— Eu am să le iau pe Aurelia și pe Marina și o să încercăm să ne conectăm la internet. Dintre cele două opțiuni, să meargă cu mine pare mai puțin periculos decât cu voi.

David trase adânc aer în piept, își puse mâinile pe genunchi, apoi se întoarse către Elena:

— Acum partea ta de înțelegere: unde este locul în care mă pot conecta la internet? Ia un șervețel, te rog, și scrie-mi user- name-ul și parola. Să fie citeț. Dacă e pe-acolo vreun zero, fă-1 ca pe tastatură, un O tăiat oblic.

— Ăăă, n-o să ai nevoie de vreo parolă

locuri a secat? spuse bănuitor David, privind speriat la Serghei și la Marina.

Elena își îngădui un mic zâmbet. Ideea îi venise în dimineața aceea lui Horia când o sunase pe telefonul fix. La rândul lor, trebuia să trimită niște informații unor oameni cu a căror răbdare era bine să nu te joci.

— La institutul meteorologic. Am văzut de curând într-o emisiune la televizor. Au acolo niște baloane cu heliu suficient de mari pentru a putea ridica un laptop și un telefon peste cupola de bruiaj pe care o răspândesc dronele ce zboară deasupra noastră, spuse ea, aruncându-i o privire nimicitoare Marinei, plină de bucuria izbânzii: *Ce deștepți suntem noi și ce tâmpiți sunteți voi că nu v-ați gândit din prima la asta. Ha!*

David se aplecă peste masă, convins că auzul îi joacă o festă.

— Poftim? Adică vrei să zici că modalitatea voastră secretă de a vă conecta la internet constă într-un balon? Un nenorocit de balon?!!

Elena ridică din umeri, neimpresionată de ieșirea lui:

— Absolut. Genul acesta de bruiaj se poate face în două feluri: printr-un roi de drone care zboară la mică înălțime - vreo sută de metri - sau cu avioane fără pilot care survolează zona la mare înălțime. Nu vorbesc din cărți ori de pe internet. Grupul nostru a fost cooptat anul trecut într-o operațiune de, hm, de

bile, instalațiile moderne de emisie-recepție, conexiunile de date prin satelit, toate s-au întrerupt în același timp. Vă sună de undeva cunoscut scenariul?

— De unde știi că și în cazul nostru se folosesc de aceeași aparatură? mormăi David, în mintea lui deja analizând pe toate părțile soluția oferită de Elena.

— Ne place să ne cunoaștem clienții, atât înainte să luăm un contract, cât și după. Este modul în care am reușit să supraviețuim în toți acești ani. Există o singură companie în lume care produce și vinde astfel de drone. Cu ceva pricepere, perseverență și un dram de noroc am putut să aruncăm o privire peste planurile respectivelor prototipuri.

Schiță un gest cochet de nepăsare și-i zâmbi lui David de parcă s-ar fi aflat doar ei în restaurant:

— Ți-am spus că suntem curioși de felul nostru. Cu cât e cufărul mai ferecat, cu atât vrem mai tare să știm ce-i înăuntru.

David îi zâmbi înapoi Elenei fără să-și dea seama că o face.

— You are preaching to the choir, sis[19]. Nu-mi este chiar străină senzația de dorință de neoprit pe care o simți că te lovește dinaintea unei uși despre care se presupune că sub nicio formă n-ar trebui să încerci s-o deschizi. Ori cel puțin așa scrie deasupra ei.

Amândoi chicotiră cu acel aer de complicitate pe care îl dă apartenența la aceeași breaslă

19 Predici corului, soră (cu sensul că încerci să convingi pe cineva care deja este convins).

ei, nou-venita încerca să-1 prindă în laț pe bărbatul a cărui absență din imediata ei apropiere o durea ca un cuțit ruginit răsucit în rană.

— De ce trebuie neapărat să folosească drone? spuse ea rea- mintindu-și teoria pe care David o formulase cu o noapte în urmă. De ce nu stații mobile terestre?

— Ea la membrul căruia dintre voi descântă? se interesă Elena cu un aer de parcă vorbele Marinei ar fi fost un zumzet deranjant pe care se vedea obligată să-1 ia în seamă. Că la al tău îmi e clar că nu. Cu asemenea javră de perucă pe cap, și cu asemenea lacune de cultură generală, am mari îndoieli că individa ar putea agăța ceva mai sus de lucrător analfabet în mediul rural, băet cu brandu' gros și păr cât tufa la sub-braț și prin alte locuri.

Fără să aștepte vreun răspuns și ignorând petele stacojii care explodaseră în obrajii Marinei, Elena explică scârbită din vârful buzelor:

— Bucureștiul, draga mea, este un oraș ca un labirint. Străzi, străduțe, și o grămadă de alei. Ca un bruiaj să poată funcționa eficient este nevoie ca semnalul să vină de sus. Și chiar și așa, presupunând prin absurd că autoritățile ar fi suficient de tâmpite să folosească platforme mobile, vorbim de o cupolă de câteva zeci de metri în înălțime, o sută cel mult. La fel ca în cazul dronelor, urcă mai sus de atât și gata, pa-pa bruiaj.

— Stie cineva unde-i institutul meteorologic?

mă aștept ca vreunul dintre angajați să se fi deranjat să vină azi la lucru, și treaba e ca și rezolvată. Mai trebuie doar să compui mesajul, să-l trimiți, apoi să lași telefonul pe reconectare automată până când simte că are internet.

David își prinse fruntea în palme. Ideea era ingenioasă și simplă. Cu puțin noroc, ar fi putut să meargă.

— Ce tramvai merge într-acolo? spuse el, pregătindu-se să se ridice.

— Nu știu exact. Ajungeți la Piața Unirii și întrebați acolo.

Aurelia își drese glasul o dată, apoi încă o dată. Toate privirile se îndreptară către ea.

— Mă tem că informația nu este întocmai corectă, spuse ea șovăitor. Știu de la una dintre colegele mele care a trebuit să pregătească un material pe această temă. La Filaret se află una dintre cele trei stații de măsurarea temperaturii din București. Institutul în sine e pe Șoseaua București-Ploiești la numărul 97, după aeroportul Băneasa. Gândindu-mă la locație, mi-e teamă să nu fie în afara liniei de demarcație despre care se spune la televizor.

Orice urmă de entuziasm dispăru de pe chipurile celor prezenți.

— Ar putea să aibă un balon și la Filaret, spuse cu jumătate de gură Elena. Eu zic că nu ar strica să încercați.

— Poate că nici nu e nevoie să mergem până acolo, Filaret ori Băneasa, interveni Nathaniel. Ne-

Scrise ceva pe un șervețel și i-1 întinse lui David.

— Ai aici adresa lui. îl cheamă Mihai Panait, și are o casă într-o zonă mai puțin aglomerată a orașului. Cum lumea știe cu ce se ocupă, nu o să i se pară nimănui suspect când or să-l vadă umflând baloane în curte. Or să creadă că este pentru vreo nuntă, și o să-și vadă mai departe de treburile lor.

Femeia care servea la mese consideră că a lăsat-o pe parașută să aștepte suficient de mult și se apropie plictisită:

— Ce îți aduc? mormăi ea răsfoind inutil carnețelul de comenzi.

— Un ceai de fructe, fierbinte și neîndulcit.

— Nu mai avem de fructe, s-a terminat, minți chelnerița, încântată de mica ei șicană. Mai avem doar verde și de plante.

Elena privi la bar unde se putea vedea o cutie ce conținea o mulțime de plicuri de ceai, unele dintre ele fiind de fructe. Indiferent ce ar fi comandat, retardata cu ochi porcini avea să-i scuipe în băutură.

— Un plic de ceai verde, o sticlă de apă plată, un prelungitor, și o cană electrică. îmi place să-mi prepar de una singură ce bag în gură.

Chelnerița dădu să rânjească, dar bărbia ridicată a panaramei - care nu prea mai părea chiar panaramă - *Hai, îndrăznește să dai glas mizeriei ce stă să îți plece de pe buze, și am să te bat cu capul de colțul mesei până o să se tocească lemnul* - o făcu să se răzgândească.

— Nu cred că am un prelungitor atât de lung,

n-ar fi vrut s-o vadă vreodată la adresa vreunei alte femei. își băgă degetul sub perucă și își scărpină nervoasă scalpul. Chelneri ța o văzu, se uită lung la ea, apoi plecă fără un cuvânt. Când ajunse la bar, îi făcu semn barmanului și-i spuse ceva pe ton scăzut. Acesta o studie preț de o clipă pe Marina, apoi își ridică privirea către televizorul ce retransmitea descrierea celor trei suspecți.

David netezi șervețelul și rămase pe gânduri.

— E departe rău adresa, murmură el. Ne trebuie obligatoriu o mașină. Nu se întâmplă să aveți una parcată pe undeva prin apropiere? o întrebă el cu un zâmbet obosit pe Elena.

— Lasă mașina, îl întrerupse Serghei. Acum avem o problemă mult mai mare. îi făcu semn lui Nathaniel: îngrijește-te de filfizon și de mimoză. Eu mă ocup de celălalt.

Nathaniel întoarse capul și îl văzu pe barman pregătindu-se să folosească telefonul fix. Ochii îi alergau speriați, privind oriunde, doar în direcția mesei lor, nu.

Nathaniel se ridică și îl urmă pe Serghei care deja se îndrepta cu pași elastici către bar.

— O vodcă mare. Rece și într-un pahar de cristal curat ca lacrima, spuse Serghei, înmuind rusește vocalele cuvintelor. Scoase pistolul de sub haină și-l puse la vedere dinaintea lui.

Bărbatul cu cercel tresări și dădu să plece, însă Nathaniel îl opri. îi puse discret o mână în piept, iar

— Nu vă pot ajuta cu mașina, spuse Elena punându-și grăbită pantofii. A lui Horia este parcată în fața casei, dar cred că știu de unde putem face rost de una. După cum arată nespă- lații ăia doi, a lor trebuie să fie dricul de-i parcat afară pe trotuar. Veniți! spuse ea și porni în fugă către bar.

— Ce să zic, Ioana d'Arc în variantă balcanică. La cum se comportă, nu m-ar mira dacă n-ar auzi și proverbialele voci, pufni Marina, rămânând îmbufnată pe scaun.

David se ridică în picioare:

— Are dreptate. A dus-o bine mintea: dacă luăm de aici o mașină, am putea salva timp prețios.

Dorința Marinei de a-i da un pumn în falcă era atât de puternică, încât aproape o făcu:

— Dacă-i așa deșteaptă, poate n-ar strica să pleci împreună cu ea. Ideea cu balonul, la cât de imbecilă e, sigur n-o să meargă!

David se scărpină în smocul de păr din bărbie.

— Nu-i chiar așa. Tot ce am de făcut este să conectez telefonul lui Serghei la laptopul meu. In cazul nostru o să fie ceva mai complicat decât trimiterea unui e-mail, dar nu cu mult. Va trebui să facem de două ori chestia cu balonul, o dată să încarce buletinul zilei de pe 4chan, iar a doua oară să introduc codul de răspuns, dar, dacă într-adevăr cupola de bruiaj nu depășește înălțimea de care zicea, asta ar putea fi șansa noastră. N-avem nimic de pierdut dacă încercăm. A zis bine Elena, alta

Barmanul luă un pahar și-l puse pe tejghea. Degetele îi tremurau atât de tare încât aproape îl scăpă. întinse mâna după sticlă, dar Serghei îl opri, arătând către pahar. Barmanul bâțâi din cap și-l schimbă cu unul pentru shot-uri. Serghei ridică două degete în aer. Barmanul mai adăugă încă unul, apoi le umplu pe amândouă cu vodcă. Serghei le dădu peste cap unul după celălalt, așa cum cerea tradiția rusească.

Reflexele dobândite în perioada petrecută în Afganistan, obișnuința de a-și maximiza avantajul, lovind totodată în punctele slabe ale adversarului, îi reveneau, limpezindu-i gândurile.

Se întoarse către femeia lângă care se așezase.

— Credeți că mi-ați putea împrumuta poșeta dumneavoastră? Doar poșeta, nu și conținutul. Pe acela puteți să-l păstrați. Pe chip îi trecu un zâmbet: Sau și miai bine, permiteți-mi să vă achit contravaloarea ei. A costat mai mult de cinci sute de euro?

Blonda înghiți în sec, se uită la fotografia afișată pe televizor, la chipul bărbatului cu pometi înalți ce stătea lângă ea și-i zâmbi fără să vrea. Să fie iubita unui pirat certat cu legea, neînfricat și cu cercel în ureche, fusese visul ei secret de adolescentă.

— Ceva mai mult de atât, dar ți-o fac cadou, spuse ea. Dintr- un singur gest își bău paharul, apoi își scoase cele câteva accesorii de machiaj pe care le avea în geantă, actele și cheile mașinii, apoi i-o

Luă poșeta, pistolul, apoi îi făcu semn barmanului:

— Există pe-aici un loc, o magazie, în care să vă puteți muta pentru câteva ore? Desigur, ar mai exista varianta în care vă împușcăm pe toți, dar aș prefera, dacă este posibil, să vă lăsăm în viață, rânji el strâmb.

Barmanul întârzie o clipă cu privirea la telefonul de pe tejghea, apoi spuse:

— La subsol e un depozit în care ținem marfa. Am putea merge acolo...

Serghei încuviință pierdut în gândurile lui, dar nu apucă să mai zică ceva. In spatele lui, Elena urmărea interzisă scena. Se prostise rusul? Putea, foarte bine, să mai existe o linie telefonică în pivniță. S-o caute ar fi însemnat pierdere de timp. Să-l întrebe pe barman, apoi să se aștepte la un răspuns onest, ar fi însemnat prostie.

— Hai, toată lumea buletinele pe masă, spuse ea, lovind cu palma de tejghea.

Filfizonul, cum îl numise Serghei, o privi cu un aer dezorientat:

— Poftim? De ce ați avea nevoie de buletinele noastre?

— Dacă nu te-ai prins, prietene, noi suntem aici ăia cu pistolul, i-o reteză Elena, făcându-i semn să se grăbească. Noi zicem, voi faceți. Desigur, mai rămâne varianta menționată deja de domnul Mîșkin. Vă împușcăm în cap, apoi ne vedem de drum.

în gura lui Serghei sunase ca o avertizare. Spusă

Elena le adună, completă cu permisul de conducere al blondei de pe scaun, apoi improviză din mers:

— Cei care ne urmăresc n-au nicio intenție să ne aresteze; ne vor morți. Uraniul nu crește la colț de stradă în România. Prea mulți oameni importanți, cu funcții înalte în armată și în guvern, ar intra la pușcărie dacă ne-am pune pe făcut declarații complete. Adăugați mafia rusească - ei ar fi trebuit să transporte bomba - și-o să aveți imaginea completă. Gândiți-vă ce vi s-ar întâmpla, vouă și familiilor voastre, dacă am fi prinși cu actele voastre la noi. Probabil că mașina care v-ar transporta la secția de poliție pentru discuții suplimentare, ar lua în mod convenabil foc undeva pe traseu. Țineți-vă cuminți gura, și nimeni n-o să pățească nimic. Sau, din contră, fiți cetățeni model, informați autoritățile, și în mai puțin de-o oră o să cântați din harpă alături de oastea Domnului Iisus.

Vrei să zici Eber extraterestrul ori Anunnaki-Fiul, dădu David s-o corecteze, dar se abținu. Crucea pe care o purta chelnărița la gât îi atrăgea privirea, umplându-i mintea de întrebări fără răspuns. Mai exista ceva după moarte sau pur și simplu se stingea lumina și gata, aia fusese totul?

Elena îi întinse actele de identitate lui Serghei, neimpresionată de privirea lui pătrunzătoare. Cheile și talonul mașinii aparținând femeii blonde i le dădu lui David.

scrupule. O mare parte a planului său se baza pe cooperarea ei. Avea să-l vândă în schimbul lui Horia? Din păcate, doar timpul putea să ofere un răspuns întrebării lui.

Mica scenetă avea nevoie de o concluzie, de un moment de suspans înainte de căderea cortinei. Cu un gest fulgerător, îi puse barmanului pistolul sub ochi și apăsă cu putere.

— Pe de altă parte, mormăi el, poate ar trebui să-i îm- pușcăm și cu asta basta. Accentul rusesc îi îngroșa din nou vocea. Cei mai buni martori sunt cei cu gurile pecetluite.

Barmanului i se înmuiară genunchii și se ținu de tejghea. Oțelul care zdrobea carnea mirosea a vaselină și a moarte.

— Nnn-nu trebuie, bălmăji el. Plecați liniștiți. Nimeni n-o să scoată o vorbă. O să pun afișul cu „ÎNCHIS" și n-o să ieșim de aici până diseară. O să mă ocup personal să se întâmple așa! Ochii îi alergau disperați în orbite. Văzu telefonul și smulse cablul din perete cu un gest violent. Gata și cu ăsta! se precipită el scuipând stropi de salivă. Nimeni nu iese, nimeni nu intră. O să sting luminile și o să trag jaluzelele. De afară, bodega o să pară închisă și fără mușterii.

Se întoarse chinuit către ceilalți:

— Nu tăceți ca muții, spuneți și voi ceva! Că nu-i doar pielea mea în joc!

Un murmur de aprobare grăbită trecu printre vizați. Serghei își mai păstră câteva clipe postura

— După cum stau lucrurile, mi se pare că o să mai treacă ceva timp până o să te poți schimba. Rămase o clipă pe gânduri, apoi își scoase și șosetele: la-le și pe astea. Ale tale, după cum arată bașcheții ăia nenorociți din picioarele tale, trebuie să fie ude fleașcă.

Elena întinse nehotărâtă mâna după bocanci. Erau îmblăniți și păreau măsura ei.

— Bine, dar tu ce ai să faci? spuse ea cu jumătate de gură, încercă un zâmbet vinovat: Nici măcar mașină nu mai ai.

♦

Blonda făcu un gest de nepăsare și-și dezmorți degetele de la picioare cu câteva mișcări rapide:

— Până plecăm de aici, o să-mi dea Florin haina lui. Chicoti înfundat: La cât de fițoasă și inutilă e, doar de atât poate fi bună, să-ți bagi picioarele în ea. Sau o să-l rog pe Vasile să-mi dea o pătură din spate. Nu se poate să nu aibă una la îndemână.

— Ba chiar mai multe, se grăbi barmanul s-o aprobe. Le dăm clienților care stau la terasă atunci când li se face frig.

Filfizonul își bulbucă ochii, iar gura i se strânse într-o linie speriat-dojenitoare: *Cum poți să dai, mamina, acestor tâlhari numele meu? Ai înnebunit? Ți s-au urcat pastilele și alcoolul la cotețul din vârful prăjinii?*

Blonda îl ignoră. în acea clipă ar fi lăsat totul în urmă - casa primită cadou la împlinirea majoratului,

nu mai aibă cine știe ce motorină în rezervor. Azi voiam să-i fac plinul. Vezi și tu cum te descurci.

David o privi lung, apoi îi mulțumi printr-un zâmbet palid. Blonda îl mai studie preț de o clipă, apoi atenția i se mută din nou la Serghei. Tinerelul nu arăta rău deloc, dar hotărârea și forța ce îl învăluiau pe rus o făceau să încerce sentimente și emoții care n-aveau nimic în comun cu momentul respectiv.

Luă un șervețel de pe bar, un creion dermatograf dintre cele pe care le avusese în poșetă, și scrise la repezeală ceva pe el.

— Mă cheamă Alina. Dă-mi un telefon după ce se liniștește nebunia, spuse ea, întinzându-i-1 cu un surâs complice Elenei, îmi sunt dragi bocancii mei cu blăniță. Mi-ar plăcea să-i iau înapoi.

Elena împături șervețelul și-l băgă în buzunarul pantalonilor.

— Mulțumesc! spuse ea îmbrățișând-o pe cealaltă femeie. Așa am să fac. Iar tu, dacă vreodată te supără cineva - vocea i se înăspri, ochii ei căutându-i insistenți pe cei ai filfizonului - spune-mi și îți promit că viața individului va deveni dintr-o- dată extrem de complicată. Eu și prietenii mei știm cum să ne comportăm cu astfel de specimene. N-ai idee cât de greu e să-ți scoți pașaportul atunci când ești nu doar mort, dar și evadat din pușcărie.

Blonda râse, cântărindu-1 fără vreo jenă pe Serghei din ochi:

— Cum ai putut, tâmpito, să-i dai numărul de telefon ticăloasei ăleia? răcni filfizonul de îndată ce ușa restaurantului se închise. Iți dai seama ce o să se întâmple când or s-o prindă - că or s-o facă, n-avea tu grijă - cu actele și cu numărul tău de telefon asupra ei? O să înfundăm pușcăria, idioato, asta o să facem. Tu și ideile tale de farfuză fără bluză! Cretino...

Alina întoarse capul și privi afară. La limita percepției auditive, Florin continua să-și verse tolba cu ocări. Ridică nepă- sătoare din umeri. Nu conta. Individul era deja istorie. Mai trebuia doar să i-o comunice și lui. Pereții încăperii se topiră în jurul ei, înlocuiți de duneta unei corăbii cu două catarge.

☆ *~tr -k*

Serghei îi întinse Elenei poșeta blondei. în interiorul ei, pistolul atârna greu.

— Repetă, te rog, cum or să se desfășoare lucrurile.

Elena dădu să-1 repeadă, dar gheața din privirea rusului, mai năprasnică decât gerul de afară, o făcu să se răzgândească.

— Sun la ușă și cer să vorbesc cu șeful oamenilor lui Adam. Intru în casă, apoi...

— Nu! o întrerupse Serghei. Nu intri în casă, te descalți de la ușă și...

— Și-l cert pe cel care vine să-mi deschidă că n-a făcut-o și el, că nu s-a descălțat, îi luă Elena vorba din gură. N-am uitat, să știi, doar am omis s-o spun.

O femeie în șosete, care calcă pe vârfuri pentru a evita stropii de apă murdară de pe podea, lasă să se întrevadă o latură de copil neajutorat. Certându-1 pentru faptul că a făcut mizerie în casă, te vei transforma pentru o clipă în arhetipul mamei. Să te descalți iama la intrare face parte din educația timpurie a oricărui copil care n-a fost crescut de lupi ori de maimuțe. încălcarea lor ne provoacă durere. Ne obligă să căutăm scuze. Ne face să revedem ochii triști ai mamei - vocea lui Serghei își pierdu duritatea - mâinile ei muncite, supărarea ce-o cuprindea atunci când ne întorceam de la joacă cu hainele rupte, tristețea că n-o să ne poată cumpăra altele noi, că va trebui să ne trimită la școală cu ele cârpite.

Serghei strânse din pumni, iar vraja se rupse.

— Dar, cel mai important lucru, continuă el, îți va da ocazia să-ți atârni poșeta în cuier înainte ca respectivului să-i vină ideea să te percheziționeze. Desculță, îmbrăcată cu o bluză sub care se poate vedea cu ochiul liber că nu ascunzi vreo armă, posibilitatea unei percheziții corporale devine practic nulă. Tipul pe care l-am văzut aseară la Aurelia, cu care am vorbit apoi prin stație, nu pare genul care să le permită subordonaților săi să înghesuie într-un colț o femeie fără apărare. Din contră, m-aș hazarda să spun.

Atitudinea sfidătoare a Elenei - *nu-mi explica tu unde trebuie eu să mă desculț la mine acasă!* - dispăru, înlocuită de o stare de nesiguranță. Iar

— lartă-mă, bolborosi ea. Am să fac întocmai cum mi-ai spus.

Serghei îi trecu o mână după umeri și o lipi de el. Fusese vina lui. Presat de timp, omisese să-i explice tinerei femei motivele acțiunilor pe care urma să le întreprindă. In absența unei explicații logice, un comandant se mai poate aștepta din partea soldaților lui doar la două reacții, ambele la fel de rele: obediență oarbă ori insubordonare.

Luată prin surprindere, Elena îi întoarse gestul, trecându-și mâna pe după talia lui.

— Nu-ți face griji, o să-1 scoatem de acolo, spuse el cercetând încă o dată casa. Ultimul lucru la care oamenii lui Adam se așteaptă este genul de vizită pe care urmează să le-o facem. Vom avea de partea noastră avantajul surprizei. Până să se dezmeticească ce li se întâmplă, vor fi dezarmați, incapabili să vă facă vreun rău, ție ori lui Horia.

Elena oftă. Pentru ea, planul rusului era doar o îngrămădire de supoziții și presupuneri. Nimic concret, nimic care să-i garanteze că Horia nu va fi ucis în vâltoarea acțiunii.

Serghei îi simți ezitarea și intră în alertă. Acela era materialul din care se croiau dezertorii. Neîncrederea, lipsa angajamentului fără cale de întoarcere, erau fermenții primordiali ai trădării. Fie o convingea pe Elena că doar așa îl putea salva pe Horia ori putea să-și tragă un glonț în cap acolo, în mijlocul străzii. Să intre în bârlogul dușmanului

puteți ieși decât învingători. Ceea ce știți - ori ce se presupune că ați putea ști - reprezintă un risc prea mare pentru grupul ocult care conduce din umbră, de atâta amar de timp, lumea. Cine și-ar fi putut imagina una ca asta, un oraș european strivit sub călcâiul legii marțiale, redus la tăcere electronică de sute de drone de bruiaj, doar pentru a da de urmă unui pârlit de pirat informatic și unei absolvente de psihologie? Râse amintirii: Care pe deasupra mai e și rasă în cap!

Elena plescăi scârbită și își întoarse privirea. Felul în care o întâmpinase Marina, modul prin care o umilise public, o transformase în dușmanul ei pe viață. Serghei îi văzu reacția, dar nu se opri:

— Ne place sau nu, soarta ne-a aruncat buluc în aceeași barcă. Ca să-i ofere o șansă lui Horia, David i-a pus Marinei în pericol viața. Dacă lucrurile n-or să meargă bine azi, o să creadă că a ucis-o cu mâinile lui.

Elena îl studie surprinsă o clipă, apoi se uită la bocancii cu blăniță din picioarele ei; un gest neașteptat de compasiune din partea unei femei căreia îi luase cu de-a sila actele și mașina. Scutură din cap. Exista în vorbele rusului o doză de adevăr care nu putea fi ignorată. Cât timp se afla în viață, constituia un risc major pentru organizatorii loviturii de stat aflată în plină desfășurare. îi văzuse pe așa-zișii teroriști. Știa că motivul instituirii legii marțiale nu fusese construirea unei bombe atomice de către o facțiune teroristă locală, ci altceva. In ce consta acest altceva nu putea spune încă, dar, din puținul pe care

— Presupun că ai dreptate. Am să fac tot posibilul să mă țin de instrucțiunile pe care mi le-ai dat, spuse ea și-l îmbrățișă pe Serghei. Să ne scoți în viață de acolo, ai înțeles?

Serghei schimbă o privire cu Nathaniel.

— N-avea grijă, spuse el. Nu s-au născut încă bradiaghi[20] capabili să facă față unui soldat rus și unui extra... ăăă, a unui tip cu experiența domnului cărunt pe care îl văd că ne face semn să ne grăbim.

Elena se desprinse din îmbrățișarea lui Serghei și pomi cu pas încăpățânat către casa lui Horia.

— Crezi că o să reușească? Nu-i deloc simplu ce i-ai cerut. O clipă de neatenție, de bâlbâială, iar oamenii lui Adam or să-și dea seama că ceva nu e în regulă.

— Sper s-o facă. Lui David i-ar prinde bine un ajutor, iar Horia, poți să mă crezi, e unul dintre cei mai buni. In anumite privințe, cred că e mai bun chiar și decât David. împreună ar avea o șansă în plus să-l învingă pe Adam.

Nathaniel încuviință tăcut, își curăță bocancii de zăpadă, apoi pomi pe o stradă paralelă cu cea pe care se aflau. La rândul lui, urma să joace un rol în planul rusului.

Serghei se opri în dreptul unei stații de autobuz de unde putea ține sub observație casa lui Horia. Din acel moment îi mai rămăsese doar să aștepte și

20 Spoirii = Golani, vagabonzi.

David puse pistoletul Elenei în buzunarul jachetei, și răsuci încet de volan. Lângă acul vitezometrului, o lumină roșie clipea insistent. După estimările computerului de bord, mai aveau carburant pentru douăzeci de kilometri.

— Nicio problemă, spuse el cu un aer care s-ar fi dorit nonșalant. Putem să oprim oricând la o benzinărie.

Marina își lipi tâmpla de geam și se cufundă în tăcere. Afară câțiva fulgi pufoși se alergau prin aer, vestind o nouă porție de ninsoare.

Putem, dar n-o vom face, își spuse David în sinea lui. Exista în rândul hacker-ilor bănuiala că sistemul video cu circuit închis al stațiilor de carburant n-ar fi tocmai închis, că imaginile recepționate puteau trece la nevoie printr-un software de recunoaștere facială aparținând forțelor de ordine. Supoziția în sine avea o oarecare bază. Doar așa se puteau explica câteva capturi senzaționale pe care poliția reușise să le facă în ultima perioadă.

David dădu cu spatele câțiva metri, apoi se

Capitolul 9

Elena apăsă butonul soneriei, apoi făcu un pas în spate. La una dintre ferestre, perdeaua se mișcă abia perceptibil. Cineva o spiona dinăuntru.

în cadrul ușii apăru polițistul cu cicatrice.

— Cine sunteți? Pe cine căutați? Tonul îi era rece, polițienesc. Elena se sprijini de tocul ușii și începu să-și desfacă șireturile. — Sunt proasta care o să facă curat în urma voastră. Toanta cu mopul, se răsti ea, strecurându-se iute pe lângă polițist.

își scoase mai întâi un bocanc, apoi pe celălalt. în ciorapi, călcând pe vârfuri printre stropii de noroi de pe gresia din hol, își atârnă poșeta în cuier, iar deasupra, jacheta.

— Numele meu este Elena Skutnik și sunt logodnica lui Horia Ghezzo, proprietarul acestei case. Dumneavoastră cine sunteți?

Polițistul îi evită jenat privirea:

— Mă tem că va trebui să veniți altă dată, domnul Horia este...

— Angajat într-o discuție cu șeful vostru, îl întrerupse ea. Din același motiv mă aflu și eu aici. Am pentru dumnealui un mesaj confidențial.

Porni către interiorul casei, având grijă să calce

spuse ea privind neîncrezătoare către șoseta murdară. Lupi! Zici că au fost crescuți de lupi în pădure! Daravela ei de treabă.

Polițistul aproape că zâmbi aducerii aminte. La fel îl certa și bunica lui atunci când se întorcea plin de zăpadă de la să- niuș. îi dădea un lighean, o cârpă, și nu-1 lăsa să se schimbe de haine până când holul nu strălucea de curățenie.

întinse brațul, aținându-i calea Elenei:

— îmi pare rău, spuse el, dar domnul Horia este, intr-adevăr, prins într-o discuție care vizează securitatea națională. Va trebui să insist să reveniți cu altă ocazie.

Elena puse nervoasă piciorul în pământ:

— Nu mă lua ți de proastă, vă rog. De unde atâta „securitate națională" pe malurile Dâmboviței? Unde vă credeți, în filmele americane? Am un mesaj pentru șeful dumneavoastră, și n-am să plec de aici până când nu am să i-1 transmit. Chemați-1, altfel, va trebui să folosiți forța pentru a mă scoate din casă. Puteți încerca, dar, vă avertizez: mușc și zgârii!

— Las-o să intre, se auzi din spate vocea Iui Varujan. Ce mesaj îmi aduceți și din partea cui? spuse el oprindu-se în cadrul ușii.

Elena se sprijini superficial pe piciorul încălțat cu șoseta murdară și porni șchiopătând în direcția lui Varujan.

— Nu merge așa, se răți oi ea. întâi vreau să mă asigur că nu i-ati făcut cine stie ce lui Horia. Du-mă

— Asigură-te că-i curată, apoi adu-o în sufragerie, ordonă el și se întoarse pe călcâie.

Elena își ridică brațele la nivelul umerilor:

— Ți-aș rămâne îndatorată dacă nu ne-am împrieteni foarte tare cu această ocazie. îmi place să fiu pipăită, recunosc, dar doar de către cine vreau eu.

Polițistul își plimbă în viteză mâinile peste trupul Elenei. Era evident că tânăra nu ascundea nicio armă pe sub haine.

— Veniți, spuse el pornind înainte.

Elena îl urmă șchiopătând, abținându-se cu greu să nu privească la jacheta atârnată în cuier.

în mijlocul salonului, așezat pe un scaun, stătea Horia. Pe obraz i se întindea o vânătaie, iar mâinile îi fuseseră legate cu sfoară de uscat rufe. Elena icni ca lovită în abdomen și își duse mâna la gură.

— Poftiți, intrați, spuse Varujan. Luați loc, deocamdată, pe canapea. Dacă va fi nevoie, o să aducem un scaun și pentru dumneavoastră.

Elena se sprijini de perete, incapabilă să se miște. în absența zidului din spate, s-ar fi năruit la podea ca o haină udă.

— Ce mesaj îmi aduceți și din partea cui? rosti sec Varujan. Și de unde știați că ne aflăm aici?

Elena privi în jurul ei. Pe măsuța joasă de care îi plăcea să-și rezeme picioarele atunci când se uita la televizor ghemuită ca o pisică la pieptul lui Horia, se aflau o daltă și un ciocan, iar alături, un clește și bricheta cu care obișnuia să aprindă aragazul.

Varujan sudui printre dinți. Femeia mințea. Strada fusese goală când sunaseră la ușă, dar, iată, bănuiala domnului Petcu se confirma. între grupul de hackeri condus de Horia Ghezzo și teroriști exista o legătură.

— Vorbește! se răsti el. De la cine-i mesajul?

Elena își atinse obrazul cu vârfurile degetelor. Amorțeala provocată de șocul indus de felul în care îl găsise pe Horia începea să se atenueze. Mintea îi lucra cu repeziciune. Avea doar câteva clipe la dispoziție pentru a prelua inițiativa.

— Aveți ceva împotrivă dacă mă așez? A fost o dimineață intensă și mă cam dor picioarele, spuse îndreptându-se către canapea.

Adăugă din mers, fluturându-și degetele în direcția lui Horia:

— Servus, scumpi, să știi că îți stă nemaipomenit de bine așa! S-ar putea să-i rog pe acești domni încântători să nu te dezlege la plecare. Am câteva idei care s-ar potrivi de minune cu tine așa cum ești acum.

Polițistul cu cicatrice rânji în barbă: *Hai că-i de bine! Se lasă cu hâța-hâța!* Varujan îl privi furios.

— De la cine este mesajul și ce conține? repetă el, vocea de- venindu-i un mârâit amenințător.

Elena se așeză picior peste picior. Vorbele rusului se dovedeau exacte până la suprapunere: *N-or să-fi dea timp să te dezmeticești; or să te ia tare din prima. Nu-i lăsa să te încolțească. Râde-le în nas. Fă-i să creadă că știi lucruri care ar putea întoarce*

televiziune și probabil la radio. Mîșkin, ca-n „Idiotul" lui Dos- toievski.

Pârâitul măselelor lui Varujan se auziră distinct în tăcerea care urmă.

— Continuă, spuse el, strângând din pumni.

— Printre altele, tipul m-a rugat să-ți transmit regretul lui că n-ai acceptat invitația pe care ți-a făcut-o noaptea trecută. Cică dacă o să vrei vreodată să-ți lărgești, hm, orizontul experiențelor erotice, o să-ți stea cu mare drag la dispoziție.

Elena își duse mâna la gură și chicoti:

— Din câte am înțeles, se dăduse și cu ruj. Trebuie să fi fost un super spectacol de privit!

Stupoarea transformă aerul din încăpere într-un bloc de fontă casant, imposibil de respirat.

— Ghiujul..., murmură polițistul cărunt.

— ... era unul dintre teroriști!! strigă celălalt. Ceea ce înseamnă că și ceilalți erau tot acolo! Bine, dar unde mama dracului se ascundeau, sub pat?!

In singurul loc unde nu ne-am uitat: în baie, la mai puțin de un metru de noi! blestemă Varujan în sinea lui. Cât de simplă fusese diversiunea rusului! Mizase pe homofobia lui, pe scârba de a vedea un bărbat bătrân gol, și iată, câștigase. în loc să-și vadă de misiunea ce-i fusese încredințată, dăduse bir cu fugiții ca ultimul recrut neinstruit.

Pe buzele Elenei flutura un surâs superior, atotștiutor. Varujan își simți sufletul lăcrimând. De ce semănau acești tineri atât de mult cu propriii lui copii? Inspiră adânc și goni gândul.

— Dă-mi ciocanul, spuse el peste umăr. Polițistul cărunt ezită un moment, apoi se grăbi să dea curs ordinului. Umerii îi erau căzuți și nu-și putea lua privirea din podea.

— Oprește-te, ce faci? strigă Elena.

Varujan luă degetul arătător al lui Horia și-l presă de mânerul scaunului.

— Te pedepsesc pentru faptul că m-ai mințit.

— Nu-i adevărat! izbucni Elena în lacrimi. Nu te-am mințit cu nimic! Când aș fi putut s-o fac?!

Varujan ridică brațul și lovi. Capul ciocanului mușcă adânc din lemn, prinzând la limită degetul lui Horia. Câțiva milimetri mai sus și tânărul Ghezzo s-ar fi ales cu un handicap pe toată viața.

— Când eram copil, spuse el pe un ton plat, înfricoșător prin monotonia lui, mama mi-a spus o poveste. Cică înainte să-l trimită pe Nastratin să ia apă de la fântână, tatăl lui i-a administrat o bătaie pe cinste. „Dar, n-am făcut nimic rău, n-am spart ulciorul, așa cum s-a întâmplat data trecută. De ce m-ai bătut, tată?" l-a întrebat plângând micul Nastratin pe părintele lui. „Așa este", a răspuns acesta. „Nu l-ai spart încă. Acum du- te și adu apă și fii atent pe drum. Dacă te împiedici și-l scapi, tocmai ți-am arătat ce o să te aștepte".

Puse ciocanul sub bărbia lui Horia, forțându-1 să ridice capul:

— Dacă o să am impresia, fie și pentru o secundă, că mă minți ori că îmi ascunzi ceva, am să-l

așa? Este un spectacol greu de privit chiar și pentru cei cu stomac pentru război. Se holbează împrejur cu niște ochi care au încetat să mai vadă, iar de cele mai multe ori se învârte în cerc ori se îndreaptă direct către dușman. Vocea îi deveni de tablă: Dacă îți pasă cât de cât de el, îi bagi un glonț în cap înainte să cadă prizonier.

îi întinse ciocanul polițistului cărunt și o fixă pe Elena cu privirea:

— Ne-am înțeles ori trebui să îți mai explic o dată?

— Da, suspină ea. Fac orice, numai cruță-1 pe Horia! El n-are nicio vină. Nici una, mă auzi?

Varujan încuviință.

— Mesajul, ordonă el sec.

— Mîșkin vrea să-ți facă o ofertă. în schimbul complicilor lui, vrea să-i garantați imunitatea.

Varujan își încrucișă mâinile la spate. Așa-zisa ofertă era în mod evident o diversiune. Faptul în sine nu-1 surprindea. La fel ar fi procedat și el. într-un joc pe viață și pe moarte, prima mutare este întotdeauna o cacialma menită să-1 facă pe adversar să-și dezvăluie puterea de foc.

— Nu cred că depinde de mine acest lucru, spuse el ridicând cazon bărbia. Va trebui să vorbească cu autoritățile române.

Elena înghiți în sec. Până în punctul acela, totul decursese conform strategiei lui Serghei.

— Așa mi-a spus și el. Ce vrea de la tine este să-i aranjezi o întâlnire cu șefii tăi.

Elena scutură din cap.

— împachetați. Eu și Horia rămânem pe loc. Absolvirea noastră de orice acuzație va face obligatoriu parte din înțelegerea cu rusul.

Varujan își băgă mâinile în buzunare. Dârzenia femeii în fața pericolului își găsea astfel explicația. Lucrurile se aranjau bine. Clătină din cap și fixă cu privirea un punct aflat pe perete. Prea bine chiar. Mîșkin făcuse parte, fără vreo urmă de îndoială, din fostul KGB. Cu unul ca el, lucrurile nu erau niciodată ceea ce păreau a fi. Unde mințea femeia? Ce surpriză ascundea rusul în mânecă?

îi făcu semn polițistului cărunt să-i înapoieze ciocanul.

— Adu un scaun pentru domnișoara. Am senzația că dumneaei nu ne-a spus chiar totul. Polițistul cu cicatrice tresări, pe chip așternându-i-se o expresie de vădit dezgust.

Elena își scoase ciorapii și se ridică în picioare:

— înțeleg că băieții vor să se distreze un pic înainte de plecare. Putem să mergem în dormitor? Dacă e posibil, aș dori ca Horia să nu asiste la ce urmează să se întâmple.

Ghezzo își mușcă până la sânge buza, refuzând să se lase cuprins de nebunia ce stătea gata să se năpustească asupra lui. Elena încerca să-i transmită un mesaj. Ciorapii pe care îi ținea în mână erau roz, o culoare pe care ea o ura cu toată ființa. In mod evident nu-i aparțineau. Ai cui erau, de unde îi luase?

— Nu, este suficient să iasă unul dintre voi până afară și să scuture o cârpă oarecare. Luați un prosop din bucătărie. Găsiți suficiente acolo.

Varujan se uită la polițistul cu cicatrice și înclină scurt din cap. Bărbatul ieși din cameră în pas alergător.

— Și acum așteptăm, presupun, spuse el.

Elena se așeză înapoi pe canapea, găsindu-și pe pipăite drumul. Mâinile îi tremurau și se simțea fragilă ca o ceașcă de ceai din porțelanul cel mai subțire. Lucrurile care o înconjurau își pierduseră contururile, părând făcute din abur ori din vată scămoșată.

— Da, acum așteptăm, încuviință ea încet, strângând în pumn perechea de ciorapi.

■*fr 'ir*

Agentul de circulație îi făcu semn lui David să avanseze, înaintea lui, alți trei șoferi așteptau să li se verifice actele de identitate. Marina își trase pe cap fesul roz cu ciucure pe care îl găsise în mașină, și își încrucișă brațele.

— Buletinul, permisul de conducere și talonul mașinii, spuse agentul atunci când îi veni rândul lui David.

Tânărul îi întinse documentele solicitate prin fereastra întredeschisă a mașinii. Agentul, un bărbat trecut de patruzeci de ani, bine legat, le luă și începu

— Intrarea Școlii numărul 32, repetă prompt David adresa învățată pe dinafară.

Agentul se opri din studiul documentelor și-1 privi cercetător:

— Mergeți la Țurcanu?

— Nu... la domnul Panait. Panait Mihai, spuse cu glas șovăitor David.

Agentul răsfiră actele în mână ca pe cărțile de joc, apoi le strânse pachet înapoi.

— Așteptați aici, vă rog.

Mașina din față se puse în mișcare și în câteva clipe se făcu nevăzută în perdeaua de fulgi ce cădea neîntreruptă din cer.

David își ridică ochii în oglinda retrovizoare. în spatele lui, zeci de automobile așteptau să le vină rândul. Parcat la bordură, se găsea un transportor de trupe. în jurul lui, mai mulți bărbați îmbrăcați în uniforme albe de camuflaj, cu capul acoperit de cagule, priveau nemișcați la fluviul încremenit de mașini.

— Să nu fie ceva în neregulă cu actele lui Nathaniel, spuse el fără adresă. Talpa piciorului căuta pedala de accelerație. Fuseseră descoperiți?

Câțiva metri mai încolo, agentul discuta cu un alt polițist, gesticulând larg. Marina clătină din cap:

— N-aș zice. Cred că e mai curând vorba despre o rugăminte. Uită-te la mâinile lui. îl vezi cum își ține palmele în sus? Aia nu-i poziția cuiva care raportează un fapt suspect, ci a cuiva care solicită o favoare.

— Da, profa. lartă-mă, am greșit, nu mai fac! Să vin mâine la școală cu tata tuns? rânji el. Mâna i se duse de la sine, căutând degetele Marinei, gestul complice al bărbatului îndrăgostit care a spus dinadins o răutate, doar pentru ocazia de a căuta apoi iertarea iubitei lui.

Pe obrajii Marinei se porniră să curgă două lacrimi grele. Să nu răspundă atingerii lui David fu unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse în viață.

— Scuză-mă, mormăi el, nu știu ce mi-a venit...

Agentul se sprijini de mașină și-i întinse actele lui David:

— Mai aveți cumva un loc liber? Aș da o fugă până acasă, să mă schimb și să mănânc ceva. Locuiesc gard în gard cu Mihai.

David își începu seria de blesteme cu zeii sumerieni, continuă cu cei egipteni și termină în forță cu cei creștini. Nici unul nu scăpă urărilor lui de bine. *Asta ne mai trebuia, un sticlete care să se uite la noi pe geam!* înjură el cu năduf.

Deblocă ușa din spate, invitându-1 pe agent să urce:

— Desigur, cu cea mai mare plăcere!

David demară încet, strecurându-se printre cele două mașini de poliție care lăsau spațiu între ele doar cât să treacă un singur automobil.

Agentul arătă către ecranul computerului de bord:

— Este interesant cum au oprit intemetul, dar

fost s-o excludă pe cea din urmă de pe lista frecvențelor bruiate.

Aurelia păli. Pe locul din față, Marina încetă să mai respire. Deși arăta oarecum altfel, trăsăturile lui David continuau să fie cele ale hacker-ului căutat pe toate posturile de televiziune.

— Sunteți un om bine informat, domnule Stroenescu. Cu ce vă ocupați în viața de zi cu zi? îi poci agentul din instinct numele.

Lui David nu-i scăpă amănuntul.

— Stoenescu, fără „r", îl corectă el pe polițist. Simt dealer de echipamente de telefonie mobilă, mai exact centrale telefonice și celule GSM. își compuse un zâmbet rușinat și privi în oglinda retrovizoare: In timpul liber mai fac poze la nunțile cu dare de mână. Stiti, ca să mai scot un ban. Că vorba aia, din salar n-am auzit să se fi îmbogățit careva.

— înțeleg, încuviință agentul, apoi adăugă ca și cum atunci i-ar fi venit gândul: Și cu ce ocazie pe la Țurcanu? Că din câte știu eu, are deja un băiat cu care se ajută la nunți. Un tip înalt ca o prăjină, cu un nas subțire de zici că-i lamă de cuțit. Foto Bujor îi zice.

— Se pricepe tipul? preluă David din voie. Adică, are scule ca lumea? Cameră, suporturi, filtre de culoare? Se pricepe să retușeze pe computer o poză?

— Nu știu, bătu în retragere agentul. Țurcanu pare mulțumit cu treaba pe care o face puștiul. Nu l-am auzit să se plângă.

pe a cărei părere știu că mă pot baza. Din câte am înțeles, nunți cum organizează dânsul, mai rar!

își luă și cealaltă mână de pe volan și gesticulă emfatic:

— Că vorba aia, o dată-n viață face omul nuntă mare! Am vrea ca a noastră să fie cea mai cea mai, dintre dintre! îi făcu cu ochiul Marinei: Să avem peste ani ce să le arătăm la copii și nepoți.

Marina întoarse capul și-l privi sceptică, atitudinea iubitei nervoase căreia nu i-a trecut încă supărarea:

— Ce să zic, din gură, toți sunteți culanți, dar când vine vorba să băgați mâna în buzunar pentru o pereche mai acătării de pantofi ori pentru limuzină, brusc nu mai e nici unul domn!

Plină de indignare, se întoarse peste scaun la agent:

— Pe ce bărbat, spuneți și dumneavoastră, îl lovește economia la baloane? Am renunțat la stolul de porumbei, la cei patru flamingo pe care-i voiam neapărat, la saltul cu parașuta - domnul aici de față cică ar avea rău de înălțime - iar el ce face? Mă restricționează la... BALOANE?!

Debitul verbal al Marinei crescu în intensitate, odată cu volumul vocii:

— în condițiile astea, ia ziceți, de ce m-aș mai mărita? Să-1 văd peste doi ani că încearcă să mă convingă că e mai bine la Băile Herculane decât la spa în Austria? Ori în Vama Veche decât în Tenerife? Ori că n-are sens să întreținem două mașini, că ajung mai repede în mall dacă iau tramvaiul?!!

retrovizoare la agentul care stătea țeapăn, cu spatele lipit de banchetă. Ce șarpe veninos, cu fes roz și chip drăgălaș, călcase pe coadă din nebăgare de seamă?

— Sunteți căsătorit? spuse David.

Polițistul își aranjă gulerul jachetei și oftă:

— Da, sunt, răspunse el cu un zâmbet pe jumătate melancolic, pe jumătate chinuit. Anul ăsta în aprilie se fac douăzeci de ani.

Marina își înlănțui fugar, ca o părere, degetele de ale lui David, apoi se desprinse de atingerea lui. Strategia la care apelase funcționase. In prezența unui inamic comun, oropsiții uită diferențele ce îi separă și formează alianțe.

Pe ecranul telefonului mobil, apăru o săgeată la dreapta. David călcă încet frâna.

— Continuați să mergeți, spuse agentul. Strada aceasta nu a fost deszăpezită. Următoarea o să ne scoată drept la destinație.

Cât timp durase schimbul încins de replici, Aurelia își ronțăise o unghie și privise afară pe geam.

— Cât credeți că o să mai dureze starea de urgență? întrebă ea. Or să-i prindă până la urmă pe teroriști?

Polițistul își studie mâinile. Erau muncite, cu unghiile tăiate din carne. Când locuiești la casă pe pământ, tot timpul se găsește câte ceva de făcut. Să le împărtășească sau nu companionilor lui de drum gândul care îl muncea?

— Nu știu dacă i-au prins, dar cred că ceva e pe

duri, mi-a zis că pe ambasador, împreună cu familia lui, l-ar fi luat un elicopter militar. La fel s-a întâmplat cu ambasadorii Angliei, Franței și Rusiei. I-au spus și lui alți băieți care făceau de pază acolo. Cât despre mahării noștri din guvern, s-au evaporat cu toții. Bate vântul a casă pustie pe la Guvern și pe la Președinție. Șobolanii fug. Corabia e pe cale să se scufunde.

Roti căciula între mâini și clătină încet din cap:

— Mi-e teamă să nu existe pe undeva, pe terasa vreunui bloc ori prin vreo parcare, un ceas care ticăie secundă cu secundă către ora exactă. Dacă pe teroriști i-a dus capul să construiască o bombă nucleară, cât de greu le-ar fi fost s-o cupleze la un sistem cu detonare întârziată ori de la distanță?

— Ce sens ar avea să facă una ca asta? spuse Aurelia. Ar muri odată cu noi ceilalți.

— Nu știu, dar când reprezentanții marilor puteri părăsesc ca un stol de potâmichi orașul, toți cam în același timp, mă gândesc că trebuie să fi existat un motiv serios s-o facă. Când reprezinți un popor, nu vrei să te vadă lumea fugind ca ultimul laș, cu pălăria îndesată pe cap și ținându-te de pantaloni.

— Da, ciudată coincidență, mormăi David. în dreapta lui, Marina fu cuprinsă de un frison. Ce nenorocire se pregătea Adam să abată asupra orașului? Și mai multe trupe? întreruperea alimentării cu energie electrică până la găsirea „teroriștilor"?

— N-are cum, spuse David cu un aer superior. I-am făcut acum câteva zile plinul. E defect senzorul. Trebuie să-mi fac într-o zi timp să mă duc la reprezentanță să mi-1 schimbe.

Motorul mai gâfâi de câteva ori, apoi se opri. David se scărpina în cap, apoi în smocul de păr din bărbie. Orice încercare de a-1 repomi rămase fără succes.

— La dracu, să vezi că de data asta sărăcia de senzor chiar o dădea pe bune! exclamă el. Nu se poate! Făcui pana prostului ca ultimul Marean din Dăbuleni!

Agentul, al cărui tată se numea Marian,născut în Dăbuleni, îl apostrofă cu glas tăios:

— Este un loc liber la bordură puțin mai în față. O să vă ajut să împingeți mașina până acolo.

David își plecă rușinat capul și se dădu jos din mașină.

— Dacă o luați pe străduța care se face la stânga și o țineți drept înainte, în vreo cinci sute de metri o să găsiți o benzinărie, spuse agentul după ce mașina fu parcată în siguranță. Ziceți că v-a trimis Alecu. Or să închidă ochii și or să vă pună motorină într-o sticlă de plastic, lucru pe care n-ar trebui, de altfel, să-l facă.

Arătă către capătul străzii:

— Casa lui Țurcanu e a doua pe dreapta. A mea e cea de lângă.

Intr-una din curți, un copac se rupse sub cantitatea de zăpadă ce-i trăgea în jos crengile.

— De ce Țurcanu? se interesă David pășind anevoie în urma agentului.

— Se vede că nu l-ați întâlnit niciodată pe Mihai în persoană, râse polițistul suflând fulgii care i se încurcau în mustață. Așteptați puțin și o să vedeți.

Se opri în fața unei case cu parter și etaj și apăsă butonul unei sonerii plasată imediat sub căsuța poștală. După câteva clipe, un bărbat încă tânăr, cu o chică imposibilă de păr creț în cap, își făcu apariția în prag:

— Alecule, tu ești? strigă el făcându-și palma streașină deasupra ochilor.

— Eu, dar nu singur. îți aduc mușterii serioși, puși pe treabă ca nimeni alții, spuse agentul făcându-i complice cu ochiul Marinei.

— Vă căutăm din partea domnului Neacșu, ridică David glasul. Cică dacă cineva ar vrea o nuntă cea mai cea mai, dintre dintre, la dumneavoastră ar trebui să vină!

Bărbatul înaintă până lângă poartă, dar nu o deschise:

— Care Neacșu? spuse el pe un ton nu tocmai prietenos. Nu reține să fi avut vreun client cu numele ăsta.

David realiză cu groază că nu-1 întrebase pe Nathaniel de celălalt nume al presupusului vindecător.

— Vizante, inventă el pe loc.

Sprijinit de gard, agentul îl studia intens.

Bărbatul creț rămase blocat preț de o clipă, apoi se repezi să deschidă poarta:

— Și încă ce și-au mai făcut! exclamă el. Prea bine chiar! De când ia energizantele pe care i le-a prescris domnul Neacșu, zici că-i cintezoi Steluța mea, așa nu-i mai tace gurița, draga de ea. Mă gândesc dacă nu cumva ar trebui să-i mai reduc doza. Alecule, nu vrei și tu o cutie pentru Alexandra? Nu-s scumpe și mai au și gust de zmeură!

Agentul schiță rapid semnul crucii și stupi ca de deochi:

— Nu, mulțumesc, ține-le pentru tine, dușman cu chip de prieten, lup în blană de ied! Bagă la cap, dacă vreodată te prind la ușa mea cu vreo cutie din ce zici că ia Stela, îți pun cătușele și te arestez pe loc! Am parte de suficientă cicăleală și așa, în varianta fără steroizi!

își ridică mâna în semn de salut, apoi plecă grăbit, mormă- ind injurii de tot soiul la adresa medicamentelor care fac mai mult rău decât bine.

Țurcanu își invită musafirii să-l urmeze în casă.

— Ca să mă înțelegeți, spuse el cu un surâs hâtru, Alexandra, soția lui Alecu, e o fire ceva mai vorbăreață. Ea întreabă, tot ea răspunde, apoi se supără că nu-i place ce-a auzit.

în sufragerie predominau lemnul de nuc și mobilierul opulent, făcut pe comandă.

— Acum spuneți-mi de ce a trebuit să-mi mint prietenul din copilărie care, printre altele, se

— Domnule Panait, spuse el, aveți idee cât ar fi trebuit să cheltuiască România pentru înarmare anul trecut?

Turcanu îl studie mirat.

— Nu știu. Câteva sute de milioane de euro?

— Conform înțelegerilor semnate cu NATO, vreo paisprezece miliarde. Știți câți din acești bani chiar au ajuns în buzunarele producătorilor de armament?

- Nu...

— Inițial, nu mai mult de vreo patru miliarde. Cu toate păcatele noastre, suntem o nație pacifistă. Nu ne plac armele, mai ales când trebuie să luăm din salariile profesorilor și învățătorilor pentru a le cumpăra. După insistențe la cel mai înalt nivel, am urcat în scârbă pe la vreo zece. Și nici anul acesta, dacă te uiți la planul de buget, lucrurile nu vor sta mai bine. Ceva trebuia făcut.

își dădu căciula jos și își trecu palma peste creasta ce-i mai rămăsese din frizura lui înfoiată:

— Vă părem cunoscuți de undeva, eu și domnișoara?

Țurcanu se zgâi mai întâi la Marina, apoi la David. Ca și agentul de circulație mai devreme, parcă mai văzuse undeva ochii tânărului, dar nu putea spune anume unde.

— Nu știu ce să zic... spuse el țuguindu-și buzele. Ne-am cunoscut cumva pe la vreo nuntă ori vreun botez?

Marina prinse pe bâjbâite mâna Aureliei și strânse tare. Nici una nu știa ce avea să urmeze. David

încet, Marina își scoase căciula cu tot cu perucă.

— Acum, în locul frizurii ăsteia de manelist cu tupeu, ima- ginează-ți că aș avea un păr de om normal. Vocea i se încălzi de un zâmbet invizibil: Infoiat cu o urmă de gel, ce-i drept.

Orice urmă de culoare dispăru de pe chipul lui Țurcanu.

— Teroriștii! murmură el făcând un pas în spate.

David scoase de sub jachetă pistoletul Elenei și-l aținti către pieptul bărbatului:

— întocmai. Rămâi pe loc, ascultă-mă până la capăt ce am să-ți zic, și nimeni nu va fi rănit. Ai înțeles?

Țurcanu se lipi cu spatele de perete, incapabil să spună vreun cuvânt.

— Starea de urgență, rosti David cu un aer îngândurat, nu ți se pare ceva ciudat la ea?

— Poftim? clipi dezorientat bărbatul creț.

David strânse pistolul în palmă.

— Intemetul. De ce l-au scos autoritățile din priză?

Panait își umezi buzele.

— Nu știu... Să nu vă lase să comunicați între voi? oferi el cu voce nesigură.

— Prostii, i-o reteză David. Dacă ar fi să te iei după ce trâmbițează la televizor autoritățile, o făcusem deja. Adunasem materialele pentru construirea bombei. De internet am mai fi avut nevoie, cel mult, doar pentru planurile mecanismului de detonare. Râse fără veselie: Pe care, ca niște teroriști periculoși și inteligenți ce se presupune că am fi, te gândești că

Atârnată pe unul dintre pereți, o pendulă din vremea primului război mondial măsura în surdină timpul.

— Bomba există, continuă David, iar dacă nu reușim s-o dezamorsăm, va exploda în mai puțin de o oră. Nu noi am con- struit-o, ci un grup ocult de interese comerciale și militare. Gândește-te: România a rămas unul dintre ultimele locuri liniștite de pe planetă. Pentru noi, timpul parcă s-a oprit în loc un-deva prin anii nouăzeci. Terorismul domestic, împreună cu paranoia care-1 însoțește, ne sunt străine. Nu vedem motivul pentru care ar trebui să cumpărăm arme în loc să construim școli și spitale. Dispariția Bucureștiului de pe hartă va schimba pen-tru totdeauna această balanță. Așa-zisa implicare a unui membru al corpului diplomatic al Federației Ruse va fi cireașa de pe tort. Investigațiile ulterioare vor arăta că Serghei a acționat de capul lui, dar chiar și așa, resentimentele românilor împotriva rușilor vor atinge paroxismul. Nu doar că nu ne vom mai opune instalării unor sisteme ofensive pe teritoriul nostru, ci o vom cere îndârjiți printr-un referendum organizat în sistem de urgență.

David își coborî brațul în care ținea arma.

— Domnul Neacșu, noi îl cunoaștem sub un alt nume, a fost prins în timp ce încerca să pună capăt acestui plan dement. Bomba este prevăzută cu un mecanism de anulare a numărătorii inverse. înainte să fugim, am reușit să obținem codurile de acces

O ușă se deschise sus la etaj.

— Crețule, graseie o voce feminină, dacă tot nu ieșim azi din casă, m-am gândit la un program special. Luăm ce găsim de mâncare prin frigider, o sticlă de vin, și nu ne dăm jos din pat toată ziua. Am să îți spun o ghicitoare. Dacă o nimerești, îmi rup de la inimă și prestez frumos chestia aia de-ți place ție. Dacă nu, te pui, băiete, ostășește pe treabă și nu te oprești până nu-ți ordon eu „la loc comanda". Ești atent, da? OK, începem. Dacă o mașină pleacă din fața Cazinoului din Constanța la ora opt dimineața, iar consumul mediu este de șapte litri la suta de kilometri, în ce an s-a născut șoferul nostru?

Ochii tuturor urcară către scara interioară. O femeie înfofolită în halat de baie cobora treptele frecându-și cu sârg părul într-un prosop.

— Și pentru că îmi ești simpatic, am să îți dau un indiciu ajutător. Tipul are o soră care acum doi ani s-a măritat cu un profesor de bune maniere din Vaslui.

Femeia își scoase capul din prosop, dădu să mai adauge ceva, apoi îi văzu pe străinii ce o priveau tăcuți și sări într-o parte:

— Incredibil! Te-ai prostit? strigă ea. Avem oameni în casă și tu taci ca mutul? Dacă veneam dezbrăcată?!

Fără perucă, Marina arăta identic ca în poza difuzată la televizor. Până și unghiul în care cădea lumina trebuie să fi fost același.

— Teroriștii! strigă Stela, strângând prosopul la piept

— Ai grijă să nu se miște, îi spuse soțului ei. Dacă o face vreunul, împușcă-1. împușcă-1 de două ori, ca să fii sigur! Eu îl sun acum pe Alecu.

David făcu un pas înainte.

Țurcanu strânse în palmă crosa pistolului. Nimeni în afară de Neacșu nu știuse de boala care aproape că i-o răpise pentru totdeauna pe Stela. încercă să apese trăgaciul, dar datoria civică pierdu în fața loialității pe care i-o datora celui care îi salvase soția de la moarte.

— Deux-pieces mov și adidași cu ștrasuri, zise el cu un oftat.

Stela încremeni cu receptorul la ureche:

— Ai luat-o razna? aproape că răcni ea. Teroriștii au dat buzna la noi în casă și ție îți arde de cai verzi pe pereți?

— Jachetă cu guler deblăniță, dresuri negre, și adidași purpurii cu șireturile din sfoară de împachetat, dacă se poate, spuse Panait cu un surâs amar.

Marina și Aurelia se strâmbară instinctiv. Oroarea vizuală evocată de Țurcanu le strepezea amândurora dinții.

Stela simți cum călătorește înapoi în timp. înainte să afle că este bolnavă de cancer, ireproșabilitatea fusese busola ei în viață. Nimic nu avea voie să sune ori să arate disonant. Culoarea părului, machiajul, ținuta și vocabularul trebuia să fie întotdeauna cele adecvate momentului, și niciodată altfel. Să iasă din

Ar fi trebuit să moară, dar un soi de arhanghel coborât din ceruri a intrat într-o seară în casa lor. I-a dat să înghită o pastilă, apoi i-a ținut mâna până a adormit. Când s-a trezit, gâlma din sân, rădașca scârboasă ce se pregătea să-i curme viața, dispăruse. Desculță, a coborât în cămară și a luat o sticlă de vin, lăsând ușa deschisă de perete în urma ei.

Intr-un scaun de lângă pat, soțul ei adormise cu bărbia în piept. Chiar și în somn, chipul îi era măcinat de grijă.

— Promite-mi un lucru, îl trezise ea, punând alături de sticla de vin de colecție și două căni mari de ceai, care nici măcar de aceeași culoare nu erau. Dacă vreodată o să mă mai vezi că o iau razna, trage-mă înapoi. Zi-mi ceva care știi că m-ar face să mă oripilez, iar eu am să îți răspund...

Stela se uită la David, la Marina, apoi luă receptorul de la ureche.

— Boala mea, mămăligă cu cafea, murmură ea abia auzit.

Panait îi înapoie pistolul lui David, apoi merse și își petrecu brațul după umerii Stelei.

— Lasă-1 pe Alecu, spuse el blând. Dânșii sunt prietenii domnului Neacșu. El i-a trimis aici.

Stela îl privi lung:

— Neacșu? E în cârdășie cu teroriștii? Ezitant, puse telefonul înapoi în suportul lui: De parcă asta ar conta în vreun fel..

— Exact, nu-i treaba noastră, răspunse Panait,

ocupați cu organizarea de evenimente festive, nunți în special. Corect?

Stela se desprinse de la pieptul lui Panait. In cazul ei, schimbarea provocată de întâlnirea cu moartea fusese totală și de profunzime. Aruncase rețetele de comportament și nevoia de ordine, și îmbrățișase neprevăzutul. Miresele o iubeau. Nu exista problemă, oricât de dificilă ori de jenantă, pe care Won- der Stela să n-o rezolve ca pe un fleac banal.

— Și ce are asta de-a face cu intemetul? întrebă ea, curiozitatea învingând frica.

în câteva vorbe, David reluă ce-i spusese lui Panait, apoi închise ochii și își încrucișă degetele împotriva ghinionului:

— Aveți o instalație de umplut baloane cu heliu?

Stela își săltă mândră bărbia. Se simțea în gesturile ei siguranța celui care a reușit de unul singur în viață:

— Importată direct din Germania. O adevărată bijuterie!

Dus de euforia momentului, David pufni în râs:

— Unchiul Gore zice că dacă nu vine Mahomed la munte, vine muntele la Mahomed. în cazul nostru, în loc să băgăm in- ternetul în laptop, o să băgăm laptopul în internet. O să-l ridicăm cu un mănunchi de baloane deasupra cupolei de bruiaj. Cineva mi-a spus azi că o sută de metri ar putea fi de ajuns.

— O persoană demnă de toată încrederea, unchiul Gore în variantă feminină, nu se putu abține Marina

— Ați zis că aveți o instalație de heliu! aproape că strigă el.

— Instalație avem, dar...

— Dar, ce?! Gaz este?

— Două tuburi, suficient cât să umflăm un dirijabil; baloanele sunt cele care ne lipsesc. Le-am folosit pe toate la nunta de sâmbăta trecută.

David gemu și se așeză învins într-un fotoliu. Ceasul arăta că mai erau cincizeci de minute până la ora doisprezece. Timp ar fi fost suficient să-și ducă planul la îndeplinire. In acele condiții, îi mai rămăsese un singur lucru pe care îl putea face.

— Mihai, am nevoie să-mi faci un serviciu. Sună-l pe Alecu și spune-i că îi ai pe teroriști la tine în casă. Le-ai luat pistolul, și acum îi ții la respect. Zi-i să se grăbească încoace.

— Poftim? înțeleg bine, zici că vrei să vă denunț?

David își lăsă capul pe spătar și privi în tavan:

— Nu se poate ca poliția să nu-și fi păstrat o linie de internet. O pușcă e utilă doar atunci când nu trage pe la ambele capete deodată. Nu-i nicio sfârâială să-ți lași dușmanul în întuneric, dacă odată cu el orbești și tu. Internetul, pe lângă email și messenger, mai înseamnă și interconectivitatea programelor folosite de forțele de ordine. Recunoașterea facială, de exemplu, este unul dintre ele. Pentru a procesa imaginile furnizate de camerele video împrăștiate în tot orașul, este nevoie de un mijloc digital de transport. Nu-i greu să-ți dai seama care este acela.

Se uită la Panait, la Stela, apoi ridică nepăsătoare din umeri:

— Putem face față unui război nuclear, chiar și unul generalizat, dar în mod clar nu vom supraviețui planului lui Adam.

David o ignoră, privind țintă în ochii lui Panait:

— Sună-l, te rog, pe Alecu. Fiecare secundă contează.

Țurcanu luă telefonul și formă numărul vecinului său:

— Alecule, începu el șovăitor, tipul pe care l-ai adus la mine...

Aurelia săltă brusc capul și chicoti. Panait mută receptorul de la o ureche la cealaltă:

— ... are ceva să îți zică...

— Prezervative!

Toate privirile se îndreptară către Aurelia. Cuvântul pe care-l rostise, împreună cu rânjetul triumfător care se întindea pe chipul ei, făcea inutilă orice explicație suplimentară.

Panait devie din mers discuția:

— Ar vrea să te întrebe dacă n-ai fi interesat să vinzi casa. I-a plăcut atât de tare zona încât ar fi dispus să plătească bani buni, mult peste prețul pieței. Ori cel puțin așa se laudă el.

Urmară câteva clipe de tăcere încremenită. Nimeni nu îndrăznea să respire.

— Așa i-am spus și eu, clătină Țurcanu grăbit din cap, dar a insistat să te sun. Bine, șerifule, atunci te aștept pe seară pe aici. Am o sticlă de palincă de Bihor, gălbuie ca gutuia dată-n pârg.

Să tot aibă vreo șaizeci de grade după cum arată. Mi-a făcut-o cadou nașul mare sâmbăta trecută. Cică s-o beau cu cineva drag.

— Ar putea merge, spuse David după ce Panait închise telefonul. Sunt extrem de ușoare și încape o cantitate mare de gaz

în ele. Nu vorbesc din imaginație. Am umflat o mulțime la aragaz pe vremea când eram copil.

— Ce chestie, și eu care credeam că folosesc la altceva, mârâi Marina.

— Am zis că atunci când eram copil, i-o întoarse David. Pentru o clipă își rânjiră unul altuia, apoi momentul de complicitate pieri, alungat de norii ce amenințau să ia formă de ciupercă.

— David are dreptate, spuse Aurelia. Niște draci de copii dintr-una din clasele la care predau au făcut-o odată în timpul orelor. Nu s-a terminat chiar bine. Doi dintre ei au fost exmatriculați...

Stela se înapoie grăbită în încăpere.

— Am vorbit la telefon cu Minodora, cu farmacista. A zis că are cincizeci de cutii în depozit, a câte zece bucăți fiecare. Cu totul, cinci sute de cămășuțe pentru domnii responsabili. Mi le aduce acum. Am prins-o chiar când voia să iasă să-și cumpere ceva de mâncare.

— Cinci sute? Nu te-a întrebat la ce îți trebuie? se interesă rezervat Panait.

— Tu ce zici? Știe că am trompele legate. Normal că m-a întrebat!

- Și?!

— I-am zis că dau o petrecere privată. Dacă poți să crezi atâta obrăznicie, m-a întrebat dacă nu cumva se numără și ea printre invitați! Ceva îmi zice că nu pe mine ori pe Cuțarida, labradorul familiei, ar vrea să ne întâlnească într-un astfel de context.

— Gândindu-mă mai bine, să știi că n-arată rău duduca. Ba chiar deloc! Crețule, ia de notează! Cred că știu ce vreau să-mi faci cadou anul acesta de Mărțișor!

Lui David îi veni să urle, să râdă și să se dea cu capul de pereți în același timp. Lumea stătea să se scufunde în haos, iar cei care îl înconjurau continuau să se preocupe de mărunțișuri. Să iubească, să urască, ori să simtă fluturi în stomac la gândul unor obrăznicii viitoare. Ochii lui îi întâlniră pe cei ai Marinei. Ori să arunce prosopul. Nimic nu se schimbase. Oamenii aveau să rămână oameni până la sfârșitul veacurilor, cu bunele și cu relele lor. Scoase din rucsac laptopul, telefonul lui Serghei, și se apucă grăbit de lucru.

— Până ne sosesc, hm, baloanele, eu mă duc să montez instalația în curte. Cu zăpada care s-a adunat între timp, o să ne ia ceva până o pornim, mormăi Panait, apoi o șterse cât putu de repede afară din cameră.

Stela porni către scara ce ducea la etaj.

— Mă duc să mă îmbrac si revin cu ată si foarfeci. N-ar tre- » 1 ♦ bui să ne ia prea mult timp până umflăm suficiente cât să ne facem treaba cu ele, rânji ea, urcând în fugă treptele.

-ir ☆

— Du-te și dă-i drumul în casă, îi spuse polițistului cu cicatrice. Vezi, caută-1 și în cur să n-aibă vreo armă ascunsă!

Polițistul ieși grăbit, iar după câteva minute se întoarse cu rusul.

— Nu știam că polițiștii români sunt atât de prietenoși, spuse Serghei râzând. După cât de insistent m-a pipăit domnul chipeș care m-a întâmpinat, aș fi distrus dacă nu mi-ar trimite flori de ziua mea, pe cinșpe' ianuarie.

— Odată cu Eminescu... spuse polițistul.

Serghei se plesni cu palma peste șold:

— Și să mai zică cineva că musării[21] români ar fi tâmpiți. Bun Eminescu ăsta al vostru, bun, da' vă zic eu că Pușkin e mai tare! Aveți voi idee cum sună „A zecea poruncă"?

Serghei își scoase căciula din cap și începu să recite:

La binele altuia să nu râvnesc,
Tu Doamne, mie-mi poruncești
Știi însă, că mi-s puterile lumești...

La fel de brusc cum începuse, Serghei se opri. își scutură căciula și ridică din umeri:

— S-o auziți cum sună în rusă. Chiar și fără să știi limba, și tot te vrăjesc cuvintele!

Varujan se hotărî că îi era suficient cât auzise:

— Pune-i cătușele și trage mașina în dreptul porții, spuse el, apoi arătă către Elena și Horia: O să le luăm

21 Мусор (musăr) = gunoi, polițist în argou în limba rusă.

— Nu-ți face griji, draga mea, domnul oștean glumește. De pe chipul lui Serghei dispăruse orice urmă de zâmbet: Mai întâi le dai drumul tinerilor, apoi discutăm.

— Ce te face să crezi că poți da ordine aici? se interesă Varujan cu un aer vag amuzat.

Serghei păru că are un șoc. Pe chipul lui stătea zugrăvită o mirare oarecum circumspectă.

— Dar, nu-i evident? rosti el precaut, părând că își alege cu grijă cuvintele. Strategia funcționă. Preț de o clipă, Varujan avu senzația că îi scapă ceva important.

— Nu, mormăi el prost dispus. Tocmai aia era problema, că nu înțelegea ce îl făcuse pe rus să se dea prins în mâinile lor.

— Durakul de mine, oftă Serghei de parcă răspunsul lui Varujan i-ar fi rănit de moarte sentimentele, și eu care mă așteptam să fiu primit cu brațele deschise, ca un salvator pogorât din ceruri.

Vocea îi deveni poruncitoare. Fără voia lor, polițiștii se îndreptară reflex de spate.

— Voi doi, dacă țineți cât de cât la viețile voastre, nu vă duceți la sediu, și nici acasă. Găsiți o vizuină de care să nu știe nici nevasta, nici mama ori amanta, și îngropați-vă acolo până se mai așază apele. Ieșiți din casă doar noaptea și niciodată fără căciulă pe cap. Arcul sinuzal și poziția sprâncenelor sunt cele mai importante repere în recunoașterea facială. Faceți așa și poate mai apucați o săptămână, două, de trăit.

meze. Cel mai probabil o să deschizi balul. Invitații speciali, plutonul de execuție și prietenii lor: medicul legist și brancardierii de serviciu.

Se bătu peste buzunare ca și cum ar fi căutat ceva, apoi făcu un semn obscen:

— Pizdeț[22] moment să mă las de fumat, se stropși el supărat. Altul mai pizdeț de atât nici că puteam să găsesc!

Se lăsă să cadă în canapea în colțul opus locului unde stătea Elena:

— Vouă, Lolek și Bolek, nu vi se pare nimic dubios în toată afacerea asta? Adică, cine-i domnul acesta cu privire dură și bărbie pătrată? Ce scrie pe fluturașul lui de salariu: Armată, SIE, SRI? Și cine sunt mercenarii cărora a trebuit brusc să vă subordonați? Nu întreb degeaba. Sunt fostul șef al serviciilor de informații ale Federației Ruse pentru Europa de Est, iar acum aud pentru prima dată de ei. Iar asta, credeți-mă, e o realizare în sine. Una care nu-i la îndemâna oricărui mujic cu ceafă groasă!

Pe bărbia lui Horia se prelingea un fir de sânge. Tânărul se șterse cu umărul, abținându-se cu greu să nu geamă de durere. Serghei arătă către el:

— Gândiți-vă, cine o să plătească pentru abuzurile care au avut loc începând de ieri noapte încoace? Crimă, tortură, viol? N-o să mă credeți, dar pe drum încoace a trebuit să lichidez doi dintre ei. încinși de gândul că în sfârșit a venit și vremea lor, s-au dus s-o

22 nM34eu MOMCHT = cu sens de înjurătură: moment futut, nemernic, ticălos.

Varujan tresări la auzul numelui menționat, fapt ce nu-i scăpă polițistului cărunt.

— Da, cu mine ai vorbit prin stație, îi confirmă Serghei bănuiala ce-i încolțise în suflet. Așa am aflat că urma s-o ridicați pe Elena. A dracului potrivealã, nu?

— Voiculeț, unul mic de statură și cu mustață de zlătar? interveni polițistul.

Serghei încuviință.

— Da, mic și uscat. Pe nevastă-sa o cheamă Carmen. E blondă și mai înaltă decât el.

— Destul! răcni Varujan. Ne pierdem timpul cu prostii. Puneți-le cătușele și hai să mergem. Vreme de șezătoare o să tot fie după terminarea misiunii.

Polițistul cu cicatrice se desprinse din locul de unde stătea:

— Unde merge mia, merge și suta. Zece minute în plus sau în minus nu mai contează. Vreau să aud continuarea, spuse el pe un ton sec.

Varujan luă în calcul să-i oblige sub amenințarea armei să-1 urmeze, însă se văzu nevoit să renunțe. Ei erau prea mulți, iar el, doar unul singur. Ar fi putut să-1 ia doar pe Mîșkin, însă ceilalți știau prea multe, văzuseră prea multe. înainte să plece, trebuia să se asigure că aveau să-și țină gura. Făcu un gest în silă și luă poziție în spatele lui Horia.

— în momentul de față, sunteți ca și morți. în absența unor martori direcți, abuzurile la care ați asistat se transformă în bârfe fără substanță. Angajatorul prietenului nostru de colo... Serghei

o senzație de pericol iminent îi înfigea cârcei în stomac. Reacția polițiștilor nu era întâmplătoare, ci făcea parte dintr-un plan bine întocmit; planul unui fost spion. Care avea să fie următoarea mișcare? Se simțea de parcă ar fi alergat printr-un șanț îngust din care nu putea să iasă.

— Varujan Stâncă, mestecă el fără chef. Era inutil să nu răspundă. Polițiștii îi cunoșteau deja identitatea.

— Bun nume! Cu rezonanțe puternice. Sârb?

Varujan ridică exasperat privirea în tavan:

— Nu, armean după tată. Putem să trecem, vă rog, peste figurația de salon? Ziceai că ai să ne faci o propunere.

Serghei își băgă cu un gest reflex mâna în buzunarul interior al sacoului. Găsindu-1 gol, lăsă să-i scape un potop de înjurături în rusă.

— N-aveți vreunul dintre voi o țigară? se interesă el, continuând să-și întoarcă nervos buzunarele pe dos.

Polițistul cărunt clătină din cap:

— M-am lăsat acum cinci ani...

— Eu acum șapte, îl secondă cel cu cicatrice. Ar trebui să țineți niște gumă de mestecat prin buzunare. Eu așa am reușit.

— Mai e în bucătărie pachetul pe care l-a uitat Petre la tine? întrebă ingenuu Elena.

Din fericire, nici unul nu văzu expresia de stupefacție de pe chipul lui Horia. Tatăl lui Petre

Elena se întristă și își strânse picioarele sub ea:

— îmi pare rău. Ți-aș da din ale mele, dar sunt de damă. Paie ordinare, cum le zice Petrică al nostru. Abia dacă simți ceva când tragi din ele.

— Nu-i nimic, o să aprind trei deodată, rânji Serghei.

Elena privi către Varujan, așteptând ca acesta să-i acorde permisiunea să se ridice. îi fu acordată cu un gest nervos al bărbiei. Unul dintre polițiști se luă după ea, asigurându-se că totul e în ordine.

— Ați merita să vă dau în brațe o perie și un lighean, spuse ea când reveni în încăpere. Asta nu mai e casă de oameni, e cocină! Nervoasă, îi întinse poșeta lui Serghei: Brichetă găsești înăuntru, lângă pachetul de țigări. la-ți tu, apoi dă-mi și mie una.

O schimbare subtilă în densitatea energiilor din aer îl făcu atent pe Varujan. Cu coada ochiului îl văzu pe polițistul cu cicatrice studiind curios poșeta roz cu ștrasuri, iar un jungher de spaimă îi răsuci măruntaiele. Nenorocitul, atunci o vedea pentru prima dată! Dădu un răcnet și își smulse arma din tocul de umăr. Incurcându-se în haine, polițiștii îi urmară exemplul.

Serghei părea turnat în bronz. Brațul în care ținea arma ar fi putut aparține unei statui. Doar mișcarea controlată a pieptului lăsa să se vadă că era în viață. Spuse cu ton măsurat, făcând pauze egale între cuvinte. Dacă cineva le-ar fi cronometrat, ar fi văzut că ele durau exact cât două bătăi de inimă:

Varujan își umezi buzele și trase cu coada ochiului la cei doi polițiști. Din poziția în care se afla, vedea bine arma lui Serghei. Modelul îi era cunoscut. Prin minte îi trecu un gând năstrușnic: era stricată. Trebuia să fie! Nici un om lipsit de puteri supranaturale nu putea ține atâta timp percutorul în echilibru.

— Renunță, îl opri Serghei. înainte ca glonțul omului tău să mă atingă, tu vei fi deja mort. E un reflex condiționat, un truc care mi-a rămas din vremea Războiului Rece. Capul dacă mi l-ai zbura cu o sabie, și tot n-ai reuși să scapi.

— N-am să te las să pleci, scrâșni Varujan. I-aș condamna pe toți ai mei la moarte sigură!

— Pentru moment, nu vreau decât să echilibrăm raportul de forțe. Grăbește-te. începe să-mi obosească brațul.

— Și mă rog, cum te gândești să facem asta? Aruncăm pistoalele pe podea în timp ce tu ți-1 păstrezi pe-al tău? Cât de proști ne crezi? rânji Varujan.

— Nu-i nevoie să le aruncati. Este suficient ca tu să-ti vâri * *
arma sub curea la spate, și s-o lași acolo. Lolek și Bolek să și le bage la subțioară, ca pe termometru. Oricât de repede m-aș mișca, aș putea scoate din circulație unul, cel mult doi, însă ultimul rămas mi-ar face cu ușurință felul. De la distanța asta, până și un copil te împușcă în cap fără să rateze.

Pete roșii, ca de palme, pătau obrajii palizi ai lui Varujan.

— Și acum? spuse el.

Serghei coborî țeava armei și își ascuți auzul. Conform planului, acum ar fi trebuit să intre în scenă Nathaniel. Nu-i minți*se pe polițiști. Oricât de repede s-ar fi mișcat, n-ar fi putut neutraliza mai mult de doi. Prezența Iui Nathaniel ar fi echilibrat balanța, oferindu-le avantajul surprizei, cât și al primei lovituri, dacă s-ar fi ajuns până acolo.

Nici un zgomot nu tulbura liniștea casei. Nathaniel nu se afla acolo. Avea nevoie să-și facă alți aliați. » *

1

— Acum ne dați drumul, se răsti el insolent. V-am mai zis, în absența cuiva care să poată spune o poveste diferită de cea a autorităților, sunteți doar niște morți care încă mai respiră, în libertate, vă pot fi de folos. Cunosc oameni importanți. Unii îmi sunt recunoscători, alții, doar datori, însă tuturor le este frică de dezvăluirile pe care le-aș putea face. Am dosare, fotografii, extrase bancare. Când or să vrea să vă ducă în fața plutonului de execuție, explicați-le oamenilor din spatele oglinzilor unidirecționale că există cineva pregătit să dea în vileag lovitura de stat, împreună cu adevăratele ei motive. Din postura lor de oameni importanți, oamenii mei vor susura vorbele potrivite în urechile altor oameni importanți. Zvonurile vor umple internetul. Oricât de mult ar vrea să le oprească, nu vor fi în stare. Oamenilor le plac poveștile cu mistere. Se dau în vânt după o conspirație bine regizată!

— Adică, vrei să zici că nu există nicio bombă atomică? spuse el căzut pe gânduri.

Varujan păru că devine mai înalt și mai amenințător. Mâna îi zvâcni în căutarea armei, apoi renunță.

Serghei privi cu coada ochiului către ușă. In echilibrul sunetelor din încăpere se strecurase un factor disonant. Cineva respira pe hol. Nathaniel sosise.

— Blizăk lakatok, da ni ukusiși[23]. Nu-i evident? râse el, atrăgând atenția polițiștilor. Uitați-vă la prietenul vostru în haine civile. Intrebați-1, din curiozitate, cine este șeful lui.

Intr-o sclipire de intuiție, Serghei își aduse aminte vorbele lui Varujan: *N-am să te las să pleci. I-aș condamna pe toți ai mei la moarte sigură!*

— Sau și mai bine, întrebați-1 cu ce îl are individul la mână! Pun pariu o mie de ruble contra unui pumn în gură că numele individului ne-ar surprinde prin lipsa lui de rezonanță. Lighioanele periculoase își sapă vizuinile adân...

Un obiect din metal zbură prin aer și ateriză pe podea. Serghei observă perforațiile din învelișul exterior. *O grenadă paralizantă!* Reflexele instilate în el de mii de ore de antrenamente extenuante preluară automat controlul. își acoperi urechile, întoarse capul, închise ochii și deschise larg gura. Toate deodată.

Unda de șoc lovi ca un baros. Chiar și prin

23 OJ1H3OK 21OKOTOK, 4a ne yKycmiib = Cotul e aproape și totuși nu poți să-l muști.

Serghei deschise ochii. Deasupra lui stătea un bărbat al cărui chip cu trăsături prelungi îi era cunoscut oricărui creștin. Lângă el, Nathaniel îl privea cu ochi triști. Mâinile îi erau legate la spate, iar peste gură îi fusese aplicată o bucată de bandă adezivă.

Un bărbat negricios, subțire ca o nuia de alun, îi dezarmă pe polițiști, apoi pe Varujan.

— A diavolului de treabă! Nu credeam că o să meargă atât de ușor! exclamă el într-o română stricată.

îl întoarse cu piciorul pe Varujan, apoi îl lovi cu bombeul pantofului în stomac:

— Deșteptarea, prostovane! Nu mă întreba de ce, dar stăpânul tău te vrea în viață. Sunt curios ce o să zică atunci când am să-i povestesc că ai fost luat prizonier de două ori în mai puțin de trei minute. Eu, în locul lui, te-aș tăia pe burtă, apoi te-aș arunca de mâncare la câini.

Arătă către rus:

— Saltă-1 pe mujic de acolo și pune-1 lângă fufă.

Cu ușurința cu care ar fi ridicat un copil, Eber îl luă în brațe pe Serghei și-l puse în canapea.

Tacticos, Kenan inspectă pistolul lui Varujan, verifică să aibă glonț pe țeavă, apoi îl împușcă în cap pe polițistul cărunt.

— Ai ceva important de spus? rosti el, întorcându-se către polițistul cu cicatrice. Hai, fuguța că pleacă trenul!

cercăm ceva diferit: Din Oceanul Pacific, a ieșit un pește mic, iar pe coada lui scria, ieși afară dum-nea...

Țeava pistolului se oprise în dreptul Elenei.

— Cu care să încep? îl întrebă el pe Eber. Cu fufa ori cu pu- lifricu'? Hai, ajută-mă să mă hotărăsc. Care dintre ei or să-l întâlnească primul pe domnul lisus? Un tip controversat, poate că ai auzit de el. Unii zic că ar fi murit pe cruce pentru păcatele turmei lui preaiubite. Alții îi pun la îndoială însăși existența, nu doar miracolele despre care se bârfește că le-ar fi făcut în perioada respectivă.

— Oprește-te! strigă Eber în limba Anunnaki. II avem pe Nathaniel și pe rus. Lasă-i în pace pe restul. Sunt nevinovății

— Tocmai asta îi face neprețuiți, râse Kenan. Lipi țeava armei de tâmpla lui Horia și-i rânji lat lui Eber: Nu trebuia să le fi dat târfelor tale bufonii mei. Pentru fiecare bănuț din cât au costat, am să-ți omor o sută de mioare. Sau o mie, depinde cum o să mi se erecteze genunchiul.

In vocea negriciosului, Serghei recunoscu setea de răzbunare. In privirea celuilalt, teama pentru viețile tinerilor. Nu înțelegea substratul, dar îi era clar ce avea să se întâmple: ca să-l rănească pe tovarășul său, negriciosul avea să-i ucidă pe toți.

— Fără noi n-o să-i poți da de urmă lui David! își găsi el forța să strige. Pe lângă ceea ce poate împărtăși puștiul ăla lumii întregi, asasinarea lui JFK o să sune ca o băsină fâsâită pe lângă un obuz de

— Și ce anume știe acest David? răspunse el în limba lui Serghei; rusa îi era mai la îndemână decât româna. Ce secrete te-a convins escrocul acela că a descoperit între furtișagul de dimineață și cel de la prânz?

Disprețul din privirea negriciosului, flegma din vocea lui, îi spuneau fără greș lui Serghei cum trebuia să procedeze. Singura modalitate de a-1 opri să mai ucidă pe cineva era să-1 înfrunte. Bărbații de felul lui mai curând respectă un adversar curajos decât pe un învins care se dă legat în mâinile celui care l-a capturat.

Trase aer în piept și dădu drumul unui șuvoi de înjurături de cazarmă, combinate generos cu cuvinte și expresii arăbești la fel de murdare ca și cele rusești.

Kenan îl studie mirat, apoi izbucni în râs:

— Luptător în Afganistan? rosti el fără urmă de ranchiună în glas.

Tonul de caporal care îi afurisește pe recruți în timp ce se scarpină într-o zonă intimă fu înlocuit de mândria soldatului care a făcut frontul în prima linie:

— Regiunea Paktia, din '86 până la sfârșit, în '89. Doi ani și zece luni.

Kenan se uită la Eber, apoi arătă către Serghei:

— Ai dreptate, pe ăsta îl luăm cu noi, în caz că Adam o să vrea să-și schimbe câinele de pază. Rusul pare mult mai competent decât maimuța ailaltă răpănoasă.

care domnul Petcu a considerat de cuviință să ți-o facă pentru serviciile aduse. Care or fi fost alea, nu știu, dar nu-i problema mea. Pe tine o să te ducem în Grecia unde, în scurt timp, o să fii arestat. înțeleg că știi care-i mersul lucrurilor într-o astfel de situație. îți ții gura și nu spui nimic. în urma sugestiei pe care un stat prieten o va face, vei fi dus într-o locație secretă, urmând să fii judecat de un tribunal internațional. N-o să se întâmple. O să te scoatem de acolo cu mult înainte să se pună în mișcare mașinăria acuzării.

Rânjetul aducător de moarte se întoarse pe chipul lui Kenan. Eber simți cum îl cuprinde un val de disperare.

— Gata, te-ai hotărât? Fufa ori pulifricul?

Eber privi la cei doi polițiști morți.

Nathaniel scoase niște sunete nedeslușite și prinse a se zbate.

— Dar, vai, unde îmi sunt manierele!? râse Kenan. Noe vrea să ne zică ceva. Dacă nu mă înșală memoria, localnicii acestor pământuri au un nume asemănător. îl folosesc pentru ăla de-i prostul satului prin bancuri: „Nea Nae". Nu-i așa că sună bine: Nea Noe?

Anticipând durerea lui Nathaniel, Kenan îi smulse banda adezivă ce-i acoperea gura.

— Eber nu se poate hotărî. Nu-i ceva nou, o știi Ia fel de bine ca și mine. Fii bun și fă-mi o sugestie pe care să-l trimit primul în lumea umbrelor.

Nathaniel își umezi buzele. se strâmbă de gustul

Kenan pomi să învârtească pistolul pe deget și zâmbi subțire:

— Chiar așa, ca în vremurile de demult? Tu zici, eu mă execut, și nimic rău nu s-a întâmplat între timp?

Nathaniel nu zâmbea. Părea indestructibil, turnat din metalul cel mai dur. Kenan simți că i se șubrezește siguranța de sine.

— Chiar așa, spuse Nathaniel. Și te-aș sfătui să-ți ții pentru tine gesturile de forță. Dacă mai rănești pe unul singur dintre ei, îți promit o soartă mai rea decât o mie de morți.

— Și mă rog, cum o să-ți reușească una ca asta? susură Kenan.

— îi voi spune lui Adam doar jumătate din ceea ce i-aș fi spus dacă m-ai fi ascultat. Jumătatea inutilă. Iar eu nu sunt Eber. Mi se rupe dacă Adam mai dă o dată drumul la toate cele zece urgii din Biblie. Să te văd suferind, agonizând, vindecat doar ca să sângerezi din nou, o să îmi fie suficient. Capacitatea de a urî cu pasiune nu vă aparține în exclusivitate doar ție și lui Adam.

De data asta, râsul lui Kenan sună găunos.

— Aș putea să vă ucid pe toți și să zic că așa v-am găsit. Ce zici de ideea mea?

— E proastă. Crezi că te poți uita în ochii lui Adam și să-l minți cu seninătate? O să vadă prin tine ca prin sticla cea mai clară. Ai coaie moi, Kenan. Dintotdeauna le-ai avut. Știu cum putem pleca de aici înainte să sosească nava clanului Ybir. Ești sigur că

Kenan se grăbi să înhațe momeala întinsă. Acum putea să dea înapoi fără să-și piardă cinstea obrazului:

— Mă rog, dacă e vorba de binele grupului, o să iau în calcul propunerea ta...

— Și odată cu ea, ia în calcul să-1 contactezi pe Adam, îl opri Nathaniel. Vreau să vorbesc cu el. Acum!

Kenan dădu o înjurătură și scoase din buzunar un dispozitiv metalic. Indiferența cu care îl acționă îi confirmă lui Nathaniel cele mai negre bănuieli. Explicația putea fi doar una singură: deși Kenan fusese de acord să le dea drumul celor doi tineri și rusului, aceștia nu aveau să mai trăiască suficient cât să povestească cuiva ceea ce văzuseră.

— De ce mă cauți? Credeam că ne-am înțeles ce trebuie să * »
faci, se răsti proiecția holografică a lui Adam de îndată ce conexiunea se realiză.

— Este aici cineva care vrea să îți vorbească, aruncă în scârbă Kenan.

A A 'A'

Marina duse sticla de palincă la gură și se prefăcu că bea prelung. Făcu câțiva pași împleticiți, apoi căzu în genunchi. Răsfiră zăpada cu mâna, își dădu capul pe spate și izbucni în- tr-un hohot de om beat. Aurelia îi înfundă căciula pe ochi și i se alătură.

Fusese ideea Marinei. Bărbații, mai ales cei

Țurcanu termină de umflat unul dintre baloanele improvizate. Stela îl luă, îl legă cu ață, apoi îl adăugă la snopul ce creștea văzând cu ochii.

— Chiar crezi că există undeva o bombă atomică gata să explodeze? Că tot ce ne spun autoritățile este o minciună îngrozitoare?

Mihai desfăcu un alt prezervativ, apoi îl cuplă la instalația de heliu.

— N-ar fi prima dată, nu-i așa? Adică, asta fac guvernele de când se știu. Ai putea spune că face parte din fișa postului lor să-i mintă pe oameni. Și nu-i poți acuza prea tare. Gândește-te ce s-ar întâmpla dacă s-ar anunța la televizor că o bombă nucleară artizanală ticăie într-o locație necunoscută din București. Câți ar muri în panica ce s-ar crea? Ce abuzuri înfiorătoare s-ar petrece în timpul care le-a mai rămas de trăit concitadinilor noștri? Dacă tot e să murim, hai măcar s-o facem cu stil! Crime, violuri, reglări de conturi. Ar fi vremea socotelilor, atât a celor de viață și de moarte, cât și a celor mărunte și meschine: Mai ții minte, vecine, când m-ai inundat anul trecut, și apoi te-ai tras pe cur să-mi plătești jugrăveala? Da' tu, meltane, când parcai cu tupeu pe locul lu' tăticu', și p'ormă tot tu erai tare-n gură atunci când te trimiteam în mă-ta?!

Prin geamul sufrageriei, David se vedea lucrând de zor. Stela îl țintui cu privirea:

— Avem, oare, dreptul să riscăm viețile tuturor de dragul recunoștinței pe care i-o purtăm domnului Neacșu? murmură ea. Adică, schema cu laptopul

— Ți-am povestit cum l-am întâlnit pe Neacșu?

Era o întrebare retorică. Subiectul în sine fusese unul dintre puținele secrete care își făcuse vreodată Ioc între ei. El nu-i spusese, iar ea nu-1 întrebase.

— Când ieșeam din spital, m-a agățat un brancardier. Cu voce joasă, mi-a spus că există oameni care repară ceea ce doctorii nu pot. Mi-a dat numele unei vrăjitoare, o țigancă renumită, cică, pentru succesele ei. In disperare de cauză, m-am urcat în mașină și i-am făcut o vizită.

Panait luă un prezervativ, dar nu-i rupse ambalajul.

— Ceea ce mi s-a întâmplat acolo, recunosc, a fost dintr-o altă lume, parcă. Vrăjitoarea, abia trecută de treizeci de ani, focoasă ca un cal nărăvaș, mi-a luat palma și a început să-mi citească. Nici o știință din lume nu cred că poate explica cum o femeie din fundul Bolintinului a putut să-mi spună lucruri pe care le știam doar eu și cu tine. Cum te-am întâlnit, cum o chema pe tipa cu care eram în perioada în care ne-am cunoscut, faptul că mama a avut, pe vremea când eu eram copil, o sarcină extrauterină din care aproape era să moară, și multe alte lucruri de acest fel. Ascultând-o, neîncrederea mi s-a transformat în speranță. Poate că nu era chiar totul pierdut! Poate că existau, într-adevăr, alte forțe capabile să îndrepte răul în fața căruia știința oamenilor se dovedea neputincioasă.

Stela își ascunse lacrimile, dar și surâsul. In Grădina Edenului, Mișu al ei l-ar fi transformat pe

— Nu atât de multe pe cât ai putea presupune. De fapt, nu cred să fi contat în vreun fel. In acele momente, m-aș fi convertit la Islam, hinduism - ori la biserica lui Jedi! - ca să te pot vindeca. Fără număr, după cum zicea socrul mare la nunta de săptămâna trecută. Miracolele au acest dar, de a-i converti pe necredincioși în adepții cei mai înfocați.

— Miracole? Zi-le mai curând colectare de informații! Pe când mă aflam în spital, obișnuia să mă viziteze o păpușă de fată, numai bucle și ochi albaștri. îmi povestea despre prietenul ei, despre cum avea ea să intre la facultate după ce o să plătească datoriile pe care le făcuse tac-su jucând la poker. Nu cred să mă înșel, dar toate pe care mi le-ai spus este posibil să le fi aflat de la mine.

Panait o studie interzis. Un pumn în stomac și o scatoalcă după ceafă ar fi avut același efect ca vorbele Stelei.

— Asta explică multe. Dar, să continui, spuse el. Vrăjitoarea mi-a pus două condiții: cinci mii de euro și un obiect care să fi aparținut unei femei tinere.

— Să-i facă vrăji?

Panait răsfiră zăpada cu piciorul.

— Nu, să-i ia ani din viață și să ți-i treacă ție pe răboj.

Pe Stela o străbătu un fior înghețat care n-avea nicio legătură cu gerul de afară. Se datorase vindecarea ei unui contract semnat în Iad? Pe timpul cărei fete nevinovate se uitase la televizor, mersese

— La nunta din sâmbăta respectivă a venit un soi de maşteră. Nu mai mult de patruzeci de ani, frumuşică la chip, dar cu nişte şolduri late ca butoiul de murături, şi un vocabular de batalion disciplinar. După ce s-a îmbătat zdravăn, a agăţat un băieţel care stătea retras şi se juca pe telefon, şi a început să-l înveţe să înjure. Ca să-l facă bărbat, să ştie cum să ia o femeie de păr şi s-o supună, după cum mi-a zis chiar ea, atunci când a observat că o studiez. I-am luat rujul, apoi am căutat-o pe vrăjitoare la telefon. Voiam să ştiu dacă mă poate primi. Pe drum către ea m-a sunat Neacşu.

— Coincidenţă?

— Puţin probabil. M-a întrebat dacă am obiectul solicitat, apoi m-a pus s-o descriu pe posesoarea lui. Restul îl ştii şi tu. Ne-a făcut o vizită acasă, iar a doua zi te-ai trezit vindecată.

— Creţule, dar asta sună a recrutare în toată legea. Intr-un mod pervers rău, Neacşu te-a încercat să vadă până unde eşti dispus să mergi...

— Contează în vreun fel? Din ziua aia am început să mă rog la un Dumnezeu incert pentru sănătatea lui. Dacă mi-ar fi cerut să-i dau casa, împreună cu toţi banii noştri şi sufletul meu deopotrivă, m-aş fi grăbit să-mi aştern semnătura în josul paginii. Ori să ucid pe careva cu mâinile goale.

îi întinse balonul Stelei. Zgomotoase, Marina şi Aurelia continuau să joace mica lor scenetă, îmbrâncindu-se şi aruncând cu bulgări una în alta.

salvat orașul de la distrugere. Un zâmbet îi înmuie încruntarea de pe chip: Oricum ai da-o, este o ofertă pe care n-o putem refuza.

Mihai verifică forța de tracțiune exercitată de baloanele improvizate.

— Cred că sunt suficiente. Du-te și cheamă-i să vină.

David introduse laptopul într-o pungă de plastic, apoi o atașă snopului de baloane. Un fulg de zăpadă căzu din cer, așezându-i-se pe obraz.

— Gata. Dă-i sfoară! spuse el.

Mihai lăsă tamburul de gută pescărească să-i sfârâie în palmă. Ca tras de o mână invizibilă, laptopul prinse a se ridica, apoi dispăru în văzduhul pufos.

— Cum stăm cu timpul?

David își verifică ceasul.

— Ne-am mișcat bine. Mai e un sfert de oră. Ar trebui să ne ajungă și să ne mai și rămână.

Un fulg i se încurcă Marinei printre gene. Pe următorul îl prinse Aurelia în palmă. In mai puțin de un minut, ningea neîntrerupt.

Panait smuci de firul de gută, apoi o căută din ochi pe Stela:

— Du-te și adu-mi o bucată de lemn de făcut focul. Găsești lângă grătar. Repede!

— Ce s-a întâmplat? se interesă speriat David.

Mihai îi arătă. Firul de gută făcea burtă, întinzându-se pe pământ. Ascensiunea fusese

Luă butucelul din mâinile Stelei și i-1 dădu lui David.

— Mulinează firul înapoi și ai grijă să nu se încurce. Dacă o face, putem să ne așezăm în cur pe trepte și să așteptăm liniștiți sfârșitul. N-o să avem timp să-l descurcăm.

David scutură din cap și se puse pe treabă. Panait răsturnă o cutie de prezervative pe masa improvizată de lucru.

— Vreau fiecare să ia câte unul, să-1 umfle, apoi să-l lege. Avem nevoie de cel puțin încă zece. Trei sau patru de fiecare, depinde cât de repede vă mișca ți.

Marina apucă unul, dar nu fu în stare să-i rupă ambalajul. Mâinile îi erau amorțite din cauza frigului și a bulgărilor pe care îi făcuse. Panait îi întinse unul desfăcut.

— Ține aici. Folosește-1 pe acesta.

Stela îi făcu cu ochiul:

— Acum înțeleg de ce nu l-ai invitat și pe David la mica noastră șezătoare. Mai bine! Să te fi auzit spunându-i una ca asta, mă călugăream în secunda doi!

— La un schit de tăicuti, da. Unii din ăia tineri...

— Tineri, dar mai ales neîncărcați! Ce să-i faci, o fată nu se poate opri să nu spere...

Marina îi învălui cu privirea. In spate, casa cochetă, cu etaj, se întrezărea troienită ca o gogoașă trecută prin zahăr vanilat. Gândul îi fugi la David, iar un regret vorace îi sfâșie inima. Lumea lui *ce-ar-fi-*

David dădu drumul firului de gută. Baloanele se ridicară cu viteză sporită, consumând de data aceasta tot firul existent.

— Cât timp mai avem? întrebă David, neîndrăznind să se uite la ceas.

— Puțin peste zece minute.

David numără în gând până la treizeci, apoi începu să înfășoare înapoi cât de repede putea firul din plastic.

— A funcționat? S-a conectat la internet? își găsi Marina forța să întrebe.

Sub acoperișul verandei, David privea fix ecranul laptopului.

— De ce taci? rosti ea cu voce rugătoare. Spune ceva! S-a conectat?

David încuviință fără să-și ia privirea de la laptop.

- Da...

— Atunci bagă parola aia nenorocită și hai să terminăm odată!

— Imediat, da... Parola... Am nevoie să mă odihnesc un moment...

Marina se sprijini de Aurelia. în facultate, făcuse un semestru practică la un spital de boli nervoase. Tonul plat, zâmbetul palid și privirea absentă a lui David erau toate semnele unui șoc nervos. Suprasolicitată, mintea lui se refugiase într-un loc sigur, apoi închisese ușa după ea.

— Așa este, îi surâse ea, înaintând cu pas egal. Ai nevoie să te odihnești. Dă-mi laptopul să îl tin, să nu-

— Au, mă doare! scânci el.

A doua lovitură căzu năprasnică, mai puternică decât cea dintâi.

— Mai fă o dată chestia asta, și jur că am să-ți rup capul de marginea mesei! răcni David. Din nas i se prelingea un fir de sânge.

Marina îi întinse laptopul:

— Bine ai revenit printre noi. Parola!

David își atinse obrazul și gemu.

— *Câinele viclean poposește la alt copac.* N-am nici cea mai mică idee ce ar putea să însemne. Oricât m-aș gândi, mintea îmi rămâne goală. îmi pare rău...

Marina închise ochii, obligându-și inima să-și domolească ritmul.

— Ce îți inspiră această propoziție când o citești? Primul gând care îți vine în minte.

— Nimic, tocmai aia e!

— Atunci, o senzație. Ce simți când ți-o repeți în gând?

— Nu știu... cald?

— Cald și mai cum?

Pe chipul învinețit al lui David apăru un zâmbet adolescentin.

— Și vinovat! Și parcă îmi lipsește aerul, dar cumva lucrul acesta nu mă deranjează. Din contră, parcă face parte din farmecul momentului...

Privi îndurerat la laptop, apoi la Marina:

— Sunt nebun? Probabil că da. Serios, îți pierzi timpul. Nu mi-o lua în nume de rău, dar însuși

Zâmbetul acela strengar nu fusese o întâmplare, ci o amintire secundară, asociată celei pe care mintea lui David, extenuată de oboseală și de vinovăție, refuza să și-o amintească.

Marina miză totul pe intuiția ei:

— Ești din nou copil. îți e cald, n-ai aer și aproape te sufoci, dar pentru nimic în lume n-ai vrea ca starea aceea să înceteze. Ce anume faci?

Răspunsul plecă singur de pe buzele lui David:

— Citesc cu lanterna sub plapumă după ce m-au trimis părinții la culcare!

Marina nu-i lăsă timp să se dezmeticească:

— *Câinele viclean poposește la alt copac.* Din ce carte este?

David o privi ca atunci trezit din somn:

— „Vulpile deșertului", murmură el. Este mesajul pe care BBC-ul îl transmitea non-stop atunci când Ceata de la Glass- house... *Câinele viclean poposește la alt copac... întoarcerea la bază!*

înhăță laptopul și-i ajustă febril ecranul:

— Asta-i parola: *întoarcerea la bază!*

își trecu degetele peste tastatură. Computerul emise un sunet strident, iar luminozitatea ecranului se diminuă.

— Nu, nu... nu acum! strigă David, privind disperat în jur.

— Ce s-a întâmplat?

— I s-a consumat bateria. Probabil din cauza frigului. Mai mult de un minut nu mai tine. Poate nici

— La ce bun? N-avem niște cabluri atât de lungi - și chiar dacă am avea, greutatea lor...

— Bateria nu-i consumată, doar amorțită. Scoate-o și dă-mi-o!!

David se trase de ciocul din bărbie, strânse din dinți, apoi apăsă o combinație de taste. Când ecranul se stinse, trase bateria afară.

— Poftim.

Marina își ridică puloverul cu tot cu tricou și își lipi bateria de piele.

— la-mă în brațe. Mai repede!

Privirea lui David se limpezi, iar odată cu ea, sosi și zâmbetul cu buzele crâmpoțite, al vorbelor cu mai multe înțelesuri. Cu o mână o cuprinse pe Marina după talie, iar cu cealaltă își desfăcu haina. Pântecul Marinei întâlni mușchii abdominali ai lui David, prinzând la mijloc bateria înghețată.

— Anul trecut, de revelion, murmură Marina, zgâlțâită de frisoane, prietena mea Irina și-a uitat telefonul afară. Când și-a amintit de el, l-a găsit oprit. A fost suficient să-l țină puțin pe calorifer, și gata, a putut apoi să-1 folosească.

— înțeleg că te grăbești - sincer, și eu - dar crezi că mai poate aștepta puțin? Cât să terminăm de salvat lumea, apoi putem să ne punem serios pe treabă.

— Nu înțeleg...

— Mă mir. Ai fost mai mult decât explicită și categorică în dorința pe care ți-ai exprimat-o. Mi-ai

Marina simți că-i iau foc obrajii. Trase aer în piept, pregătită să-i arunce în obraz lui David toate ocările pe care le auzise vreodată în viața ei, apoi îi întâlni privirea. In locul aroganței atotștiutoare pe care se aștepta s-o întâlnească, găsi o nesfârșită melancolie. îl cuprinse strâns cu brațele și își ascunse capul la pieptul lui.

David își lipi obrazul de tâmpla ei:

— *Zid înalt livada are, greu să-l sari, și locunseatnnă moarte pentru tine, de te-ar găsi vreun consângean de-al meu.* Surâse amar: Ai idee de unde e?

— Consângean? ... Romeo și Julieta?

— întocmai, scena balconului. Știi, nu la prima, dar la o a doua privire, îmi pari o fată cu oarecare educație. Poate n-ar strica să ieșim într-o seară la o cafea. Am putea vorbi despre cărți ori despre muzică. Nu te lua după aparențe. Frizura mi-a pocit-o în mod intenționat o persoană al cărui nume nu vreau să-l rostesc.

O cuprinse și cu celălalt braț, aducând-o mai aproape de el:

— Dar, dacă tot veni vorba de muzică, să știi că *Aș da zile de la mineee, să mai fiu o zi cu tineee...*

Marina ridică brusc capul:

— Mi se pare mie sau tocmai ai citat dintr-o manea? După Shakespeare?! Interesantă combinație!

Vocea lui David se preschimbă în cea a unui lăutar obosit, răgușit, și pe alocuri deprimat:

Pufni pe nas:

— Nu că n-ar fi ceva adevăr în viersul marelui poet... Și fără să-i dea ocazia Marinei să spună ceva, adăugă: Ai putea crede că ceea ce am să-ți zic este lovitura lipsită de onoare a unuia căruia nu i s-au aliniat vagoanele chiar așa cum și-ar fi dorit, dar nu este: individul nu te merită. Știu că e greu să-i reziști unuia ca el. La o adică, tipul e, literalmente, un zeu. Ce femeie ar putea spune nu unei astfel de oferte? Dar Nathaniel, să știi, nu-i nici pe departe băiatul bun, așa cum și-ar dori ca noi să credem. Planul lui pentru salvarea omenirii se bazează pe transformarea Pământului într-o imensă grădină zoologică. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât varianta lui îmi displace mai tare. Aș prefera să mor pe câmpul de luptă. Gândul că aș putea să-mi petrec restul vieții distrând un grup de turiști Anunnaki, îmi întoarce stomacul pe dos. Mă face să vreau să mă înscriu în oastea lui Adam.

Trupul Marinei se preschimbă într-o vergea de oțel rigidă și neprietenoasă, gata să rănească. Profitând de spațiul creat, bateria se deplasă câțiva centimetri.

David avea dreptate. Ar fi fost posibil, da. Nathaniel nu era doar un bărbat bine, dar și unul extrem de galant și de atent. S-ar fi putut întâmpla, dar până să se ivească conjunctura favorabilă unei apropieri de un soi anume, se apucase deja de dosarul lui David, iar orice ar fi putut să fie, se terminase încă înainte de a începe. Îl preferase pe

— Știi, în ciuda fostei tale frizuri cu dichis, ești un mare prost, spuse ea cu ochii închiși. Te pricepi zero la femei.

Dacă primul gând al lui David a fost că îl înșală auzul, îmbrățișarea fără rezerve a Marinei îi alungă orice îndoială. îi căută cu buzele tâmpla:

— Crezi că ar fi ok dacă te-aș arunca pe umăr și aș ieși pe poarta casei fără să mă uit în urmă? Dacă aș lăsa lumea să-și rezolve singură problemele?

— Absolut deloc, atâta timp cât mă duci undeva unde e cald, se ghemui mai bine Marina, primindu-i sărutul. Inima îi alerga ca o ciută care a reușit să scape în ultima clipă de hăitașii care îi voiau viața. Lumea?! Las-o să se ducă de suflet. Oricum, nu-i cine știe ce de capul ei.

David o strânse în brațe suficient de tare cât să-i ia aerul.

— Ți-am zis că ești fără pricepere la femei, reuși Marina să îngaime atunci când fu în stare să respire. Ori poate îți plac cele în ghips, fapt care ar explica multe!

David o mai apropie o dată scurt de el, apoi se desprinse de ea. Recuperă laptopul, introduse bateria în locașul ei, și-1 pomi.

— Ai avut dreptate. Cinci la sută! Cu puțin noroc, o să meargă! strigă el, îndreptându-se în fugă către locul unde Mihai îl aștepta.

— Ține aici, îi spuse Stela, întinzându-i o folie de protecție cu bule de aer. Învelește-I în asta, o să-i

— Gata. Dă-i drumul să urce!

Panait eliberă firul de nylon, permițând baloanelor să se ridice. Câteva zeci de secunde trecură în tăcere.

— Cât e ceasul? îndrăzni David să întrebe.

— E trecut de doisprezece, răspunse Aurelia cu o voce mai albă decât zăpada care se așternea tăcută peste oraș.

Panait își desfăcu larg brațele:

— Ce contează cât e ora? N-a explodat. Nu-i suficient?

Figurile îngrijorate ale musafirilor săi nu inspirau șampanie și explozii de confeti. O furie devastatoare, tăioasă și letală precum gâtul unei sticle transformate în armă, cuprinse sufletul lui Mihai. Loialitatea datorată omului ce-i salvase soția de la moarte păli, acoperită de vinovăție.

— N-a fost nicio bombă, nu-i așa? murmură el. Ne-ați mințit ca pe tâmpiți.

își înfășură firul de gută de câteva ori pe deget, apoi îl tăie cu dinții:

— Bănuiesc că nu vă mai trebuie computerul, nu-i așa? Perfect, pentru că mă gândesc să-i dăm drumul. Cine știe, poate ajunge în mâinile unor oameni cu minte, nu niște idioți ca noi, care o să-l ducă la poliție!

David schiță gestul de a face un pas. Panait ridică mâna, pregătit să dea curs amenințării. David căzu în genunchi în zăpadă.

aruncă-i lui Alecu în geam cu ceva. Strigă la el, spune-i că-1 așteptăm cu o surpriză!

Stela făcu un bulgăre și-l aruncă peste gard, ratând cu puțin fereastra casei. Marina și Aurelia porniră în direcția ei.

— Ușurel, frumoaselor! rânji Stela, strângând în mână foarfecă de care se folosise pentru a tăia folia protectoare. Un pas în plus și o să credeți că v-ați certat cu Zorro în persoană. Vă aranjez mutrele de n-o să vă mai recunoașteți în oglindă!

David își acoperi învins capul cu mâinile.

— Alecu! Alecule! strigă Stela peste umăr, atentă la gesturile Marinei care încerca s-o atace din flanc.

Fără să-i pese de pericol, Aurelia păși înainte și o prinse pe Stela de braț.

— Marina are aceeași boală de care ai suferit tu. Fără ajutorul lui Nathaniel, o să moară ciopârțită într-un pat de spital. Nu-i refuza aceeași șansă pe care Universul, în adânca lui milă, ți-a oferit-o atunci când tu ai fost bolnavă.

în privirea Marinei, Stela găsi adevărul spuselor Aureliei. Furia de a i se fi descoperit secretul, scârba față de propria persoană, groaza de a fi tratată cu milă. Se uită la David, apoi la Mihai. Indiferent ce se petrecuse acolo, faptul era deja consumat. Mâna în care ținea foarfecă îi coborî de la sine.

— Din respect pentru domnul Neacșu, spuse ea cu glas obosit, o să vă lăsăm să plecați. Computerul rămâne aici. Aveți cinci minute ca să dispăreți, apoi o

supraviețuit zilei de azi. Dacă nu, puteți să chemați oricâtă poliție vreți, că oricum n-o să mai conteze. Să plece fetele. Eu am să rămân.

— V-ar interesa să aflați cine este domnul Neacșu, cunoscut în anumite scrieri și sub numele de Noe?

Toate privirile se îndreptară către Aurelia.

— Nu ai dreptul! strigă Marina. Nu este secretul tău, să-l poți trâmbița oricui și oricum!

— O, cât de tare te înșeli aici! se răsti Aurelia. Bineînțeles că este secretul meu. Este al nostru, al tuturor. Cu toții meritățm să știm de unde venim și încotro ne îndreptăm, motivul atâtor și atâtor suferințe, scopul pentru care ne-au adus pe lume Creatorii noștri!

O luă pe Stela de mână, împletindu-și degetele de ale ei:

— Pentru o cană de cafea fierbinte, îți promit la schimb cea mai tare poveste din toate timpurile. Veți afla adevărul în forma lui brută, așa cum îl știu doar câțiva oameni în lume.

Stela se înțelese cu Mihai din priviri, apoi încuviință din cap:

— Bine, dar să știi că o beau mai amară decât păcatul.

De mână, porniră către casă.

— Dar, dne zice că păcatul trebuie să fie amar? râse Aurelia. Și că veni vorba, nu se întâmplă să ai vreun chiștoc de iarbă pe lângă cafeaua aia amară?

— Iarbă, nu, dar am niște țigări de foi. Mai poștesc

David își trecu absent degetele peste obrazul învinețit.

— E pe bune ce ai zis mai devreme, că de mâine ar putea fi război în lume? întrebă Panait. Agere, mâinile înfășurau firul de gută, aducând snopul de baloane metru cu metru mai aproape.

David trase laptopul afară din pungă și îl băgă imediat sub haină, la căldură.

— Da, dar până mâine, stai să trecem de ziua de azi. Dacă n-am reușit să ne conectăm și a doua oară la internet, ar putea să înceapă din clipă în clipă.

Panait scoase din buzunar un briceag și începu să spargă baloanele.

— Am terminat aici. Hai în casă. Am să fierb niște palincă cu piper, ca să scoatem frigul din oase.

David îl studie dezorientat, apoi zâmbi extenuat. Vocea lui Mihai, în mod normal virilă, sunase subțire sub efectul inhalării de heliu.

— De acord. Război sau nu, puțin alcool o să ne prindă bine.

Țurcanu fu mai puțin diplomat și izbucni în râs. Din același motiv, glasul lui David se auzise ca cel al unui personaj dintr- un desen animat.

— Eu zic, totuși, să nu intrăm imediat în casă. Să nu le dăm motive fetelor noastre să creadă că ne-am pierdut știi tu ce, chițăi el.

Mintea lui David zbură la îmbrățișarea de mai devreme, și mare parte din oboseala acumulată în trup i se topi.

în bucătărie plutea mirosul puternic de cafea proaspăt râșnită. David conectă laptopul la o priză din perete și îl așează dinaintea lui.

— Să-l lăsăm câteva minute să se acomodeze cu temperatura. Risc să-l ard dacă îl pornesc acum.

Aurelia se servi cu o țigară dintr-o cutie din lemn de cireș și acceptă recunoscătoare ceașca de cafea întinsă de Stela.

— Așa cum începusem să vă zic afară, pe drăguțul de domn Neacșu îl întâlnim menționat pentru prima dată în Biblie, în partea cu Potopul. Dacă respectivul episod a avut loc cu adevărat, va trebui să-l întrebăm personal. Eu, una, mă îndoiesc. Sună mai curând a propagandă decât a fapt istoric.

Stela o privi suspicioasă:

— Poți, te rog, să repeți?

— Neacșu, Noe - mie mi s-a prezentat sub numele de Nathaniel - este un om, mă rog, un Anunnaki, coborât din stele. El și nu știu câți alți ortaci de-ai lui - păstori, am impresia că-și zic - au venit aici acum țâșpe milioane de ani ca să crească dinozauri. Dintr-un ghinion li s-a stricat nava - mai bine zis, au rămas fără ea - și n-au mai putut să plece.

Marina își drese glasul.

— Poate ar fi mai bine să mă lași pe mine. Am avantajul că am auzit povestea chiar din gura unuia dintre ei, Neacșu, adică.

Se uită la cafea și spuse:

— Ai cumva un vârf de cuțit de scorțișoară? Data

— Am să încerc să fiu pe cât de succintă cu putință, continuă Marina. Anumite aspecte le voi ignora. Dacă va fi cazul, ne vom întoarce mai târziu la ele.

David bău din paharul cu palincă fiartă și îndepărtă o scamă imaginară de pe capacul laptopului. Ce avea să găsească înăuntru? Erau pregătirile de război în toi?

Mutenia ce urmă povestirii Marinei umplea vâscoasă încăperea.

— Adică, vreți să ziceți că acești ciobani, păstori - tataie să-i încalțe! - omuleți verzi pogorâți din stele ca Luceafărul lu' Eminescu - au creat oamenii în eprubete? Că maimuțele se trag din oameni și nu invers?! Ei, nu, dar asta întrece orice limită a obrăzniciei! Serios, acum, chiar vă așteptați să credem aceste baliverne?

Țurcanu împinse departe de el paharul cu alcool. Ca să-i poată strivi pe acești impostori sub călcâiul argumentelor lui logice, avea nevoie să-și simtă mintea limpede.

— Știi, am o curiozitate pe care nu mi-o pot stăpâni. Cum de nu vorbim cu toții aceeași limbă? Te-ai aștepta, la o populație atât de puțin numeroasă cum a fost la început, să existe o contaminare lingvistică serioasă. Satele astea, cătunele din comuna primitivă 0.1, nu făceau schimburi comerciale între ele?

— Ba da, surâse David, privind către o noapte

Marina îl luă de mână. Amintirea nopții trecute îi strecura și ei în suflet același sentiment dulce-amar ca și lui David.

— Din Europa, castraveți bulgărești și țucale cu imprimeu de la Horezu, ca să citez din clasici.

Țurcanu se lovi cu palma peste genunchi, luând-o pe Stela drept martor:

— Incredibil! Nu doar ne mint, dar ne mai iau și de tâmpiți. Tu de ce taci? Spune și tu ceva!

Stela își adună mâinile în poală și scutură din cap:

— Nu ți-am zis, dar în noaptea în care a venit Neacșu aici, s-a întâmplat ceva. După ce mi-a dat pastila, am simțit cum mă înghite o apă neagră. Era efectul somniferului, dar cred că m-am speriat, și am deschis ochii. Atunci l-am văzut...

— Pe cine?

— ... pe Neacșu. Privea afară pe fereastră. Ochii... Dumnezeule, ochii îi erau roșii, ca de vampir.

Arătă către Marina și oftă obosită:

— Ori ca ai unei ființe dintr-o altă lume. Nu cred că ne mint, creștule. M-am culcat bolnavă, iar a doua zi dimineață, eram vindecată. Dacă stai să te gândești, așa trasă de păr cum este ea, varianta lor pare mai verosimilă decât cea a unui miracol divin.

îndoiala îi muncea firul buzelor lui Mihai.

— Chiar e adevărat? murmură el. Adică, Neacșu...

— Sau Noe, îl întrerupse Aurelia. Nu știu de ce, dar parcă i se potrivește mai bine numele biblic. Pune lucrurile în perspectiva corectă.

Mihai se uită pieziș la laptop:

— De ce ați avut nevoie să vă conectați la internet? Are vreo legătură cu venirea... celorlalți extraterestri?

— Nu, nici una. O mizerie datând din perioada Războiului Rece stă să iasă la suprafață. Dacă o va face, există riscul unor represalii americane serioase împotriva Rusiei. Cel de-al treilea război mondial devine nu doar posibil, ci și probabil.

David pomi laptopul. Momentul adevărului, pe care bucuros îl amânase preț de câteva minute, sosise.

— A apucat să se conecteze? întrebă Marina. Cu toții se îmbulzeau în jurul computerului, curioși să vadă cu ochii lor.

David ciocăni cu unghia în ecran:

— Vezi ce scrie? *Vulpile deșertului,* de Gordon Landsborough. Uită-te la oră. încă zece secunde, și lumea s-ar fi aflat la cea mai mare răscruce din istoria ei.

închise laptopul și rămase cu privirea pironită în gol:

— Dar cu asta, basta! Am încheiat-o cu planul lui Andropov. Am dezactivat virusul. Mâine nu va trebui s-o luăm încă o dată de la capăt.

David se ridică în picioare și îi întinse mâna lui Panait:

— îți mulțumesc. Fără tine, n-am fi reușit. Așa prost construită cum este ea, lumea nu merită să

greutatea lor în diamante. Timpul condamnaților se măsoară cu o clepsidră specială.

David își strânse lucrurile în rucsac, apoi își trecu brațul pe după talia Marinei.

— Mai avem o singură rugăminte la voi: să ne dați numărul de telefon. O să închiriem cu bani gheață un apartament în regim hotelier. Am descărcat câteva oferte recente. Sper ca măcar una să se potrivească nevoilor noastre. Dacă lucrurile merg bine, undeva în cursul zilei de azi o să vă caute fie Nathaniel, fie celălalt terorist, Serghei. Lor și numai lor am să vă rog să le dați numărul de telefon la care ne vor putea găsi. O să ținem capul la cutie o vreme. Eu...

Privi drept în ochii Marinei:

— ... eu o să am ceva de lucru. M-am folosit de momentele în care am fost conectat la internet pentru a-mi descărca ceea ce-mi lipsea. Distracția poate acum să înceapă.

Stela îi aținu calea, interpunându-se între el și ușa de la intrare.

— Nu putem să-i lăsăm să plece, spuse ea. Primul polițist care le cere actele...

— O să fie bine, surâse obosit David, avem documente în regulă. Am mai trecut prin așa ceva cu Alecu, vecinul vostru.

— Alecu e o mârțoagă cu aere de armăsar, pufni Stela. își vopsește părul și refuză să poarte ochelari. Că așa e, ce să-i faci, atunci când îți iei nevastă de la țară, cu douăzeci de ani mai tânără ca tine. Te zbați

Cearcănele lui David concurau cu obrazul lui învinețit. Energia pe care o afișa era doar o bravadă. Ar fi fost suficient o simplă atingere pentru a-l doborî la podea. Mihai încuviință, îi era cunoscută starea. O experimentase el însuși de câteva ori.

— Putem să vă cazăm în camera de fitness, la subsol. Aveți acolo tot ce vă trebuie, duș, toaletă. N-o să vă deranjeze nimeni. Vă aduc niște saltele gonflabile, dau drumul serios la calorifere, și gata treaba. Nu-i nevoie să ieșiți în stradă. Stela are dreptate, ulciorul nu merge de prea multe ori la apă.

— Bine, dar am putea să vă facem probleme. Dacă suntem prinși aici, or să vă bage în aceeași oală cu noi.

Panait schiță un gest de nepăsare:

— Dacă ceea ce ne-ați spus este adevărat, atunci represaliile legale reprezintă cea mai mică problemă a noastră. Și apoi, trebuie să recunosc, nu-mi place să trăiesc în nesiguranță. Prefer să fiu în interiorul cercului decât în afara lui. Cu voi alături, mă gândesc că o să aflăm mai din timp ce urmează să se întâmple.

— Nu neapărat, dar, da, există această posibilitate, spuse David cu gândul la întrebarea la care Nathaniel evitase să-i dea un răspuns: de unde își luase în tot acest timp informațiile cu privire la planurile lui Adam?

— Atunci, așa rămâne. Mă duc să văd de saltele. Dacă mă gândesc bine, cred că pe undeva e și un pat

o să-l chem diseară la noi. O să râdem puțin de voi pe tema prezervativelor-balon, o să bem ceva, apoi el o să plece acasă, iar asta o să fie sfârșitul poveștii. Dacă suportați să stați o perioadă închiși în casă, prezența voastră aici n-ar trebui să fie o problemă pentru nimeni.

— Chiar ai reușit să descarci sursele virusului? șopti Marina de îndată ce rămaseră singuri.

David încuviință cu ochii închiși. Tavanul jos al încăperii îl apăsa omniprezent, săpând în el nevoia de aer proaspăt și spații deschise.

— Da, oftă el, am tot ce îmi trebuie pentru a mă apuca de lucru. îmi fac un duș și mă pun pe treabă. Am câteva idei pe care vreau să le cercetez mai în detaliu.

Nathaniel luă dispozitivul holografic și se uită drept în el.

— Salut, Adam. Arăți... schimbat, spuse el, încercând să-și mascheze șocul. Știa despre accidentul celuilalt, dar chiar și așa, îi venea greu să nu-și ferească privirea. Din bărbatul cu trup de atlet nu mai rămăsese aproape nimic. Doar ochii, la fel de pătrunzători ca întotdeauna, îl fixau necruțători, încercând să-i pătrundă în suflet.

— Nici tu nu prea mai semeni cu Zeus, fără barba și pletele tale legendare, ricană Adam.

din acea perioadă. Dintre toți păstorii, Nathaniel îi fusese cel mai apropiat. împreună puseseră cap la cap genomul speciei ce stătea să se nască și tot împreună scriseseră Vechiul Testament. Ideea de a include un pasaj terifiant, o avertizare la adresa celor care, prin comportamentul lor aberant, ar fi pus în pericol supraviețuirea speciei, îi aparținuse tot lui Nathaniel. Noe și arca lui. Bună poveste!

— Trebuie să recunosc că mi-ai lipsit, trădător nemernic, spuse Adam, amintirea vremurilor trecute încălzindu-i sufletul. Dar, mai bine așa. Dacă aș fi pus mâna pe tine atunci...

— Dacă aș fi știut că ai asemenea preferințe, crede-mă, te-aș fi lăsat s-o pui măcar o dată. Poate așa aș fi scăpat de insistențele tale.

Adam râse, făcu un gest obscen, apoi își întoarse atenția către Kenan:

— Ia-i pe amândoi și urcă-i în navă. Pe Varujan îl lași în Grecia, conform planului. Unde vă aflați?

Kenan luă dispozitivul holografic și-l întoarse către el. Din cauza mișcărilor precipitate, aproape că îl scăpă.

— Acasă la pirat, unde ne-ai zis să mergem.

— Cine mai e cu voi?

— Rusul, piratul și o borfiștină. Cred că-i fufa lui. Privi fix la Eber: Au mai fost doi polițiști, dar ăstora le-am administrat deja împărtășania cea din urmă. Acum stau întinși pe podea și admiră tavanul. Nu pot ști sigur, dar cred că se întreabă ce-i cu microbuzul, de ce nu mai vine să-i ia și să-i ducă în împărăția

în el, cerând tain de sânge și carne. Furia îl orbea. în lipsa unui model mai bun, trecuse cu totul în tabăra lui Adam, prelu- ându-i comportamentul și vocabularul. Până și intonațiile glasului îi erau aceleași.

Adam rânji. Era cum nu se putea mai bine.

— Lichidează-i pe amândoi, apoi dă foc la casă. Nu te grăbi. Folosește cuțitul. Fufa să-i moară în brațe lui Eber. Când ajunge aici, vreau să-1 văd scăldat în sângele ei. M-ai înțeles?

Kenan puse deoparte dispozitivul holografic și se îndreptă către Elena. Ochii îi sticleau, cuprinși de febră.

— Ia să vedem, cine-i câștigătorul lozului cel mare, șopti el, luând în drum un cuțit cu lama zimțată ce se afla pe masă, alături de celelalte instrumente improvizate de tortură. Cu voce scălâmbăiată de copil, reluă numărătoarea începută mai devreme: Din Oceanul Păci... fică, a ieșit o curvă ... mică.

Incapabilă să se miște, Elena îl privea îngrozită pe bărbatul cu ochi purpurii care se apropia cu pași măsurați de ea. Eber întoarse capul.

— Știu de ce i-ai ajutat pe pământeni să lanseze telescopul Hubble! strigă Nathaniel. Câte planete ai găsit unde ai putea crește dinozauri? Zece? Douăzeci? Una te va face o persoană avută. La peste cinci planete în posesiune, ți se acordă titlu nobiliar. O singură opreliște stă dinaintea planului tău: imposibilitatea de a ajunge la ele. Am dreptate?

— Până într-un punct, spuse Adam, dezvelindu-și

cura de ea? Veți fi dați în urmărire. Nu veți putea face nicio plată care solicită amprentă genetică. Singurul loc unde veți putea merge va fi o altă planetă de la periferia imperiului. Aici sunteți zei. Acolo veți fi doar niște proscriși care își țin capetele jos de teama vânătorilor de recompense.

— Sunt conștient de riscuri, dar ce altceva putem face? se răsti Adam. Opțiunile ne sunt limitate. Și nu-mi zice să mizez pe clemența viitorilor noștri călăi! Am lucruri mai bune de făcut decât să mă predau pentru a fi decapitat.

Nathaniel inspiră adânc. Zeci de ani de pregătiri, de mișcări minuțios pregătite, se apropiau cu repeziciune de momentul culminant. Avea Adam să se repeadă asupra momelii?

— Nu chiar atât de limitate pe cât ai putea crede, spuse el. Știu cum putem găsi nava-mamă. Cheamă-i și pe restul. O să ai nevoie de ei să-ți confirme ceea ce am să îți zic.

— Sunt lângă mine, se bâlbâi Adam, luat prin surprindere. Nava-mamă? Glumești! De la cataclism și până acum...

— Lameh, îl întrerupse Nathaniel, ridicând vocea, ce se întâmplă dacă folosești o unealtă multifuncțională în preajma unei nave camuflate?

Chipul lui Adam fu înlocuit de cel al bărbatului în costum de motociclist.

— Depinde cât de prost ești. Dacă te afli în interiorul zonei de excludere, o să-ți explodeze în mână; cel mai probabil, o să te omoare. În afara ei, o

— Morocănos? Ești pe dinafară! Nu m-am simțit în viața mea mai vesel ca acum. Ai să vezi imediat de ce. Simplificat la maxim, o multifuncțională nu este nimic altceva decât un cuptor cu microunde ceva mai sofisticat. In loc să agite moleculele de apă, face să vibreze particulele subatomice. în funcție de intensitatea câmpului, acestea pot să se realinieze ori se pot distruge cu totul, dezintegrând obiectul țintă.

— Ce păcat că s-au distrus toate în cataclism, rosti prudent Adam. Kenan deveni brusc interesat de cuțit. își trecu degetele pe deasupra lamei, întorcând-o concentrat pe ambele fețe.

— Jared, cât ți-ar lua să construiești un emițător de intensitate scăzută, dar cu rază mare de acțiune? Dă-l uneia dintre firmele tale de aparatură electronică să-l facă.

Păstorul cu alură de profesor universitar întoarse dispozitivul holografic către el.

— Câteva zile, o săptămână, cel mult. Dar, vorbim discuții. Dacă îmi aduc bine aminte, o multifuncțională emite pe mai multe frecvențe simultan. Ar trebui să știm care sunt aceste frecvențe pentru a putea construi emițătorul despre care vorbești.

— Și dacă ați avea una? Urmărind-o cum funcționează, le-ați putea găsi?

— Da, cred că da. Ar trebui să fie simplu. Tot ce am avea de făcut ar fi s-o plasăm într-un mediu complet ecranat și să ascultăm frecvențele pe care

mea pe la spate. Deh, ce să-i faci, laşul tot laş rămâne, indiferent de cât de bine l-ai îmbrăca.

— Unde ai ascuns-o?

— La câteva minute de aici. Putem să ne oprim în drum spre tine.

Kenan prinse cuțitul între degete precum un pictor penelul.

— Ori te putem convinge să ne îndrumi într-acolo. Mă întreb dacă ai văzut cum bate pas de defilare un om căruia i s-au jupuit de piele tălpile. E un spectacol amuzant, dar mai ales, la îndemână. Cu ajutorul unei unități personale de regenerare, în câteva zile ești ca nou.

Privi cu speranță către dispozitivul holografic:

— Și nici nu durează mult! In două minute îl decojesc ca pe măr. O incizie la călcâi, una pe lateralul fiecărei tălpi, și gata treaba. Pe buze îi flutură un zâmbet crud: Sau aș putea începe cu Eber, să mă asigur că nu mi-am pierdut mâna. A trecut ceva vreme de la ultima cruciadă.

Adam se încruntă. Violența, ura furibundă, le este bună mânuitorilor de marionete atâta timp cât servește scopurilor lor. Când însă nu o mai pot controla, ea se transformă într-o trăsătură nedorită de caracter.

— Când o să am nevoie de sfaturile tale, o să ți le cer, se răsti el. Până atunci, ți-am dat o treabă de făcut. Exersează-ți talentele pe femeia piratului. Dacă Eber o să vrea să-i curme cu mâna lui suferința,

— Din piatră întreagă să-ți rămână în veci tavanul galeriei, spuse el, înclinând ceremonios capul. Pentru ceilalți păstori, dialectul pe care îl folosise sunase necizelat, ca al unei persoane cu o educație sumară.

Adam încremeni. Dintre toți, doar Ybir îi știuse secretul. Fusese obligat să i-1 spună atunci când îi înmânase documentele pentru îmbarcarea pe navă. Se născuse, nu pe o planetă industrială din inima imperiului, așa cum credeau toți ceilalți, ci pe Duhornia, o lume rău famată.

Ca și locuitorii ei, planeta dădea dovadă de un comportament turbulent. Cutremurele, erupțiile vulcanice, se țineau lanț, punând în pericol viața lucrătorilor din minele imperiale. Protecția socială era inexistentă. Orfanii aveau o viață mai rea decât moartea. Băieții erau vânduți ca sclavi, iar fetele îngroșau numărul prostituatelor de stradă. Ca să-i protejeze pe cei dragi, bărbații căutau să-i lase în grija unor prieteni de nădejde.

Adam își aranjă ochelarii. Se trădase în vreun fel în perioada când lucrase cot la cot cu Nathaniel? îi scăpase vreo expresie în dialectul în care Nathaniel tocmai i se adresase? Vorbise în somn?

Ceilalți urmăreau nedumeriți scena. Ce-1 apucase pe Nathaniel să le vorbească pe limba asasinilor plătiți și a femeilor de moralitatea cea mai îndoielnică din imperiu?

Adam își privi mâinile pătate de boală și realiză că nu-1 mai interesează părerea lor. Fără munca lui îndârjită, a lui și a lui Nathaniel, nici unul dintre ei nu

— A noastră, îl corectă Nathaniel, completând ceremonialul sacru: De azi înainte, familia ta este și a mea.

Adam căzu pe gânduri. Nathaniel tocmai îi jurase loialitate absolută. Dacă într-adevăr știa cum să găsească nava-mamă, faptul în sine schimba totul.

— Presupun că vrei să-i cruț pe pirat și pe femeia lui, nu-i așa? mormăi el neprietenos.

— Nu doar atât. Vreau să-i pui în libertate, împreună cu Serghei, David și Marina. în plus, vreau să renunți la intenția de a distruge orașul. Nu știu cum anume te-ai gândit s-o faci. Soluția cea mai la îndemână ar fi o bombă nucleară. S-ar potrivi de minune cu ce se întâmplă acum pe străzi: încolțiți de forțele de ordine, teroriștii aleg moartea în locul captivității.

Adam își încrucișă mâinile peste pântecul balonat. Dintre toți membrii echipajului, doar Nathaniel era capabil să gândească în perspectivă, să anticipeze acțiunile dușmanului. Așa reușise să-i râdă în nas vreme de două mii de ani.

— De ce ți-ai pus femeia să-l recruteze pe David? Ce intenționai să faci cu el?

într-un gambit, jucătorul îndrăzneț de șah sacrifică întotdeauna o piesă în speranța unui câștig ulterior. Nathaniel și-I avea pe al lui.

— Să distrug nevoia de religie din sufletele oamenilor, răspunse el după un scurt moment de tăcere.

înregistrare video specială. Mă îndoiesc că știi, dar în 1997 a avut loc un incident în Japonia. Un episod al serialului Poke- mon...

— Zici de ochii lui Pikachu? îl întrerupse Adam.

Nathaniel se opri ca lovit în plexul solar.

— Da, despre ei este vorba, bolborosi el, lungind cuvintele, îți este cunoscut ce s-a întâmplat atunci?

Adam lovi cu palma în masă.

— Auziți, copii, pentru ce aproape am schimbat numele acestui cătun de oraș din Micul Paris în Mica Hiroshima! strigă el, înecându-se de râs.

Unul câte unul, păstorii i se alăturară. Hohoteau și își agitau brațele, luând tavanul drept martor al stupefacției lor.

— Hai să te întreb altfel, spuse Adam, ștergându-și ochii de lacrimi, de ce crezi tu că duracii noștri nu merg azi încolonați pe străzi, intonând într-un glas imnul breslei păstorilor-măce- lari? Pentru că n-am aflat despre incidentul din Japonia? Cam greu, luând în considerare că noi l-am provocat. Pentru că n-am avut virusul duracului tău? La ce bun? Din Kamceatka și până în Țara de Foc, televiziunile ni se supun fără crâcnire. Am fi putut difuza un mesaj similar timp de douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână.

Spre deosebire de lacrimile lui Adam, ale lui Nathaniel erau de disperare.

— Kenan, rosti Adam, explică-le celor din casă de ce ar fi bine să nu povestească nimănui despre ce au

Adam se întoarse către Nathaniel:

— E decizia ta.

Cuvintele ajungeau la el ca printr-un strat gros de câlți. Nathaniel scutură din cap, încercând să-și adune gândurile. întrebarea era o capcană menită să-l pună la încercare. Nu putea el să hotărască soarta unuia ce jurase loialitate lui Adam. I-ar fi subminat autoritatea în fața celorlalți membri ai grupului.

— Tavanul galeriei nu s-a prăbușit, spuse el anevoie, e încă întreg deasupra ta. N-am de ce să decid eu ce-o să se întâmple cu omul tău.

Adam încuviință. Nathaniel trecuse testul. Orice alt răspuns l-ar fi făcut să revină la planul inițial.

— Ia-1 cu tine pe Varujan și adu-1 aici. într-un fel, tot răul spre bine. Acum știe ce i se poate întâmpla dacă îmi iese vreodată din cuvânt.

Kenan ridică exasperat din umeri, dar nu spuse nimic. Pe când dădea să întrerupă legătura, Adam îi făcu semn să aștepte:

— Nu mi-ai zis cum rezolvăm cu duracii. Indiferent cum am pleca, dovezile incriminatoare vor fi aici, gata de a fi folosite împotriva noastră. Cu ei cum rămâne?

Nathaniel îi făcu semn lui Kenan să îl dezlege.

— îți mai aduci aminte când am conceput a doua șarjă de pământeni? A fost imediat după ce i-am neutralizat pe primii. Ce material genetic am folosit pentru a-i modela pe Adam și Eva, după cum ți-a plăcut ție să-i numești atunci când te-ai gândit să

— Iar pentru bărbat? presă Nathaniel. Pe el cum l-am construit?

— Ca să nu mai obținem încă o dată niște sosii - pentru că nu-i chiar simplu să ucizi pe cineva care îți seamănă în cele mai mici amănunte - am contribuit cu toții. Un soi de paternitate colectivă, dacă vrei să-i spui așa.

— Pentru trăsăturile chipului, da, așa am procedat, dar pentru restul?

Adam se încruntă. Ceilalți păstori începură să șușotească între ei.

— Ce vrei să spui? îmi e teamă că nu înțeleg. Sau cred că îmi e teamă de ce anume încep să înțeleg...

Secrete mai vechi decât prima pictură rupestră ieșeau la iveală. Nathaniel zâmbi amar:

— Nu te da fecioară, că nu te prinde. Am știut amândoi că la un moment dat se va ajunge aici. Era inevitabil. Eu contra ta. Fiecare ne-am asigurat spatele cât de bine am putut. într-o înfruntare directă, sorții trag de partea celui care are mai multe cărți în mânecă.

Adam simți cum o picătură de transpirație dă să-i intre în ochi. O ignoră. Să recunoască neliniștea care îl cuprinsese ar fi însemnat să dea dovadă de slăbiciune. Nathaniel avea dreptate. Conflictul fusese inevitabil.

— Continuă, spuse el.

— Când zburăm cu naveta, avem fiecare locul nostru favorit. Ție și lui Seth, fie-i odihna

— Adică, vrei să spui că duracii sunt descendenții lui Ybir?! Bine, dar asta schimbă totul!! explodă Adam.

— Așa este, încuviință Nathaniel. După ce am neutralizat prima șarjă, părea că vom putea proceda la fel ori de câte ori ne-am fi dorit. Altfel spus, încercam până ne ieșea. Mie, exact de-asta mi-a fost teamă: că la un moment dat vom reuși. O populație semnificativ mai mare decât cea pe care tocmai o eradicasem avea să ridice probleme de logistică. Suficient de evoluați, ar fi putut să riposteze. Am realizat că într-o situație ca aceasta cu care ne confruntăm acum ne-ar fi imposibil să ștergem urmele acțiunilor noastre. Și cum doar cineva din clanul lor ar fi putut să răspundă mesajului pe care îl trimisesem...

— L-ai donat pe Ybir! explodă Adam. Incredibil! În felul acesta, duracii devin crima clanului. O analiză genetică ar scoate la iveală cine a fost, de fapt, făptașul. Și-ar putea pierde dreptul de proprietate asupra planetei!

Capitolul 10

O singură pagină îi mai rămăsese Aureliei de citit din cartea pe care o ținea în mână. *Războiul lumilor.* închise ochii și își dădu capul pe spate. Știa cum se termină. Pe podea, alături de Tolstoi, piticul dotat cu asupra de măsură, se mai aflau și alte cărți. Pe fiecare dintre ele o mai citise cel puțin o dată înainte.

îl puse jos pe HG Wells și o luă pe următoarea.

— Mi se pare fascinant cum începe, spuse ea, sprijinindu-se cu capul de umărul lui Serghei. „Toate familiile fericite se aseamănă între ele. Fiecare familie nefericită, însă, este nefericită în felul ei".

— Anna Karenina, zâmbi Serghei, apoi cită din memorie cum începea cartea în original.

— Ai avea chef să mă înveți rusa? Prind repede, să știi. Mă ajută urechea când vine vorba de o limbă străină.

Serghei își petrecu brațul după umerii ei.

— Te ajută și la gramatică? Pentru că țin să te anunț, rusa nu-i deloc simplă. Imaginează-ți, pentru fiecare verb o să trebuiască să înveți nu doar unul, ci minim două! Unul pentru modul perfect, iar celălalt, pentru imperfect.

Aurelia se depărtă de o palmă din îmbrățișarea lui

așa, ca fârtatul tău de cruce zero-zero-șepte, tu-mi vorbești de gramatică? Bre, îmi spulberi toate iluziile de mi le făcusem! Zi-mi cinstit, toți KGB-iștii sunt așa ca tine?

Serghei surâse amar.

— Doar cei cu o oarecare brumă de școală. Pentru restul merge și „e mulți că e sub o sută".

Aurelia închise cartea. De partea cealaltă a încăperii, așezată pe salteaua ei, Marina desena cu mișcări ușoare o portocală și un ceas deșteptător. Lângă ea, sprijinit cu spatele de perete, David lucra de zor. Umerii îi erau rigizi, mișcările înverșunate, iar ochii îi lăcrimau de oboseală.

— Luați împreună, ai zice că sunt Ying și Yang, șopti Aurelia. Nu-mi pot imagina ce se petrece în sufletul Marinei, de unde s-a pogorât atâta serenitate asupra ei...

— Te asigur că David ar face în orice secundă schimb cu ea, oftă Serghei. Să mori nu-i greu. Să trăiești prizonier într-un labirint de regrete și vinovăție reprezintă adevărata încercare. îl distruge pe dinăuntru ce s-a întâmplat. Dacă o ține tot așa, s-ar putea să ne părăsească înaintea ei...

Aurelia îi luă mâna și i-o strânse.

— Te-am auzit vorbind la telefon de dimineață. Cred că te-am auzit pomenindu-i de câteva ori numele. încerci să-i dai de urmă lui Nathaniel, nu-i așa?

Serghei își lăsă privirea în jos. Actorii în mijlocul

care parcă nici nu era acolo. Pe lângă fruntea lată și trăsăturile cioplite în piatră, de soldat rus, nasul i-1 făcuse puțin, doar puțin mai lung.

— Nu cred, dar chiar dacă aș reuși, oricum n-ar ajuta. Când ne-am despărțit, Nathaniel m-a trimis la plimbare atunci când am adus vorba de Marina. Mi-a spus că îi pare rău, dar David lucrează mai bine când se află sub presiune. Vezi, ai grijă să nu afle ce ți-am spus acum. L-ar face să turbeze de furie.

Degetele fine, de pianistă, ale Aureliei se transformară în gheare de pisică furioasă. Serghei tresări atunci când i se înfip- seră în picior.

— Adică, se burzului ea în șoaptă, vrei să-mi spui că nenorocitul ăla dinadins n-a vindecat-o pe Marina? Ca să-l țină pe David în priză?

Serghei îi strânse mâna între ale lui. Ca militar, se văzuse nevoit să trimită în misiune soldați tineri, a căror singură experiență de luptă se rezuma la scurta perioadă de instrucție obligatorie. Cu ochelari, cu ifose, ori speriați de moarte, îi trimisese fără să clipească în mașina de tocat came a puștilor de asalt inamice.

— Mai curând ca să-și atingă scopul. Și i-a reușit. Uită-te la David. Doar în cele câteva ore în care doarme, nu muncește. Dacă aș avea ocazia, i-aș plasa lui Nathaniel un glonț între ochi pentru ceea ce a făcut, însă, din punctul de vedere al planului său, mă tem că a luat decizia corectă.

Marina le simți susoteala, dar o ignoră. Desenul la

clopotele deșteptătoare, negând urgența întregii compoziții. Mai erau doar câteva secunde până la fix? Și ce dacă? Timpul există ca și concept doar prin prisma consecințelor scurgerii lui. Ignoră-le, și vei trăi veșnic.

Desenul îi oglindea starea sufletească. Când a aflat de la Serghei că Nathaniel nu mai vine, lumea s-a oprit în loc. Ca în- tr-un tablou supra-realist, a văzut trei drumuri întinzându-se dinaintea ei. Putea să se lase copleșită de frica morții ce se apropia vertiginos, să mimeze un optimism și o energie care oricum n-ar fi convins pe nimeni, ori putea să ignore boala ca și cum nici n-ar fi existat. Dintre toate, doar ultima variantă venea împreună cu câteva clipe de fericire pe care n-avea de gând să și le refuze.

îi puse o mână pe genunchi lui David.

— Cum merge treaba? Spuneai de dimineață că vreți să încercați ceva nou azi.

David apăsă furios câteva butoane. în loc să le apese, le-ar fi lovit. Pluralul din întrebarea Marinei îi strepezea dinții.

— E ok, mormăi el în scârbă. Horia a avut o idee bună. Cu câteva ajustări, am putea pirata sistemul de alerte din Bulgaria și Serbia. Ambele țări folosesc aceeași variantă de software.

— Si restul?

— La restul le trimitem virusul albanez! se stropși David, abținându-se cu greu să nu strige.

Murmurul conversației dintre Serghei și Aurelia

24 BuynoK = Nepoțele.

celor mai periculoși viruși. Americanii, francezii, dar și noi, le-am fi luat bucuroși capul cu o secure știrbă.

Pe chipul lui David își făcu loc un zâmbet chinuit.

— Virusul albanez datează cu mult înainte de apariția in- ternetului așa cum îl știm noi azi. Primeai pe email un mesaj cu textul: „Noi, în Albania, nu prea avem bani de cheltuit pe viruși, așa că te rugăm respectuos să trimiți acest mesaj tuturor prietenilor tăi, apoi să-ți formatezi neîntârziat calculatorul. Cu respect, echipa virusului albanez!".

Pe ușă intrară Horia și Elena. Aveau un aer proaspăt, iar ochii le râdeau complici.

— Cum e baia de la etaj? Mai verde, mai paralelipipedică decât cabina de duș de la subsol? îi interpelă David fără să ridice ochii din ecranul lap topului.

— Roz, spațioasă și cu jacuzzi, răspunse netulburat Horia. Ar trebui s-o încercați și voi.

Serghei își drese glasul și își trase picioarele sub el. Aurelia se împurpură în obraji. Nu pentru duș dispăreau Horia și Elena de câte trei ori pe zi.

— Să știți că unii dintre noi mai și muncesc! se răsti David. Nu toți avem timp de dușuri prelungite!

Marina adăugă umbre portocalei din desen. Pipernicită ca și dimensiuni, făcea silueta ceasului să pară un monstru amenințător. Pierdută în gânduri, îngroșă din creion vârful minutarului, făcându-l și mai ascuțit. Dacă David i-ar fi dat de înțeles că își dorește să urce împreună la etaj, l-ar fi urmat fără să

— Să știi că dacă Marina se lasă greu - iartă-mă, fato, dar aici e în joc soarta planetei; nu ne permitem să avem printre noi programatori stresați - eu n-am nicio problemă să urcăm sus, așa, ca să te convingi cu ochii tăi cât de roz și de neparalelipipedică - cu accent pe „ne" - e treaba Ia etaj.

Serghei își ascuți auzul. încă din prima zi petrecută în subsolul casei lui Panait, Elena își manifestase în mod deschis și repetat disponibilitatea pentru o partidă de sex cu David, însă de data aceea se întâmpla ceva deosebit. Deschiderea brutală, fără echivoc, lăsa să se întrevadă un scop precis.

David puse laptopul deoparte. Mignonă, într-un tricou mulat și fără sutien, Elena îl studia provocatoare. Pe rând, își dădu jos papucii de casă, rămânând în picioarele goale.

— Unchiul Gore, spuse el apăsat, avea o vorbă pentru situații de felul acesta: broasca mică deschide gura mare. Numărând dușurile zilnice, te-ai aștepta să fie de ajuns, dar iată că mai există și surprize.

Horia își băgă mâinile în buzunare și se sprijini de ușă.

— Ai încercat exploit-ul pe care ți l-am sugerat?

Furia din privirea lui David promitea vânătăi și răni fatale.

- Da.

— A mers?

- Da.

Horia încuviință. Pe chipul cu trăsături fine stăruia o expresie dură.

David își prinse capul în mâini. Munca abrutizantă, fără pauze, fusese singurul lucru care îl ținuse întreg la minte. Dacă ar fi cedat, dacă și-ar fi permis să se gândească la toate lacunele din planul lui Nathaniel, ar fi înnebunit. Gândul că nu-1 obligase s-o vindece pe Marina pe loc, atunci când îi descoperise boala, îi rodea sufletul ca un mușuroi de termite veninoase.

— Nu știu, spuse el cu glas obosit. L-am ascultat de o mie de ori. Nefiind religios, nu-mi spune nimic.

— Asta-i problema, că nici nouă. Așa cum bine știi, și eu, și Elena l-am încercat, dar fără vreun rezultat. Presupun că-i din cauza faptului că nici noi nu suntem religioși. Pe de altă parte, realizezi că mizezi totul pe un concept pe care nu l-ai văzut cu ochii tăi că funcționează?

— Și ce ai vrea să fac? spuse îndurerat David. Unde aș putea găsi un habotnic dispus să se supună micului nostru experiment - care pe deasupra să mai știe și engleză! - și care apoi să fie în stare să-și țină gura?!

Horia scoase din buzunar un stick de memorie digitală și începu să se joace cu el.

— Părerea mea este că metoda lui Nathaniel funcționează doar cu cei dispuși să-și pună respectiva întrebare. Asupra celor cărora fie și-au răspuns la ea, fie n-au nici cea mai mică intenție să și-o pună, este complet ineficientă.

Cântări stick-ul în palmă, apoi i-1 întinse lui David:

— Șansa a făcut ca Nathaniel să fi folosit mai

bări. încearcă-1 și vezi cum ți se pare. Un zâmbet lipsit de ranchiună îi șterse încruntarea de pe chip: Cine știe, poate acesta chiar o să funcționeze.

David luă stick-ul de parcă ar fi fost o insectă periculoasă. — Ce vrei să fac cu el?

— Descarcă-1 în mobil. Așa ne apropiem mai mult de scenariul lui Nathaniel.

— Când l-ai făcut? Că nu te-am văzut lucrând la el, spuse David. Mâinile i se mișcau singure. îi luă mai puțin de un minut să-și transfere filmul pe telefon. își puse o pereche de căști, apoi luă mobilul în palmă.

— Cât durează?

— La fel ca originalul. Patruzeci și trei de secunde.

— Ce bine! mormăi David. Din totdeauna mi-au plăcut numerele rotunde!

Trase aer în piept și apăsă butonul de *Play.*

•fr

Trei sunete sacadate se auziră în căști, urmate de unul prelung, iar ecranul porni să-și schimbe stroboscopic culorile. Pleca roșu din centru, la mijloc devenea verde fosforescent, iar către extremități se pierdea într-o nuanță de indigo intens. în partea de sus, un ceas digital marca secundele.

Unu și cu unu nu fac întotdeauna doi, articulă pe un ton neutru vocea înregistrată a Elenei.

— Asta-i o tâmpenie, se răsti prost dispus David. Unu si cu unu fac întotdeauna doi! îi zice axiomă.

Culorile pe ecran încetară să se mai schimbe, la fel și ora.

— Ești sigur că nu-i zice truism chestiei ăsteia?

In mintea lui, David se întoarse către vocea feminină, ușor amuzată, pe care o auzise șoptindu-i lângă ureche.

— Poftim?

Elena își atinse gânditoare bărbia cu unghia. Spre deosebire de lumea reală, tricoul îi stătea și mai mulat pe corp, iar fusta îi era mai scurtă.

— Corectează-mă dacă greșesc. Un truism este un adevăr evident, pe când o axiomă este o afirmație pe care n-o poți demonstra nici că-i falsă, dar nici că-i adevărată. Pur și simplu este, există. Corect?

— Mă rog, concedă în silă David. Putem să trecem mai departe?

Elena se rezemă de un pupitru apărut de niciunde în spatele ei.

— Putem? Un zâmbet ingenuu, provocator prin inocența lui studiată, îi depărta buzele roșii.

David se apropie de pupitru. La stânga era un buton mare, roșu; la dreapta, unul verde. Morocănos, îl apăsă cu podul palmei pe cel din urmă.

Pe ecranul telefonului, cifrele secundelor continuau să stea pe loc.

— Să înțeleg că n-o să ne mișcăm de aici până când n-o să fiu de acord cu imbecilitatea asta? mugi David.

își încrucișă brațele peste piept, sfidând cu bărbia:

Elena își băgă degetele sub marginea tricoului, cu intenția clară de a și-l scoate.

— Poate tu ai, însă eu mă plictisesc repede.

— Stai! strigă David.

Elena se opri. Tricoul îi ajunsese deja sub sâni, care aproape fuseseră eliberați de sub presiunea materialului textil supra- elastic.

— Dacă ai ceva de zis, fă-o repede. Poziția e incomodă și-mi amorțesc brațele. Sau aș putea continua, și apoi să te ascult în liniște.

— Nu! Așteaptă! Unu și cu unu nu fac întotdeauna doi... Ah, ce prostie, normal că întotdeauna fac doi, cum ar putea face altceva!?

— Cum e doi față de unul?

David înghiți în sec. Strălucirea mată a pielii Elenei îi încetinea judecata, abătându-i atenția de la problema pe care trebuia s-o rezolve.

— Ce? Poftim?!

Elena își lăsă brațele în jos. își îndreptă tricoul cu palmele până când deveni la fel de neted ca și pielea ei.

— Marte către Pământ, recepție! Doi, dragul meu, rezultatul asupra căruia văd că nu ne înțelegem, cum e față de unu?

- Dublu...

— Adică? Ce înseamnă dublu? Descrie-mi ca și cum te-ai uita la el.

— Adică, e de două ori mai mare.

Elena îi făcu cu ochiul și se cocoță pe pupitru

unu și cu unu nu fac neapărat doi, ci ceva de două ori mai mare. Corect? Poți să găsești vreun exemplu în acest sens?

David întoarse capul și privi în spate. Ecranul telefonului mobil se găsea tot acolo, o fereastră colorată către o altă lume.

— Un râu plus un alt râu nu fac două râuri. Poate fac un fluviu ori doar un râu mai mare, cine știe. La fel, o cană de făină plus o altă cană de făină nu fac două căni de făină, ci o pâine...

Pupitrul era la locul lui, dar ca să-i poată acționa butoanele ar fi trebuit să treacă de Elena, care îi bloca drumul.

— Ah, îmi cer scuze, n-ai loc de mine? surâse ea, depăr- tându-și genunchii exact cât i-ar fi trebuit lui David să intre între ei.

— Nu, mulțumesc. Am alonja lungă, suflă greu David, chi- nuindu-se să ajungă la butonul verde fără să trebuiască să facă un pas înainte. Aplecându-se în față, nasul aproape că-i ajunse Elenei între sâni.

— Ei, hai, să nu ne lăudăm acum! râse ea, împingându-și pieptul câțiva milimetri înainte.

Sunetele stridente de mai devreme se repetară. în înregistrarea originală existau două momente de preambul înainte de tema principală. Pe ecran, ceasul sări înainte cinci secunde.

Ceea ce urmă îl surprinse și-1 înfurie deopotrivă pe David:

Și ne iartă nouă greșelile noastre, așa cum și noi

mul uman pentru a-i servi interesele, de războaiele religioase care seceraseră milioane și milioane de vieți, de predecesorii științei, arși pe rugurile Inchiziției alături de cărțile lor. Deasupra tuturor ororilor, ca un bandaj smuls de pe rana infectată a unui cadavru, se suprapunea chipul lui Nathaniel, nemernicul nemernicilor.

Iertarea benevolentă, de bovină cu ochii umezi, era pentru lobotomizați ori pentru ipocriți. Răzbunarea, preferabil stropită din belșug cu sânge, era modalitatea de-a Ie arăta *greșiților noștri* că n-ar fi trebuit să comită respectivele greșeli. Ispășirea, doar ea, putea face ca iertarea să se reverse asupra celor vi- novați.

— Poți să lupți pentru pace cu arma în mână? îmi aduc aminte de cineva spunând că ar fi ca și cum ai face sex pentru castitate.

David tresări. Cu degetul presat de buze, Elena îl urmărea cu un surâs incert.

— Iar tu? se încruntă David. Dintre toate personalitățile istoriei pe care mi le-aș fi putut alege ca parteneri de psihoză - Newton, Einstein, Sun Tzu - tocmai cu tine m-am ales?

— Nu-ți plac merele, germana ta este înfiorătoare, iar în chineză nu poți nici măcar să te prezinți.

— Bine, dar totuși...

— Ești cârcotaș! Spre deosebire de Pinocchio, să zicem, tu ai primit drept vocea conștiinței o femeie care arată cât de cât bine. Foarte bine, dacă vrei

David își presă tâmplele cu degetele.

— Dar cred că știu cum aș putea să scap de tine! Așteaptă. Tot ce trebuie să fac este să-mi doresc cu adevărat...

Urmă un moment prelungit de tăcere.

— Funcționează? rosti Elena pe un ton care ar fi putut părea sincer interesat, de om de bine, gata să ajute dacă i s-ar fi cerut.

David deschise ochii.

— Se pare că nu, mormăi el prost dispus.

— Bun, atunci să continuăm. Te întrebasem dacă...

— Am auzit ce m-ai întrebat, se răsti David. Pedepsirea vinovaților nu are nimic în comun cu lupta pentru pace cu arma în mână, ori cu cealaltă chestie.

Pupitrul dispăru, iar în locul lui apăru un leagăn. Elena chicoti, făcându-și ușor vânt cu picioarele.

— Pedepsirea vinovaților, interesant concept, spuse ea, lă- sându-se pe spate. Leagănul îi oglindi mișcarea, începând să se balanseze. De ce ai face-o? Adică, răul s-a petrecut deja. La ce bun să-ți amărăști viața retrăind trauma?

— Pentru că așa e drept! Ai produs suferință, va trebui la rândul tău să suferi. E o chestiune de echilibru fundamental!

Elena arătă către leagăn:

— Poți să mă ajuți, te rog? Nu m-am mai dat de când eram copil.

David făcu o grimasă exasperată, dar împinse

— Echilibru zici? Ce se întâmplă dacă lângă o bucată de gheață pui o altă bucată de gheață? Se face mai cald? spuse ea. Ori să zicem că într-o grotă sapi o altă grotă. O să se facă lumină? Nu, în nici un caz. O să fie mai frig...

— Și mai întuneric, completă David în șoaptă. întrebarea anterioară, nu-i asa? La fel cum unu si cu unu nu face întot- deauna doi, nici plus cu minus nu dă întotdeauna zero.

— Nu atunci când scazi o valoare deja negativă. Unu minus minus unu, face doi, nu zero. Un rău plus un alt rău...

David clătină din cap.

— Nu se anulează reciproc, ci doar fac împreună un rău mai mare, spuse el abia auzit. Adică, vrei să spui că justiția bazată pe principiul „după faptă și răsplată" este o greșeală? Că doar întorcând și obrazul celălalt poți reechilibra talerele balanței?! Ah, blestematul de Nathaniel...

Elena opri leagănul și coborî. Un soare bolnav lumina oceanul nesfârșit de dune de nisip care se întindea dinaintea lor până dincolo de orizont.

— De ce continui să lucrezi la planul lui? Nu-i datorezi nimic. în loc să-ți petreci timpul care ți-a mai rămas cu Marina, tu stai cu nasul în computer toată ziua. Cum de-i posibil?

Nisipul se surpa la fiecare pas, zădărnicind eforturile lui David. De pe creasta dunei, Elena îl urmărea așezată cu picioarele încrucișate sub ea.

— Tocmai că despre ea e vorba, spuse el suflând

— Dacă aș putea, intr-adevăr, să găsesc o modalitate prin care să distribuim înregistrarea pe care ne-a lăsat-o Nathaniel, din acel punct s-ar putea ocupa Horia, iar eu aș pleca împreună cu Marina, icni el, săpând să se elibereze. Când reuși, se întinse pe burtă și începu să se târască pe coate.

De sus, de unde se afla, Elena ar fi putut să-i întindă mâna, dar nu o făcu.

— îl urăști pe Nathaniel? Crezi că ar merita pedepsit? spuse ea.

— Nu doar pedepsit! strigă David. Cred că ar merita tras în țeapă, apoi pe roată. Sau invers, depinde în care variantă ar suferi mai mult!

— De ce?

— Știi la fel de bine ca și mine. In loc să rămână cu Marina, s-o vindece, l-a găsit s-o facă pe dădaca. Oricum, nu ne-a fost de nici un ajutor. Ba din contră, s-a mai lăsat și capturat ca ultimul neghiob de oamenii lui Adam. Imbecilul!

Elena trasă cu degetul ceva în nisip. Cu brațele ridicate în dreptul feței, două siluete stilizate se înfruntau războinice, așteptând semnalul de începere al luptei.

— Spune-mi, ce ai fi dispus să faci pentru a salva viața Marinei?

— Orice!

— Ai minți, ai înșela, ai trimite pe alții la moarte în locul ei? Ai face, așa cum ai zis, orice pentru a-ți atinge scopul?

— Știi cum se spune, fiecare personaj negativ este erou în propria lui poveste. Poți să te superi pe Nathaniel pentru că, la rândul lui, a făcut orice pentru a-și atinge scopul? Poți să-i învinuiești pe oameni că își pun propriile interese, propriile lor idealuri, înaintea nevoilor celorlalți?

— Nu, nu poți. Ar fi nerealist s-o faci. Este în firea lucrurilor ca oamenii să se comporte astfel.

— Iar dacă nu poți să-i învinuiești, mai poți să-i pedepsești?

David se opri.

— Bine, dar nici să-i lași să-și vadă nestingheriți de nelegiuirile lor nu poți. Cine o să mai facă lumina să intre în grotă? Și cine o să mai îndrepte răul făcut?

— Pare o misiune pentru cineva cu mulți mușchi. Dumnezeu?

David se prăbuși alături de Elena.

— Dumnezeu nu există, spuse el, întorcându-se pe spate. Religia a fost invenția lui Adam. S-a folosit de ea ca să ne poată tine în frâu, ca să ne dezbine unii de ceilalți.

— Nu confunda mâncarea cu erați ța. Religia este o reprezentare subiectivă a ceea ce oamenii au simțit că s-ar putea afla undeva dincolo de ei. Reprezentare, înțelegi? Au luat sentimentul nedefinit pe care l-au avut și l-au prezentat, l-au exprimat prin ce mijloace au avut la dispoziție. Cum crezi că ar arăta Mona Lisa pictată de un greiere, un liliac ori un limax? Ar fi verde, cu aripi pieloase, iar ochii i-ar

care, așa cum știm deja că se întâmplă, pot deveni uneori antagoniste?

Elena se așeză în așa fel încât David să-și poată sprijini capul de piciorul ei.

— Și ar fi atât de rău dacă am înceta să ne impunem binele nostru altor oameni, altor popoare? Tot ce am avea de făcut ar fi să ne asigurăm că libertatea unuia nu devine închisoarea altuia. Apoi, educația adevărată și cultivarea liberului arbitru ar trebui să rezolve și acest aspect.

David luă un pumn de nisip, lăsându-1 să i se răsfire printre degete.

— Crima, excrocheria, trecutul pe roșu, se vor rezolva și ele odată cu întărirea liberului arbitru?

Umbra unui surâs malițios în vocea Elenei îl făcu să devină *

atent.

— E cald tare aici. Cred că am să-mi scot, totuși, tricoul, spuse ea. După cum te văd că o iei pe arătură, îmi pare că sesiunea asta o să mai dureze mult și bine. Măcar să mă bronzez o țârâ.

David o prinse de mâini.

— Nathaniel, nu-i așa? șopti el.

— Ce-i cu el?

Ura în spatele căreia își găsise adăpost împotriva propriei vinovății se nărui precum nisipul omniprezent.

— Ca să-i pot duce planul la îndeplinire - care între timp a devenit și al meu - va trebui să-mi rebobinez

— Ar fi deplasată o astfel de supoziție?

— Nu... la urma urmelor, i-a trădat pe ai lui ca să ne ofere nouă o șansă în plus de supraviețuire.

Pupitrul se materializă în vârful dunei. Extenuat, David apăsă pe butonul verde.

Semnalele sonore, urmate de vocea Elenei se auziră venind de undeva de sus:

Este în regulă să iubești o femeie, dar să mai faci sex și cu o alta.

Reflectoare multicolore, laolaltă cu lasere roșii și verzi, măturau ringul de dans. Muzica ritmată umplea clubul de noapte, făcând pereții să vibreze.

David își dădu capul pe spate și începu să râdă. Muzica se opri brusc.

— Poți să-ți dai tricoul jos, spuse el, băgându-și mâinile în buzunare.

Elena își făcu apariția, urmărită de lumina unui reflector din tavan. în mersul ei studiat, de felină, se simțea un soi de incertitudine, iar în glas, bravada:

— Vai, tigrule, dar nu mă așteptam să meargă așa de repede. Să te porți frumos, cu mine, da? Să nu-mi lași semne, că nu-i frumos, spuse ea unduindu-și șoldurile.

— Cum spui tu, dar să nu te așezi lângă ușă. Trage curentul acolo.

Elena se opri.

— Și ce legătură are asta cu tricoul meu? rosti ea pe un ton precaut.

— Are, are, spuse David, continuând să râdă

galbene, boala somnului, tușea măgărească, sunt afecțiuni serioase. încearcă măcar să te miști, să nu stai pe loc. Niște fan- dări, genuflexiuni ori chiar flotări, ar putea fi de ajutor.

David se întoarse, privind în jur:

— Crezi că m-ai putea ajuta cu un fotoliu și ceva de citit? Iar dacă nu-i prea mult, și un hamac, pentru când o să mi se facă somn.

Pe podea apăru un pat de fachir. Cuiele, lungi și ascuțite, păreau nerăbdătoare să guste sânge.

David își ridică învins brațele:

— Și eu care intenționam să te invit să mi te alături, dar îmi pare rău, nu mai pot acum. Nu-mi dă voie regulamentul.

— Care regulament, omule?

— Cum care regulament? Cel al ospiciului. Unde ai mai văzut tu spital de boli nervoase fără regulament de protecția muncii și plan de evacuare în caz de incendiu?

David se întinse pe podea, cu mâinile sub cap.

— Pentru că doar cu șocuri electrice, la pachet cu dușuri calde, dușuri reci, ai putea să mă convingi să iau de bun ce te-am auzit spunând mai devreme.

Elena i se alătură pe podea.

— Ce te faci dacă e adevărat că din starea de hipnoză indusă de metoda lui Nathaniel poți să ieși doar rezolvând dilema care ți-a fost prezentată?

— Nu întâmplător am adus vorba de balamuc. Ne mutăm acolo. Apoi, care dilemă? Nu l-ai auzit pe

— Vezi bine că nu!

Elena se întoarse pe o parte și își sprijini bărbia în podul palmei:

— Atunci, de ce mai ești încă aici?

— Habar n-am. Poate că e nevoie de ceva timp ca să-ți revii din transă.

Câteva grăunțe de nisip ieșeau în evidență pe suprafața din obsidian a podelei. Elena suflă asupra lor, făcându-le să dispară.

— Iți este chiar atât de greu, spuse ea, să recunoști că te simți atras de adevărata Elena? Ai prefera să-ți petreci cât timp ți-a mai rămas de trăit conectat la aparate, să pui în pericol viața tuturor semenilor tăi, inclusiv a Marinei, doar ca să nu recunoști că te atrage și o altă femeie?

— Nu recunosc pentru că nu-i adevărat!

— Oare? Atunci, de ce nu-i Marina aici, în locul meu?

— Este o întrebare pe care nu încetez să mi-o pun din momentul în care mi-ai apărut. Singura explicație ar fi că îmi place să sufăr.

— Când versiunea mea adevărată te-a provocat la o partidă de sex, ți-a activat curiozitatea latentă. Cu Marina știi că o să se întâmple, n-ai ce curiozități să mai ai. Cu mine, însă, doar aici, în mintea ta, știi că ai putea să arunci o privire - vinovată, din păcate - pe sub hainele mele.

David strânse tare din pleoape. Imagini de dormitor, asezonate cu sunete specifice, îl asaltau,

înghiți în sec:

— Și chiar dacă ar fi adevărat, situația nu s-ar schimba cu nimic. Abilitatea de a ne stăpâni impulsurile animalice este cea care ne separă de câini și capre.

Purtat de importanța propriilor vorbe, David se opri să respire. Elena profită de momentul de pauză creat:

— Un auditoriu cârcotaș ar spune că-i vorba despre una și aceeași poziție de făcut amor, depinde de limba în care o spui. Noroc că eu nu sunt așa. Te rog, continuă.

David simți cum îi vine să urle și să râdă în același timp. *Arată ca Elena, dar vorbește ca Marina.* Clătină din cap. *Ce bine că nu-s nebun. Că ce ne-am fi făcut atunci!?*

— Atât am avut de spus. Restul se înțelege de la sine.

Elena lovi cu palma de podea.

— Ne separă, zici? Perfect de acord. Animalele nu-și părăsesc puii înainte de soroc! Câți copii au crescut fără unul dintre părinți, doar pentru că celălalt și-a dorit un moment de variație în programul de dormitor? De ce demonizăm sexul, dar dăm un cec în alb inculturii și ignoranței? Nu contează că-i prost ca plopul, și că nevastă-sa muncește ca un cal de povară ca să aducă bani în casă, atâta timp cât prestează doar la consoarta legiuită, e băiat bun. îi punem o medalie în piept, îl batem pe umăr, și-1 poftim să se înfrupte după pofta inimii din bucatele

— Dar cine spune așa ceva? Când iubești pe cineva, vrei să-i fii aproape. într-o oarecare măsură, aș putea spune că iubirea se dezvoltă în detrimentul sexului. O lași să aleagă filmul la televizor, te ridici când o simți că vrea un pahar cu apă, iar dacă o vezi că între timp a adormit, renunți la partida de sex care îți făcea cu ochiul, și o învelești mai bine ca să nu-i fie frig. Sexul, dimpotrivă. Este energie pură. Nu cere voie și nu-i pare rău de vânătăile pe care le lasă în urmă. A adormit? Nu-i nimic, lasă că se trezește pe parcurs. Iar dacă stai să te gândești puțin, parcă e chiar mai incitant așa!

David deschise ochii și privi în tavan.

— La ce bun una, dacă o ai deja pe cealaltă? De ce aș mânca hamsii cu usturoi și aș bea bere dintr-un nenorocit de pahar din plastic, în locul unui delicios burrito de Bombay și al unui vin de colecție servit într-o cupă din cristal?

— Pentru că ai arăta ca nătărăul nătărăilor pe plajă, cu vinul și cu burrito-ul tău, eventual și în ținută de seară - frac și papion - de-aia! Există bisturie și există topoare. Când vrei surcele pentru foc, nu folosești bisturiul, ci iei toporul; la fel și invers. Apoi, de ce existența unuia trebuie să ducă la dispariția celuilalt? Nu pot coexista în pace și, dacă se poate, în bună cooperare?

David se întoarse și el pe o parte.

— Nu, nu știu... Dacă se supără și pleacă? Eu unul știu că n-aș suporta o asemenea situație. Ești cu mine

și se va hrăni din pofta ta de viață. Zână, dar totodată și vampir. Te ridică la ceruri, dar la fel de ușor te poate ucide. Lucru cu dichis...

întinse mâna, atingând în treacăt obrazul lui David.

— Zici că n-ai suporta să mai existe un alt bărbat în viața femeii pe care o iubești, dar, ce te faci dacă, din dragoste și respect pentru tine îi va refuza pe toți cei pe care și-ar fi dorit să-i poată privi fără haine pe ei? Ai suporta s-o vezi cum se veștejește de la zi la zi, cum îi dispare puțin câte puțin cheful de viață, cum frustrarea și vorbele din vârf de bici iau locul armoniei ce obișnuia să existe odată între voi?

încruntarea săpa o cută adâncă, severă, între sprâncenele lui David.

— De ce și-ar dori așa ceva? De ce nu i-aș putea fi doar eu de ajuns? se răți el.

— Din același motiv pentru care port eu acum o fustă mai îngustă decât o batistă și un tricou atât de mulat încât îmi sugrumă vasele de sânge de la suprafața pielii: curiozitatea. Pe noi, oamenii, ne fascinează noul, necunoscutul. Vrem să vedem ce-i dincolo de perdea, de ușa ferecată, iar uneori, dincolo de haine. Avem în fibra noastră nevoia de varietate. în absența ei, ne stingem pe picioare la fel ca o plantă căreia îi lipsește apa.

David își încrucișă încăpățânat brațele peste piept. Deși copilăros prin bruschețea mișcărilor, gestul lui purta pecetea finalității.

unui habotnic pentru a-1 convinge că prietenul imaginar X sau Y nu există, că au fost o invenție a unui șmecher care n-a găsit altă modalitate de a se întoarce acasă. Discutând cu tine îmi dau seama că ideile filozofice, uneori, pot fi schimbate. Principiile de viață? Niciodată!

Elena surâse în colțul gurii:

— Realizezi că tu și habotnicul despre care vorbești cu atât de mult dispreț aveți câteva puncte în comun, nu-i așa? Pe lângă rigiditatea în opinii, setul de reguli după care vă conduceți viața a fost gândit și distribuit de același șmecher pe care-1 urăști. E simplu, dacă stai să te gândești. Ideea lui Adam a avut la bază conflictul ca element principal de progres tehnologic. Un bărbat satisfăcut sexual, spre deosebire de unul frustrat, nu prea mai are chef să-și lase casa și să meargă la război. Tinde să fie mai iertător, mai puțin teritorial. Dacă trebuie, își va strânge coatele ca să-i facă și altuia loc la masă. Ba îi mai toarnă și o cupă de vin, și-i ascultă poveștile despre locurile pe unde s-a preumblat. Celuilalt, însă, îi lipsește acest lux. Nepu- tându-și satisface impulsul sexual, îi mai rămâne doar nevoia de a se simți important. Mai freudian de atât, nici că se putea!

întocmai ca o săgeată care găsește punctul slab în armura celui vizat, lovitura Elenei pătrunse adânc, atingându-și ținta, îi mai poți spune liber-arbitru în momentul în care îți dai seama că acțiunile tale, principiile despre bine și rău după care te-ai ghidat

Avea dreptul unul dintre parteneri să hotărască și în numele celuilalt normele de comportament în cuplu? Și dacă da, pentru cât timp? Ce se întâmplă dacă unul obosește mai repede decât celălalt, dacă își dorește primul, prima, ceva nou? Trebuie să-și înfrângă dorința, s-o strivească cu piciorul? Pentru ce? Pentru ca celălalt să-și poată duce mai departe viața în cutiuța lui mică, cu pereții strâmți și tavanul jos?

După câteva încercări, reuși să se ridice în picioare. Sub lumina fixă a unui reflector, pupitrul îl aștepta.

— Ai idee la ce folosește butonul roșu? spuse el. Adică, dacă tot nu poți ieși de aici până nu rezolvi problema care ți-a acaparat întreaga minte, ce sens ar mai putea să aibă?

— Poate de reset? spuse Elena, apropiindu-se agale. Purta blugi largi, o cămașă cu mânecile suflecate, scoasă din pantaloni, iar în picioare, mocasini ușori din piele întoarsă.

Se ridică pe vârfuri și-l cuprinse pe David cu brațele.

— Mai vino din când în când să mă vezi. Aici timpul trece altfel. Intre două dileme existențiale, poți doar să te plimbi printre amintiri. Aș putea să te iau cu mine într-un scurt voiaj prin labirintul minții tale. Sunt convinsă că ți-ar plăcea să revezi prima zi de școală ori să-ți amintești unde ți-ai pierdut pistolul cu capse după care ai plâns atât atunci când nu l-ai

— îl mai ții minte pe Adam, șmecherul despre care am vorbit mai devreme? Intuiția îmi spune că o să aibă ceva probleme. Unele mari de tot! Ah, trebuie să vorbesc neîntârziat cu Horia, cu Serghei!

Elena mai apucă să-i trimită un sărut prin aer, apoi clubul de noapte dispăru, alăturându-se celorlalte amintiri, știute și neștiute.

David deschise ochii. Obiectele din jur îi apăreau ca niște pete multicolore, lipsite de formă ori de substanță. întinse mâna după cana de cafea. Era rece. Se încruntă. Fusese fierbinte când pornise filmul lui Horia. Patruzeci și trei de secunde n-ar fi fost suficiente pentru a se răci complet.

— Mă simt de parcă m-a lovit unul cu un buzdugan în creștet, gemu el. Cât timp am fost out?

Absența oricărui răspuns îl puse în gardă. în cele din urmă, Marina rupse tăcerea:

— Aproape patru ore. Eram gata să chemăm doctorul...

— Sper că pe cel de la Jilava, pufni David. De ce să fi pierdut timpul cu triajul? Venea omul direct cu zeghea de pușcăriaș în portbagaj. Un lucru bun, de altfel. Mi s-a spus că mă prind bine costumele în dungi. îmi pun în evidență ochii.

— BuyMOK, râse Serghei, evident ușurat de întorsătura pe care o luase situația, când ești la popreală, nici unul dintre ochi, nici măcar cel din frunte, nu vrei să-ți fie remarcat de către tovarășii de atelier. Dăunează bunei dispoziții atunci când se

încercă să fie geloasă, s-o urască, dar nu reuși. S-ar fi tras o dată de păr cu ea - să fii rasă în cap poate prezenta, uneori, avantaje surprinzătoare - apoi ar fi ieșit în oraș, ca fetele. în săptămâna pe care fusese obligată s-o petreacă în compania ei, ajunsese s-o placă în secret pe Elena. îi admira spiritul de clan. N-avea nicio îndoială că dacă ar fi fost nevoie, Elena n-ar fi ezitat să-și rișteviața pentru a o salva pe a oricăruia din acea pivniță, inclusiv pe a ei. Fuseseră adoptați. Ea, David, Serghei și Aurelia, până și Mihai și Stela, făceau acum parte din familia extinsă a Elenei și a lui Horia.

— Cum rămâne cu invitația mea? Dăm o fugă să-ți arăt baia de la etaj?

David îi luă degetele și le păstră vreme îndelungată între palmele lui.

— Poate o să facem și asta, dar nu acum. Viața noastră este suficient de zbuciumată și așa, fără să-i mai adăugăm noi straturi de complexitate. Să poți face un lucru nu înseamnă că trebuie neapărat să-l și faci. Ca să obții ceva, întotdeauna trebuie să renunți la altceva. Lupta interioară încetează să se mai dea între „vreau, dar nu pot",transformându-se în „vreau, pot, dar sunt de acord să plătesc prețul cerut pentru ceea ce vreau?". Pentru că întotdeauna există un preț. Să-l ignori, reprezintă calea sigură către o viață nefericită.

îi sărută unghiile, apoi se întoarse la locul lui. Simțindu-i căldura umărului, Marina se trezi în fața unei alegeri: să rămână ori să se ridice? Pentru

poartă insignifiantă, Kerkaporta, iar Constantinopolul cade. Arhiducele Franz Ferdinand supraviețuiește atacului primului asasin, dar realizează că au luat-o pe un drum greșit și se oprește chiar dinaintea lui Gavrilo Princip, cel care îl va ucide cu un glonț în gât. Soarta a milioane de oameni tocmai se schimbase; primul război mondial era pe cale să înceapă.

Netezi cu palma salteaua, înlăturând o firimitură de pâine.

— Horia, filmul vostru funcționează. Nu știu dacă ar avea același efect asupra oricui, dar asupra mea știu că a avut. M-a pus față în față cu câteva dintre ideile mele fixe - obsesii, chiar, le-aș putea numi - și nu mi-a mai dat drumul până când nu mi le-am rezolvat. Ai înlocuit întrebările cu afirmații.

Vocea i se îngroșă, imitând tonul grav, parcă vestind sfârșitul lumii, din înregistrarea lui Nathaniel:

— Care este menirea noastră în lume? De ce ne naștem? De ce unii primesc tot încă de la naștere, iar alții aproape nimic?

Horia își aranjă ochelarii cu un gest reflex.

— Nu-i meritul nostru. Ne-am gândit să încercăm și așa, să vedem ce iese. Am avut noroc. S-a întâmplat să fie o variantă funcțională. Nu mă îndoiesc că mai sunt și altele.

Elena își ascunse zâmbetul în pumn. Modest cum îi era stilul, Horia îl ajuta pe David să-și păstreze

— Oare ar fi posibil să refacem materialul lui Nathaniel, știind ce știm acum? spuse Serghei.

David dădu un bobârnac telefonului.

— Ar fi, dar nu cred că ne-ar ajuta. Planul inițial are două mari neajunsuri: mesajul în sine și modalitatea de distribuire.

Ridică privirea și-i zâmbi tavanului:

— Când l-am citit prima dată pe Nietzsche, îmi aduc aminte că mi-a venit să arunc cartea pe geam. Gândul că oamenii au nevoie de religie pentru a nu cădea în depresie, m-a înfuriat peste măsură. Există dovezi antropologice, studii care arată că atunci când un trib își pierde reperele care obișnuiau să dea sens vieții lor, ei încetează să se mai reproducă. S-a întâmplat în America la sosirea primilor coloniști europeni. Peste noapte, oceanul a încetat să mai fie locul în care sălășluiau o parte dintre zeitățile lor, și s-a transformat într-o simplă întindere de apă ce putea fi străbătută de corăbii făcute de mâna omului. Nu contează cât de mult vom evolua din punct de vedere tehnic. Oriunde vom merge, oricâte planete vom coloniza, vom duce cu noi nevoia unui ceva mai presus de noi, de friabilitatea corpurilor noastre muritoare. în lipsa unui ideal care să dea sens greutăților și amărăciunii care ne însoțesc din momentul nașterii și până în cel al morții, vom păți la fel. La ce bun să te mai ridici din pat, să înfrunți arșița, frigul, să creezi ceva cu mâinile tale, să iubesti. să înveti noi si noi lucruri. dacă oricum nu

ces limitat. Nu mulți sunt cei dispuși să trăiască în absența unor adevăruri pe care să le considere imuabile, și care să dea sens existenței noastre efemere.

David se strâmbă și luă o înghițitură de cafea, așa rece cum era.

— Aceasta a fost vestea proastă. Cea bună este că am o oarecare idee despre cum am putea rezolva situația.

— Umplem intemetul cu filmul nostru? râse Elena. *Make Iove noi war*[25] e un principiu cu cârlig. Cine mai are chef să meargă la război după o partidă strașnică de amor? Nimeni, îți spun eu!

David o privi lung.

— Cam același lucru mi l-a spus în urmă cu câteva minute o altă versiune a ta. Ori cu câteva ore, dacă mă uit la ceas. Avea dreptate când spunea că *aici timpul trece altfel...*

Un zâmbet obraznic răsfrânse buzele Elenei:

— Ti-am fost călăuză? Hai că devine interesant! In ce eram 5
îmbrăcată, poți să-mi spui?

David deveni brusc interesat de peretele din fața lui, evitând să răspundă. Furioasă, Marina dădu să-și retragă mâna.

— Hai, nu te rușina, că pe Horia l-a însoțit Marina, adăugă Elena, râzând de-a binelea. Eram curioasă dacă si tu ti-ai ima- ginat cam aceleași lucruri ca și el.

25 Faceți dragoste, nu război — slogan celebru din perioada războiului din Vietnam.

— îți recunosc că a fost primul gând care mi-a trecut prin minte, spuse el. în absența frustrării sexuale, ai dreptate, ne-am bate între noi mult mai puțin decât o facem acum, dar am rezolva doar o parte a problemei. Am scoate ceva din modelul nostru cultural actual, fără să punem altceva înapoi. In lipsa unui ideal puternic, oamenii ar aluneca către o societate hedonistă, cu nimic mai bună decât cea constipată de care beneficiem acum. Extremele se ating, așa cum bine ne-a arătat istoria că se întâmplă.

Aurelia îi înlocui cana de cafea cu una nouă. David îi zâmbi recunoscător.

— A doua problemă, continuă el, a menționat-o Horia ceva mai devreme: limba în care este înregistrat mesajul, cât și modul de distribuție. Ne este clar că sistemul de alerte nu e o va- riantă viabilă. Atrage imediat atenția și este extrem de ușor de evitat. Tot ce ar avea Adam de făcut ar fi să blocheze accesul la link-ul pe care l-am include în mesaj. După demonstrația de forță din București, n-am nicio îndoială că dispune de resursele necesare pentru a face acest lucru.

Horia redeveni serios. în vocea lui David se simțea anticipația momentului în care avea să se apuce de lucru. întrebă doar ca să se asigure:

— Ți-a venit între timp vreo idee despre cum am putea evita aceste două neajunsuri?

— Da! Cu un mesaj atent structurat, putem sădi în cei care îl vor urmări nevoia de a-1 distribui mai

tenii noștri. Iar când cineva din, să zicem, Norvegia, va primi mesajul nostru în engleză...

— îi vom pune la dispoziție un site unde să se poată înregistra în limba lui nativă, îl întrerupse Horia, preluând din zbor ideea. Tot ce avem de făcut este să-i dăm posibilitatea să facă trei înregistrări distincte, pe care le vom combina apoi automat cu canalul video. Desigur, dacă păstrăm structura de acum.

— O păstrăm, da! Iată care sunt cele trei fraze pe care vă propun să le folosim...

☆ ■A’

Adam scoase din dulapul cu veselă un platou și o farfurie mai mică. Pe plita din bucătăria casei din Londra sfârâiau două tigăi cu omletă. Una cu felii subțiri de costiță, cârnați și ceapă călită, iar cealaltă simplă, doar cu un praf de sare. Ca întotdeauna când se întâlneau acolo, pregătea micul dejun atât pentru el, cât și pentru ceilalți membri ai grupului.

Galoș coborî primul. Era desculț, într-o pereche de pantaloni scurți și un tricou mulat care îi scotea în evidență musculatura spatelui și a pieptului.

— Salut, jefe, ce-i azi în meniu? Văzu omleta, iar o parte din entuziasm îi pieri. Asta le dădeai și la împărații ăia ai tăi de mâncare dimineața? Am eu impresia sau ți-ai cam ieșit din mână?

Lângă cutiile de mirodenii se afla un polonic de

farfurii. Galoș avea memorie bună. Fusese o vreme când, ca parte a strategiei lui, lucrase ca bucătar personal pentru capetele încoronate ale lumii. Oricât de aproape ți-ai ține prietenii ori dușmanii, mai aproape de ei o să-ți fie întotdeauna stomacul.

In câte nopți nu-i fusese sfetnic din umbră împăratului Spaniei când, mânat de foame, cobora la bucătărie ca să-și bage nasul în oalele în care fierbea mâncarea pentru a doua zi? Cine, deasupra unei delicioase plăcinte din carne de prepeliță, îi sugerase lui Louis XVI să-i cumpere soției Iui, Maria Antoaneta, colierul de diamante care avea să-i aducă moartea pe eșafod? Franța avea nevoie de o nouă orânduire socială. Aristocrații se împotriveau progresului tehnic; fumul gras al motoarelor cu aburi le deranja nările lor fine. Orbi și surzi la vuietul nemulțumirii populare, atent orchestrate de chipeșul bucătar al palatului, mulți dintre ei aveau să îngenuncheze în curând în sângele încă fierbinte al celui ghilotinat înainte. Revoluția franceză era la o țeavă de muschetă distanță.

Lameh intră călcând apăsat în bocancii lui cu vârful întărit cu metal. Din frigider își luă o bere pe care o desfăcu dintr-o lovitură de marginea mesei. Ochii îi căzură pe omletă, iar cuta dintre sprâncene îi dispăru. Luă o furculiță și gustă direct de pe platou:

— Dacă mai adaugi vreo doi câmați afumați lângă, te pup pe frunte și te numesc fratele meu! râse el cu gura plină. Galoș își întoarse scârbit privirea.

— Duceți-vă și aduceți-i pe Eber și pe Nathaniel. Păstrați distanța, să nu vă facă vreo surpriză. Cu cei de teapa lor nu se știe niciodată.

Jared intră precipitat pe ușă. Era singurul care nu înnoptase acolo.

— Am vești! Detectorul e gata. L-am instalat chiar eu însumi pe navetă!

— După două săptămâni, era și timpul! rosti Lameh. După calculele noastre cele mai pesimiste, Ybirii, blestemați să le fie numele și clanul, ar fi putut să fie deja aici de două zile!

— N-am stat degeaba, să știi! Oamenii mei nu s-au dus acasă, au mâncat și au dormit pe birouri. La sfârșit, mirosea în laboratoare mai rău ca într-o cazarmă!

— De parcă ai fi văzut vreodată în viața ta cum arată o cazarmă, își mestecă plictisit Lameh cuvintele. Trebuia să-i fi biciuit puțin, să vezi ce repede s-ar fi mișcat atunci! Câteva curele pe spinare, și-n trei zile terminau treaba pe care le-o dăduseși, și-ți mai făceau și-n plus!

— Destul! strigă Adam, lovind cu pumnul în masă. Singurul lucru care contează acum este să găsim nava. Jared, tu mergi cu mine. Pentru binele nostru, al tuturor, sper să funcționeze aparatul pe care duracii tăi l-au construit.

Kenan termină ce avea în farfurie, apoi se ridică în picioare.

— Știi, m-am tot gândit la treaba asta cu

Lameh scoase un pachet de țigări și își aprinse una.

— Mda, ai dreptate, la asta nu m-am gândit. Să fie ceva legat de distanța la care se manifestă efectul?

Adam îi opri agasat:

— E tardiv să ne mai dăm acum cu părerea. Ne apucăm de muncă și vedem ce iese. Jared, ia-o înainte!

— Lasă-1 pe Jared să rămână pe loc în caz că e nevoie să ia legătura cu oamenii lui. la-mă pe mine în locul lui.

Rezemat de un perete, Nathaniel își privea netulburat foștii prieteni și colegi.

— Și de ce, mă rog, aș face una ca asta? se interesă Adam pe un ton amuzat. Noi doi și-o navetă[26] nu-i exact cântecul pe care l-aș găsi potrivit pentru situația noastră.

— Îți sunt cunoscute ție ori lui Jared instalațiile unei nave- mamă? Ce te faci dacă nu te poți urca la bord? Ori dacă sistemul de întreținere al vieții nu funcționează? Îți încrucișezi degetele, numeri până la o sută, și-ți ții respirația? Câte milioane de ani au trecut de când n-au mai fost folosite? Am fost mecanic de întreținere în imperiu. Te-aș putea ajuta.

Rânjetul sarcastic al lui Adam dispăru.

— Așa este. Am putea întâlni probleme la care nu ne-am gândit...

Kenan tuși cu subînțeles.

26 Aluzie la cântecul "Noi doi și-o umbrelă", interpretat de

Șchiopătând, ocoli masa și se opri dinaintea lui Nathaniel.

— Oricât mi-ar displăcea, mă văd obligat să-i dau dreptate. Doar tu și eu, singuri într-o navetă, nu pare o idee tocmai bună. Pe Lameh nu-1 putem lua cu noi. Am nevoie de el aici pentru a-1 supraveghea pe Eber. Desigur, aș putea să-i rup picioarele și să i le repar la întoarcere, dar parcă n-aș vrea să trec la măsuri extreme dacă pot să le evit.

— Ce sens ar avea să te imobilizez ori să-ți fac vreun rău? De unul singur tot n-aș putea să plec cu nava. E nevoie de cel puțin doi membri ai echipajului pentru a mișca monstrul ăla din loc.

— Dar ai putea, de exemplu, să te predai clanului Ybir, solicitând clemență pentru duraci. Nebun cum te știu, te văd în stare de o asemenea neghiobie.

— Nebun, poate, dar nu sinucigaș. Ca și vouă, îmi place viața. Nu vreau să-mi îngrop oasele aici, mai ales acum, când există o speranță de-a putea pleca de pe planeta asta blestemată, care numai ghinion ne-a adus!

— Și-o să-i lași pe iubiții tăi de pământeni la mila Ybirilor? Hm, nu prea se potrivește cu tine, trădătorul care și-a părăsit tovarășii ca să locuiască printre duraci.

— încurci lucrurile, replică rece Nathaniel. Când m-am opus ție și planurilor tale, nu pe oameni îi iubeam, ci potențialul din ei. îmi doream să-i văd cum se avântă către stele, pregătiți să se alăture

Un surâs amar, de om pe care l-a prins oboseala din urmă, se așternu pe chipul lui Nathaniel.

— Le-am arătat stelele și drumul care ducea la ele, iar dragii noștri pământeni ce au găsit de cuviință să facă? Au luat acele cunoștințe și și-au inventat telefoane mobile ca să-și poată petrece timpul pe platformele Online de socializare. Nu mai citesc, nu își mai cultivă spiritul, știința se retrage pas cu pas, presată nemilos de pseudoștiința analfabeților. Atât obscurantism n-a existat nici măcar în Evul Mediu! Nu e o figură de stil! Eu, tu, noi, am fost acolo! Ia, de exemplu, problema vaccinurilor. Dacă pe vremea holerei ori a ciumei negre s-ar fi auzit că-i suficient să te înțepi în braț pentru a nu face boala, la ușa respectivului vraci s-ar fi făcut o coadă interminabilă. Cine ar fi refuzat tratamentul, ar fi fost privit cu milă, și probabil ar fi fost internat în cel mai apropiat ospiciu. Dar cred că nu ți-e străină stupoarea mea. Nici măcar de zeii lor de mucava nu le mai pasă! Singurele lucruri care mai contează acum sunt popularitatea, contul de Facebook, cel de Instagram, și, bineînțeles, numărul de like- uri pe care îl pot stoarce dintr-o poză cu pisici. Eram odată într-o biserică - nu te uita cruciș la mine, afară era imposibil de cald; intrasem să mă răcoresc - și am văzut un imbecil în pantaloni scurți și sandale care se trăgea în poză alături de un Eber în mărime naturală. Am ieșit repede, altfel l-aș fi ucis în bătaie pe nemernic. Dacă ar mai trebui să stăm pe aici, ți-aș

Adam se asigură că toate sistemele sunt operaționale, apoi înscrise naveta pe o traiectorie ascensională moderată. Nathaniel își încleștă degetele de cotierele scaunului copilotului de parcă ar fi vrut să le rupă.

— îmi aduc aminte că întotdeauna ți se întâmpla așa, spuse Adam, crescând gradual viteza. Se făceau pariuri dacă o să ți se facă rău ori nu.

— Da, scrâșni Nathaniel. Lui Seth îi plăcea în mod special să-și demonstreze calitățile de pilot atunci când se nimerea să mergem împreună. Dacă zborul cu capul în jos nu dădea rezultatele așteptate, rotea nava în jurul propriei axe până când mi se făcea, într-adevăr, rău.

Straturile de nori se succedau cu repeziciune. La est, soarele strălucea rece.

— Ticălosul, surâse trist Nathaniel, nu puteam să mă supăr pe el. Așa îi era felul. îmi aduc aminte cum îl chinuia pe Galoș atunci când se luau la întrecere cu plăcile de surfing - cine ajunge primul la mal, pe porunci. Bietul Galoș, nu cred să fi câștigat vreodată. A umplut plaja de șanțuri făcând ca găina, ca oaia ori ca bivolul!

Albastrul cerului se subție, făcând loc abisului cosmic.

— Am vorbit cu Jared zilele trecute, spuse Nathaniel. A urcat până la mine să vadă ce fac. De la el am aflat de accidentul lui Seth, dar și despre al tău. îmi pare rău, să știi.

— Te înșeli. în ciuda părerilor noastre contradictorii, nu ți-am dorit nici un moment moartea. Nici chiar atunci când ai trimis soldații după mine.

Adam se mulțumi să râdă și clătină din cap neîncrezător. Pe ecranul unui laptop, dispozitivul instalat de Jared monitoriza spațiul ce se întindea dinaintea navetei.

Nathaniel ciocăni cu unghia în brațul scaunului.

— îți amintești de bătrânul pescar care îți aducea pește proaspăt pe vremea când îți ziceai Niccold di Bemardo dei Ma- chiavelli? Obișnuiați să stați cu orele la taifas. întrebările lui naive te puneau în dificultate. Când morala creștină te învață să întorci și obrazul celălalt, cum ai putea să-i explici unui analfabet că dacă nu poți să fii și iubit, dar și temut, e de preferabil s-o alegi pe cea din urmă? Că nu întotdeauna modestia este o virtute, iar mândria un păcat?

Naveta făcu un salt, abătându-se de la traiectoria ei. Nathaniel se prinse cu mâinile de scaun și își lipi cât putu de tare capul de tetieră.

— îmi aduc aminte de el, șopti Adam. Paolo parcă îl chema. Chipul îi era brăzdat de o cicatrice înfiorătoare și șchiopăta atunci când mergea. Zicea că amândouă i se trăgeau dintr-o luptă cu piralii.

Adam readuse naveta pe drumul inițial, apoi se întoarse către Nathaniel:

— Tu ai fost Paolo?

fi fost, în ambele cazuri, ca oricare dintre ei să te fi înjunghiat într-un moment de neatenție?

Adam zăbovi vreme îndelungată, cercetând chipul neted al lui Nathaniel.

— Unitatea personală, spuse el sec. Mai întâi ți-ai provocat niște cicatrici care te-au făcut de nerecunoscut, apoi ai revenit la vechea ta înfățișare folosindu-te de unitatea de regenerare. Ingenios, trebuie să recunosc. Nu m-aș fi gândit vreodată că cel pe care oamenii mei încă îl căutau se afla la nici doi metri de mine, gata să mă ucidă. Cum ai ghicit că eram eu?

— Când mi-a căzut în mână un exemplar din *Principele,* am știut că doar tu ai fi putut fi autorul. Ți-am recunoscut ideile, modul de a gândi: eleganța utilizării instrumentelor disponibile unui prinț ori rege, fluiditatea principiilor de bine și rău, faptul că moralitatea publică și cea privată sunt două lucruri diferite care trebuie judecate și folosite diferit, erau cu mult înaintea timpului lor. La fel și descoperirile și ipotezele lui Galileo. Prea multe, prea puse cu mâna. Tot ce am avut de făcut a fost să-mi schimb, într-adevăr, înfățișarea, și să-ți fac o vizită. A durut, dar a meritat.

— De ce nu m-ai ucis? Ai fi avut toate motivele. Te căutam. Eram pe urmele tale. Dacă te-aș fi găsit, nu știu dacă aș fi fost la fel de iertător.

— Poate da, poate nu. Gândește-te. Când m-ai găsit, nu te-ai repezit să mă ucizi; ai așteptat. Era

bolici care și-au pus în cap să distrugă omenirea. De parcă omenirea ar avea nevoie de vreun ajutor ca să facă asta!

Nathaniel clătină din cap și surâse amar:

— Pe planeta ta există o vorbă: decât tovarăș de drum cu un prost cinstit, mai bine cu o curvă deșteaptă. Cred că ni se aplică amândurora. Atât mie, cât și ție.

Adam se cufundă în mutenie. Cum de îi aflase Nathaniel secretul? Se trădase într-un moment de neatenție? Intrase Nathaniel în arhivele navei-mamă ori îi mersese gura lui Ybir cât încă se mai afla în viață?

— Ai adus bine vorba despre planeta mea natală, spuse el. Voiam să te întreb. Cum ai aflat? M-am îmbătat într-o noapte și m-am destăinuit ție? Am vorbit în dialect?

Nathaniel simți cum între omoplați i se formează o picătură de transpirație.

— Da, ai vorbit. Mai bine zis, ai înjurat.

Adam își compuse o expresie de iritare. își ridică mâinile și le privi plin de dispreț:

— Mă gândeam eu că așa am făcut. Când s-a întâmplat, când a lovit asteroidul Pământul?

Nathaniel clipi o singură dată, apoi se grăbi să scuture din cap:

— Nu, în atelierul tău din Pisa. Ți-a alunecat telescopul din mână. Aproape că s-a spart lentila.

Adam încuviință de câteva ori, apoi izbucni în râs:

— Consistent, aș putea zice. Erai cu spatele. Nu mai auzit când am intrat în odaie.

Adam oftă, mormăi ceva în barbă, apoi își întoarse atenția către instrumentele de bord. Strategia funcționase. Ezitarea lui Nathaniel durase doar o fracțiune de secundă, dar îi spusese ce voia să știe. Toată lumea înjură în situațiile tensionate. Sugerându-i că o făcuse în momentul impactului cu asteroidul, îi aruncase o momeală prea atrăgătoare ca să-i poată rezista. Că nu mușcase din ea era irelevant. Cei care spun adevărul n-au tendința să-și schimbe în ultimul moment povestea doar pentru că între timp se ivise o variantă mai bună.

Mintea îi funcționa cu repeziciune. Puțin probabil ca Nathaniel să fi reușit să intre în baza de date a navei-mame. Ar fi avut nevoie de unitatea personală a lui Ybir pentru a o face.

Singura variantă rămasă era că Ybir însuși îi destăinuise respectiva informație. Și dacă așa stăteau lucrurile, de ce o făcuse, dar mai ales, cu ce scop? Știind că moare, îl făcuse pe Nathaniel moștenitorul lui? Ar fi fost posibil. Nathaniel fusese printre ultimii, dacă nu cumva ultimul, care părăsise baza subterană, înainte de sosirea undei de șoc. Ipoteza, deși hazardată, ar fi explicat obsesia acestuia de a nu pomi un război cu urmașii lui Ybir.

Deasupra bordului plutea imaginea holografică a Pământului. Câteva elipse roșii înconjurau planeta, trasând drumul pe care trebuia să-l parcurgă naveta.

— Am dormit suficient de când am venit în Londra. Am dormit și m-am uitat Ia televizor. încă o săptămână ca ultimele două și mi se atrofia creierul.

— Regret că n-am apucat în timpul acesta să vorbim pe cât mi-aș fi dorit. Situația din România ne-a obligat să călătorim mult. Duracii încă insistă să se întâlnească față în față cu partenerii lor.

— Cum s-a rezolvat? O operațiune de amploarea celei care a avut loc acolo, până și grupului bănuiesc că i-a fost imposibil s-o bage sub preș.

Mușchii obrazului lui Adam zvâcniră.

— L-am făcut pe Varujan șeful unei organizații oculte menite să preia conducerea în cazul prăbușirii ordinii de stat. M-am inspirat dintr-un joc video pe care-1 joacă Jared de nu se mai oprește. Ai avut o idee bună să-i pui zăbală lui Kenan atunci, în România. Varujan ne-a fost mai util în viață decât mort.

Nathaniel se sprijini de cotiera scaunului, curios să afle mai multe. Un cilindru metalic, nu mai mare decât o brichetă, îi umfla unul dintre buzunarele pantalonilor.

- Si?

»

— Le-am dat de lucru. Acum sunt ocupați. Anchete, interogatorii, investigații; acuzații și contra-acuzații. Brusc, orice durac cu acces la internet a devenit un analist politic ori, și mai bine, unul militar. Nebunii au luat cu asalt ospiciul. Putem să ne vedem

Un punct sclipi în interiorul hologramei, apoi se stinse.

— Ai văzut? răcni Adam.

— Nu, ce să văd?

— A fost acolo! Am văzut-o!

Nathaniel trase către el laptopul instalat de Jared.

— Sistemul de detecție n-a înregistrat nimic. Probabil ți s-a părut.

— Mi se rupe de sistemul vostru! îți spun că am văzut-o pe hartă!

- Ce?

Adam scoase naveta de pe traiectoria ei și acceleră către locația pe care o memorase din reflex.

— Nava, idiotule! Nava-mamă! Dacă nu m-au înșelat ochii, e la vreo cinci sute de kilometri de noi.

Nathaniel așteptă. Când Adam își șterse fruntea de transpirație, acționă din nou aparatul din buzunar.

— Acum am văzut-o și eu! strigă el, arătând către un punct situat la o distanță considerabilă de locul apariției precedente.

Adam mări zona respectivă a hărții holografice.

— Blestemata! A dispărut din nou! strigă el, ocupat să obțină informații suplimentare din partea sistemelor de navigație. îl privi dezorientat pe Nathaniel: S-a îndepărtat. Nu ne mai despart cinci sute de kilometri, ci trei mii...

Mări și mai mult viteza navetei. Ochii îi scrutau neobosiți vidul ce se căsca înaintea lor.

— Nu se îndepărtează, ci fuge de noi, murmură el, manevrând încordat comenzile de zbor.

— Poți să-i calculezi traiectoria?

Adam repoziționă harta. Pământul dispăru, înlocuit de satelitul lui natural.

— Imposibil, murmură el. Gura îi era uscată, iar respirația șuierătoare. La viteza și direcția curentă, în mai puțin de cinci minute o să se lovească de Lună!

— Accelerează, ce stai?! strigă Nathaniel.

Adam ajustă câteva comenzi virtuale și rămase la pândă. Secundele treceau, transformându-se în minute.

— Unde e? O vezi? întrebă el, trăgând cu coada ochiului la ecranul laptopului. Poate am trecut deja pe lângă ea. Ori poate și-a schimbat din nou traiectoria!

Nathaniel se aplecă în față pe cât de mult îi permitea poziția în scaun.

— Ai adus cu tine multifuncționala? întrebă el brusc.

Adam se încruntă.

— Da, o am aici! spuse el, scoțând dispozitivul din buzunar. M-am gândit că s-ar putea să ne trebuiască.

— Bine ai făcut! Pomește-o și continuă să accelerezi.

— Până când?

— Până ne izbim de Lună sau până începe să zumzăie ori să se încălzească! Ai auzit ce a zis Lameh atunci când l-am întrebat.

Nathaniel trânti fără menajamente ecranul

— Funcționează! strigă Adam. Trebuie să fie pe-aproape!

Nathaniel îl prinse de mână.

— încetinește! La viteza asta, riscăm să ne lovim de ea ca musca de parbriz!

Adam îl privi cu o grimasă iritată:

— N-am nevoie să-mi spui tu ce să fac, se răsti el. Normal că încetinesc!

Sunetul emis de unealta multifuncțională umplea cabina. Adam o atinse, dar își retrase grăbit mâna. Carcasa din metal frigea. Atent la intensitatea zgomotului, inițiе o serie de accelerări și decelerări succesive. Când multifuncționala începu să vibreze necontrolat, o opri.

— Cred că asta a fost. Ar trebui să fie pe-aici, pe undeva...

Corpul în formă de bumerang al navei-mame se materializă la o sută de metri în față, acoperind stelele și reflectând lumina Soarelui. Se aflau în interiorul bulei de camuflaj.

— Fantastic! șopti Nathaniel. După atâtea milioane de ani, funcționează la fel de bine ca în ziua în care am coborât pe planetă.

Adam crescu cu câteva micro-unități viteza navetei, îndrep- tându-se către unul dintre capetele navei, unde se întrezărea forma unei ecluze de acces.

— E normal să fie așa. Are la bază aceeași nano-tehnologie ca unitățile noastre personale de regenerare, spuse el. Se reconstruiește și se repară în permanență, în funcție de gradul de uzură.

Nathaniel își prinse tâmplele cu degetele:

— Ar putea fi din cauza faptului că ne conectăm de la distanță? Dacă stai să te gândești, ar avea sens. Ybir i-a comandat navei să se facă nevăzută. Mi se pare normal ca doar el să poată contramanda ordinul.

Adam dădu să spună ceva, dar Nathaniel îl opri cu un gest:

— O comandă manuală, însă, ar putea schimba acest lucru. Dacă te duci și bați la ușă, și ai și cheia potrivită, ar trebui să te lase să intri.

Speranța înflori pe buzele ofilite ale lui Adam:

— Nu zici rău. Unitatea personală ar trebui să fie suficientă pentru a putea permite identificarea. Mă duc să-mi pun costumul. Tu ține nava pe traiectorie!

— Mai bine invers, îl opri Nathaniel. N-am zburat niciodată cu o navetă, dar aș putea să mă descurc cu comenzile navei- mamă. Acolo totul este automatizat. Ajunge să spui ce vrei, iar de restul se ocupă computerul de bord.

Adam privi la hartă, apoi la navă. Până la impact mai erau două minute.

— îmi pare rău, dar este un risc pe care nu mi-1 pot lua. Ai putea să pleci și să ne lași aici.

Nathaniel se ridică în picioare. De Adam îl despărțea mai puțin de un metru.

— Ce mă împiedică să fac asta chiar acum? M-ai percheziționat când m-am urcat pe navetă? Pe masa din bucătărie era un cuțit. Cred că ai tăiat carnea cu el. Aș fi putut să-1 iau cu mine într-un moment de

La ce i-ar fi trebuit o armă? I-ar fi fost suficient să-i dea un pumn pentru a-1 scoate din circulație.

— Mergi și pune-ți costumul de protecție, spuse el într-un final. Am să încerc să mă apropii cât pot de mult de intrarea principală.

In compartimentul închis ermetic situat în partea din spate a navetei se aflau două costume de cosmonaut. Nathaniel îmbrăcă unul, dar nu înainte să ascundă în mănușă dispozitivul electronic pe care îl avusese în buzunar.

Acționă sistemul de propulsie al costumului și începu să se îndrepte către navă. Gândul că se deplasa cu peste o mie de kilometri pe secundă îi dădea un sentiment de amețeală vecină cu panica.

Farurile navetei scăldau intrarea în navă într-o lumină crudă, de bloc operator. Nathaniel apropie unitatea personală de ușă și se prefăcu că apasă pe butonul din interiorul ei. In același timp, pipăi cu degetele cilindrul de metal ascuns în mănușă.

— Merge? auzi în cască vocea lui Adam.

Nathaniel scutură din cap. Picătura de ojă de unghii cu care marcase butonul care îl interesa se desprinsese.

— Iți aduci aminte să fi existat vreun protocol special pentru situațiile astea? întrebă el doar ca să tragă de timp. Zgârie cu unghia carcasa din metal a cilindrului, încercând să găsească o rămășiță de ojă, dar în zadar.

Nathaniel inspiră adânc. N-avea nici un motiv să

să-i străpungă inima a plecat de pe țeava puștii. Și va continua s-o facă la nesfârșit. Acolo, lipit cu spatele de zid, va începe nemurirea lui. Ca glonțul să-l ajungă, el va trebui să treacă de jumătatea drumului. Dar mai înainte, de jumătatea jumătății. De jumătatea jumătății jumătății. Prins în paradoxul jumătăților, glonțul va îngheța, iar împreună cu el, întreg universul.

închise ochii și zâmbi:

— Dacă totuși exiști, dacă eu și Adam n-am fost decât niște biete aparate de recepție care au pus mai întâi pe pergament, apoi pe hârtie de orez, semnalele primite de la un post de radio care emite de undeva din necunoscut, Ai face bine să nu-Ți întorci privirea de la ce se întâmplă aici.

întoarse cilindrul între degete, căută șirul de butoane, lăsând memoria tactilă să-l ghideze. Când îl găsi, îl apăsă fără ezitare pe cel de-al treilea. Preț de o clipă nu se întâmplă nimic, apoi ușa ecluzei glisă, dezvăluind interiorul luminat al navei.

— Rămâi în spate la o distanță sigură! strigă el în timp ce alerga pe coridorul ce ducea către cabina de comandă. Ne-am apropiat prea mult de planetă. Am să înscriu nava pe o orbită în jurul ei.

Nathaniel nu așteptă răspunsul lui Adam. Opri microfonul, apoi își scoase casca și mănușile. Aerul era lipsit de orice urmă de umezeală,mirosind vag a metal. Rosti tare și răspicat:

— Pornește sistemul de navigație.

Bordul navei se trezi la viață. O variantă mai mare

Douăzeci de secunde până la impact.

Nathaniel îl nominaliză pe ultimul, pe cel mai recent. Informațiile afișate în dreptul lui arătau că fusese trimis cu doar trei luni în urmă. Solicită ștergerea lui. Un glas sec, de bărbat morocănos, rosti rar: *Cerere refuzată. Această acțiune îi este permisă doar căpitanului.*

— Constructorii imperiali ar avea câte ceva de învățat de la regizorii pământeni despre cum ar trebui să fie calitatea serviciilor pe o navă intergalactică, mormăi Nathaniel, grăbindu-se să-si scoată mănușile. » *

Pe holul ce ducea către punte se auzi un zgomot. Nathaniel își încordă auzul. îi nesocotise Adam recomandarea și se grăbise să andocheze? îngreunate de costum, mișcările îi erau stângace.

Zece secunde până la impact.

Nathaniel scutură din cap. Picături de sudoare îi intrau în ochi, împăienjenindu-i vederea. Prima mănușă căzu pe podea, urmată de a doua. Din cauza palmelor transpirate, cilindrul de metal îi alunecă printre degete și aproape îi scăpă din mână. Nathaniel îl înșfăcă și apăsă pe unul dintre butoane.

Glasul de gardian public admonestând un individ care fumează într-un loc nepermis se auzi din nou: *Cerere în procesare. Așteptați finalizarea ei.*

Nathaniel privea hipnotizat la discul lunar care se mărea văzând cu ochii. Cinci secunde până la impact. Acru, glasul informă: *Mesaj șters.*

Două secunde până la impact.

mult prea obosit ca să-și mai poată scoate costumul de protecție.

Pașii grăbiți ai lui Adam răsunară pe hol.

— Fantastic! strigă el. Ai reușit! Transpirat și roșu la față, se sprijini de peretele curbat. Cât de proști am fost, cât de orbi! îți dai seama că am fi putut face asta încă de la început? Am petrecut degeaba atâta timp pe haznaua aia de planetă în loc să ne fi pus mintea la contribuție!

Nathaniel deschise cu greu ochii.

— Nu cred că am fi reușit, spuse el cu gura încleiată. Aparatul lui Jared trebuie să fi avut un rol în tot ce s-a întâmplat. N-a detectat nava, dar probabil că a pus-o pe fugă. Altă explicație n-am pentru ce s-a întâmplat.

Cu greutate, se ridică în picioare. Imediat ce scaunul fu liber, Adam îi luă locul.

— Afișează ultimele mesaje, rosti el tare.

Pe ecran apăru un singur titlu. Adam îl studie câteva clipe în tăcere, apoi ceru informații suplimentare despre el.

— Exact cum mi-am închipuit, șopti el. Impactul cu asteroi- dul trebuie să fi ionizat atmosfera. Cererea noastră de ajutor a fost recepționată doar parțial, motiv pentru care n-a fost trimisă mai departe. Computerul de bord a considerat transmisiunea trunchiată și a pus-o deoparte pentru a fi analizată de un membru al echipajului.

Nathaniel își scoase costumul spațial și se așeză

Pe ecran clipea o ideogramă. Adam își îndreptă atenția către ea:

— Ia te uită, murmură el, nu știam că Ybir a dotat nava cu un modul de terraformare. Avea gânduri mari, ticălosul. Pământul ar fi trebuit să fie doar primul pas în calea către bogăție și succes.

Lovi de câteva ori cu degetele în bordul de comandă, apoi spuse brusc:

— Ai dreptate, dar înainte să plecăm, aș vrea să facem ceva. Pune-ți costumul. O să ai nevoie de el.

în drum către ieșire, deschise un compartiment în perete și luă un cilindru din metal identic cu cel pe care îl folosise Nathaniel.

— Imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi trecut prin cap vreunuia dintre noi să ia o telecomandă de rezervă cu el. Fără nici un motiv special, așa, că poate o pierdea Ybir pe-a lui.

Cântări cilindrul în palmă, apoi îl băgă în buzunar.

— Nu te îngrijora. Durează doar câteva minute ceea ce vreau să facem, apoi ne luăm prietenii și plecăm.

Naveta survola suprafața denivelată a Lunii. Deodată, un punct strălucitor prinse a se mări cu repeziciune.

Adam alese o suprafață relativ plată și coborî naveta până la câțiva centimetri de sol. Zece metri mai încolo se afla o platformă pe patru picioare.

— Apollo 11, prima misiune cu oameni pe Lună? întrebă Nathaniel.

Adam încuviință

— La câțiva metri, în interiorul bulei de camuflaj a navetei. Urmăream cu interes ce se întâmpla acolo. Părea că omenirea se apropia, în sfârșit, de scopul pentru care o creasem.

Cu atenție să nu calce pe semnele imprimate pe sol, Adam porni să cerceteze câteva dintre urmele lăsate de bocancii speciali ai astronauților.

— Aici! strigă el, făcându-i semn lui Nathaniel să i se alăture.

Perfect conservată în praful lunar, era o urmă de încălțăminte. La vremea ei, apăruse pe prima pagină a majorității ziarelor și a revistelor din lume. Era marca absolută, dovada de netăgăduit că omul pășise într-adevăr pe Lună.

Adam îngenunche și se sprijini cu mâna de sol. Alături de amprenta lăsată de talpa lui Buzz Aldrin apăru o urmă de palmă. Lângă ea, Adam trasă în praf câteva ideograme Anunnaki.

— „După chipul și asemănarea noastră", citi cu voce tare Nathaniel.

Pe frunte îi apăru o cută. își apucă buza inferioară cu dinții, strânse tare, apoi într-un final, surâse. Dacă Adam i-ar fi văzut expresia de hotărâre nestrămutată ce i se întipărise pe chip, s-ar fi îngrozit.

— O dată Dumnezeu, pentru totdeauna Dumnezeu, nu-i așa? șopti el. în buzunar, telecomanda navei-mameîl apăsa pe picior, reamintindu-i că e acolo.

Adam nu răspunse. Privi timp de câteva secunde la cele două urme îngemănate, creație și creator,

zorii unei noi ere. Adam rupse o bucată din învelișul auriu ce îi protejase pe astronauți de frigul cosmic și i-1 arătă lui Nathaniel:

— Extraordinar material. A fost unul dintre proiectele în care Jared s-a implicat personal. Are nu mai puțin de douăzeci și cinci de straturi: aluminiu, nichel, vată de sticlă, titan, iar la suprafață, o foiță subțire din aur.

Fragmentul prinse o rază de soare, strălucind ca o bucată desprinsă din legendarul El Dorado. Adam își trecu degetul peste straturile succesive de material, răsfirându-le ca pe filele unei cărți.

— Cred că o să facem mai întâi o escală pe orbita Pământului. Am ceva să îți arăt și totodată mi-a venit o idee pe care vreau s-o pun neapărat în aplicare, spuse el.

De îndată ce intrară înapoi în navă, Adam merse direct în cabina de comandă.

— Afișează ultima înregistrare din computerul navetei, spuse el, așezându-se în scaunul pilotului.

Pe ecran apărură străzile prăfuite ale unui oraș cu case dărăpănate.

— Ce vezi aici a fost înregistrat ieri de Lameh în Mexic. Privește cu atenție.

Scena fusese filmată de undeva de sus. Un bărbat în salopetă de mecanic se apropie de un trecător între două vârste și îi dădu să se uite în mobilul lui. Bărbatul încremeni. Celălalt îl luă pe după umeri și, cu blândețe, îl ajută să se sprijine de zidul unei case.

Cadrul se schimbă. Un bărbat în vârstă stătea cu fruntea lipită de volanul mașinii. Sub pleoapele închise, ochii i se zbă- teau.

O tânără îmbrăcată în ținuta femeilor de stradă, dar fără machiajul strident, obișnuit în meseria ei, se apropie de un cerșetor și îi întinse telefonul ei mobil. De îndată ce bărbatul în zdrențe îl luă, trupul îi deveni rigid, iar pupilele i se dilatară.

Imaginea se mări până când ecranul telefonului mobil umplu ecranul virtual al navei.

Pulsațiile de culoare reverberară de pereți. Nathaniel se văzu nevoit să clipească. Din difuzorul telefonului mobil se auzi o voce articulând distinct în spaniolă:

Vorbele ne-au fost date pentru a ne ascunde gândurile.

Acțiunile sunt cele care ne definesc.

Fii bun, fii generos. împarte cu cei care au mai puțin decât ai tu.

Urmară câteva înregistrări scurte care surprindeau, văzute de sus, mai multe orașe mari ale lumii: Londra, Paris, New York, Moscova. Peste tot, aceleași scene cu oameni căzuți în letargie, cu telefoanele mobile alături.

— Se pare că hoțomanului tău i-a ieșit până la urmă pasența, rupse Adam tăcerea. A lăsat religia în pace și a mizat pe latura bună din oameni. Din câte se vede, a obținut ceva rezultate. Bravo!

Adam se ridică în picioare. Furat de înregistrarea

— Scuză-mă pentru metoda aleasă, dar n-am avut la îndemână un alt mijloc de a te imobiliza. în câteva ore, unitatea de regenerare o să te vindece, dar până atunci vom fi plecați deja la drum.

Adam se așează înapoi în scaunul pilotului. Ecranul holografic răspunse mișcărilor lui, afișând ideograma care clipea atunci când pătrunseseră în navă.

— înainte să văd că ticălosul de Ybir a instalat un modul de terraformare, mă gândeam să le facem un cadou otrăvit dura- cilor. Pe vremea Războiului Rece, unuia dintre liderii sovietici i-a venit ideea să îngroape două submarine la o aruncătură de undiță de țărmul american. Așa cum bănuiești, dețin codurile de lansare. Nici măcar n-ar fi știut ce i-a lovit. înainte să se fi putut dezmetici, întreg continentul ar fi fost scrum. Americanii, mă rog, ce ar mai fi rămas din ei, ar fi răspuns cu aceeași monedă, și bum! S-ar fi zis cu planeta Ybirilor!

Simplul gest al lui Nathaniel de a-și mișca brațul îi provocă o durere extremă.

— Nu fi idiot, gemu el. Nu le face sarcina mai ușoară decât o merită. Pământenii au o vorbă: dacă vrei să-i faci cuiva un rău, aruncă-i un ceas stricat în grădină. Bucuros de norocul care i-a picat din cer, nefericitul o să-l ia, o să-l ducă Ia reparat, dar lucrul stricat nu mai e nou, orice i-ai face. O ia înainte, rămâne în urmă, făcându-i viața grea hapsânului care s-a bucurat la câștig ușor. Ybirii nu vor fi nici ei o excepție. Pământul este unic în imperiu. Vor încerca

Adam lovi încântat cu palma de bord:

— Exact așa m-am gândit și eu! Dar vezi, uiți un lucru: cât de bine i-am pregătit pe duraci pentru o asemenea situație. îmi e teamă, sincer, că dacă Ybirii coboară pe planetă fără să-și ia măsuri serioase de precauție, să nu pățească ceva.

— Glumești? De când îți pasă ție de soarta Ybirilor? strigă Nathaniel.

— De când am găsit nava-mamă. Un eventual succes militar al duracilor ar face o vâlvă infernală în imperiu. Orice șansă de a ne vedea, așa cum ai zis, de viețile noastre, ar deveni nulă.

— Le oferi prea mult credit pământenilor. Lasă-i. Uită-i. Nu vor constitui un pericol pentru Ybiri.

— Nu știu ce să zic. Sunt curajoși, iar armele lor nucleare pot face fărâme o navă imperială al cărui căpitan nu are habar cu cine se pune. Dar, nu-ți face griji, există o rezolvare la această problemă.

Adam dădu câteva indicații verbale computerului, apoi se sprijini satisfăcut de spătarul scaunului.

— Vrei să te folosești de naniții modulului de terraformare ca să le furi aurul? șopti consternat Nathaniel. La ce bun? în imperiu îl poți cumpăra la schimb pe aproape aceeași cantitate de fier ori de cupru. Un singur meteorit aurifer face mai mult decât tot aurul de pe Pământ. Și nici măcar nu trebuie să cauți prea mult. E plin cosmosul de ei!

— Omiți un aspect important: duracii au o relație specială cu aurul. își fac din el podoabe, cercei și

— Și distrugi aparatul care îl conține, șopti stupefiat Nathaniel.

— Nu, dragul meu, faci ceva mai mult de atât: distrugi civilizația care conține respectivul aparat, îl corectă Adam cu un zâmbet rece. Computerele s-au infiltrat în fiecare aspect al vieții duracilor. Distruge-le, și-i trimiți înapoi în Evul Mediu. Adio curent electric, comunicații la distanță ori zgârie-nori de sute de etaje. Dacă Ybirii mai întârzie câteva zile, vor găsi o planetă de duraci extrem de confuzi.

— Câteva zile? Ești optimist. Poate câțiva ani. Terraforma- rea este un proces laborios. Nu se face bătând din palme.

— Una completă, da, dar ce zici de una selectivă? Vom trimite pe Pământ câteva milioane de naniți. Cu abundența materialelor de construcție existente pe planetă, în doar câteva ore se vor face miliarde, apoi sute de miliarde, fiecare cu un singur scop: să găsească și să extragă cât mai mult aur. Aproape că îmi pare rău că plecăm. Mi-ar fi plăcut să văd cum se stinge lumina jos.

Drumul de întoarcere dură câteva minute. Odată înscriși pe orbită, Adam dădu comanda de ejectare a proiectilului conținând naniții de terraformare.

— Și acum, spuse el frecându-și palmele, să-i invităm pe prietenii noștri să ni se alăture.

A- "A"

casa. Biblioteca, mesele sculptate, fotoliile din piele, lăsau să se vadă colecționarul împătimit. Pe un perete, sub blazonul regelui Henric VIII, atârna o archebuză. Lângă fereastră, un gramofon antic își înălța mândru pâlnia acoperită de patina timpului. în etate? Poate. învins de tehnologia modernă? Așteaptă să se producă o pană de curent, și mai vorbim!

încadrat de cărți datând de pe vremea primilor regi englezi, un bar oferea privirii câteva sticle cu etichete prăfuite, abia lizibile. Lameh le cântări distant din ochi, apoi se servi din compartimentul de tabac cu o pipă din lemn de trandafir și o măsură de tutun olandez.

— Sper că n-ai să fumezi și pe navă, nu-i așa? spuse Galoș, vânturând îngrețoșat aerul cu mâna.

— Speri greșit! rânji Lameh. Mi-am luat tutun, iarbă și extract de cactus cât să-mi ajungă pentru două drumuri dus-în- tors. De ce mă întrebi? Te gândești cumva să împărțim cabina?

Galoș făcu un gest de lehamite și se cufundă în mutenie. Lameh luă un tăciune din șemineu, își aprinse cu el pipa, apoi îl aruncă înapoi.

— Nu-mi vine să cred că au găsit nava și că în câteva minute o să plecăm, spuse el, lansând câteva rotocoale de fum. V-ați făcut bagajele? Ia să vedem, Jared, tu ce ți-ai luat cu tine? Cărți?

Jared surâse vinovat.

— Nu mi-ar fi ajuns cala navei-mamă pentru toate pe care aș fi vrut să le iau cu mine. Mi-am luat un

— Nu ești în firea ta! Duracilor le-a luat câteva mii de ani să le scrie. Tot cam atât o să-ți ia și ție să le citești. Și în plus, ne întoarcem acasă. O să trebuiască să ne punem la curent cu ce s-a întâmplat cât am lipsit. O să ai de citit la cărți de istorie de n-o să-ți mai rămână timp pentru nimic altceva.

— Poate ție. Pe mine, cărțile imperiului mă plictisesc. Toată lumea vorbește aceeași limbă. Cu pământenii e altceva. Fiecare limbă își are farmecul și subtilitățile ei.

— Treaba ta, se strâmbă plictisit Galoș. Eu mi-am luat medaliile pe care le-am câștigat la concursurile de surfing și yachting, muzică de petrecere pentru drum, și câteva sticle de ulei de plajă. O să-mi lipsească produsele duracilor. Spre deosebire de cele din imperiu, ale duracilor nu-mi usucă și nici nu-mi irită pielea.

Lameh trase din pipă și suflă fumul către tavan.

— Dar tu, Eber? Tu ce ți-ai luat?

— Ce să-și ia? izbucni în râs Galoș. Și-a luat patul și-a umblat sănătos. Nu așa se presupune că i-ar fi zis alter-egoul său șchiopului, ologului, ofticosului - nu îmi mai aduc aminte exact de ce anume suferea duracul - pe care cică l-ar fi vindecat în nuș' ce scăldătoare ori adăpătoare de pe vremea aia, știm noi care?

Eber îi răspunse cu un gest obscen, stârnind râsul tuturor. Privirea continua să-i fie atrasă de archebuza de pe perete. Lameh își întinse picioarele și trase din

— Zi mai bine nouăzeci și doi la sută. La atât se ridică participația noastră în totalul capitalului mondial, azi, la deschiderea bursei. Dacă v-ați fi obosit să fi citit rapoartele periodice pe care vi le-am trimis, ați fi știut deja acest lucru. Și da, mi le-am luat, împreună cu istoria secretă a duracilor.

Din servietă, scoase un teanc de dosare:

— Pun rămășag un țucal găurit contra mescalinei lui Lameh că duracilor le-ar plăcea să știe cine i-a stins lumina lui JFK, unde își doarme Jimmy Hoffa somnul de veci ori cine l-a întărâtat pe Anatoli Diatlov, responsabilul accidentului de la Cer- nobîl, să facă testul cu pricina.

Eber îl privi neîncrezător:

— Tu ai făcut toate acestea?

Kenan își trecu degetele peste chipul măsliniu și izbucni în râs:

— O fi ceva adevărat în poveștile duracilor când spun că dracul nu-i alb ca laptele la ten. Vocea îi deveni tăioasă: Scutește-mă de ochii ăia de oaie rănită. Puțin îmi pasă ce crezi tu. Cineva trebuia s-o facă. Societatea stagna. A fost nevoie să-i împingem de la spate!

Un sunet discret se auzi în încăpere. Galoș se lovi cu palma peste genunchi:

— Fraților, cam asta a fost. Adam și Nathaniel au parcat pe orbită și ne așteaptă. Eu zic să ne mișcăm. Nu-mi dă pace senzația că Ybirii ar putea apărea în orice moment.

— Da, parcă era acolo o cutie de havane, spuse Lameh, în- fundându-se mai adânc în fotoliu.

Eber deschise ușa compartimentului de tabac și rămase cu ochii la pândă. Galoș emise una dintre inepțiile lui obișnuite, stârnind râsul celorlalți. Profitând de momentul de neatenție, Eber înhăță un tăciune din șemineu, archebuza, apoi făcu câțiva pași în spate. Râsetele amuțiră ca retezate cu un cuțit.

— Spuneți-mi care este codul la ușa de la intrare, și o să ne putem vedea fiecare de destinul lui, spuse el, retrăgându-se cu pași prudenți.

Lameh puse pipa deoparte și se ridică din fotoliu.

— Ești sigur că e încărcată?

— N-am nici un dubiu. îl cunosc pe Adam. Să țină o pușcă goală în casă ar fi împotriva firii lui. Ba chiar aș îndrăzni să spun că o dată la câțiva ani îi unge mecanismul și-i schimbă pulberea.

Lameh înaintă un pas. Eber suflă asupra tăciunelui și-l aduse până în dreptul fantei de aprindere. Ceilalți membri ai grupului se ridicară și ei.

— Ești sigur că vrei să vedem dacă este încărcată? spuse Eber, retrăgându-se un pas.

— Mai e necesar? Tu crezi că este încărcată. Ar trebui să-ți fie suficient.

— Ți s-au urcat și ție minciunile lui Adam la cap? A crede, în lipsa probelor materiale, nu-i niciodată suficient. Să crezi că în sticlă e vin vechi, nu otravă, nu te scapă de la moarte. Bei și mori, indiferent care sunt părerile tale despre ce s-ar afla în sticlă

— Asta trebuie să fie gluma secolului. Ba nu, a mileniului! Cel în care cred câteva miliarde de duraci, nu crede câtuși de puțin în sine însuși. Să-ți spun ceva, Eber. Să crezi este ÎNTOTDEAUNA suficient. Pentru cel care a băut otravă crezând că e vin vechi, moartea își pierde semnificația. Se transformă în viață veșnică. Să părăsești acest plan al existenței crezând în ceva pentru care nu te simți obligat să aduci dovezi, înseamnă să treci în fugă linia de sosire. Momentul de glorie va dăinui pentru totdeauna. Am văzut duraci decapitați, spânzurați, arși de vii, care s-au avântat în necunoscut cu zâmbetul pe buze. Nici oțelul, nici funia, și nici focul n-au fost în stare să le ucidă spiritul. Că n-ai fost tu cel care i-a întâmpinat de partea cealaltă, așezat într-un jilț de aur, n-are nicio importanță. Poate că altcineva i-a așteptat, mai știi? Noi, cei care am învățat cum să înșelăm moartea, nu putem spune dacă da sau nu. Ne este refuzat acest ultim adevăr, atât de îngrozitor, dar totodată, atât de ademenitor prin finalitatea lui.

Cu pași măsurați, trăgând din pipă, Lameh înaintă până când pieptul i se lipi de țeava archebuzei.

— Și acum? spuse el. încercăm să vedem dacă ia foc un boț de pulbere vechi din o mie cinci sute noaptea ori punem pușcociul deoparte și mergem cu toții liniștiți acasă?

Strigătul de agonie al celor care muriseră în numele lui, prea mulți pentru a putea fi numărați, îi

— Toma, poate îți mai aduci aminte de el, ar fi avut ceva obiecții dacă te-ar fi auzit, spuse el cu un surâs strâmb, apăsând tăciunele în fantă. Detunătura care urmă reverberă asurzitoare de pereții încăperii.

Kenan dădu un strigăt victorios și se repezi asupra lui Eber.

— Mergi încet, să nu-ți cadă greu la stomac, îl opri vocea răstită a lui Lameh.

— Ce să-mi cadă greu? privi dezorientat Kenan. In mâna lui Lameh apăruse un pistol.

— Plumbul, cocoș. Plumbul! Lasă-1 pe Eber să plece. Oricine are dreptul de a nu fi trădat de două ori în viață de aceeași otreapă.

Pete vinețiii îi apărură în obraz lui Kenan. Ochii îi alergau prin încăpere în căutarea unei arme. Deasupra șemineului atârnau două săbii încrucișate. Dintr-un salt ar fi putut lua una. Pivotă încet pe degetele de la picioare, calculându-și atent mișcările.

Lameh ridică arma și trase. Glonțul îi fluieră lui Kenan pe lângă ureche, scurtându-i unul dintre perciuni.

— Dă-mi un motiv, cocoș, spuse el rar, bucurându-se parcă de fiecare cuvânt în parte. în cartea lui Adam scrie că te-ai spânzurat, dar nu cred că s-ar supăra careva dacă la anchetă s-ar constata că te-ai împușcat în cap de la vreo cinci metri distanță. Ai avut mâna lungă și te-ai încăpățânat să-ți iasă.

Galoș își drese glasul, încercând să-și ascundă chicotul de râs. Jared își țuguie buzele și își lăsă

— Bineînțeles că o să afle, îl opri scârbit Lameh. Am să-i spun chiar eu însumi.

Continuând să-l țină sub observație pe Kenan, Lameh privi către Eber:

— Oricât ți s-ar părea de ciudat, să știi că te înțeleg. Nu-ți pasă de riscuri. Vrei să rămâi cu ai tăi, oricine ar fi ei. Este în regulă. Dacă urmașii blestematului de Ybir nu s-ar fi gândit să vină în vizită, nu cred că vreunul dintre noi ar mai fi vrut să plece vreodată de aici. Sunt cetățean imperial, dar simt că aici îmi e rostul. Aici sunt prietenii mei, motocicleta mea, femeile mele. Galoș, dacă ar fi putut, ar fi înghesuit în cala navei cele câteva insule pe care și le-a cumpărat, împreună cu toate mările și oceanele planetei. Lui Jared, șoarece de bibliotecă așa cum îl știm, îi sângerează sufletul după laboratoarele lui de cercetare. Dacă ar mai fi avut o sută, două sute de ani la dispoziție, sunt sigur că ar fi descoperit tehnologia zborului interstelar. Kenan...

Ridică scârbit din umeri:

— Cum nimănui nu-i pasă ce și-ar fi dorit Kenan, pe el o să-1 omitem la numărătoare. Acum, grăbește-te. Cum bine ai zis, fiecare cu destinul lui. Codul de la ușă este 301908.

— Data accidentului de la Tunguska, șopti Eber.

Cu excepția lui Kenan, toți își coborâră privirile în podea.

— Nu-i zi în care să nu-mi lipsească lunganul ăla nesuferit, șopti Galoș cu ochii în lacrimi. Așa cum tu se presupune că ai murit ca să-i salvezi pe duraci, așa

— Băieți, luați-vă bagajele și duceți-le în navetă. Cred că a venit timpul să mergem și noi, în sfârșit, acasă, spuse Lameh, îndreptându-se către ușa dinspre grădină.

☆ A i!r

Unul câte unul, păstorii intrară în cabina de comandă. Lameh puse jos cutia voluminoasă pe care o adusese cu sine.

— Adam, data viitoare să-ți cari singur bordurile, ghiulelele, obuzele anti-tanc, și ce alte suveniruri ți-a mai trecut prin cap să pui în bagaj. Nu știu ce-i înăuntru, dar știu că mi-a deranjat vreo două vertebre!

— Lasă, că o să-l rugăm pe Kenan să-ți facă o vizită la ceas de noapte, să te tragă pe șale cu uleiuri parfumate, spuse Nathaniel, strâmbându-se de durere.

Lameh își desfăcu degetele precum coamele diavolului și scuipă într-o parte:

— Oarba după el! Mai bine mă întind pe podea. Cel puțin știu că dușumeaua n-o să încerce să mă înjunghie imediat ce m-am întors cu spatele la ea.

— Interesant limbaj ai dobândit de când nu te-am mai văzut, Lameh. Ai devenit între timp și superstițios? reuși Nathaniel să articuleze. Deși rănit, continua să râdă.

— Le-a împrumutat de la scursurile lui de tovarăși,

— Bine măcar că au la ce să se scarpine, Kenan. Tu să vrei s-o faci și n-ai avea cum. Că n-o găsești, d-aia. Și știi de ce n-o găsești? Pentru că nu există. Și nici n-o să fie vreodată la locul ei. Implant dacă o sădești faci, și tot degeaba. O să se usuce și ăla și o să cadă. Pentru că are și bărbăția onoarea ei. Nu crește așa, pe orice găleată de lături.

Adam privi către ușă, așteptând. Lameh îi puse o mână pe umăr:

— Dacă te uiți după Eber, să știi că nu vine. A rămas jos.

— Și l-ați lăsat s-o facă?! explodă Adam. Ah, ce greșeală monumentală! Trebuie să ne întoarcem neapărat după el. Exaltat cum îl știu, ar fi în stare să strice totul, să se ducă la Ybiri și să pledeze cauza duracilor!

Nathaniel își încercă umărul. Putea să-l miște, dar nu suficient cât să poată face față unei lupte corp la corp. Mai avea nevoie de puțin timp. Când își făcuse planul, nu luase în calcul că va fi rănit. O ceartă între membrii grupului era binevenită.

— A meritat, Adam? rosti el, presând unitatea de regenerare de rana din umăr. Atâta moarte, atâtea războaie, atâta ură semănată printre cei care se uită către noi și ne spun „Tată" în rugăciunile lor? Am transformat cu bună știință Pământul în- tr-un iad, când la fel de bine l-am fi putut face să fie un adevărat rai. în loc să-i stârnim pe unii contra celorlalți, blonzi contra bruni, creștini contra musulmani, i-am fi putut îndruma să vrea să știe, să descopere, să

— O mie de ani, zici? strigă el, arătând către laptopul lui Jared. Douăzeci dacă am fi întârziat, și ar fi fost prea mult! Și cred că sunt optimist! Tehnologia care ne-a permis să identificăm gama de frecvențe în care emite unealta ta multifuncțională - despre care ai fi putut să ne fi spus mai devreme că o ai - nu e mai veche de zece ani.

— Trei, răspunse Jared peste umăr, continuând să studieze cu atenție datele stocate pe laptop.

Adam își desfăcu brațele:

— Ei, poftim! Ai auzit? Trei!! Zici că ne-am grăbit? Eu spun că n-am făcut-o suficient de tare. O mie de zile, nu o mie de ani, ne-ar fi dat legați în mâinile judecătorilor imperiali pentru a fi executați în văzul tuturor. lartă-mă dacă mi-a păsat mai mult de ai mei decât de duraci!

Kenan se așeză grăbit în spatele consolei tactice.

— Nu cred că Eber a apucat să facă rost de o mașină. Rânji: Poate de vreun măgar, că lui așa îi place să călătorească, dar nici urecheații nu prea mai sunt la modă. La fel ca și învățăturile lui, fac o grămadă de balegă și miros urât. Cu o singură torpilă, ștergem orașul de pe hartă. Adio, Londra, adio Eber!

Adam îi făcu semn să se oprească.

— Exclus. Armele imperiale lasă în urmă reziduuri specifice. Ne trebuie ceva local. Râse prelung: Cum ar fi o salvă de arme nucleare. Arătă cu degetul către Nathaniel: Ții minte ce ți-am spus puțin mai devreme

— Și când te gândești câți duraci și-au dat cu presupusul de unde provin numerele, râse el. Că sunt arabe, că sunt indiene ori din Mesopotamia, dar nici unul nu s-a gândit că ar putea să provină de undeva de dincolo de haznaua lor de planetă. Mai ții minte, Jared, când le-ai făcut cadou numărul zero? Scriau ca proștii cu X-uri, cu V-uri, și cu bețe.

Jared se folosi de claviatura laptopului pentru a cere mai multe informații despre un set de coordonate. Datele înregistrate de sistemul de detecție nu se legau de nici un fel.

— Nu-i învinovăți prea tare. Zero e un concept matematic greu de înțeles. E imaterial. Nu-1 vezi și nu-1 poți atinge. Cum poate fi un număr ceva care nu există? spuse el fără să ridice ochii din monitor.

— Iar acum, să înceapă focurile de artificii, spuse Adam, apăsând pe numerele virtuale. Pe ecran, un șir lung de cifre lua formă cu repeziciune.

— Oprește-te, răsună glasul ferm al lui Lameh. Eber știe că duracii sunt urmașii lui Ybir. N-o să-i pună în pericol printr-un gest necugetat. A vrut să rămână printre ai lui. Lasă-1 în pace, e dreptul lui să trăiască împreună cu cine-i place. Cât despre duraci, i-am folosit destul. Or să aibă suficient de tras cu urmașii lui Ybir.

— îmi pare rău, spuse Adam, continuând să introducă din memorie codul de lansare, dar Eber este un risc pe care nu ni-1 putem permite. Mai bine să fim siguri decât să ne pară rău mai târziu.

— Când ți-am spus să te oprești, nu ți-am cerut părerea, spuse el. Glasul îi sună grav, încărcat de nuanțe amenințătoare, la-ți mâinile de pe pupitru și ridică-te în picioare. Acum!

Adam schiță gestul de a apăsa pe un buton mai mare decât toate celelalte.

— Nu te juca cu mine. Fă-o sau voi fi obligat să te neutralizez, repetă Lameh, pronunțând apăsat fiecare cuvânt.

Adam rămase cu mâna ridicată, evaluând distanța dintre el și Lameh. Numărul introdus era complet. Mai trebuia doar să apese pe butonul de validare ca sistemul navei să-l preia, apoi să-1 transmită releului secret din Murmansk, iar de acolo, celor două submarine, relicve ale unei perioade pline de ură și incertitudine. Un singur gest, și patruzeci de focoase nucleare aveau să reverse moarte și distrugere peste un întreg continent. Până la urmă, să scape de Eber, și să distrugă în același timp planeta Ybirilor, nu părea un lucru tocmai rău.

O să-l neutralizezi și pe Jared? rânji el, mâna alunecându-i imperceptibil către butonul de validare. Și pe Kenan? Ia mai gândește-te. Suntem trei împotriva ta. Chiar crezi că ne poți *neutraliza* pe toți deodată?

— Vorbește pentru tine, i-o reteză Galoș. Lameh are dreptate. Eber este un snob insuportabil, dar cred că are dreptul să decidă de unul singur cum vrea să-și trăiască viața, printre ai lui ori printre

Kenan dădu să intervină, dar privirea lui Lameh îl opri înainte să facă un pas. Intr-o înfruntare directă, prințul, de câteva ori regele, apoi corporatistul Kenan, nu ar fi avut nicio șansă dinaintea soldatului încercat în câteva mii de ani de războaie și lupte.

— Pentru orice trebuie să existe o limită, spuse Lameh privind adânc în ochii lui Adam. Ajunge! în dorința noastră de a ne întoarce acasă, ne-am hrănit după pofta inimii din sângele și sudoarea duracilor. Lasă-i să se bucure de cât timp le-a mai rămas. Ore, minute, zile, cel mult. Cine știe, poate Ybirilor o să li se facă frică de posibilele consecințe legale și au să incinereze chiar ei planeta.

— Să nu îndrăznești să mă atingi! scrâșni Adam. Fără mine ați fi fost morți ori nebuni de atâta plictiseală. Eu v-am făcut ceea ce sunteți azi. îmi sunteți datori vânduți!

Lameh acționă o comandă a consolei, făcând să dispară panoul cu numere. în locul lui, apăru din nou imaginea Pământului.

— Dacă vrei să-l pedepsești, totuși, pe Eber pentru îndrăzneala lui, poți încă s-o faci, se auzi glasul lui Kenan. Avem la bord explozibili convenționali. I-am folosit pentru a determina compoziția scoarței planetei când am ajuns prima dată aici. Două, cel mult trei încărcături, ar fi de ajuns pentru a distruge insula pe care trăia atunci când m-ați trimis să-1 aduc.

își dezveli dinții și râse:

— N-o să-i pice bine deloc, credeți-mă, dacă cele două curve pe care le a lăsat în urmă or să moară din

Scârba de pe chipul lui Lameh își găsi reflexia în expresia de dezgust a lui Adam.

— Intr-adevăr, murmură Adam, ar trebui să existe în toate o limită. Hai să mergem acasă. Am terminat cu duracii.

Jared ciocăni cu unghia în ecranul laptopului.

— N-are nici un sens ce văd aici, spuse el. Sistemul de detecție n-a înregistrat nimic. Nu-mi dau seama ce a făcut-o pe nava-mamă să se comporte așa. E ca și cum faptul că și-a pierdut camuflajul, și prezența voastră acolo, ar fi fost o simplă coincidență și nimic mai mult!

— O coincidență, zici? șopti Adam, scrutându-1 cu privirea pe Nathaniel.

Nathaniel realiză că timpul lui tocmai se terminase. își holbă ochii și arătă cu degetul:

— Nava lui Ybir, acolo!

Cu toții se întoarseră către ecranul virtual. Profitând de momentul de confuzie, Nathaniel scoase din buzunar cilindrul din metal și apăsă pe unul dintre capetele lui. O consolă similară celei pe care o folosise Adam pentru a introduce codul de atac al submarinelor rusești, însă mult mai complicat, își făcu apariția deasupra dispozitivului, plutind în aer. Pe cât de repede îi permitea umărul rănit, Nathaniel începu să apese pe simbolurile lui.

Adam întoarse capul și îl văzu.

— Ce faci acolo? întrebă el siderat. Rămase blocat o clipă, apoi prinse a-1 zgâlțâi pe Lameh: Oprește-1!

fără aer, Nathaniel se răsuci pe burtă, strângând cilindrul în pumn. Cu două mâini, îl luă și începu să-l îndoaie.

— Opriți-1, opriți-1! strigă disperat Adam.

Lameh îl lovi cu pumnul în coaste. Kenan, cu bombeul ascuțit al pantofului în rana din genunchi. Nathaniel simți cum i se tulbură vederea, dar nu renunță. Cu ultimele puteri, reuși să rupă cilindrul. Un arc voltaic orbitor izbucni între cele două jumătăți, arzându-i palmele și pieptul.

Pe ecranul navei apăru un număr care începu imediat să descrească.

— Nenorocitul, a comandat navei să se autodistrugă! murmură perplex Adam.

— Fă ceva. Anulează comanda! strigă Lameh.

Adam dădu câteva comenzi computerului de bord.

— Nu pot! rosti el disperat. Zice că doar căpitanul o poate face. Vocea îi deveni o șoaptă: Aia a fost telecomanda lui Ybir, nu-i așa? Cum de-ai pus mâna pe ea?

Nathaniel se rezemă cu spatele de peretele navei și deschise ochii.

— Am săpat, rosti el cu greutate, ținându-și la distanță palmele rănite. Ai rămâne uimit dacă ai vedea ce tuneluri poți face atunci când ai o unealtă multifuncțională, multă voință, și câteva mii de ani la dispoziție.

Kenan se îndreptă în fugă către ieșire.

— Veniți! strigă el. Luăm navetele și ne întoarcem

Nu-1 vei putea debloca, așa cum nu vei putea opri numărătoarea inversă.

— Nenorocitule, nu-mi poți face una ca asta! urlă Kenan, lovindu-1 la întâmplare cu picioarele, căutându-i intenționat pomeții, urechile, bărbia.

— Fă-1 să tacă, ordonă scurt Adam. Lameh se năpusti asupra lui Kenan din spate. II ridică de la podea, imobilizându-i mâinile cu brațele lui.

Nathaniel își șterse cu dosul mâinii sângele care îi curgea din gură.

— Lasă-I în pace, spuse el. îl înțeleg. E supărat. Și eu în locul lui aș fi fost dacă cineva m-ar fi dus de nas în halul acesta.

Privi către Kenan:

— lartă-mă că te-am mințit. Să știi că nu mi-a făcut nicio plăcere, dar altă cale nu exista.

— Să taci, nemernicule! O vorbă să nu scoți! urlă Kenan. Ah, dă-mi drumul, Lameh! Vreau să-1 spintec pe ticălos cu mâinile goale, să-i scot mațele alea scârboase și apoi să i le îndes înapoi pe gât cu lovituri de călcâi!

Adam se apropie de Nathaniel și puse un genunchi în podea.

— Oprește numărătoarea inversă. Orice vrei, dacă stă în puterea mea, îți promit că vei avea. Ai cuvântul meu.

Pe chipul lui Nathaniel se zbătu un zâmbet chinuit:

— Cuvântul tău? Mi l-ai mai dat o dată atunci când am scris împreună Biblia, îți mai aduci aminte? îmi

celorlalți. Așa cum zeii lor se înțelegeau și conviețuiau în pace și bună prietenie în Olimp ori în Valhala, așa și cei care îi venerau se vedeau obligați să le urmeze exemplul. Apoi, mi-ai mai dat o dată cuvântul tău atunci când mi-ai promis că vei îndrepta greșeala făcută prin intermediul lui Eber. Că vei aduce pacea, iubirea și buna înțelegere între oameni. Rezultatul? Cuvântul „doulos", însemând „sclav", apare de 127 de ori în 119 versete din Noul Testament. Ți-1 imaginezi pe Eber, care n-a cerut vreodată cuiva să-i aducă un pahar cu apă, vorbind despre „sclavii credincioși" care trebuie să-și aștepte supuși stăpânii să se întoarcă acasă?

— Oprește numărătoarea inversă și îți promit că le dau duracilor - pământenilor - toate înregistrările noastre holografice. Asteroidul care a lovit planeta, scufundarea Atlantidei, crucificarea lui Eber, tot. Ce le-am ascuns timp de milenii, le vom dezvălui acum în sfârșit.

— Și nava clanului Ybir? râse șters Nathaniel. Cu ea ce facem? Așa cum bine știi, ar putea să apară din clipă în clipă.

Auzindu-1, Kenan își dublă eforturile să scape din strânsoa- rea lui Lameh.

— Facem ce vrei tu, se grăbi Adam să răspundă. O distrugem cu asta pe care o avem ori îi invităm pe Ybiri la o discuție. Dacă vrei să-i apărăm pe pământeni, fie. Nu se poate să nu existe prin arhivele imperiului vreo chichiță legală pe care să n-o putem

— Situația însăși. Telecomanda pe care m-ai văzut folosind-o i-a aparținut, într-adevăr, lui Ybir. Nimeni altcineva, nici chiar eu, nu poate anula o comandă care a fost dată prin intermediul ei. Ar fi nevoie de unitatea personală a lui Ybir pentru a revoca ordinul. Știind că ai să mă percheziționezi, n-am luat-o cu mine. Am lăsat-o în ascunzătoarea din deșert. îmi pare rău, dar indiferent ce am face, o să murim în...

— Mai puțin de zece minute, rosti Galoș cu privirea goală, apoi se uită cu speranță reînnoită către ecranul holografic: Nu-i mult, dar poate că între timp sosesc Ybirii. N-ar fi exclus. Ar fi trebuit să fie deja aici de câteva zile. Poate codul căpitanului este același pentru toate navele lor!

Nathaniel oftă adânc. Speranța deșartă din ochii lui Galoș, refuzul lui de a accepta cele ce urmau să se întâmple, îi strecurau în suflet veninul îndoielii.

— Ybirii n-au sosit încă pentru că nu aveau cum s-o facă, spuse el, clătinând din cap. Cine știe, poate că între timp li s-a stins stirpea. Ar putea fi motivul pentru care nu s-au înființat aici acum multe milenii.

Adam privi fix la Nathaniel. Pe chipul însemnat de boală nu se putea citi nimic.

— Cum adică nu aveau cum? se bâlbâi Galoș. Dar mesajul pe care l-am primit?

— L-am trimis eu însumi prin intermediul telecomenzii lui Ybir, îi răspunse Nathaniel, evitând să se uite în ochii lui.

— Cum ai putut face una ca asta? interveni Jared.

pe o orbită geostaționară. Relativ la planetă, rămân întotdeauna în același loc. Ca s-o fi găsit, ar fi trebuit să înconjori de un număr infinit de ori Pământul. Numărând anii de când s-a inventat primul balon cu aer cald și până azi, și tot nu ți-ar fi ajuns timpul.

Se opri, fulgerat de o idee:

— Ai folosit un satelit? Ai pus telecomanda într-un satelit comercial, apoi ai ținut legătura cu ea? Dar chiar și așa, nu ți-ar fi ajuns un singur satelit. Ai fi avut nevoie de mai mulți, apoi ar fi trebuit să te asiguri că poți recupera telecomanda, lucru nu tocmai simplu. Majoritatea sateliților ard când reintră în atmosferă... Te-ai folosit de o capsulă izolată termic?

Nathaniel îi făcu semn să se oprească, un zâmbet șters înti- părindu-i-se pe chip:

— A fost ceva mai simplu de atât. L-am rugat pe Kenan să mă ajute. Mi-a luat puțin să-l conving, ce-i drept, dar până la urmă a acceptat. Am folosit una dintre navetele voastre timp de câteva luni.

— Nu-1 ascultați, minte! urlă Kenan, lovindu-1 pe Lameh cu cotul în obraz. Pentru o clipă, aproape că se eliberă din strân- soarea acestuia. De ce aș fi făcut așa ceva? continuă el să strige. Ce interes aș fi putut să am?

— Banii, oftă Nathaniel. Ori mai exact, poziția socială pe care ți-ar fi putut-o aduce numărul de planete aflate în posesia ta. I-am promis că de îndată ce vom ajunge în imperiu, îl voi ajuta să vă ucidă. Mai exact, urma să vă închidem în cabinele voastre, unde

împărțim în mod egal dacă vreunul dintre noi și-ar fi dorit să plece pe cont propriu.

Nathaniel scutură din cap:

— Din cauza accidentului tău. L-am convins că de îndată ce am fi apărut în imperiu, starea ta ar fi atras atenția autorităților, lucru nu tocmai bun nouă. I-am mai spus că poate să păstreze nava, să-și facă un echipaj, apoi să se reîntoarcă în partea aceasta îndepărtată de Univers, unde până acum se pare că nici una dintre casele imperiului nu s-a gândit să mai vină. Prea mare distanța, prea mare bătaia de cap.

Adam se întoarse către Kenan:

— Chiar așa? De foame și de sete? Fără măcar să ne privești în ochi înainte de a ne ucide?

— Nu-l ascultați! strigă disperat Kenan. Este un mincinos! A fost ideea lui!

Un surâs rece se așternu pe buzele umflate de lovituri ale lui Nathaniel:

— Aici are dreptate. Eu i-am propus, iar el a fost de acord.

Kenan se albi la față, realizând capcana în care căzuse.

Adam se consultă din priviri cu ceilalți păstori, apoi încuviință scurt din bărbie.

— Așteptați! îngăimă Kenan, dar lovitura năprasnică de pumn a lui Lameh îi găsi rinichiul, făcându-l să se arcuiască de durere.

Fără să-i dea drumul din strânsoare, Lameh scoase un cuțit de sub haină. Cu un gest fulgerător, îi tăie lui Kenan gâtul de la o ureche la cealaltă, apoi îl lu[illegible] de

Adam îi puse o mână pe umăr lui Nathaniel:

— Ești sigur că nu poți anula comanda de autodistrugere? spuse el.

Nathaniel scutură din cap:

— Din păcate, nu.

Adam se așeză direct pe podea, rezemându-se cu spatele de consola de comandă. Lameh și Galoș îi urmară exemplul. Lameh scoase din rucsac o sticlă de whisky, un snop de țigări de foi, și le puse pe toate la mijloc.

Adam luă o țigară și începu s-o rotească între degete:

— Crezi că dacă am să mă servesc cu una, o să dăuneze stării mele de sănătate?

Lameh desfăcu sticla, bău zdravăn, apoi i-o întinse lui Adam.

— S-ar putea să tușești puțin, dar aproape sigur că n-o să mori din cauza ei.

Adam roti de mânerul uneltei multifuncționale până când vârful acesteia deveni un punct incandescent.

— își mai aduce aminte careva dacă există vreun sistem de avertizare în caz de incendiu pe cazanul ăsta de navă? întrebă el, lansând un nor de fum către tavan.

Galoș aprinse două țigări. Una și-o păstră pentru el, pe cealaltă i-o strecură lui Nathaniel între buze.

— Habar n-am. Presupun că o să aflăm în curând, spuse el, apoi pufni în râs: Ar fi tare să se oprească

— Ia de vezi care se umple prima, îl completă Adam, pufnind în râs. Ridică în dreptul ochilor unealta multifuncțională: Utilă chestie. Dacă aș fi avut una, poate m-aș fi gândit și eu să sap până la locul de veci al lui Ybir. Unde ai găsit-o?

— Știți panoul acela mic din sasul navetelor pe care scrie „întreținere"? Ei, bine, acolo era, înfășurată în ambalajul original, așa cum probabil că a ieșit din fabrică.

— Incredibil! lovi Lameh cu palma în podea. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să mă uit ce-i în spatele capacului ăla nenorocit! Navetele noastre se întrețin singure. La ce bun s-o fi făcut?

— De ce nu ne-ai spus și nouă că ai găsit-o? întrebă Adam.

— S-a întâmplat la puțină vreme după ce am neutralizat prima șarjă de pământeni. încă aveam dinaintea ochilor imaginea trupurilor lor carbonizate. Dacă îți mai aduci aminte, v-am rugat să mai așteptăm înainte să încercăm din nou. Simțeam nevoia unor teste de laborator, a unor simulări pe computer. Tu ai insistat să continuăm neîntârziat. în cel mai rău caz, mai trăgeam o dată la sorți cine urma să fie noul călău.

— Simulările pe computer sunt o prostie inutilă, îl întrerupse Adam. Oricât te-ai pregăti pe margine, până când nu intri în luptă, nu-ți dai seama ce trebuie să faci cu adevărat.

— Vezi? De-asta nu ți-am spus despre unealtă. Din

fi fost scopul comun care ne-ar fi unit ca grup. In loc să ne concentrăm pe fabricarea de noi și noi duraci, poate am fi făcut ce ai făcut și tu. Am fi săpat cu schimbul până găseam laboratorul lui Ybir.

— Nu cred că ar fi mers. Mi-a luat mult timp până am găsit laboratorul. Coordonatele stocate în memoria navetelor s-au dovedit inutile. Cât timp ne-am aflat în stare de stază, polii magnetici ai planetei au migrat. Ce azi era aici, atunci când ne-am trezit, se mutase zeci, poate sute de kilometri mai încolo.

— îmi aduc aminte, spuse Adam privind într-un punct din tavan. Dispăreai cu lunile. Când te întorceai, slab și jigărit ca un motan în călduri, ne dădeai de înțeles că ai dat o fugă să-ți faci de cap cu indigenele de pe vreun continent sau altul. Iar noi, ca proștii, te-am crezut.

Ochii lui Kenan fixau sticloși podeaua. O baltă de sânge se întindea de sub el, acoperind podeaua centimetru cu centimetru.

— Pe nenorocitul ăla cum l-ai racolat? întrebă cu dispreț Adam. In primul rând, cum l-ai găsit? Nici unul dintre noi nu-i chiar o persoană publică. Nu apărem în cartea de telefon ori pe Facebook.

— Doar unii dintre voi nu apăreți. Nu sunteți pe atât de anonimi pe cât v-ar plăcea să credeți. De exemplu, pe Jared îl poți găsi la marile simpozioane științifice. întotdeauna în spate, modest în costumul lui de-a gata, luându-și de zor notițe, atent să nu iasă în vreun fel în evidență. Galoș, pe de altă parte, iese

Galoș râse mânzește și întinse mâna după sticlă.

— Cât despre Kenan, continuă Nathaniel, nu ești singurul care știe să deseneze un portret robot. Vă mai aduceți aminte de Kenan în perioada în care ne jucam de-a zeii? Cum se îmbrăca, cum le apărea celor care îl venerau?

Galoș ridică ochii în tavan. Lameh scuipă scârbit.

— Nu era altul care să aibă pene mai strălucitoare, aur mai mult, diamante mai mari decât el. Tin minte că am renunțat la orice accesoriu din aur ori argint doar ca să nu-i semăn!

— Exact! Pornind de la acest comportament, nu mi-a fost greu să-i dau de urmă. I-am întocmit un portret robot, apoi m-am plimbat cu el pe la toate hotelurile de renume. O sută de dolari aici, o sută de dolari acolo, m-am pus bine cu băieții care cărau bagajele vizitatorilor. Ei m-au crezut reporter de scandal interesat de afacerile amoroase ale cine știe cărui magnat, iar eu nu i-am contrazis. Când l-am găsit, i-am scris un bilet în care îi spuneam că dețin colierul lui Anubis, zeul egiptean. Descrierea pe care i-am făcut-o a fost atât de convingătoare, încât doar cineva care avea într-adevăr respectivul colier - ori care îl văzuse purtat de Kenan la vremea respectivă - l-ar fi putut descrie într-un asemenea detaliu. I-am solicitat o întâlnire, iar restul e deja istorie. Ați auzit voi înșivă cum au decurs lucrurile.

Adam bău din sticlă cu sete și cu o nepăsare de sine pe care n-o mai încercase de când accidentul îi

avut-o cu Kenan pentru a te asigura de recunoștința noastră eternă. Aveam o navă. Ybirii nu mai veneau. Duracii - pământenii - erau în sfârșit liberi de influența noastră, gata să-și croiască singuri soarta. M-am uitat în ochii tăi când te-ai declarat protectorul celor dragi mie. Nu cred că m-ai mințit. Ceva nu se leagă. Când te-ai hotărât să-ți calci cuvântul?

— Când te-am văzut lăsându-ți amprenta în praful lunar. O dată Dumnezeu, pentru totdeauna Dumnezeu. Mi-am dat seama că nu-i vei lăsa în pace pe pământeni, aici ori pe următoarea planetă unde aveai să te instalezi.

Adam își strânse picioarele, punând inconștient distanță între el și Nathaniel.

— Cum adică „pe următoarea planetă"? Nu înțeleg ce vrei să spui.

Nathaniel arătă către cufărul adus de Lameh:

— Dacă ți-am deschide bagajul de drum, ce am găsi în el? Mostre de țesut uman? Borcane cu fetuși conservați? Pământenii, Adam, sunt o resursă valoroasă. Inrăiți, îndoctrinați de religia potrivită, ei devin o armată formidabilă, cu mult peste capacitățile forțelor militare regulate. Imperiul, dacă n-a dispărut între timp, este o structură care se întreține prin sine însăși. Suntem nemuritori, ceea ce ne oferă luxul de a aștepta oricât este nevoie pentru a ne îndeplini planurile ori ambițiile. Războaiele și-au pierdut semnificația. Soldații imperiali, cu toate navele lor de luptă, n-ar fi altceva decât niște biete

Adam își întoarse capul și trase prelung din țigară. Pe ecranul holografic, un întreg continent se scufundă în întuneric.

— Ia te uită, spuse el ca pentru sine, mi se pare mie ori naniții s-au pus serios pe treabă?

De pe planetă, explozia navei se văzu ca o sclipire efemeră în noapte. Oamenii șușotiră câteva clipe între ei, dându-și cu părerea despre meteoritul care

Capitolul 11

— Hei, pareni[27], pot să-ți ofer un porumb? se auzi Eber interpelat. E fierbinte. Abia l-am scos.

Eber întoarse capul. Intr-o curte, un bărbat doar în pantaloni scurți și papuci de plajă, veghea lângă un cazan în care fierbeau câțiva știuleți de porumb.

— îmi pare rău, dar nu am ce să îți ofer la schimb, spuse el.

— Ce să zic, mormăi bărbatul, mi-ar fi prins bine o mână de ajutor ca să instalez morișca de vânt, dar nu pari genul căruia să-i placă să lucreze cu mâinile lui. Ești de pe aici? Că nu cred că te-am mai văzut până acum.

— Nu, surâse Eber. Vin de departe. De foarte departe.

Bărbatul luă un porumb, îl presără cu sare, apoi se ridică și veni până la poartă.

— Mie îmi zice Vasile. Vasea, pentru prieteni, spuse el, în- tinzându-i porumbul lui Eber. Șervețele n-am să îți dau. Le păstrăm pentru mă înțelegi tu ce. De la Grațiere încoace, hârtia e prețioasă. Alta n-o să mai facem în curând.

Eber mulțumi și mușcă din porumb. Boabele erau dulci, iar lui îi era foame.

27 Băiete (cu sensul de tânăr), în rusă.

suntem încă aici, pricepi? Adică, cât de ușor i-ar fi fost cui ne-a tras-o atât de tare la ușa de dindărăt - hei, pamii[28], mai subțire cu furtul, cu omorul, cu lipsa de inimă pentru aproapele nostru - să ne fi terminat cu totul? Zi-i cum vrei tu, dar eu cred că ne-a țiuit glonțul ăla mare pe lângă ureche.

Pe capota unui Lamborghini tras acolo unde obișnuise să fie banda de urgență, stătea întinsă o tânără cu șapca trasă pe ochi. Părul îi era lung și blond, depășindu-i talia. Bretonul îi acoperea cu totul fruntea, decupat cu atenție în așa fel încât să urmărească linia sprâncenelor.

— Lasă, Vasea, omul, să-și tragă sufletul. Nu vezi că-i obosit? spuse ea, ridicând capul.

își aranjă tricoul, apoi sări sprintenă jos, ieșindu-i în întâmpinare lui Eber:

— Nu-1 băgați în seamă, domnule. E de înțeles. Pentru unii dintre noi, deșteptarea a sunat mai tare decât pentru alții.

De îndată ce îi întâlni privirea, femeia își pipăi instinctiv cruciulița din aur pe care o purta la gât. Eber oftă. Mulți pământeni aveau aceeași reacție atunci când îl întâlneau. Cu timpul, sfârșise prin a se obișnui.

Femeia se strecură pe lângă Vasea în curte, făcându-i semn lui Eber s-o urmeze. Lângă cazanul cu știuleți fierbea un ceaun.

— Nu vreți să rămâneți la cină? spuse ea,

28 Băieți, în rusă.

— Ar fi mers și niște usturoi, vreo două căpățâni, dar n-a vrut bucătăreasa, spuse el cu glas mustrător, dar ochii îi râdeau.

Femeia îi dădu un ghiont în coaste, încercând fără prea multă convingere să se elibereze din îmbrățișarea lui:

— Ți-am dat să alegi: cu usturoi, și dormi în mașină, ori fără, și poți să te bagi lângă mine în pat. Ai zis că fără.

Vasea râse și o sărută pe tâmplă:

— Mega ofertă, n-am ce zice. De unde atâta alegere? Arată-mi și mie care-i prostălăul care dă o noapte cu asemenea bucată pe un pumn de căței de usturoi?

Tânăra trase lingura prin gură, se asigură că e curată, apoi, cu atitudine inchizitorială, îi aplică lui Vasea o lovitură corecți- onală drept în frunte:

— Măgar nu doar lipsit de maniere, dar și de orice simț culinar! Noroc că la porumbii ăia nu trebuie să le pui decât niște sare pe deasupra, că altminteri, vai de steaua noastră ce am fi mâncat. Usturoi cu mujdei, dimineața, la prânz, și seara!

Din casă ieși un bărbat tânăr, de mână cu o femeie abia trecută de douăzeci de ani.

— Alina, Vasea, gata mâncarea? se interesă nou venitul. îmi e o foame de v-aș mânca în stare naturală. Ei, dar pe cine avem noi aici? Cine este dânsul? Avem invitați la masă?

îi dădu lui Vasea o pâine învelită într-un ștergar,

— îmi pare rău că vă întrerup din politețuri, dar mâncarea e gata, spuse ea pe un ton care nu lăsa loc de negociere.

— Mai pune o farfurie, te rog, spuse Vasile, luând loc în capul mesei. Mi-a promis Damian că o să treacă azi pe la noi.

Laura, tânăra roșcată, își săltă bărbia cu un gest exagerat de cochet. Părul îi ajungea până la baza gâtului, o coafură de actriță. Firele inegale, expert coafate, îi dădeau un aer rebel, aproape frivol.

— Vine părintelui să ne certe că trăim în păcat? Parcă-l văd că iar insistă să ne punem cu toții pirostriile!

— Nu știu ce să zic, îi ținu Ștefan isonul. Cred că i-a trecut de oficiat cununii de când te-ai așezat pe genunchii lui Vasea și ai început să-l săruți, fix sub ochii Alinei.

— Urâtă treabă, izbucni tânăra în râs. Ar trebui să-mi fie rușine, știu. A fost ca din bancul cu lupul, varza și capra. Bietul Vasea, nu știa ce să facă mai întâi. Să se dea rănit, să mă refuze, ori să-mi ridice fusta și să treacă la treabă.

— N-ar fi trebuit să râdeți pe seama bietului om. Fiecare cu credința lui, mormăi inconfortabil Vasea.

Eber se așeză pe locul indicat de Alina, continuând să-i studieze pe cei patru. Erau diferiți precum apa și focul. înainte de incident, puțin probabil să se fi amestecat unii cu ceilalți. Ștefan, i se vedea în gesturi, în încheieturile fine ale mâinilor, era intelectualul grupului. Prietena lui, Laura, îi semăna.

— Vasea, interesant tatuajul de pe umăr, spuse Eber, tre- cându-și palma peste bărbie. Nu sunt vreun expert, dar pare că-i recent, nu-i așa? întrebă el.

Vasile privi îndelung la cununa de spini care îi decora umărul.

— Mi l-a făcut unul dintre tovarășii de celulă. Avea scule și mână de artist. înainte să intre la bulău, avusese salonul lui. L-a pus dracul să falsifice o semnătură pe un act de vânzare- cumpărare, și până acolo i-a fost. A pierdut afacerea, banii i s-au dus pe avocați, și l-a mai părăsit și femeia.

Eber încuviință. Intuiția nu-1 înșelase. Vasea fusese la închisoare. O durere fantomatică îi săgetă fruntea. O resimțea de fiecare dată când vedea coroana pe care soldații lui Adam îl obligaseră s-o poarte.

— De ce doar cununa de spini și nu tot portretul? întrebă el, făcând eforturi să nu-i tremure vocea.

— De rușine. Deșteptarea m-a prins când eram încă la zdup. N-o să uit cât am să trăiesc noaptea aia. De gardă era Petrescu, o namilă mare și urâtă cu spume. Când a deschis ușa, nu l-am recunoscut. Ca să mă înțelegi, omul ăsta nu știa să vorbească, doar să zbiere. Ne-a întins un carton de prăjituri, cred că le cumpărase din banii lui, un telefon mobil și ne-a zis: Luați și uitați-vă pe rând. Când terminați, bateți, vă rog, în ușă.

Vasea clătină din cap.

Vasea schimbă între ele lingura cu furculița, le potrivi până se aliniară una în continuarea celeilalte, apoi le puse înapoi cum fuseseră.

— Când m-am trezit, murmură el, toți în jurul meu plângeau. Pe Manole a trebuit să-l legăm. Voia să se dea cu capul de pereți. Era acolo pentru o crimă despre care se jura că n-o înfăptuise. Din vorbele fără șir pe care le bălmăjea, am aflat că pe lângă cea pentru care fusese condamnat, mai făcuse încă două.

își mângâie tatuajul:

— în ziua aia, ca si în toate celelalte care i-au urmat, mos losif, preotul închisorii, a avut de lucru mai ceva ca serviciul de ambulanță în vreme de cutremur. A încercat el să rămână treaz, dar nu i-a mers. Ascultând spovedaniile condamnaților, a dat-o la un moment dat pe țuică. Dacă n-o făcea, cred că înnebunea.

Vasea își ridică privirea. Ochii îi înotau în lacrimi.

— înainte să mă salte garda, domnule Eber, am fost recuperator. Mulțumesc lui Dumnezeu, măcar n-am omorât pe nimeni. N-am omorât, dar în schimb am bătut oameni, unii dintre ei, jumătate cât mine de statură. Le-am speriat familiile, iar unuia, Dumnezeu să mă ierte, i-am dat foc la casă cu tot ce era în ea. Aș da orice, inclusiv viața mea, să pot da timpul înapoi, ca să îndrept greșelile pe care le-am făcut atunci.

Oftă:

— De-asta, domnule Eber, nu mi-am făcut un tatuaj cu chipul Fiului lui Dumnezeu. Mi-a fost rușine să

fost singura dată în ziua aia când vocea i-a sunat a doagă. M-am uitat în ochii lui și am văzut că nici măcar el nu credea ce spune. Eu zic că n-are cum să fie atât de simplu. O viață trăită în păcat nu poate fi iertată că dai din colț în colț, te vaiți, și zici că îți pare rău, nu crezi?

întrebarea îl surprinse nepregătit pe Eber. Manole, tovarășul de celulă al lui Vasea, își pierduse mințile când l-au ajuns din urmă regretele pentru cei trei oameni pe care-i ucisese. Doar trei?! în numele Fiului lui Dumnezeu pieriseră miliarde! Nu, doar părerea de rău nu ajunge. Ca să fie credibilă, ea trebuie să fie spălată în sângele și în lacrimile făptuitorului. Altfel, este doar praf suflat în ochii păgubiților.

— Cred că nici un regret din lume - din aceasta ori din cea presupus următoare - nu ar trebui să înlocuiască responsabilitatea faptelor comise, șopti el.

Poarta de la stradă se deschise, lăsând să intre un bărbat lat în umeri. Părul alb, tuns scurt, împreună cu ridurile din colțurile ochilor, arătau că trecuse de cincizeci de ani. Purta o salopetă de lucru decolorată de soare, iar în picioare, cizme din cauciuc.

— Bună ziua și scuze de deranj, spuse el, îndreptându-se către fântâna din mijlocul grădinii.

— Nici un deranj. Ai venit la fix, răspunse Vasea. Tocmai ne-am așezat.

— Perfect, zâmbi bărbatul. Mă spăl pe mâini și vin și eu.

Alina îi întinse un prosop. Bărbatul îl folosi

— Eber. Cu nicio ocazie anume. Sunt doar în trecere. Enoriașii dumneavoastră, în cea mai elocventă tradiție creștină, m-au văzut trecând pe stradă și m-au invitat la masă.

Cuvintele folosite nu fuseseră întâmplătoare. Pe chipul tinerilor înflori bucuria și forța izvorâte din apartenența la același grup. Poate nu îi aprobau întru totul povețele, dar preotul Damian era cu siguranță unul de-al lor, cel căruia i s-ar fi putut adresa cu *Învățătorule,* dacă respectivul titlu n-ar fi fost deja luat de altcineva înaintea lui.

— Interesant nume, spuse Damian îngândurat. Dacă îmi aduc bine aminte, Eber a fost unul dintre patriarhii Genezei, strănepotul lui Sem - fiul lui Noe însuși. Când Nimrod, regele tării Sinar, a dat ordin să fie construit Tumul Babei, Eber s-a opus. Drept răsplată, Dumnezeu l-a făcut păstrătorul limbii originare, cea vorbită de Adam și Eva. Ebraica, de la el își trage numele.

Eber îl privi surprins. Damian izbucni în râs:

— Se întâmplă să fi avut o restanță în facultate la *Origines Gentium* - generațiile care i-au urmat lui Noe. Geneza n-a fost tocmai materia mea favorită. Atât de seacă, atât de departe de oameni. Spuneți-mi și mie, cui îi mai pasă azi că Noe a trăit 950 de ani, Matusalem, 969, iar Eber 464?!

Laura luă de pe masă o carafă plină cu vin și începu să umple paharele.

— Nu arătați tocmai rău pentru o persoană în

— Secretul? N-a fost complicat deloc. Am știut să tac atunci când mi s-a cerut. Plin de furie, dar și scârbă justificată - credeam eu - am întors capul și mi-am văzut de ale mele. „Cine ridică sabia, de sabie va fi răpus", o lecție pe care mi-am însușit-o mai bine decât mi-aș fi dorit.

Damian întinse brațul și-l prinse cu blândețe pe Eber de mână. *Oare ce ar zice dacă i-aș spune pe cine tocmai a atins?* gândi el.

— Cu toții am făcut în viață lucruri de care ne pare rău, spuse Damian. Eu, înainte de Deșteptare, eram treaz cel mult trei zile pe an, și doar atunci când mă încovoia vreo criză de ficat. Beam și preacurveam fără să-mi pese de consecințe. In spatele altarului este o cămăruță. Acolo le spovedeam pe păcătoasele satului. Mai tinere, mai trecute, nu conta, dacă-și puneau poalele în cap, le spovedeam de nu se vedeau, ba uneori mai scoteam și dracii din ele, atunci când situația se impunea.

Damian își retrase mâna și bău. în paharul lui, spre deosebire de toate celelalte, se găsea doar apă de fântână.

— Dacă poți, rămâi peste noapte, spuse el. Mâine e zi de iertarea păcatelor la biserică. Ne strângem câte case suntem prin preajmă. O să fie ceva aglomerație, dar s-ar putea să îți placă.

îi surâse lui Vasea:

— Experiența ne arată că cine vine o dată, mai vine și a doua oară. Și cine știe, poate o să-ți placă pe

fie zi. Slujbele religioase pentru iertarea păcatelor se organizau la fiecare colț de stradă, uneori câte două, câte trei deodată. O furie veche îl cuprinse:

— Spuneți-mi, domnule Damian, dacă tot ne-am deșteptat, așa cum spuneți, ce nevoie mai avem de religie, de biserică? In loc să cântați popește pe nas, n-ar fi mai bine să-i învățați pe oameni ceva util? Să planteze cartofi, să înțeleagă de ce Pământul se rotește în jurul Soarelui și nu invers, ori să înțeleagă că e în regulă să râvnească la femeia aproapelui său dacă și ea râvnește la el?

Vasile și Alina adoptară o ținută severă. Ștefan mormăi ceva încurcat. Laura își drese glasul și începu să se joace cu fața de masă.

— Cred că avem păreri diferite despre ce înseamnă util și inutil. Credința în Dumnezeu - începu Damian, dar Eber nu-1 lăsă să continue:

— Credința în Dumnezeu are la bază o carte anume, domnule Damian. Sunteți un om erudit. Spuneți-mi, nu aveți un sentiment de rușine atunci când citiți din ea? Am zis-o mai devreme puțin: *Să nu râvnești la femeia aproapelui tău, nici la robul lui, nici la roaba lui, nici la boul lui, nici la măgarul lui, nici la vreun alt lucru care este al aproapelui tău.* Doar mie mi se pare că a zecea poruncă trimisă lui Moise de însuși Dumnezeu-Tatăl, legiferează sclavia și pune femeia pe același plan cu animalele domestice ori cu lucrurile din casă? Ce mi-e nevasta, ce mi-e vaca din staul ori soba din dormitor. Cu

Damian puse paharul jos și se sprijini cu coatele de masă:

— Se pare că nici dumneavoastră nu v-a plăcut cine știe ce Geneza..., zâmbi el șters.

— N-ai idee cât de puțin, se răsti Eber. Acum, că se pornise, nu se mai putea opri. Mi-a rămas în minte un pasaj, poate îmi spuneți dumneavoastră de unde este:

Când Sihon împreună cu toți oamenii săi a ieșit la luptă împotriva noastră la Iahaț, Domnul, Dumnezeul nostru, l-a dat în mâinile noastre; noi l-am lovit de moarte atât pe el, cât și pe fiii lui și pe întregul lui popor. Le-am cucerit atunci toate cetățile și am distrus tot ce era în ele - bărbați, femei și copii. N-am lăsat nici un supraviețuitor. Numai animalele și bunurile din cetăți le-am luat ca pradă pentru noi.

Eber își încrucișă brațele peste piept:

— Spuneți-mi, este genocidul încurajat în cartea din care o să citiți mâine enoriașilor dumneavoastră?

— Ei, nici chiar așa, se încruntă Damian. Genocid este un cuvânt dur. Pasajul despre care vorbiți apare în Deuteronom, a cincea carte a lui Moise, și descrie, cred, înfrângerea lui Sihon, regele Heșbonului. Ce să zic, la război ca la război...

Scrâșnetul dinților lui Eber se auzi distinct în liniștea care se lăsă:

— Spuneți asta, vă rog, tuturor celor care au suferit în pogromurile pe care creștini practicanți, oameni de bine, cu frica lui Dumnezeu în suflet, le-au revărsat asupra milioanelor și milioanelor de suflete a

un tată neiertător. A fost nevoie ca Fiul Său să moară pe cruce pentru păcatele noastre, ca Lui să-i treacă supărarea ce o avusese pe oameni, și să-i ierte.

Eber împinse lingura cu un gest violent:

— Cam înapoiat și cam prost acest Dumnezeu al creștinătății, domnule Damian! explodă el. Ofticos și ranchiunos, cred că îi zice prin părțile acestea. Ce tată își ucide cu atâta larghețe copiii doar pentru că au încălcat o așa-zisă poruncă? Cu îngăduința dumneavoastră, iată încă un pasaj:

în timp ce israeliții erau în pustie, au găsit un om adunând vreascuri în ziua de Sabat. Cei care-l găsiseră adunând vreascuri l-au adus înaintea lui Moise, a lui Aaron și a întregii adunări. Pentru că încă nu era clar ce trebuie să i se facă, l-au pus sub pază. Domnul i-a zis lui Moise: „Omul acela să fie omorât; toată adunarea să-l omoare cu pietre în afara taberei." Toată adunarea l-a dus în afara taberei și l-a omorât cu pietre, așa cum i-a poruncit Domnul lui Moise.

— Numeri, a patra carte a lui Moise. Pedeapsa pentru încălcarea Sabatului, oftă Damian.

Eber se lăsă pe spătarul scaunului. Ura îi ardea în privire. Nu ar fi trebuit să-i fi permis lui Adam și lui Nathaniel să scrie cartea aceea blestemată. Dacă n-ar fi putut să-i convingă să renunțe la noua lor jucărie, ar fi trebuit să-i ucidă fără milă, însă îi fusese mai ușor să continue să joace rolul zeului Dionis, patronul festivalurilor și al petrecerilor, al vinului, al

pot fi folosite pentru a justifica cele mai cumplite greșeli din istoria omenirii.

Se uită în sus, îmbrățișând cu ochii bolta albastră a cerului:

— Și ce dacă e așa? zâmbi el. Greșelile și inadvertențele nu fac decât să-i sporească valoarea, s-o facă cu adevărat unealta lui Dumnezeu.

Eber puse jos paharul în care își înmuiase buzele:

— Poftim? clipi el. Puteți să repetați?

— Ați auzit bine. Ce importanță ar avea dacă Biblia ar fi plină de greșeli? Poate că intenționat a fost făcută să fie așa!

Eber își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp. Crezuse că în două mii de ani le auzise pe toate.

— Ce motiv ar avea cineva, o divinitate ori un șef de aprozar, să dea angajaților săi o procedură incompletă ori un manual de utilizare greșit? aproape că strigă el.

Damian își desfăcu brațele și surâse:

— Pentru că, indiferent ce le-ai face, oamenii vor încerca să exploateze sistemul în favoarea lor. Zi-le să nu ucidă, și își vor găsi scuze. Spune-le să nu râvnească la femeia altuia și vor face analiză pe text, în loc să caute adevărul din spatele cuvintelor nefericit alese. Ce ar fi dacă Dumnezeu, atunci când le-a spus israeliților să-l ucidă pe nefericitul pe care l-au prins adunând lemne ca să se încălzească, le-a încercat sufletele? E ușor să te ascunzi în spatele structurilor ierarhice și a ordinelor primite. Este

că nu contează dacă legea zice să nu ucizi, dacă tu simți că trebuie s-o faci, nu te abține, dă-i drumul! Ia un topor, o mitralieră ori o divizie de tancuri, și fă ceea ce trebuie să faci, ceea ce „simți" că trebuie să faci!

— Nu vă mințiți de unul singur, domnule Eber, surâse Da- mian. Până și cel din urmă criminal știe că fapta pe care o comite este una rea. Acoperită de zeci și zeci de straturi de nămol, de nepăsare și de ură, scânteia de lumină din noi, adevărata divinitate, aș îndrăzni să-i spun, simte, știe, de fiecare dată atunci când facem ceva rău.

— Incredibil, jucați la două capete, rosti dezgustat Eber. Aveți două versiuni, una pentru cei care cred în cartea-gogoriță și o alta pentru cei care o contestă. Cine acceptă varianta oficială, perfect, să fie primit! Pe ceilalți îi luați prin învăluire: Stai așa, că nu-i așa! Biblia nu-i o tonă de inepții care se contrazic între ele de la pagină la pagină, ci o probă secretă destinată inițiaților care vor să pătrundă dincolo de vălul misterios care separă lumea noastră de Raiul care așteaptă de partea cealaltă a morții. Felicitări, domnule Damian! Așa cum spun pământenii, ați putea vinde zăpadă eschimoșilor în orice zi lucrătoare a săptămânii!

Eber lovi cu pumnul o dată în masă, apoi încă o dată. ©întrebare care-1 chinuise timp de două mii de ani îi plecă de pe buze:

— Ca preot, ați mai oficia serviciul divin, v-ați mai

— Nu m-am făcut preot doar pentru că se plătea bine, spuse el. Dacă ar fi fost așa, după Deșteptare m-aș fi reprofilat profesional, întocmai precum corporatiștii, contabilii, analiștii financiari, șefii și șefuții care s-au mutat la noi în sat, și care acum abia așteaptă să se trezească mâine la ora cinci, ca să se ducă la prășit pe câmp.

— Să nu-mi spuneți că ați simțit o chemare, rânji Eber. Că Dumnezeu în persoană v-a apărut în vis și v-a îndrumat pe calea preoției.

— Deși nu-i întotdeauna evident, să știți că există diferențe considerabile între credință și schizofrenie, zâmbi fără ranchiună Damian. Dar, cu riscul de a mă ridiculiza încă o dată, am să vă spun că da, am simțit chemarea divină atunci când m-am înscris la seminar. Spiritualitatea, domnule Eber, este un lucru unic. Pentru mințile simple, ea reprezintă un cap de linie comod. Oferă un cod moral de-a gata și răspunsuri la cele mai mari mistere ale vieții: Care este scopul nostru în lume? Pentru ce ne naștem? Există ceva dincolo de moarte? Pentru ceilalți, pentru cei cărora nu le place dumicatul pe jumătate mestecat, ea reprezintă ușa secretă către o bogăție interioară greu de imaginat. Când vă ridicați împotriva nedreptăților flagrante din Biblie, când spuneți că nu-i corect să punem semnul egal între femeia și vaca aproapelui, dați formă principiilor dumneavoastră de viață, le permanentizați. Binele și Răul sunt capetele aceluiași scrânciob. Când te îndepărtezi de unul, te apropii

levant cine îl îmbuteliază, cine așterne pe hârtie principiile pe care noi cu totii le simțim ca fiind cele corecte. Să nu ucizi, să nu furi, să nu te bagi cu de-a sila între doi oameni care se iubesc, și care își ajung unul celuilalt, reprezintă adevăruri general valabile indiferent de zeul în numele căruia sunt rostite.

Eber luă lingura și începu să mănânce în tăcere. Ca întotdeauna, ceea ce nu se vede nu poate fi nici dovedit, dar nici infirmat în totalitate. Gândul că o ființă superioară, un zeu fără chip, îndrumase pana lui Adam atunci când concepuse Biblia, apoi Coranul, îl tulbura peste măsură.

— Păcat, mormăi el printre înghițituri, indiferent cine a scris-o, ar fi putut s-o facă mai bine de atât.

— Nu vă faceți griji. La un moment dat, cineva o să-și găsească curajul s-o facă, spuse Damian, servindu-se cu o felie groasă de pâine. Noul Testament a venit ca o corecție la cel Vechi. Când oamenii de bine, cum i-ați numit mai devreme, au vrut s-o ucidă pe femeia adulterină, Isus i-a îndemnat pe cei fără păcat să ridice piatra și să lovească. Continuarea o știți la fel de bine ca și mine. Cu o altă ocazie, tot Isus mergea împreună cu discipolii lui printr-un lan de grâu într-o zi de Sabat. De plictiseală, probabil, aceștia au rupt câteva spice. Când fariseii au vrut să-i judece după lege - adică, să-i ucidă cu pietre, ca în cazul nefericitului cu lemnele de foc - Isus i-a poftit să-și vadă de-ale lor: *Sabatul a fost făcut pentru om, nu omul pentru Sabat!* Cine știe, poate că a venit vremea unui Al Treilea Testa-

l-a binecuvântat cu semnul crucii, apoi i-a spus:

— Mergi sănătos, domnule Eber. Domnul să te aibă în paza lui!

Damian rămase pe loc, privind în lungul drumului. Cuvintele bărbatului cu ochi triști și nume de patriarh continuau să-1 urmărească: „Așa cum spun *pământenii*''. Fusese o simplă coincidență sau...

A A A

Elena își aranjă cu o mișcare teatrală părul, apoi ridică plicul nedesfăcut, privind la el precum Hamlet la craniul lui Yorick. Era îmbrăcată într-un maiou larg ce îi lăsa la vedere umerii rotunzi și o parte din sân. Ciorapii albi, supraelastici, îi depășeau cu o palmă genunchii.

— Cadrul patru, dubla doi, anunță ea pe un ton acru, de soacră care își vede ginerele că se pregătește să se uite la fotbal. De sub masca plictisită, însă, își privea îngrijorată fosta rivală care între timp îi devenise prietenă nedespărțită.

Marina luă vopsea pe pensulă și o aplică pe pleoapele femeii din tablou.

— Soro, mai stau mult așa, gânditoare? se stropși Elena. Că mi-a amorțit spatele de mor.

Schimbă poziția plicului între degete. De la transpirație, hârtia se îndoise.

— Ce faci? strigă Marina. Pune-o înapoi cum era, între degetul mare și cel arătător. Așa, acum ridică

— Atunci ar trebui să-l aduci pe poștaș în persoană. De vreo câteva zile, vine unul tinerel și iute de picior. O plăcere să-l privești!

Femeia din tablou stătea întinsă pe un pat metalic. Deasupra ei, o cioară cu un boboc ofilit de floare de mărăcine în cioc, se avânta oarbă către tavan. La stânga și la dreapta, patul era încadrat de două lumânări înalte cât un stat de om. Podeaua era din pământ. Ar fi putut fi a unei mănăstiri umile ori a unui spital de campanie. Contrastul dintre postura erotică a femeii și decorul modest era evident.

Profitând de un moment de neatenție al Marinei, Elena se întoarse și se uită la farfuria de mâncare de lângă șevalet.

— N-ai mâncat nimic din ce ți-am adus! rosti ea aspru.

— Nu mi-a fost foame, replică Marina, preocupată să-i așeze femeii din tablou doi bujori de sănătate în obraji.

— Ar fi bine să ți se facă! Cunoști înțelegerea noastră: nu mănânci, nu...

— Nu te pui model, completă Marina, ridicându-și ochii în tavan. O zici de parcă ar trebui să te așezi știi tu cum pentru un senior libidinos care își cere dreptul primei nopți.

Elena își trecu degetele peste materialul ciorapilor. înainte de Deșteptare, îi cumpărase dintr-un magazin frecventat de adultii aflati în căutare de momente fierbinți. « * »

— Acum că zici, cred că scrisoarea este de Ia

putere și galant, care vrea să-mi vorbească la ceas de noapte despre comedia umană și influențele realismului literar în opera lui Balzac.

Un tub din plastic pornea din brațul Marinei și se oprea într-o pungă de perfuzie atârnată în cârligele unui suport mobil. Tânăra se retrase un pas pentru a-și admira opera. Cu pensula dirija discursul bombastic al Elenei.

— Nu spui rău. Mă uit și văd că ar fi mers o ie înflorată, cu șnur la gât, spuse ea, dar un junghi în stomac o făcu să se în- covoaie.

își duse mâinile la gură și se îndreptă către baie pe cât de repede îi permitea perfuzia.

— Acoperă-ți urechile, te rog. Sunt bine, nu te îngrijora, reuși ea să strecoare printre icnetele de greață.

— Nu-i nevoie. Am crescut cu doi frați mai mari în casă. Știu cum se aude atunci când te întorci de la un chef, și ți-e rău de îți vine să îți verși și degetele de la picioare.

— Acoperă-ți urechile sau mă duc la baia de sus. Nu știu dacă am să ajung la timp - nu cu dihania asta de perfuzie după mine - așa că o să trebuiască să scot acul...

Elena ridică brațele, arătând că se predă:

— Gata! Ajunge, boscorodi ea posomorâtă. Om ca tine n-am mai văzut! Unde ai învățat să negociezi așa? La școala de recuperatori de credite?

își puse o pereche de căști antifonate, presând demonstrativ pe cupele ce îi acopereau urechile

Elena se repezi să-i iasă în întâmpinare:

— Hai să te duc sus, spuse ea pe un ton rugător. Ce sens are să te chinui aici? Sus te poți băga în pat. Măcar stai cu ochii închiși, dacă nu poți să dormi.

Punga de perfuzie era aproape goală. Marina se asigură că acul stătea bine în branulă, apoi se îndreptă șchiopătând către un fotoliu.

— Stai să se termine medicamentul, apoi mergem. Nu vreau să duc boala cu mine în dormitor. Nu vreau ca atunci când îl privesc pe David cum se dezbracă, să văd cuierul ăsta al morții în fundal.

Ajutată de Elena se așeză în fotoliu.

— Legat de aspectul acesta, trebuie să vorbim, articulă ea cu greutate. A venit momentul.

Elena se grăbi să o prindă de mână. Sub pielea străvezie, subțiată de boală și de tratamentul nemilos, oasele Marinei se simțeau friabile. O mișcare mai brutală le-ar fi putut rupe cu ușurință.

— Vorbești prostii, începu ea să turuie, înghesuind cuvintele unele peste altele, terifiată de înțelesul lor. Ai o perioadă mai proastă, atâta tot. O supă fierbinte și se rezolvă pe loc. Mă duc chiar acum să-ți încălzesc un castron! O să pun și un cub de unt în ea, așa cum îți place ție.

Marina luă mâna Elenei și i-o strânse. Ochii îi înotau în lacrimi.

— Am să termin tabloul acesta, apoi gata, ne luăm rămas bun. Vreau să se întâmple dimineața, când David nu-i acasă. O să-mi fii alături? Nu aș vrea să fiu

— Ce e cu prostiile astea de babă depresivă? Tu ești o luptătoare! Nu poți să renunți! N-ai voie. Nu cât ești încă în putere! Așteaptă, planul lui David are mari șanse de izbândă!

— Ultimele dăți când am vărsat, am făcut-o fără chiloți pe mine.

— Nebunatico, nu știu ce ți-au pus în punga aia, dar clar e de calitate. Vreau și eu! Se poate lua și pe gură? Că parcă n-aș vrea să-mi bag în venă din prima.

Marina duse mâna Elenei la buze:

— Când iau buda în brațe și vomit, mă scap pe mine, pe glezne, pe picioare. De fiecare dată când mi se face rău, îmi pierd controlul sfincterelor. Mă trezesc noaptea și pipăi cearceaful, îngrozită că David s-ar putea bălăci în ceva ce s-a scurs sau a ieșit din mine. Asta nu mai e viață. Ajută-mă, te rog, să plec cu demnitate!

— David...

— Promite-mi că o să ai grijă de el. Nu-i un secret că îl placi. La rândul lui, te place și el. Dacă nu ar fi fost boala mea, știm amândouă că de mult v-ați fi cunoscut biblic, voi doi.

— Nu vorbi așa! David te iubește!

— Și tu pe Horia, și Horia pe tine, dar asta nu vă împiedică să aveți experiențe și în afara cuplului vostru. Cine știe, într-un altfel de context, poate l-aș fi lăsat eu însămi pe Horia să-mi numere alunițele.

— Care alunițe, bestie? Unde sunt? Le-ai ținut ascunse până acum de mine? Ce om imposibil ești!

— Gata? Au și venit? Ajută-mă să mă aranjez puțin. Nu vreau să mă vadă David așa. Zici că-s o epavă eșuată la mal!

Elena dădu într-o parte perdeaua.

— Nu-i David, rânji ea. E un tip cel puțin la fel de bun ca el. Știi ceva? Cred că am să mă aranjez și eu!

Marina strânse branula și trase acul afară.

— Gata doza? întrebă Elena, împingând suportul în spatele draperiei.

Marina bâțâi din cap. Elena îi aranjă bluza, își trecu palmele peste obrajii ei supți de boală, apoi o sărută pe o sprânceană.

— Mare băftos, David ăsta, zâmbi ea. Dacă n-ar fi fost el, te luam la subraț și fugeam în lume cu tine. Ne refugiam undeva la țară, și creșteam castraveți și dovlecei până la sfârșitul veacurilor!

Marina râse și o cuprinse cu brațele. Diferența de statură dintre ele două era semnificativă. O depășea pe Elena cu cel puțin un cap.

— Nu cred că ar fi mers. Mi-ar fi atârnat picioarele pe dinafară.

— N-avea tu grijă. Găseam eu ceva. Te puneam într-un căruț de cumpărături și te trăgeam după mine.

în ușă se auzi o bătaie discretă. Elenei i se umplură ochii de lacrimi. Trecuseră săptămâni de când nu o mai auzise pe Marina râzând.

— Fii atentă cum facem. îi pregătesc un ceai, îl lăsăm să-și tragă puțin sufletul, apoi sărim amândouă

Elena își duse mâna la inimă și privi îngrozită:

— Cum adică să-1 țin nemișcat?! Lasă-1, soro, să se miște, să-și câștige onest ceaiul pe care mă gândesc să i-1 fac.

Bătaia în ușă se repetă. Elena își netezi bluza, își aranjă părul, apoi strigă:

— Ar face bine să dea turcii. Dacă nu văd în urma ta cincizeci de călăreți cu iataganele la vedere, o să ai ceva explicații de dat pentru ce atâta grabă!

Cu o mișcare largă, deschise ușa de perete.

— Buna ziua, mi numescu John Fieraru. îl caut pe domnișoara Marina ori pe domnul David. Se locuiește aici vreunul dintre dânșii?

Elena se sprijini de perete. Accentul american al bărbatului era atât de pronunțat încât abia înțelegea ce spune.

— Cine îi caută? rosti ea pe un ton precaut, aproape neprietenos. Era ceva în atitudinea bărbatului care nu-i plăcea. Felul cum încerca să privească pe lângă ea în casă, zâmbetul larg, cu toți dinții, o făceau să-1 trateze cu precauție.

Eber își reluă poezia pe care și-o pregătise pentru întâlnirea cu oamenii lui Nathaniel:

— Mă numescu John Fieraru. Știți, eu nu cunoscu bine limba românu. Părinții mei au emigratu când eram încă mic. Ar fi posibil să vorbim în limba englezu?

Cu fiecare clipă care trecea, Elena îl plăcea din ce în ce mai puțin pe individ. Pianotă cu unghiile de

Shakespeare cu o dicție care l-ar fi făcut atent pe un englez născut și crescut pe malul Tamisei. Și nu doar engleza îi era aproape. Zâmbi. în anul în care ea participase la olimpiada de franceză, echipa României se întorsese acasă cu medalia de aur.

Graseie, îngroșând accentul parizian:

— Je suis vraiment desole monsieur, mais nous ne parlons pas l'anglais[29]. Va trebui să ne descurcăm în românu. Englezu nu se cunoaște.

Eber ridică din umeri și oftă. Elena îi făcu loc să intre în casă.

— Poftiți, intrați. Dânsul este de la America, spuse ea, pre- zentându-1 Marinei. Nu prea vorbește limba românu, doar englezu.

Marina vru să se ridice, dar Eber se repezi s-o oprească.

— Nu-i nevoie să vă ridicați. Domnișoaru, bolnavu!

în spatele lui, Elena simulă că își bagă două degete pe gât, apoi, cu aceleași degete, că își trage un glonț în cap. Marina îl privi lung, insistent, pe Eber, apoi strânse mâna pe care acesta i-o întindea după modelul american. Cât timp fusese în State, încercase de mai multe ori să-și învețe colegii câteva cuvinte ori expresii în limba română. Niciunul nu avusese o astfel de pronunție. Felul în care necunoscutul vorbea părea că aparține cuiva care se preface că nu știe limba pe care o scălâmbăie. Vorbitorii nativi de engleză nu adaugă „u" la sfârșitul

29 îmi pare extrem de rău, domnule, dar nu vorbim

— I-am spus și la domnișorul celălalt. Fac parte din filiala americană a grupului lui Nathaniel, dacă înțelegeți ce vreau zic, spuse Eber, coborându-și conspirativ vocea.

Un surâs ca o lamă de ghilotină subție buzele Marinei. Individul care își spunea Fieraru făcuse o greșeală elementară. Ocazia era mult prea bună pentru a nu profita de ea. își în- crucișă mâinile în poală:

— Nu, nu înțeleg. Sunteți bun, vă rog, să-mi explicați?

Eber își desfăcu brațele și se porni volubil:

— Acum cinci ani, Nathaniel a strânsu câțiva cercetători științificu ca să construiască un dispozitivu cu care să găsească nava-mamă. Presupun că v-a povestitu și vouă de ea.

Marina își presă buzele cu degetul arătător. Datele se potriveau. Din câte știa, Nathaniel se mutase în România doar de patru ani. Suspiciunea i se accentuă. In general, pentru perioade de sub trei ani, oamenii folosesc date relative: luna trecută, acum trei luni, cu doi ani în urmă. Pentru ce depășește trei ani, au mai degrabă tendința de a folosi repere absolute: în 2009; de Crăciun, în 2010. Menționarea intervalului exact de timp care trecuse de atunci, presupunea un calcul anterior, o strategie pregătită din vreme.

— Mă scuzați că vă întrerup, domnule Fieraru, care este specialitatea dumneavoastră? Fizică

Eber se așeză picior peste picior și își lăsă un braț să atârne. Expresia de relaxare pe care încerca să o afișeze era doar de suprafață. De două mii de ani, de când chipul lui devenise simbolul omniprezent al creștinătății, nu i se mai întâmplase ceva similar. Era obișnuit să fie întâmpinat cu deferență oriunde mergea, oamenii să-și pipăie prin haine crucile pe care Ie purtau la gât. Marina și Elena nu doar că nu își manifestau fățiș disponibilitatea de a-i fi pe plac, așa cum făcea majoritatea femeilor care îl întâlneau, dar îi mai erau și ostile!

— Nici pe departe, râse el, adoptând un surâs benevolent, sunt istoric. Pasiunea mea este, dacă vă puteți închipui, mitologia!

Marina își impuse să respire regulat. *Dacă vă puteți închipui,* sugera o imposibilitate, o aberație. De ce ar fi putut fi considerat astfel studiul mitologiei?

Căută privirea Elenei:

— Draga mea, spuneai ceva de un ceai? Și eu, și domnul Fieraru, ți-am rămâne îndatorați dacă ai pune niște apă la fiert. Pe-al meu îl vreau fierbinte, cu un cub de zahăr și o felie de lămâie.

Ca să-și ascundă surpriza, Elena tuși în pumn. Marina ura în mod organic zahărul în ceai, iar la coaja de lămâie era alergică. Singurul element valid dintre cele menționate fusese „fierbinte".

— Și dumneavoastră la fel îl doriți, domnule Fieraru? Cu zahăr și cu lămâie?

— Ca în deșert, da, spuse el învăluit în amintiri.

De afară se auzi zgomotul porții deschizându-se, urmat de murmurul unor voci familiare. Marina răsuflă ușurată.

— Mi se pare extraordinar că ați reușit să reparați antena din Murmansk, spuse Mihai, oprindu-se în holul de la intrare. Acum o să puteți, în sfârșit, să vă aduceți oamenii înapoi acasă. Pe când ar trebui să ajungă?

De afară se auzi zgomot de picioare șterse de preșul de la intrare, apoi ușa se închise.

— Nu știu, câteva luni cel puțin, răspunse Serghei. Din câte ne-am putut da seama, ambele submarine s-au pus în mișcare, ceea ce reprezintă un miracol în sine. Am fi putut să le cerem să iasă pur și simplu la suprafață, dar nu am vrut să riscăm. Am considerat că e mai sigur așa.

Pași grei, încărcați de oboseală, răsunară pe culoar.

— E adevărat ce te-am auzit vorbind cu fostul tău coleg din ambasadă? continuă Mihai. N-am prins decât două sau trei cuvinte, dar cred că ți-a spus că președintele american ar urma să-i întâmpine atunci când vor acosta în port. E adevărat?

— Măladieț, sînok[30], râse Serghei, intrând în sufragerie. începi s-o rupi pe rusă. încă puțin și-o să-l poți citi pe Turgheniev în original. Ți-ar plăcea *Părinți și copii.* Este considerată una dintre cărămizile de fundație ale curentului nihilist

30 MoAOdeiț, ciJiioK = Bravo, fecioraș!

tor pe verticală, și nici nu cântă la țambal. Dânsul zice că face parte din filiala americană a grupului lui Nathaniel.

Buna dispoziție dispăru de pe chipul lui Serghei. Atât pe umărul lui, cât și pe cel al lui Mihai, atârnau puști de asalt.

Eber deveni atent. După Deșteptare, armele, mai ales cele de foc, deveniseră un accesoriu desuet. Renunțând să mai ucidă alte ființe vii, omenirea ieșise din adolescență.

— Mă bucurescu să vă cunosc, spuse el, strângând mâinile celor doi bărbați. Eu venit de curând de la America.

Privindu-1 pe Eber, Serghei se simți copleșit de un sentiment confuz, de tristețe și înstrăinare, dar și de furie. Era de parcă prezența lui acolo ucidea un vis, o speranță de neînlocuit. Dacă ar fi avut o cruciuliță la gât, și-ar fi dus mâna la ea, să se asigure că mai era acolo.

— S-au reluat cursele aeriene cu continentul american? mormăi el pentru a umple liniștea care se lăsase.

— Aș, dar de unde atâtea avioane în zilele noastre? râse Eber. Am traversat oceanul cu barcazul.

Serghei își privi cu atenție interlocutorul. Accentul era american, dar modul în care acesta alcătuia cuvintele aparținea unui grec ori unui armean.

— Cu barcazul? murmură el căzut pe gânduri.

— Da, da, cu barcazul, relua Eber. Din New York până la Le Havre, în Franta.

Serghei se folosi de prilejul oferit pentru a-și aranja arma. Când Eber privi în altă parte, ridică discret piedica de siguranță.

— Mai curând de la muzeu, oftă el. Credem că pe undeva prin zonă s-au aciuat niște membri ai frăției Străjerii. Două străzi mai încolo, un bărbat mascat a lovit un bătrân în cap cu un ciocan, apoi a fugit. Din alte câteva cazuri similare, știm că astfel de atacuri fac parte din procesul de inițiere al noilor recruți. Ca să demonstreze că nu fac parte dintre „lobotomizați" - cei asupra cărora mesajul Deșteptării a avut efect - recruții trebuie să ucidă pe cineva.

Eber încetă să mai zâmbească.

— Ciudat, spuse el, este prima dată când aud despre așa ceva. Ce vor acești Străjeri? Care este platforma lor ideologică?

Bucătăria se umplu de zgomote. Cineva trăgea pe podea o cutie grea, în timp ce altcineva dădea indicații:

— Așa, așa, împinge-o sub masă, spuse Stela. O s-o ducem mai târziu în beci.

David răspunse ceva nedeslușit. Urmă un schimb înăbușit de replici, urmat de râsul cristalin al Aureliei.

— Ia zi, programatorule, spuse Stela, ți-ai fi putut închipui la începutul primăverii că se pot recolta atâția cartofi dintr-o grădină verticală înălțată pe laterala unui bloc? Așa, acum gândește-te câte blocuri sunt! Orașul și-ar putea crește astfel un sfert,

— Cartofi avem, grâu avem, nu ne mai rămâne decât să ne descurcăm cu celelalte un milion și o sută de mii de chestii care ne lipsesc.

Ușa de la bucătărie se deschise. Acum glasurile se auzeau mai clar.

— Mergem în sufragerie? spuse Aurelia. Mă dor picioarele de mor!

— Zi-mi ceva, nu ți se face dor din când în când de o friptură, de niște cămați trași în tigaie? spuse cu glas visător Stela. Să le simți mirosul, să-i auzi cum sfârâie pe grătar?

— Ba da, dar cine se mai bagă azi să taie un animal? Ți-a- duci aminte ce a pățit Alecu de Paște? Ditamai milițianul tremura ca varga cu cuțitul în mână.

Stela întoarse capul. Amintirea bucății de came care doar cu câteva clipe mai înainte o făcuse să saliveze, acum îi provoca greață.

— Da, îmi aduc aminte. A zis că mieii plâng precum copiii atunci când le pui cuțitul la gât.

— Mă întreb ce s-o fi ales de mielul acela, chicoti Aurelia. Deveniseră nedespărțiți, el și Alecu. îl lua peste tot cu el.

— Nicholas Cage? L-a dus la mama lui, în afara orașului. O dată pe săptămână, se urcă pe bicicletă și-i duce mere ori morcovi. Nicu, după cum îi zice întreaga familie, se pare că nu se poate sătura de ei.

Obosiți, murdari, dar plini de energie, David, Aurelia și Stela, intrară în sufragerie, vorbind toți

Serghei îi pofti să intre:

— Nu vă faceți griji, ați ajuns la fix. Domnul Fieraru, dânsul, adică, face parte dintr-un grup de-al lui Nathaniel. Când ați intrat pe ușă, tocmai se pregătea să ne povestească cum a ajuns din America în Europa.

— Cu barcazu', completă îndatoritoare Elena.

— Așa, așa, că bine zici, râse înghețat Serghei. David își reveni din amorțeala care îl cuprinsese și se repezi la Eber:

— Așadar, nemernicul trăiește! Unde se ascunde? Să-mi zici unde-1 găsesc! Mai e în România ori a spălat putina, ca un laș nemernic ce este?!

Mihai îi ieși în întâmpinare, forțându-1 să se oprească:

— Lasă omul în pace. Cine știe, poate că și pe el l-a înșelat Nathaniel. Lasă-1 să-și spună povestea. Poate aflăm ceva interesant.

Eber își drese glasul. Nota de autoritate din vocea lui îi făcu pe toți cei prezenți să se oprească. Era inutil să mai continue cum începuse.

— Nathaniel e mort, spuse el tăios. Am să vă spun întreaga poveste, dar mai înainte vreau să aflu ce s-a întâmplat cu planul original. Ar fi trebuit să fi eliberat specia umană de religie, dar, din câte am văzut în lunile de când călătoresc, biserica pare mai puternică azi decât a fost vreodată. Ce s-a schimbat?

Mihai își aranjă cureaua armei pe umăr. Serghei renunță la politețea de salon și căută trăgaciul cu

vag accent străin, dar nu pot spune despre ce limbă este vorba. De unde sunteți, domnule Fieraru, dacă acesta vă este cu adevărat numele?

Eber surâse, solicitând înțelegere cu un gest al brațelor:

— îmi pare rău pentru stratagema mea neinspirată, dar nu vă cunoșteam pe nici unul dintre voi. Când nu știi limba locului, oamenii tind să vorbească între ei ca și cum n-ai fi acolo. Poți afla, așa cum spunea chiar dânsul mai devreme, lucruri interesante. în afară de această mică inexactitate, tot ce v-am spus a fost adevărul adevărat.

David se prăbuși pe canapea și își prinse capul în mâini.

— Presupun că n-a rămas în urma lui Nathaniel un disc strălucitor cu un buton mare în centru, nu-i așa?

— Dacă zici de unitatea personală de regenerare, nu, n-a rămas. A fost distrusă în explozie.

Momeala destinată să atâțe curiozitatea nu avu efectul scontat asupra lui David.

— Oricum, renunțasem să mai contăm în vreun fel pe nenorocit, spuse el, ridicându-se greoi în picioare. Pe mine o să vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă întorc la atelier. Mă așteaptă Horia. Cu puțin noroc, vom termina noua antenă până la sosirea navei clanului Ybir. Orice informație ați avea nevoie, prietenii mei vă stau la dispoziție.

Eber se încruntă. Dezinteresul lui David îl obliga să se îndepărteze de motivul prezenței lui acolo.

— Și ce o să faceți dacă, presupunând prin absurd

— O să le spun că acceptăm să ne transformăm în grădina zoologică a imperiului. A fost ideea ticălosului de Nathaniel. N-am să fac decât s-o transmit mai departe.

— David! strigă Marina. Nu înțeleg cum poți spune una ca asta! Adu-ți aminte că ai fost de acord să renunți la această idee sinistră.

David se îndreptă cu pași obosiți către ieșire.

— Nu, n-am fost. Tu ți-ai expus punctul de vedere, iar eu nu te-am contrazis, atâta tot.

— David!

— Rămâneți, domnule David, interveni Eber. Nu vine nicio navă. Totul a fost, de la început și până la sfârșit, o invenție de-a lui Nathaniel.

Pe David, cuvintele lui Eber îl ajunseră când deja ieșise din cameră.

— Ce-ai spus? strigă David dând buzna înapoi. O invenție??

— Aș numi-o mai curând o diversiune, dar da, nu există nici o navă imperială pe cale să incinereze Pământul pentru a șterge urmele crimei înfăptuite de păstori.

— Bine, dar mesajul? rosti abia auzit Marina.

— Trimis de însuși Nathaniel prin intermediul navei-mamă cu care au venit aici, cea pe care au considerat-o pierdută până de curând.

Cacofonia vocilor strigând, acuzând, cerând explicații, umplu sufrageria.

— Vă rog, ridică Eber vocea, am să vă dau toate

David își încrucișă brațele și începu să se rățoiască la Eber, dar Marina îl opri.

— Pe Nathaniel l-am întâlnit prima dată acum aproape un an de zile, spuse ea cu glas slab. După o scurtă perioadă de acomodare, mi-a fost încredințată misiunea recrutării lui David, aici de față...

A *-ir*

Elena îi întinse o cană de ceai. Eber o luă cu un gest mecanic.

— Maimuțe proaste, murmură el. Maimuțe proaste și nespălate!

Vocea îi urcă în intensitate:

— Cum ați putut face așa ceva? Un zeu a murit pentru ca voi să fiți, în sfârsit, liberi, iar voi ce ati făcut? Ati aruncat la gunoi ultima șansă de a repara o nedreptate monumentală, o trădare fără pereche în istoria acestei lumi-latrină!

Marina realiză că nu mai era atentă la ce se petrecea în jurul ei. Reflexele pe care și le formase în anii petrecuți în studiul mecanismelor minciunii i se activaseră automat. Ceva din ceea ce spusese Eber nu se potrivea. își lăsă privirea să rătăcească pe chipul Iui ars de soare. Craniul ras, întocmai ca al ei, și chipul cu trăsături ascetice, păreau că aparțin unui călugăr tânăr, unui bărbat în putere care renunțase la plăcerile vieții pentru a se retrage în chilia lui, departe de trădare și de trădători.

văr, o nedreptate monumentală, o lobotomie a spiritului, dar în nici un caz o trădare. Ca un act să poată fi considerat astfel, el trebuia să încalce niște reguli acceptate atât de partea trădată, cât și de trădător. In absența unui astfel de cadru comun, trădarea încetează să mai fie trădare, rămânând, într-adevăr, doar o nedreptate.

Eber privi scârbit în tavan. David se răsti la el, dar Marina nu auzi ce-i spune. întreaga atenție îi era absorbită de felul în care lumina dezvăluia detaliile chipului lui Eber.

Lui Nathaniel trebuie să-i fi fost foarte dor de fostul lui prieten atunci când l-a recrutat pe Fieraru. Dacă ar avea barbă și părul lung, atunci...

Eber privi în podul palmelor, la cicatricile care, deși nu erau acolo, îl ardeau cu stigmatul rușinii lor.

— Două mii de ani mai târziu și iată, profeția se împlinește, ricană el. Cineva, o ființă infinit mai bună decât cea selectio- nată pentru prima încercare, pune binele oamenilor mai presus decât propria lui viață, și plătește prețul suprem pentru asta. Și ca și prima dată, maimuțele nespălate, păduchioase și nerecunoscătoare, ignoră sacrificiul făcut în numele lor, și își văd mai departe de viețile lor mărunte și infecte.

Eber își lăsă capul pe umăr. Privirea furioasă, dar în același timp îndurerată, căuta către sine, scoțând din cufărul ferecat cu șapte lacăte otrăvite ale sufletului, amintiri dragi acoperite de patina timpului.

Luă ceainicul de pe masă și se oferi îndatoritoare:

— Dați-mi voie, domnule Fieraru, să vă mai tom ceai. Rece nu mai e bun. Devine prea amar.

Eber îi întinse fără vreun cuvânt de mulțumire cana. Un rictus de scârbă îi depărta buzele. își îndeplinise scopul. Aflase ce voise să știe. Putea acum să plece.

Arsura ceaiului fierbinte turnat pe mână îl săgetă până în miezul creierului.

— Nu-1 lăsați să facă vreo mișcare! strigă Marina. Nu-i cine spune că este, ci Eber-păstorul!

Ochii purpurii, înlăcrimați de durere, ai bărbatului din fotoliu, nu îngăduiau nici un dubiu asupra identității lui.

Eber își acoperi mâna rănită cu cealaltă. Ochii îi ardeau de sarea umilinței. O pământeană slabă ca o scovergă uscată, al cărei trup măcinat de boală I-ar fi putut rupe între două degete, îndrăznise să-i provoace o suferință fizică și să-i demaște adevărata identitate.

Pe dosul palmei, exact în locul pe unde ieșise cuiul, o bășică se forma cu repeziciune. Furia îi începoșă mintea, strecurându-i gust de sânge în gură. Un măr stricat îl lovi în arcadă, nă- clăindu-i sprânceana cu zeama lui fetidă.

Eber simți că se sufocă. Din pereți ieșeau fantome, fiecare înghesuindu-se să-l înjure ori să-l scuipe în obraz. Un bărbat fără un ochi, scund de statură și cu picioarele groase, îi aținu calea și-l lovi cu toată

O femeie cu dinții stricați și o pleoapă căzută îi puse piedică în uralele mulțimii. Bârna îi alunecă pe ceafă, înfigându-i spinii coroanei în pielea capului, adânc, scrijelind osul. De durere, își udă din nou hainele.

Mâna rănită de ceaiul fierbinte îi zvâcni, stăpânită de o voință proprie. *Maimuțe infecte! Bestii lipsite de cel mai mic simț al onoarei!*

Gestul brusc îi făcu pe cei doi duraci să-și îndrepte armele către el.

Buzele i se alungiră într-un rânjet aducător de moarte. Ca să-i poată face vreun rău, vitele de povară ale lui Adam ar fi trebuit să se miște de două, de trei ori, mai repede decât o puteau face.

își concentră atenția asupra duracului bătrân; pe cel tânăr putea să-1 ignore. Arma lui încă avea siguranța lăsată.

Pumnul îi plecă fulgerător, vizând gâtul lui Serghei. Poate că duracul avea să supraviețuiască loviturii ori poate că nu. Cel mai probabil, nu. Ocupat să aducă arma în poziție de tragere, nu va mai avea timp să se ferească.

Dar pumnul lui Eber întâlni doar aerul. Realizând că distanța dintre ei era prea mică pentru a putea manevra pușca de asalt, Serghei se sprijini în călcâie și se lăsă să cadă pe spate. Ceea ce nu puteau face oasele și tendoanele trupului său, modificate special de Adam și Nathaniel pentru a fi mai slabe decât matrița originală, realiză forța gravitației. Căzând către podea, brațul care ținea arma ieși din raza de

Marina își acoperi capul. David dădu un răcnet și plonjă, interpunându-se între ea și Serghei.

Detunătura umplu încăperea, asurzindu-i pe cei prezenți. Purtat de forța saltului său, David căzu, apoi alunecă pe podea până se lovi de perete. Pe parchet, în urma lui, rămase o dâră întunecată de sânge.

Mihai își reveni din amorțeală abia atunci când arma îi fu smulsă din mâini. Fără să se oprească, Eber o recuperă de jos pe cea a lui Serghei, apoi, cu ușurința cu care un copil ar îndoi un baton de plastilină, le răsuci țevile.

Marina se repezi la David și-i atinse obrazul. De ce nu se mișca? De ce nu spunea nimic? Mai respira?

Serghei o dădu cu blândețe la o parte, apoi îngenunche pe podea alături de David.

— Oi, bliati! Niet, sînok, niet![31] strigă el, ridicând tricoul lui David. Deși vocea îi tremura, mâinile i se mișcau cu precizia unui luptător din linia întâi.

îi făcu semn Stelei să se apropie:

— Adu-mi, te rog, un absorbant intim. Poate chiar două, dacă se poate.

David deschise un ochi:

— Trebuie să fie o greșeală, spuse el, sprijinindu-se greoi de perete. Nu sunt în perioada aceea a lunii. De ce aș avea nevoie de unul?

Serghei îl luă de umăr și-l întoarse cu grijă pe o parte:

31 Ом, Gtuml! Her, свihok, нст = Oh, futu-i! Nu, fecioraș, nu! (aproximativ)

David se apăsă în podul palmelor și încercă să se miște.

— Trebuie să fie un os important, mormăi el, că nu mă mai ajută picioarele. Nu mi le mai simt...

Serghei privi rugător către Eber:

— Glonțul l-a nimerit în ficat și probabil că s-a oprit în vreo vertebră. Nu locuiește nici un chirurg prin apropiere ori măcar vreun doctor. Rana e gravă. Până îl ducem la spital, va fi prea târziu. Ajută-1. Știu că poți. L-am văzut pe Nathaniel făcând-o.

în ochii lui Eber, ura ardea cu reflexii purpurii. îi înfipse lui Serghei o mână în piept și-1 ridică de la pământ ca pe o marionetă din hârtie:

— Zi mulțumesc că nu-ți fac și ție una, scrâșni el, împroș- când stropi de salivă, câțiva ajungându-i lui Serghei în obraz. V-ați bătut joc de mine cum v-a plăcut mai mult și cum v-a venit mai bine la îndemână. Ați comis în numele meu crime de neimaginat. Ați otrăvit mințile oamenilor, ați ucis și ați siluit, spunând că așa ar fi fost voia mea. Nemernicilor! Voia mea a fost una singură: să vă eliberez din lanțurile sclaviei cărții lui Adam. Mi-am dorit să descoperiți Raiul aici, printre semenii voștri, nu într-o iluzorie și deșartă lume de apoi. Și la ce bun? înșiși discipolii mei, cei pentru care m-am lăsat torturat și aproape ucis, s-au lepădat de mine ca de ciumă de îndată ce au apărut soldații lui Adam. Nu meritați nimic din ce ați primit! Sunteți doar niște bestii agresive care merită exploatate așa cum

— îndrăznești să mă rogi să-l vindec pe tâlharul ăsta plin de ifose și pretenții?! Probabil că nu înțelegi gravitatea faptei pe care ați comis-o! Mai curând v-aș lega pe toți de un braț de crengi, apoi v-aș arde la foc încet, o mostră de tratament creștinesc - că tot v-a plăcut vouă să țineți cu religia inventată de Adam, în loc s-o distrugeți odată pentru totdeauna! V-aș blestema să agonizați pentru totdeauna în Iad, dacă n-aș ști că a fost invenția lui Adam. Păcat, măcar aici mi-aș fi dorit să fi avut dreptate!

Stela intră în fugă în cameră și se opri lângă Serghei.

— Ai aici ce m-ai rugat!

Rusul luă tamponul absorbant și i-1 presă lui David peste rană, apoi aplică deasupra două benzi de leucoplast. Imediat ce termină, bandajul improvizat se umplu de sânge.

Marina își duse mâna la gură și își mușcă pumnul până când durerea deveni insuportabilă. Eber era singurul care îi putea salva viața Iui David. Asupra lui trebuia să se concentreze. Să încerce să-i smulgă cu forța unitatea de regenerare nu era o opțiune.

Inspiră adânc, recapitulând aspectele pe care le observase. Și erau câteva. în discursul lui Eber se regăseau microcompor- tamente caracteristice unui soi special de înșelătorie: minciuna de sine, autoamăgirea. O vedea în modul în care își construia frazele. Când se exprimă, mincinosului îi este teamă că nu va fi crezut, că vorbele lui nu vor avea

vează, strigă, plânge, devine agresiv, gesticulează, totul din dorința de a fi cât mai convingător cu putință, de a transforma printr-o inteligentă punere în scenă neadevărul în adevăr.

Marina își trecu mâna peste frunte. De ce demoni fugea Eber? Menținerea unei bune imagini de sine, împotriva faptelor comise, era în general scopul pentru care o persoană alegea calea autoamăgirii. Ghearele panicii se înfipseră în ea, scormo- nindu-i până în adâncul sufletului. Sub șoldul lui David, balta de sânge se mărea văzând cu ochii.

David își drese glasul și ciocăni cu degetele în podea. Toate privirile se întoarseră către el.

— Știi ceva, tâlharul ăsta plin de ifose nu vrea să-l vindeci, dar în schimb te roagă ceva. Cum n-ai să fii pe partea cealaltă, distribuind cine în ce cameră se duce, la etaj ori la subsol, cred că îmi ești oarecum dator.

Pufni în râs:

— Recunosc că m-a distrat întotdeauna această expresie: *pe partea cealaltă.* Dentistul zice să mănânci pe partea cealaltă, medicul îți recomandă să faci mișcare, dacă nu vrei să faci hemoroizi la partea cealaltă - de parcă i-ai putea face și la colțul ochilor, ca pe riduri! Să știi că te înțeleg. Nici eu în locul tău nu aș accepta un loc de muncă situat de partea cealaltă.

Eber se uită la Marina și clătină din cap.

— Dacă e vorba despre prietena ta, mă tem că va

instrument ideologic și de propagandă cu consecințe devastatoare la mase. Transformă un acolit într-un zeu cu drepturi depline. în ziua aceea, în fața mormântului deschis al lui Lazăr, soarta mea, iar prin ricoșeu, a întregii omeniri, a fost pecetluită. Nu am să permit să se mai repete vreodată acel episod, acea greșeală monumentală.

David o studie cu un aer critic pe Marina și clătină oarecum plictisit din cap:

— Da, recunosc că mi-a trecut prin minte să te rog și asta, cu accent pe „și", dar simt că timpul meu nu mai este chiar pe cât obișnuia să fie înainte să ne vizitezi tu.

întinse mâna și-1 bătu pe Serghei pe antebraț:

— Poți să-mi spui, te rog, cu aproximație, cam cât mi-a mai rămas?

Serghei îi cercetă temperatura, atingându-i gâtul cu degetele. Rezultatul nu-1 mulțumi, așa că se aplecă și își lipi buzele de fruntea Iui David.

— Ei, hai, să nu devenim melodramatici, râse David, încercând să se ferească. Eu zic să amânăm partea asta pentru momentul în care mi se ia lumina și încep să văd îngerii și pe cumătrul Eber în haine de lucru.

Serghei îl privi îndelung. Ce joc făcea tânărul? Era comportamentul lui parte dintr-o strategie pe care n-o înțelegea sau era doar rezultatul șocului pe care îl suferise?

— La ritmul în care sângerezi acum, cam douăzeci

dimineață de tăblia patului a fost de o sută de ori mai neplăcut. Adică, e posibil să te împuște mortal, iar pe tine nici în partea cealaltă - scuze, prietene, departe de mine să fac glume proaste despre jobul tău - să nu te doară?

Serghei atinse pansamentul îmbibat de sânge.

— Dacă glonțul s-a oprit undeva în șira spinării, este posibil ca pe lângă nervii motori să ți-i fi afectat și pe cei responsabili de transmiterea durerii la creier.

David lovi cu palma de podea și izbucni în râs:

— Auzi, maestre, se pare că mi-ai făcut o epiduralș. Acum pot să nasc liniștit. Dar, uite că ne-am luat cu vorba și am uitat să-ți zic despre rugămintea mea. Vreau să-mi răspunzi la un număr oarecare de întrebări, atâtea câte am să apuc să-ți pun până când o să-mi bată ceasul de ora doisprezece. Ce zici?

Demnitatea comportamentului lui David, curajul lui în fața morții, îmblânzi furia lui Eber.

— îți admir dârzenia, tinere, dar poate ar trebui să te mai gândești o dată. Nu întâmplător te-ai aruncat în bătaia armei, ci pentru a o salva pe domnișoara. Te-am observat când ai intrat în casă. Erai obosit, transpirat și murdar, dar când ai văzut- o, ți s-au luminat ochii. Nimic altceva n-a mai contat. în acea clipă, noi ceilalți am încetat să mai existăm. Erați singuri în Univers. Cred că nu greșesc când spun că însemnați totul unul pentru celălalt. Douăzeci de minute pot să valoreze cât douăzeci de vieți, dacă le

făcut-o inițial. Sunt un tip curios de felul meu. Cu tine aici, aș putea avea răspunsul la câteva dintre întrebările care nu mi-au dat pace încă de pe vremea când eram copil. Nu am de gând să ratez ocazia. Îți convine sau nu, ești o persoană unică pentru noi, pământenii.

Mintea Marinei funcționa pe mai multe planuri odată. Existase ceva în cuvintele lui Eber de care s-ar fi putut folosi pentru a-1 convinge să-1 salveze pe David?

— Știi cum se zice, dădu ea curs unei intuiții de moment, când te apuci de jogging, parcă toată lumea în jurul tău începe să facă la fel. Descoperi că ai colegi care aleargă în parc, observi altfel reclamele la încălțămintea sport, iar strada parcă se umple de oameni care trec pe lângă tine în pas alergător. Este doar o impresie. Ei erau acolo și înainte, însă preocupările lor nu erau și ale tale. Vedem în jurul nostru doar ceea ce se potrivește cu noi, cu starea noastră de moment. De cine îți este dor, Eber? Cine îți lipsește atât de rău încât te-a cuprins tristețea atunci când te-ai uitat la mine și la David?

Eber scrâșni din dinți și își privi pumnul. Când clipi, o lacrimă i se încurcă între gene. Marina se aplecă înainte. Nu mai asculta doar cu auzul, ci cu întreg corpul. Mai văzuse un caz similar pe vremea când era studentă.

Vasile Creangă, un șofer care își pierduse întreaga familie într-un accident de mașină survenit din vina

transformau trupul în scrum. După ce vocea inchizitorială pronunța sentința de condamnare la viață, iar cea plângăcioasă își recunoștea bolborosind vina, Vasile Creangă se uita la propriul pumn cu aceeași poftă aproape ludică de a-și face rău ca și Eber. Mântuire prin suferință. Nici pentru unul, nici pentru celălalt, moartea nu era o opțiune acceptabilă. Ar fi fost prea simplu, prea ușor. Să nu mai existe, să înceteze să mai bea zilnic din cupa otrăvită a faptelor lor trecute, ar fi fost o izbăvire nu doar nemeritată, dar și imposibilă. Pentru cei ajunși în Iad, nu există izbăvire.

Eber își trecu mâna peste chipul golit de orice expresie.

— Ca să mă întorc pe Isla Negra, spuse el, am furat un yacht cu pânze și i-am aruncat pe membrii echipajului în apă; sper să fi ajuns cu bine la mal. Era o noapte cu vânt puternic și valuri înalte. Au urmat două luni lungi și chinuitoare. Când în sfârșit am intrat în casă, am găsit-o pe Trinidad pe moarte. De cinci zile nu mâncase și nu băuse nimic. Când m-a văzut, a crezut că sunt un înger venit s-o duc în Rai. Mi-a surâs, mi-a sărutat mâna - cât de uscate îi erau buzele! - apoi mi-a murit în brațe.

Eber privi disperat la Marina:

— Aș fi putut s-o salvez, s-o readuc la viață, însă n-am făcut-o. Am pus legământul făcut mai presus de viața femeii care murise așteptându-mă s-o salvez, ca om ori ca înger. N-am reușit, n-am putut, să fiu

optișpe. Fără să vreau să par insistent ori lipsit de compasiune, dar cred că veți putea continua discuția începută și după, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun.

Marina strânse din pumni, iar ochii i se umplură de lacrimi. Johnny Bravo nu se dezmințea. La fel de arogant, la fel de nepăsător cum îl cunoscuse. Nu hacker ar fi trebuit să se facă, ci operator de buldozer!

Eber scutură din cap, încercând să revină în prezent. O parte din el era încă pe Isla Negra, privind flăcările care mistuiau casa în care fusese mai fericit decât fusese vreodată în viața lui.

— Da, întreabă-mă ce vrei să afli, spuse el pe un ton nesigur. Dacă pot și știu, am să-ți răspund.

Chipul lui David se lumină:

— Atlantida, ce poți să îmi spui de ea? A existat cu adevărat?

Disperarea Marinei se transformă în furie explozivă. Se uită la Serghei, somându-1 să spună ori să facă ceva. Să-l împuște pe nebun încă o dată ar fi fost o variantă acceptabilă. In brat, de data asta, ca să simtă durerea!

Serghei făcu un imperceptibil semn de negație din cap. David nu prezenta semnele cuiva aflat sub stare de șoc. Știa foarte bine ce face. Cât timp Marina îl interogase pe Eber, tânărul își cercetase de mai multe ori pe furiș pulsul. Oricare ar fi fost acela, și oricât de nebunesc ar fi fost el, David avea un plan.

existat. A lianții au fost un experiment nefericit prin care Adam a încercat să introducă pentru prima dată monoteismul în practicile religioase ale pământenilor. A luat un popor care trăia pe insula Santorini și i-a îndoctrinat așa cum și-au îndoctrinat tiranii contemporani trupele. Pe Neptun, patronul atlanților, l-a transformat într-un zeu absolut, iar pe ei, în poporul lui ales. Rezultatul n-a fost pe măsura așteptărilor. Cruzi prin modul lor de gândire, atlanții au preferat să-i treacă prin foc și sabie pe cei pe care i-au cucerit, în loc să-i convertească la credința lor, așa cum era planul. Dacă n-ar fi murit în erupția vulcanică ce a devastat marea Egee la vremea respectivă, Adam ar fi organizat o nouă execuție în masă pentru a putea scăpa de ei.

David mulțumi printr-o înclinare a capului. Dezinteresul tânărului de a cere detalii suplimentare despre unul dintre cele mai mari mistere ale omenirii îi întări lui Serghei bănuiala că David avea un număr de căsuțe pe care trebuia să le bifeze înainte să treacă la subiectul care îl interesa cu adevărat.

— Așa, următoarea întrebare: ai idee ce s-a întâmplat cu Ciuma Aurului, cum i se zice prin părțile astea?

— Cred că da. Din ce pot să-mi dau seama, Adam s-a folosit de naniții unui modul de terraformare - o fi existat vreunul pe navă - pentru a obține acest efect. Ce a urmărit procedând astfel, n-aș putea să-ți spun.

— Naniți spui? repetă David gânditor. Și ce anume

trage, naniții au pătruns în respectivele componente, distru- gându-le. Când oamenii vor putea din nou să zboare, nu mă îndoiesc că vor găsi într-un loc izolat al planetei o mare cantitate de aur în stare pură.

David își inspectă sumar bandajul, apoi continuă:

— Cum ai știut unde să ne găsești? Că nu mă aștept să fi întrebat din poartă în poartă, din Isla Negra, de unde ziceai că vii, și până aici, în București, pe Intrarea Școlii.

Eber privi în tavan, amânând să răspundă. întregul episod fusese o suită continuă de greșeli.

— în ziua în care ceilalți păstori s-au înapoiat pe nava-mamă, cu gândul de a părăsi cât mai rapid sistemul solar, eu am reușit să fug. Aveam în plan să mă urc clandestin la bordul primului avion de marfă ori de poștă care zbura spre Chile, dar Ciuma Aurului mi-a luat-o înainte. în lipsă de altceva mai bun, am furat yachtul despre care v-am spus, și m-am îndreptat într-a- colo. Doream ca sfârșitul lumii să mă găsească împreună cu Matilde și Trinidad, pentru care m-aș fi lăsat încă o dată crucificat, dacă ar fi fost nevoie. Dar, cu cât trecea timpul, cu atât înțelegeam mai puțin ce se întâmplă. După calculele lui Adam, clanul Ybir ar fi trebuit să fi sosit deja. Ce se întâmplase? în cele din urmă, m-am hotărât să mă întorc în singurul loc unde aș fi putut găsi răspunsul la întrebarea mea: în casa lui Adam.

— Ca să vezi și tu cum e să te chinuie o întrebare, spuse David. Nu te lași până nu-i dai de cap.

îmi explica în detaliu planul lui, cât și cum îi pot găsi pe cei cărora le încredințase execuția lui. Am făcut rost de o bicicletă și iată-mă aici.

David închise ochii. O oboseală ca de plumb îi cuprindea mintea, vătuindu-i gândurile.

— Zi-mi ceva, te rog. Care-i treaba cu cei șaizeci de zei ai voștri? Adică, la cine se mai poate închina o specie care a reușit să înfrângă moartea?

Atât Marina, cât și Serghei își ridicară deodată privirea. In glasul lui David intervenise o schimbare abia perceptibilă. Pierdut în gândurile lui, Eber n-o sesiză.

— Cei Șaizeci nu sunt zei în sensul în care v-ați - mă rog, v-am obișnuit noi - ci personalități care au influențat semnificativ cultura imperiului Anunnaki. Prin comportamentul lor, fiecare dintre ei a oferit un altfel de răspuns la întrebarea ce constituie fundamentul societății noastre: Cine sunt eu? Eu sunt Cunoașterea, a spus primul. Eu sunt Răbdarea, a răspuns cel de-al doilea. Iar eu, Onoarea, Puterea, Pasiunea, spun ceilalți. Și tot așa până la șaizeci.

David își șterse cu dosul palmei picăturile de transpirație ce-i șiroiau liber pe frunte.

— O mulțime de răspunsuri, rosti el cu greutate. Sunt curios, ce zice ultimul?

— Ultimul nu există. Pe locul lui se află un simplu semn de întrebare, un memento dedicat căutării neîntrerupte al sensului vieții.

— Nu știu dacă e înălțător sau dezamăgitor atunci

copilului care își vede părintele că nu-i în stare să se țină de regulile pe care tot el le-a stabilit.

David își apăsă inima cu palma. Bătea repede și neregulat, încercând să suplinească sângele pierdut. In curând avea să se oprească cu totul. Privi la Marina cu o imensă părere de rău. Nici una dintre informațiile pe care le obținuse de la Eber nu-i era de ajutor în a-1 convinge s-o vindece pe femeia de care era iremediabil îndrăgostit.

— Nu știu de ce ești așa de supărat pe rezultatul Deșteptării, spuse el, lăsând furia să-1 cuprindă. A pus pe un piedestal nemeritat un laș și un fățarnic. Din păcate, avem nevoie de tine. Nu știm cine suntem și încotro ne ducem. Ne trebuie o oarecare certitudine ca să ne putem trăi viețile noastre, cum ai zis? - „scurte și cumplit de inutile". Alternativa este convingerea că viața nu are valoare, iar prin urmare, nici nu merită trăită. La ce bun să te zbați, să vrei să fii mai bun, să te ridici deasupra condiției în care te-ai născut, dacă la sfârșit, și cel vrednic, și cel leneș, primesc același premiu: scufundarea în neființă? Credința în tine a creat o inimaginabilă cantitate de suferință, dar în același timp ne-a oferit un model care ne-a scos din bezna violenței și ne-a propulsat într-o Renaștere a spiritului. Dacă ai avea un strop de curaj în inima ta, dacă nu ai fi din nou același extraterestru mic și laș pe care îl știm, ai face un pas înainte și ți-ai prelua turma. Ne-ai conduce pe o cale care să ne îndepărteze de ura și întunericul pe care

de o generație. Modificările fizice pe care metoda lui Nathaniel le-a provocat în creierul convertiților vor pieri împreună cu ei. Dacă nu facem ceva, în locul lor vor veni aceiași prădători puși pe viață ușoară pe care îi știm. Și e normal să fie așa. E în firea noastră să vrem să fim fericiți. Că încurcăm lenea și plăcerile de bază ale trupului cu fericirea, asta-i altă poveste.

— Și ce ai vrea să fac? Să inventez o nouă religie?!

— Ia o gumă și șterge ultimul semn de întrebare de pe cadranul orologiului înțelepților voștri. Pune în locul lui „Eu sunt Compasiunea". Există deja unul de felul acesta?

— Nu, nu cred...

— Oare de ce nu mă mir? Și nu, nu trebuie să inventezi o religie nouă. Folosește-te de cea care există. Pune vechea carte sub piciorul mesei, apoi scrie una nouă, Biblia după Eber. Mă rog, celălalt nume al tău. Renunță la minciunile din Geneză; oricum nu mai convingeau pe nimeni. Spune adevărul așa cum a fost el, apoi învață-i pe oameni că Dumnezeu este în faptele noastre, nu în bisericile pe care le înălțăm. Că gestul de a ridica de jos un copil care s-a rănit în genunchi ori de a nu lovi cu piciorul un câine doar pentru că trecea pe-acolo, conține în el mai multă divinitate decât toate catedralele, sinagogile ori moscheile ridicate vreodată. Spune-ne că Dumnezeu nu este sfârșitul călătoriei, ci călătoria în sine, nevoia de a descoperi ori reevalua ce se află în spatele cuvintelor, dincolo de legile săpate în

în ele. Puneau într-o nouă perspectivă învățăturile Celor Șaizeci. Le adăuga o nouă dimensiune, transformându-le în altceva: Eu sunt Cunoașterea; exist pentru a susține viața, nu pentru a o distruge. Eu sunt Răbdarea; absorb excesele celor ce nu și-au găsit încă echilibrul interior. Eu sunt Puterea; îi ajut pe cei aflați la răspântie de drumuri să țină calea dreaptă, indiferent cât de grele sunt alegerile pe care vor trebui să le facă.

De undeva din spatele minții, Damian îi surâse: *Cine știe, poate că a venit vremea unui Al Treilea Testament.*

Eber își acoperi nasul cu mâna. Duhoarea propriei murdării, a fructelor stricate cu care îl bătuse gloata, și a sângelui ce-i cursese din răni era de nesuportat. Niște brațe musculoase îl înhățară, trântindu-1 la pământ. Vârful cuiului îi împunse palma, pregătindu-se să-l țintuiască de lemnul crăpat de soare.

Un Adam fantomatic traversă peretele și se așeză în canapea alături de Elena. Eber îl studie cu dispreț. Reflexia din mintea lui arăta chiar mai rău decât originalul. Burta imensă i se revărsa peste curea, iar ochii porcini, plini de răutate, îl studiau amuzați.

— Impresionantă partea cu crucificarea, spuse el, dar mă tem că e fumată deja. O știu cu toții. S-au făcut filme și s-au scris cărți despre ea ca despre nimic altceva. De ce nu le spui prietenilor tăi ceva nou? De exemplu, despre înțelegerea noastră.

— Ești nebun! N-a existat nicio înțelegere,

ai organiza pentru a sărbători vinul, creativitatea și orgasmul, până la urmă, ți se ia și începi să mai vrei și altceva. Să devii semi-zeu, născut din femeie duracă și tată ceresc, ți s-a părut amuzant, recunoaște.

— Minți! Când ai venit la mine, mi-ai spus că religia inventată de tine și de Nathaniel stagna, că trebuia făcut ceva.

— Exact. Stagna, adică nu dădea rezultatele pe care noi, tu inclusiv, le căutam: sporirea vitezei de evoluție tehnologică, prin orice mijloace, a duracilor. Ți-am spus că ești liber să-ți alegi mesajul atâta timp cât introduceai credința în viața după moarte. Ai acceptat, iar de a doua zi te-ai și apucat de lucru. De unul singur ți-ai inventat povestea și tot singur ți-ai ales așa-zișii părinți. Dacă pe vremea aia ar fi existat premiul Sofo- cle pentru cel mai bun scenariu, jur că te-aș fi propus pentru el.

— Trișezi! Știi bine că altfel nu i-aș fi putut convinge pe dura - pe pământeni să mă urmeze. Am făcut-o spre binele lor. Religia mea urma să fie mai bună decât a ta. Uneori, deși mi se face scârbă s-o spun, scopul scuză mijloacele.

Adam se ridică în picioare. Răutatea întipărită în expresia chipului îi dispăruse, înlocuită de o profundă tristețe.

— îți mai aduci aminte de cineva care obișnuia să spună același lucru?

Eber simți că i se face un gol în stomac.

— Prostii. Nu te-am auzit să te fi revoltat vreodată împotriva sutelor de prizonieri pe care îi executam zilnic în arenele de gladiatori. Ba chiar îmi aduc aminte că obișnuiai să pariezi consistent împotriva lui Lameh care prizonier va rezista cel mai mult și cum anume va fi ucis.

Eber închise ochii și își acoperi urechile cu palmele. Inexorabil, acea parte a minții lui care știuse întotdeauna adevărul, își continuă nestingherită rechizitoriul:

— Nu ai încercat să mă oprești, deoarece și tu voiai să te întorci acasă, în imperiu. Dar tu, spre deosebire de mine, ai avut pe cine să dai vina pentru toate pe care a trebuit să le facem pentru a-i forța pe duraci să iasă din coconul lor călduț. Să vrea mai mult, să vrea totul!

Adam traversă încăperea și se opri dinaintea peretelui ce dădea spre stradă:

— Ti se oferă sansa - reală, de data aceasta - de a conduce o specie către măreție. N-o rata. Pământenii reprezintă o necunoscută cosmică. Pot incendia Universul de la un cap la altul în numele tău ori îl pot transforma într-o grădină a Edenului împreună cu tine. Vezi pe care o vrei, pentru că în mod sigur una dintre ele se va întâmpla.

Adam își trecu mâna prin zid, apoi privi către David.

— Pământeanul împușcat care, apropos, seamănă până la identitate cu acel Eber care a vrut să

— Bine, dar cine spune că vreau să devin un conducător? strigă disperat Eber.

Venind de dincolo de zid, atenuate de zgomotul străzii, cuvintele lui Adam pătrunseră în casă, aducând cu sine o notă de amuzament:

— Nimeni, dar ai fi un idiot dacă n-ai face-o.

O mișcare furișată, situată undeva la periferia câmpului său vizual, îi atrase atenția lui Eber. Serghei, înarmat cu un cuțit cu lama scurtă, se pregătea să se repeadă asupra lui.

Dintr-un pas, îl prinse de mână, dar nu-1 dezarmă:

— Ajută-mă să-l întind pe podea, dar pune-i ceva sub cap. Repede!

De surpriză, Serghei dădu drumul unui șuvoi de cuvinte în rusă, apoi realiză ce face și schimbă înapoi în română:

— Te-ai răzgândit? O să-l faci bine?

— Mi-am dat seama că am nevoie de ajutor. Există undeva un laborator Anunnaki de care aș vrea să ne folosim pentru a schimba anumite, hm, aspecte, care au fost intenționat afectate în genomul uman. Cineva trebuie să mă ajute să-l pornim.

Din pragul leșinului, David deschise un ochi:

— E cu trei sau cu cinci pini mufa?

Marina își acoperi fața cu palmele și izbucni în plâns. Eber își scoase unitatea de regenerare de la gât și i-o așeză pe piept lui David.

— Care mufă? rosti el zâmbind.

— Aia de la monitor. Să știu ce adaptor trebuie să

— Nu țin minte să fi văzut vreo mufă, spuse el.

David încercă să se ridice într-un cot, dar renunță la jumătatea gestului.

— Las' că ne conectăm pe Wi-Fi. Iar dacă nu merge, o să scriu pe loc un protocol de conversie a datelor. N-ar trebui să fie greu. Ăia prin filme o fac tot timpul.

Din coșul pieptului lui David, străbătând oasele, pielea, apoi tricoul, se ridica un fuior negru, ca de fum.

— Ce-i asta? spuse el, încercând să prindă în palmă aburul imaterial.

— Aceștia sunt naniții unității de regenerare. Extrag glonțul și sângele în același fel în care naniții lui Adam au extras aurul din circuitele voastre integrate. Lasă-i în pace. în câteva minute ar trebui să termine.

David îl prinse de antebraț:

— Ce se întâmplă după ce se termină programul de rufe murdare? îți iei jucăria, o pui înapoi la gât și pleci?

Eber îi luă mâna între palmele sale:

— După ce terminăm cu tine, ne mutăm la domnișoara Marina. în felul acesta, voi îndeplini ultima dorință a lui Nathaniel. în biletul pe care mi l-a lăsat, mă ruga s-o vindec, apoi să vă transmit tuturor părerea lui de rău pentru modul în care s-a văzut nevoit să acționeze.

— Un gest frumos din partea lui, mormăi David.

văn, dar coincidența ar fi prea mare. Dintr-un motiv pe care nu cred că îl vom ști vreodată, toți păstorii, împreună cu nava lor, au pierit în ziua aceea. Pentru o vreme cel puțin, secretul Pământului e la adăpost.

Eber smulse dintr-un gest pansamentul improvizat și-i dădu drumul pe podea. Sub el, pielea rămase netedă, absentă de orice fel de cicatrice.

David îi mulțumi printr-un gest morocănos.

— Nu-i rău, dar aș zice că mai ai de lucrat la partea de comportament la căpătâiul bolnavului.

Prompt, Serghei îi administră o scatoalcă.

— lartă-mă, liubovi maia[32], îi spuse el Marinei, știu că ăsta-i departamentul tău, dar n-am putut să mai rezist. Trebuie să mă înțelegi! De când l-am întâlnit prima dată, mă țin să-1 articulez. Un asemenea hal de om, arogant și mitocan, eu n-am mai întâlnit!

David încercă să-i dea un pumn, dar starea de oboseală îl ținu lipit de perete.

Eber strânse unitatea de regenerare în palmă, privind când la Serghei, când la Aurelia.

— Planul pe care o să vreau să-1 punem împreună la punct - desigur, dacă și voi o să vă doriți acest lucru - va necesita multă forță și energie, plus că se va întinde pe câteva sute de ani, dacă nu cumva mult mai mult de atât. Cât de bine te-ai ține pentru vârsta ta, unchiule, mă tem că fără ceva reparații capitale, o să-ți fie cam greu să ții pasul cu noi, restul.

Serghei se uită în jur, apoi la Eber:

32 /IIOOOBL MOH = A mea iubită.

— Da, cu tine. La modul cum te prezinți, aș zice că n-ai fost cine știe ce june fatal în tinerețe. Mai curând genul care leapădă acneea juvenilă cam în jur de treizeci, treizeci și cinci de ani.

— Zi mai curând patruzeci.

Eber îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse către Aurelia.

— Cât despre domnișoara...

— Aurelia...

— Aurelia, reluă Eber cu un zâmbet, cred că dumneaei i-ar surâde un douăzeci și cinci de ani. Ce spuneți de propunerea mea?

Aurelia îl luă pe Serghei de mână.

— Aș zice douăzeci și șapte. Știți, aceeași problemă cu acneea juvenilă ca și la dânsul.

— Cum nu se poate mai bine. Acum, dacă domnișoara Marina va dori să se întindă vreo oră pe canapea, apoi aș vrea să vorbim despre ideea care mi-a venit.

David se ridică în picioare ținându-se de perete.

— Ne apucăm să rescriem genomul tuturor oamenilor de pe planetă?

Eber cântări în palmă unitatea de regenerare, o învârti de câteva ori între degete, apoi i-o așeză gânditor Marinei pe stern.

— Și asta, dar, pentru început mă gândesc la niște evenimente locale. Apoi, pe măsură ce repunem televiziunea și in- temetul în stare de funcționare, ne vom extinde încet-încet la nivel global. Știți cum se

Tunelul de la capătul lumii

de Diana Alzner

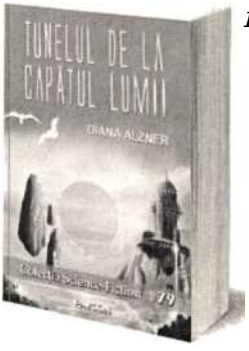

„Premiul pentru cel mai bun roman SF - RomCon 2019!"

„Aveam de spus o poveste adevărată și,
pentru că nu puteam s-o înfățișez lumii
ca atare, am pus-o într-o ramă SF."
Diana Alzner

delete, ci pe nerăsuflate, într-o singură după-amiază, fără să las cartea din mână. Nu datorită suspansului. Nu suspans e cuvântul potrivit, ci fascinație.

Prezentarea de pe site-ul editurii nu e exagerată, cartea e halucinantă, nu te lasă să pleci, așa cum nu lasă dansul unduitor al șarpelui și privirea lui hipnotizantă prada să fugă. Am ales comparația asta pentru că **Tunelul de la capătul lumii** își are doza sa de horror, iar Diana Alzner e o maestră a horror-ului - a unui horror susurat, fascinant, halucinant."

Titlu: *Tunelul de la capătul lumii*
Autor: *Diana Alzner*
Nr. pag.: *376*
Colecția Science-Fiction: #79
Comandați-o la: *www.paycon.ro*